

சங்க இலக்கியத்தில் ஆளுமைத்திறன்

திருவள்ளுவர் பல்கலைக்கழகத்திற்கு
முனைவர் பட்டத்திற்காக (முழுநேரம்) அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

பா. பாலரமணி

பதிவு எண். No. TU/R/Ph.D/Tamil/FT/TKGAC/2010/1900, Date : 15-04-2010

ஆய்வு நெறியாளர்

முனைவர் **இரா. கருணாநிதி,**
இணைப்பேராசிரியர்

தமிழாய்வுத்துறை

திரு கொளஞ்சியப்பர் அரசு கலைக்கல்லூரி (நிலை-1)

விருத்தாசலம்-606 001.

ஏப்ரல் - 2017

முனைவர் இரா. கருணாநிதி,
இணைப்பேராசிரியர்,
தமிழாய்வுத்துறை,
திரு கொளஞ்சியப்பர் அரசு கலைக்கல்லூரி (நிலை-1),
விருத்தாசலம்-606 001.

நெறியாளர் சான்றிதழ்

‘சங்க இலக்கியத்தில் ஆளுமைத்திறன்’ என்னும் தலைப்பில் அமைந்த இவ்வாய்வேடு திருவள்ளுவர் பல்கலைக்கழகத்திற்கு முனைவர் பட்டத்திற்காக அளிக்கப்படுகிறது. இந்த ஆய்வேடு எனது மேற்பார்வையில் ஆய்வாளர் பா. பாலாமணி என்பவரால் தன்னியலாக உருவாக்கப் பெற்றது எனவும் இந்த ஆய்வேடு வேறு எந்தப் பட்டத்திற்காகவும் இதுவரைப் பயன்படுத்தப்படவில்லை எனவும் சான்றளிக்கப்படுகிறது.

விருத்தாசலம்

-04-2017

(இரா. கருணாநிதி)
நெறியாளர்.

பா. பாலாமணி,

முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர்,

தமிழாய்வுத்துறை,

திரு கொளஞ்சியப்பர் அரசு கலைக்கல்லூரி (நிலை-1),

விருத்தாசலம்-606 001.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

‘சங்க இலக்கியத்தில் ஆளுமைத்திறன்’ என்னும் தலைப்பில் திருவள்ளுவர் பல்கலைக்கழக முனைவர் பட்டத்திற்காக உருவாக்கப் பெற்றுள்ள இவ்வாய்வேடு என் சொந்த முயற்சியால் உருவானது என்றும், இதற்கு முன் வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்காகவும், இவ்வாய்வேடு அல்லது இதன்பகுதிகள் அளிக்கப்படவில்லை என்றும் உறுதியளிக்கிறேன்.

விருத்தாசலம்

-04-2017

(பா. பாலாமணி)

ஆய்வாளர்.

ஆய்வு நெறியாளர்

தமிழ்த்துறைத் தலைவர்

முதல்வர்

நன்றியுரை

திருவள்ளுவர் பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைக்கப்பெற்றுள்ள விருத்தாசலம், திரு கொளஞ்சியப்பர் அரசு கலைக்கல்லூரியில் முழுநேர முனைவர்பட்ட ஆய்வு நிகழ்த்த வாய்ப்பு நல்கிய திருவள்ளுவர் பல்கலைக்கழகத் **துணைவேந்தர், ஆட்சிக்குழு உறுப்பினர்கள்** ஆகியோருக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

முனைவர்ப் பட்ட ஆய்வு நிகழ்த்த அனுமதி தந்த கல்லூரியின் மேனாள் முதல்வர் **சி.நா. சாந்தி** அவர்களுக்கும், பேராசிரியர் அ. கலாவதி அவர்களுக்கும், முதல்வர் பேராசிரியர் முனைவர் **இந்துமதி** அவர்களுக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இவ்வாய்வு செவ்வனே அமைய ஆக்கவழிகள் பல கூறி ஆரவாரமில்லாத அமைதியுடன் அறிவு வழியில் நின்று நெறிப்படுத்திய எம் வழிகாட்டி இணைப்பேராசிரியர் முனைவர் **இரா. கருணாநிதி** அவர்களுக்கு என் நன்றி என்றும் உரியது.

இவ்வாய்விற்குப் பலவகையான கருத்துகளைக் கூறி என்னை ஊக்கப் படுத்திய தமிழாய்வுத்துறைத் தலைவர்களாக இருந்து ஓய்வு பெற்ற முனைவர் **சு. தங்கத்துரை**, முனைவர் **பூ. முத்தழகன்**, முனைவர் **ஆ. தண்டபாணி** ஆகியோர்களுக்கும், தமிழ்த்துறைத் தலைவர் முனைவர் **கி. சிவகுமார்** அவர்களுக்கும் எனது நெஞ்சார்ந்த நன்றி.

ஆய்வேடு முழுமைபெறத் தட்டச்சுப் படிகளை ஒப்புநோக்கிப் பிழைத் திருத்தம் செய்தும், எனக்குப் பல்வேறு வகையில் ஊக்கமும், ஆலோசனையும் அளித்த **Research Awardee**, முனைவர் **சி. புவனேஸ்வரி** இணைப்பேராசிரியர் அவர்களுக்கு என் நெஞ்சார்ந்த நன்றி.

ஆய்வுக்குப் பல்லாற்றாணும் உதவிய தமிழ்த்துறை உதவிப் பேராசிரியர்களான முனைவர் **வெ. இராணி**, பேரா. **சா.இராஜசேகர்**, பேரா. **மா. ராதா**, பேரா. **மா. துரைராசு**, முனைவர் **இரா. சிவகுமார்**,

பேரா. சா.சாலமன், முனைவர் வே. சண்முகம் ஆகியோருக்கு மனம் கனிந்த நன்றியுடையேன்.

என்னை ஈன்றெடுத்து வளர்த்து ஆளாக்கிய என் பெற்றோர் திரு. பி. பாலு திருமதி. பா. பார்வதி அவர்களுக்கும், நான் படிப்பதற்கும் முனைவர்பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்வதற்கும் முழு காரணமாக இருந்த எனது சகோதரர் பா. பாலசுப்பிரமணியன், அண்ணி திருமதி. க. இளமதி அவர்களுக்கும் நான் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இவ்வாய்வேடு நிறைவேறப் பல்வகையிலும் ஒத்துழைப்பு நல்கி, எனக்கு வேண்டிய உதவிகளை எல்லாம் செய்து ஊக்கமும், உற்சாகமும் அளித்த எனது கணவர் திரு. வீ. சிவசக்தி அவர்களுக்கும், குழந்தைச் செல்வங்களுக்கும் என் நன்றி அளப்பரியது. மேலும் இவ்வாய்வேட்டைச் எழுதக் காரணமாக இருந்த எனது மாமனார் திரு. அ. வீராசாமி, திருமதி. வீ. வசந்தா அவர்களுக்கும், நான் ஆய்வேடு எழுதும்போது எனது குழந்தைகளைப் பாதுகாத்த திருமதி அ. ஜான்சிராணி அறிவழகன், திருமதி. மீனா அருள்மொழி ஆகியோர்களுக்கும் நெஞ்சார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இவ்வாய்வு சிறக்கப் பல்லாற்றானும் உதவிபுரிந்த முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர்களான இரா. செல்வராணி இராமலிங்கம், முனைவர் க. இளமதி, பேரா. இரா. வைதேகி, த. அன்புக்கனி, முனைவர் செ. புனிதா எலிசபெத், வி.கோபாலகிருஷ்ணன், முனைவர் சி. சங்கர் ஆகியோர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இவ்வாய்வேட்டைக் கணினியில் அச்சிட்டளித்த திரு. அ.செந்தில்குமார் அவர்களுக்கு மனமார்ந்த நன்றி.

(பா. பாலாமணி)
ஆய்வாளர்.

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகத்.	-	அகத்திணையியல்
அகம்.	-	அகநானூறு
ஆசாரக்.	-	ஆசாரக்கோவை
இளம்.	-	இளம்பூரணர்
உ.ஆ.	-	உரையாசிரியர்
உவம.	-	உவமவியல்
ஐங்.	-	ஐங்குறுநூறு
கலித்.	-	கலித்தொகை
களவு.	-	களவியல்
கற்பு.	-	கற்பியல்
குறிஞ்சிக்.	-	குறிஞ்சிக்கலி
குறுந்.	-	குறுந்தொகை
சிறுபாண்.	-	சிறுபாணாற்றுப்படை
செய்யு.	-	செய்யுளியல்
சொல்.	-	சொல்லதிகாரம்
திருமுருக.	-	திருமுருகாற்றுப்படை
தொல்.	-	தொல்காப்பியர்
நச்சர்.	-	நச்சினார்க்கினியர்
நற்.	-	நற்றிணை
நாலடி.	-	நாலடியார்
ப.ஆ.	-	பதிப்பு ஆசிரியர்
பதி.	-	பதிற்றுப்பத்து
பட்டினப்.	-	பட்டினப்பாலை
பரி.	-	பரிபாடல்
புறம்.	-	புறநானூறு
பெரும்பாண்.	-	பெரும்பாணாற்றுப்படை
பொருநர்.	-	பொருநராற்றுப்படை
பொருளி.	-	பொருளியல்
பொருள்.	-	பொருளதிகாரம்
மருதக்.	-	மருதக்கலி
முல்லை.	-	முல்லைப்பாட்டு
மெய்ப்.	-	மெய்ப்பாட்டியல்

பொருளடக்கம்

இயல் எண்

பக்கங்கள்

முன்னுரை

1 - 6

1 ஆளுமை வரையறையும் வகைப்பாடும்

7-44

2 அகமாந்தர்களின் ஆளுமைத்திறன்

45-147

3 புறமாந்தர்களின் ஆளுமைத்திறன்

148-253

4 புலவர்களின் ஆளுமைத்திறன்

254-329

5 மொழி ஆளுமை

330-371

முடிவுரை

372-375

துணைநூற்பட்டியல்

376-379

ஆளுமை வரையறையும் வகைப்பாடும்

முன்னுரை

இன்புறுத்தலும் அறிவுறுத்தலும் இலக்கியங்களின் தலையாய இரு பண்புகளாகும். இலக்கியங்கள் மனித வாழ்வின் இலக்குகளை இயம்புவன. வாழ்வாங்கு வாழ்ந்த மனிதன் தன் அனுபவத்தை, தான் அறிந்ததை, நாளும் நிகழும் நிகழ்வுகளை மற்றவர்களுக்கு உதவும் வகையில் உணர்த்த பதிவு செய்யப்பட்ட ஆவணங்களே இலக்கியங்கள் எனப்படுகின்றன. இலக்கியங்கள் மனித வாழ்க்கையைச் சீரமைக்கும் பண்பினைக் கொண்டவை. அவை மனித மேம்பாட்டிற்குத் துணை நிற்பதோடு, மனிதனின் தவறுகளைச் சுட்டிக் காட்டிச் சிறந்த ஆளுமை உடையவனாக மாற்றி அமைக்கவும் துணைபுரிகின்றன.

ஒருவரது தோற்றம், பேச்சு, பழக்க வழக்கம் போன்றவை அவரது ஆளுமைப் பண்பை வெளிக்காட்டுகின்றன. சிறந்த ஆளுமைப்பண்பு கொண்ட ஒருவர் பலராலும் விரும்பப்படுவதால் வெற்றியாளராக, மன நிறைவுள்ளவராக, மகிழ்ச்சியின் உறைவிடமாகத் திகழ்கிறார். தோற்றம், பேச்சு, பழக்கவழக்கம் போன்றவை ஒருவரை எடைபோடத்தூண்டும் பண்புகளாக இருப்பினும் அவை மட்டும் ஆளுமையில் அடங்குவ தில்லை. வெவ்வேறு உள்ளார்ந்த மனப் பண்புகளும் ஆளுமைப் பண்பினை நிர்ணயிக்கின்றன. அவ்வகையில் ஆளுமையினை அறிய உதவும் இன்றியமையாக் கூறுகளான,

- 1) ஆளுமை வரையறையும் விளக்கமும்
 - (i) ஆளுமை - பொருள்
 - (ii) இலக்கியங்களில் ஆளுமை என்ற சொல்
- 2) உளவியலில் ஆளுமை
- 3) ஆளுமைக் கோட்பாடுகள்

- 4) ஆளுமையின் சிறப்பியல்புகள்
- 5) ஆளுமையைத் தீர்மானிக்கும் காரணிகள்
- 6) ஆளுமைப் பண்பை மேம்படுத்தும் வழிமுறைகள்
- 7) ஆளுமையின் இன்றியமையாமை

ஆகியவற்றை விளக்குவதாக இவ்வியல் அமைகிறது.

1) ஆளுமை வரையறையும் விளக்கமும்

ஆளும் தன்மையே ஆளுமையாகும். இதனை 'ஆண்மை' என்றும் கூறுவர். ஆளும் தன்மை என்பதற்குப் பல்வேறுச் செயல்பாட்டினையும் நன்முறையில் செய்து முடித்தல் என்பது பொருளாகும். இச் செயல்பாட்டினைச் செய்வதற்குத் தேவையான திறன்களின் தொகுப்பே ஆளுமையாகும். ஆங்கிலத்தில் இதனை 'PERSONALITY' என்பர். இதற்கு 'தனிமனிதப் பண்பியல்புகளின் மொத்தத் தொகுதி' எனச் சென்னைப் பல்கலைக்கழக ஆங்கிலத் தமிழ் அகராதி பொருள் கூறுகிறது (1986 : 728). ஒருவர் தன்மை மேம்படுத்திக் கொள்வதற்கான அல்லது நிலை நிறுத்திக் கொள்வதற்கான பண்புகளின் தொகுப்பு என்று கூறலாம்.

ஆளுமை என்பதற்கு வாழ்வியற் கலைக்களஞ்சியம் பின்வருமாறு விளக்கங்களைத் தருகிறது. 'தனிமனித எண்ணங்கள், செயல்படும் முறை, மனப்பான்மைகள், அவனுடைய வாழ்க்கைத் தத்துவம், அறிவாற்றல், உணர்ச்சிகள் ஆகிய யாவும் சேர்ந்த தொகுப்பில் இருந்து அவனுக்கு ஏற்படும் ஒரு தனித் தன்மையே ஆளுமை' ; 'உடல் தோற்றமும், அவன் உடைப்பாணியும், நடையும் அவனிடம் காணப்படும் அன்பு, பொறாமை, ஊக்கம், அச்சம், இரக்கம், நன்றியுணர்வு போன்ற பலவிதமானப் பண்புகளும் ஆளுமையில் அடங்கும்' (தொகுதி-8, 1986 : 681).

ஆளுமைப் பற்றிக் காரைமைந்தன் 'ஆளுமை என்பது வெளித் தோற்றத்தோடோ, உடல் அமைப்போடோ சம்பந்தப்பட்டது அல்ல. அது ஒரு தனிமனிதனின் பண்பு மற்றும் திறனைக் குறிப்பது. இந்தப்

பண்பு மற்றும் திறன் பல்வேறு ஆளுமைக் கூறுகளால் அமைகிறது' (2008 :1) என்று குறிப்பிடுகிறார்.

பண்டைய காலத்தில் ஆளுமை என்பது ஒருவரின் பண்புகளைக் குறிக்கும் வெளித்தோற்றம் எனவும், சாதாரண மக்களின் கருத்தில் ஒருவனைப் பிறர் விரும்பவோ, வெறுக்கவோ செய்யும் அவனிடமுள்ள விவரிக்க இயலாத பண்பு எனவும் கருதப்பட்டது. ஆனால் உளவியலில், 'ஆளுமை' என்ற சொல் மிகப்பரந்த பொருளில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. அது ஒருவரின் சீரான தனிப்பட்ட நடத்தை முறையைக் குறிக்கும் எனக் கருதப்படுகிறது. இதன்மூலம் ஒருவர் பெற்றுள்ள உடற்பண்புகள், மனப்பண்புகள், சமூக அறநெறிப் பண்புகள் போன்ற எல்லாப் பண்புகளும் இணைந்த முழுமையான கலவையே ஆளுமை என்பது தெளிவாகிறது. திறன் அல்லது பண்புக் கூறுகளை, ஆங்கிலத்தில் ட்ரெய்ட்ஸ் (Traits) என்று கூறுகிறோம். இவை,

- ★ தலைமைத் திறன்
- ★ தொடர்புத் திறன்
- ★ பழகு அல்லது உறவுத்திறன்
- ★ முடிவெடுக்கும் திறன்
- ★ திட்டமிடும் திறன்

போன்ற திறன் கூறுகளையும், முனைப்பு, ஆக்குதிறன் போன்ற பண்புக் கூறுகளையும் குறிக்கின்றது. இந்தத்திறன் மற்றும் பண்புக் கூறுகளின் கூட்டமைப்புதான் ஆளுமை என்பர் (மேலது, 2008:21).

உள்ளமும் உருவமும் சார்ந்த ஆளுமைத் தொடர்பான சில சிந்தனைகள் பற்றிய அறிவியல் ஆய்வு, 'ஒருவருடைய உடலமைப்பு, தோற்றம், அறிவுத்திறன், ஞானம் உற்சாகம், நடத்தை, உணர்ச்சி வெளிப்பாடு மற்றும் செயல்பாடுகள் போன்ற குணாதிசயங்கள் ஆளுமையின் கீழ் வரும்.

இந்த குணாதிசயங்கள் மற்றவர்களிடையே ஓர் அபிப்பிராயத்தை ஏற்படுத்துகின்றன.

எனவே ஒருவருடைய குணாதிசயங்கள் மற்றவர்களிடையே எந்தவிதமான அபிப்பிராயத்தை உண்டாக்குகிறது என்பதை அவருடைய ஆளுமை காட்டுகிறது' (ஜே.ஆர்.பாட்டி, 2010 : 12) என்று குறிப்பிடுகிறது. இந்த அடிப்படையில் ஒருவரிடம் காணப்படும் குணாதிசயங்கள், மற்றவர்களிடையே ஏற்படுத்தும் கருத்தாக்கங்களே ஆளுமை எனக் கொள்ளலாம்.

ஒரு தனிமனிதனின் சிந்தனை உணர்வுகள், நடத்தை ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியதே ஆளுமைப் பண்பாகும். ஆளுமை என்பதற்கு ஆக்ஸ்போர்ட் மேற்காள்அகராதி,

- (i) ஒரு மனிதனின் குணத்தினை உருவாக்கும் இயல்புகள்
- (ii) ஒருவரைப் புகழுக்கு உரியவராக்கும் அல்லது மக்கள் செல்வாக்குப் பெற்றவராக்கும் இயல்புகள்
- (iii) மக்களால் பாராட்டப்படும் பெருந்தகையோர்

(1980 : 371) என விளக்கம் தருகிறது.

ஆளுமை என்பது உடல் தோற்றம் அன்று. மனிதனின் உளவியல் மலர்ச்சியே ஆளுமை ஆகும். ஒருவனுடைய ஆளுமைத் தன்மையை நிர்ணயம் செய்யும் கூறுபாடுகளாக,

- o உடல்தோற்றம்
- o நடத்தை
- o நட்பு
- o மற்றவர் உணர்வை மதித்தல்
- o உண்மையாக நடத்தல்
- o நல்வழியில் பொருள் ஈட்டல்
- o ஒப்புரவு

- உள்ள ஆற்றல்
- விருந்தினர் பேணல்

போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

இதன்மூலம் ஒருவரது அறிவு, நடத்தைகள், மன எழுச்சிகள், பழக்க வழக்கங்கள், விருப்பங்களால் உந்தப்படும் நடத்தைகள் போன்ற கூறுகளின் தொகுப்பினின்றும் ஒருவனது பண்புகளும், நடத்தை முறைகளும் இணைவதன் மூலம் எழுவதே ஆளுமை என்பது புலனாகிறது. மேலும், ஆளுமை என்பது கடின உழைப்பு, நிர்வாகத் திறமை, தன் எண்ணம், சொல், செயல், தோற்றப் பொலிவு ஆகியன யாவராலும் மதிக்கப்பெறும் நிலையில், அன்பு முதலானப் பண்பு நலன்களைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளதை உணர முடிகிறது. சுருக்கமாகக் கூறினால் ஒருவரின் உடல், உள்ளம், மன எழுச்சி சார்ந்த மொத்தப் பண்புகளும், அவரது வாழ்க்கை முறை, நம்பிக்கை, பழக்க வழக்கங்கள், ஒழுக்கம், நுண்ணறிவு, அனுபவம், அறிவு மனப்பான்மை போன்ற பல்வேறு கூறுகளின் தொகுப்பும் ஆளுமை என்று அறிய முடிகிறது.

(i) ஆளுமை - விளக்கம்

ஆங்கிலத்தில் ஆளுமையைக் குறிக்கும் 'பர்ஸனாலிடி' (Personality) என்னும் சொல் இலத்தீன் மொழியிலுள்ள 'பர்ஸொனா' (Persona) என்ற சொல்லிலிருந்து பிறந்தது. பழங்காலத்தில் கிரேக்க நாடக நடிகர்கள் தங்களுடைய முகத்தை முகமூடிகளைக் கொண்டு மறைத்தபடி மேடையில் தோன்றுவார்கள். இதைப் பார்ப்பவர்கள் தங்கள் விருப்பத்துக்கேற்பக் கதாபாத்திரங்களைக் கற்பனை செய்து கொள்வார்கள். இவ்வாறுதான் பர்ஸனாலிடி என்ற சொல்லின் பொருள் ஒருவருடைய நடத்தைகளைக் குறிக்கும் பொருளாக மாறியது என்பர் (தி.கு. இரவிச்சந்திரன், 2005 : 393).

ஆங்கிலத்தில் 'Personality' என்ற சொல்லால் அழைக்கப்படும் இச்சொல்லானது ஆங்கிலச் சொற்றொடர் மரபுக்கேற்ப இரண்டு சொற்கள் ஒன்றிணைந்து ஒரே சொல்லாக ஆக்கம் பெற்றுள்ளது. Person-ஆள்; Ality-திறன். இதுவே ஆள்திறன்-ஆளும்திறம்-ஆளுமைத் திறன் என்று பொருள்படுகிறது.

'PERSONALITY' - என்ற ஆங்கிலச் சொல்லில் உள்ள ஒவ்வொரு எழுத்தும் ஆளுமையை எடுத்துரைக்கும் விதத்தைக் கீழ்வருமாறு அறியமுடிகிறது.

- P (Perception) - என்பது புலன்காட்சியை அறியும் ஆற்றலையும்
- E (Emotional balance) - என்பது மனவெழுச்சியின் முதிர்ச்சியையும்,
- R (Reasoning) - என்பது சூழ்நிலைக்கேற்ற இணக்கத்தையும்,
- S (Social Responsibility) - என்பது சமூக உறவையும்,
- O (Originality) - என்பது உண்மையையும்,
- N (Neutral) - என்பது நடுவுநிலைமையையும்,
- A (Appearance) - என்பது வெளித்தோற்றத்தையும்,
- L (Leadership) - என்பது தலைமைப் பண்புகளையும்,
- T (Temper) - என்பது மனோபாவத்தையும்,
- Y (Young) - என்பது இளமையையும்,

குறிக்கிறது.

(ii) இலக்கியங்களில் ஆளுமை என்ற சொல்

பண்டைய காலத்தில் ஆளுமை என்பது ஒருவரின் பண்புகளைக் குறிக்கும் வெளித்தோற்றம் எனவும், சாதாரண மக்களின் கருத்தில் ஒருவனைப் பிறர் விரும்பவோ, வெறுக்கவோ செய்யும் அவனிடமுள்ள விவரிக்க இயலாத பண்பு எனவும் கருதப்பட்டது. பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் இச்சொல் ஆண்மை எனக் கையாளப் பெற்றுள்ளது. இது,

- 1) ஆணின் இயல்பு
- 2) ஆளுமைத் தன்மை

என்ற இரு பொருண்மைகளில் இடம்பெறுவதைத் தொல்காப்பியத்தில்,

குடிமை ஆண்மை இளமை மூப்பே - (தொல்.சொல்.கிளவி, 57)

பிறப்பே குடிமை ஆண்மை ஆண்டொடு

- (தொல்.பொருள். மெய்ப்பு, 25)

எனவரும் நூற்பாக்களின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

திருக்குறளில் இடம்பெறும் ஆள்வினை உடைமை என்பதற்குப் பரிமேலழகர் 'இடைவிடாத மெய்முயற்சி உடையனாகுதல்' எனவும், சான்றாண்மை என்பதற்குப் 'பல குணங்களானும் நிறைந்து ஆளும் தன்மை உடையனாகுதல்' எனவும் பொருளுரைக்கின்றார்.

வினைத்தீட்பம் என்பது ஒருவன் மனத்தீட்பம்

மற்றையது எல்லாம் பிற - (குறள், 661)

என்ற குறள் ஆளுமைத்திறன் பற்றிய கோட்பாடுகளுக்கு முன்னோடியாகத் திகழ்கிறது.

2) உளவியலில் ஆளுமை

உளவியலில் ஆளுமை என்ற சொல் மிகப்பரந்த பொருளில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. அது ஒருவரின் சீரான தனிப்பட்ட நடத்தை முறையைக் குறிப்பதாகக் கருதப்படுகிறது. உளவியலறிஞர்களின் கூற்றுப்படி, ஆளுமை என்பது உடற்பண்புகள், சமூக அறநெறிப் பண்புகள், மனப்பான்மைகள் போன்ற எல்லாப் பண்புகளும் இணைந்த முழுமையான கலவையாகத் திகழ்கிறது. உளவியல் முறைப்படி ஆளுமைக்குப் பலர் வரையறைக் கொடுத்துள்ளனர். அவர்களுள் சில குறிப்பிட்ட உளவியலறிஞர்களின் வரையறைகள் கீழ்வருமாறு : (தி.கு. இரவிச்சந்திரன், 2005 : 394)

டபிள்யூ.ஜி. ஆல்போர்ட்

இவர் ஆளுமைக்கென்று 50 வரையறைகளைப் பட்டியலிடுகிறார். அவற்றுள் ஒன்று, 'உள ஆற்றல் தனிமனிதனுடைய உள இயற்பியலின் ஒழுங்கமைவில் பங்கு கொண்டு பண்புகளையும், நடத்தைகளையும் ஒழுங்குபடுத்துவதே ஆளுமை' என்பதாகும்.

கெம்ப்

மனிதர்கள் தம் சூழ்நிலைக்கேற்ப ஏற்படுத்திக் கொண்ட பொருத்தப்பாடு நிலையான பழக்கங்கள் இவற்றின் ஒருங்கிணைப்பு ஆளுமை ஆகும்.

கட்டெல்

ஒரு குறிப்பிட்ட சூழலில் ஒருவர் எவ்வாறு நடந்து கொள்வார் என்பதை முன்கூட்டியே தெரியப்படுத்துவது ஆளுமையாகும்.

முரே

பிறப்பிலிருந்து இறப்பு வரை உள்ளத்தின் இயக்கங்களும், விசைகளும், தொடரியலாக நடத்தைகள் வடிவில் வெளிப்படுத்துகின்ற கட்டமைப்புதான் ஆளுமை.

சிக்மண்ட் ஃப்ராய்ட்

ஒரு மனிதனின் ஆளுமை என்பது இட், ஈகோ, சூப்பர் ஈகோ ஆகியவற்றின் கூட்டுச் செயற்பாடுகளால் அமைகின்ற உளப்பாங்கு ஆகும். இதற்கு எஸ்.சுந்தரசீனிவாசன், 'இட் ஒருவரது உடனடி ஆசைகளையும், எண்ணங்களையும் தெரியப்படுத்துகிறது. ஈகோ (சாத்திய எண்ணம்) நடுநிலை வகிக்கிறது. சூப்பர் ஈகோ(இலட்சிய எண்ணம்) அது மிகவும் கேவலமான எண்ணம்' என விளக்கம் அளிப்பதைக் காண முடிகிறது (2008 :10).

உட் வெவார்த்

ஒரு மனிதன் தன் பாரம்பரியத்தினாலும், சூழ்நிலையினாலும் பெற்றுள்ள உள்ளார்ந்த மனப்போக்குகள், உளத்துடிப்புகள், செய்முறைகள், உடல் வேட்கைகள் மற்றும் இயல்புக்கங்கள் ஆகியவற்றின் தொகுப்பே அவனது ஆளுமையாகும்.

இ.எஸ். பிரிமென்

உள்ளத்திறன் பெற்றுள்ள மனிதனுக்கும் அவன் வாழ்ந்து வளரும் சூழ்நிலைக்கும் இடையே நிகழும் இடைவினையின் விளைவாக எழும் தனித்தன்மையே அவனது ஆளுமை எனப்படுகிறது.

இவர்களைத் தொடர்ந்து யூங், அட்லர், ப்ரௌன், ஹென்றிமுரே, கரென் ஹார்னி, எரிக்ஃப்ரோம், எரிக் எரிக்சன், ஹாரி சுலைவன் போன்றோர் ஆளுமைப் பற்றிய கருத்தாக்கங்களை வழங்கியுள்ளனர்.

ஆளுமைப் பண்பு நலன்களில் முப்பத்தைந்து கூறுகளை தங்களது ஆய்வுகளில் உளவியல் அறிஞர்கள் கண்டுள்ளனர். எனினும் அவற்றில் பன்னிரண்டு கூறுகளே முக்கியமானவையாகக் கருதி ஆளுமைப் பண்பினை மதிப்பிடப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. உளவியல் அறிஞர் 'காட்டல்' அவர்கள் பரிந்துரைத்த அக்கூறுகள் பின்வருமாறு (மேலது : 2).

1. (அ) வெளிப்படையானவர்	(ஆ) உள்ளடங்கியவர்
2. (அ) மனத்திறனுடையவர்	(ஆ) மனத்திறன் குறைபாடுள்ளவர்
3. (அ) உறுதியான உணர்வு	(ஆ) உறுதியற்ற உணர்வு
4. (அ) அதிகாரம்	(ஆ) அடங்கிப்போதல்
5. (அ) மகிழ்ச்சி	(ஆ) வருத்தம்
6. (அ) நேரியல்பண்பு	(ஆ) எதிர்மறைப் பண்பு
7. (அ) துணிவாளர்	(ஆ) துணிவற்றவர்
8. (அ) மனமுதிர்ச்சியாளர்	(ஆ) சிறுபிள்ளைத்தனமுடையோர்
9. (அ) பண்பட்ட மனம்	(ஆ) பண்படாமை

10. (அ) நம்பகத்தன்மை (ஆ) நம்பிக்கையின்மை
 11. (அ) வழக்கமான செயல்பாடு (ஆ) எதிர்பார்க்காத செயல்பாடு
 12. (ஆ) மேம்பட்டவர் (ஆ) தாழ்ந்தவர்

இக்கூறுகளும் அவற்றின் நிலைகளும் ஒரு மனிதரின் ஆளுமைப் பண்பினை வெகுவாகத் தீர்மானிக்கின்றன. இவை தவிர நுண்ணறிவு, தோற்றம், உடல்நலம், உடல்வாகு, மனப்பாங்கு, அறிவு, கல்வி போன்ற பண்புகளும் ஆளுமையை ஏற்படுத்தும் காரணிகளாக அமைகின்றன.

3) ஆளுமைக் கோட்பாடுகள்

ஒருவனின் குணங்களை அறிந்துகொள்ள ஆளுமைக் கோட்பாடு பெரிதும் பயன்படுகிறது. ‘ஆளுமையைப் பற்றிய ஆராய்ச்சிகள், கண்டுபிடிப்புகள், அறிவியல்சார் கருத்துகள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் ஆளுமை என்னும் கருத்தினை விளக்குதலே ஆளுமைக் கோட்பாடு ஆகும்’ (தி.கு. இரவிச்சந்திரன், 2005 : 395) ஆளுமையைப் பற்றிய விளக்கங்கள், ஆளுமையின் வரையறைகள் ஆகியவற்றை மட்டுங்கொண்டு ஆளுமையை நன்கு அறிந்துகொள்ள இயலாது. புறத்தூண்டுதல்களின் உதவியாலும், நடத்தைக் கோலங்களினாலும் ஆளுமையைப் பற்றி அறிந்துகொண்ட பிறகே, அதனை விளக்குதற் பொருட்டு, ஒரு கொள்கையினையும் அதற்கேற்ற விதிகளையும் உருவாக்க முடியும். ஆளுமை என்னும் கருத்தினைப் பற்றிய ஆழ்ந்த அறிவு பெறுவதற்கு இக்கொள்கை இன்றியமையாததாக உள்ளது.

ஒவ்வொரு அறிஞர்களும் தனித்த கோணங்களில் ஆளுமைக் கோட்பாட்டை வழங்கியுள்ளனர். “ஆளுமைக் கோட்பாடுகள் நடத்தையியல் வழியில் உருவாக்கப்படுபவை. நடத்தைகள் என்றால் சமூகத்தில் மனிதன் எப்படி நடந்துகொள்கிறான் என்பதை மட்டும் குறிப்பதில்லை. மாறாக வீட்டிற்குள் அவன் நடந்துகொள்ளும் விதங்களையும் குறிக்கும். காரணம் வீடு அல்லது குடும்பம் கூட சமூகத்தின் ஓர் அங்கமாகும்”(மேலது, 392) என்று கூறுவர். மேலும்,

புதிய சூழமைவுகள் மனிதர்களின் நடத்தையில் எத்தகைய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தக்கூடும் என்னும் ஊகங்களுக்கும் இக்கோட்பாடுகள் அடிப்படையாக இருக்கின்றன. இத்துறையில் கருத்து வேறுபாடுகளைக் கொண்ட பல ஆய்வாளர்களும், சிந்தனையாளர்களும் ஆளுமையின் பல்வேறு கூறுகளையும் காரணிகளையும் விளக்கும் வகையில், பல்வேறு விளக்கங்களைக் கொடுத்துள்ளனர். இவ்விளக்கங்கள் உளவியல் துறையில் ஆளுமைக் கோட்பாடுகளாகக் கருதப்படுகின்றன.

மனித ஆளுமையைக் கணிக்கும் அணுகுமுறைகள் பல வந்துள்ளன. உளவியல் அறிஞர்கள் ஒவ்வொருவரும் தனித்த கோணங்களில் அணுகுமுறைகளை வழங்கியுள்ளனர். எனவே ஒவ்வொன்றும் தனித்த பின்னணிகளைக் கொண்டவையாக உள்ளன. ஆளுமையைக் கண்டறிவதற்கு ஆளுமைக் கோட்பாடுகள் கருவிகளாகப் பயன்படுகின்றன. இதற்கு நடத்தைகள் ஆய்வுக் களமாக விளங்குகின்றன. உளவியல் கோட்பாடுகள் ஒவ்வொன்றும் தனித்த கோணங்களைக் கொண்டிருப்பதால் அவற்றிற்குள் கருத்து வேறுபாடுகள் நிலவுவதில் வியப்பில்லை. அனைத்துக் கோட்பாடுகளும் சில உண்மைகளைக் கொண்டுள்ளதால் அவை இன்றியமையாதனவாய் கருதப்படுகின்றன. இக்கோட்பாடுகள், கொள்கைகளின் அடிப்படையில் பின்வரும் வரிசையில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

- (i) மனித இன நல-இருத்தல் நிலைசார் கோட்பாடு
- (ii) வகையியல் கோட்பாடு
- (iii) உளப்பகுப்புக் கோட்பாடு
- (iv) சமூகத் தன்முனைப்புக் கோட்பாடு
- (v) ஆளிடைக் கோட்பாடு
- (vi) நடத்தைக் கோட்பாடு

(i) மனித இன நல-இருத்தல் நிலைசார் கோட்பாடு

இக்கோட்பாடு மனித இயல்புகள் பற்றியும், மனித வாழ்க்கையின் சிக்கல்கள் பற்றியும் ஆராயும் கொள்கை ஆகும். மனிதர்களின்

நடத்தைகள், அவர்களுடைய தற்கருத்து அல்லது தன்னுனர்வினால் மாற்றியமைக்கப்படலாம். ஆயினும் மனிதர்களின் இயல்புகளுள் சிலவற்றை மாற்றமுடியாது. இக்காரணத்தினால் மக்கள் தம் வாழ்க்கையில் பல சமூகப் பொருத்தப்பாடு சார் சிக்கல்களைச் சமாளிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இவ்வடிப்படையில் எழுந்ததே மனித இனநல இருத்தல் நிலைக் கோட்பாடாகும். இக்கோட்பாட்டாளருள் முதன்மையானவர்கள் சி.டபிள்யு.ஆல்போர்டு, காரல், இராசர்சு, எரிக்குபிரோம் போன்றோர் ஆவர்.

‘தனிமனிதனின் அனுபவங்களும், குழந்தைப் பருவம் முதல் ஏற்படும், கற்றல், அறிதல், ஊக்குவிப்பு ஆகிய இவற்றில் ஏற்படும் மாற்றங்களும் அவனுடைய ஆளுமையில் மிகச்சிறப்பான பங்கு பெறுகின்றன’ (வாழ்வியல் களஞ்சியம், 1986 : 685) என்று ஆல்போர்ட் கருதினார். தன்முனைப்பு, தற்கருத்து என்ற சொற்களுக்கு மாறாக இவர் ‘தனித்தன்மை’ என்னும் சொல்லைப் பயன்படுத்தினார். மனிதனின் தனித்தன்மையை அவனுடைய ஆளுமையின் அடிப்படை என்று கருதினார். மனிதனின் பண்புக் கூறுகளிலிருந்து அவர்களுடைய தனித்தன்மையை அறியலாம் என்றும், இப்பண்புக் கூறுகள் அடிப்படைக் பண்புகள், வழிநிலைப் பண்புகள் என்றும் இரு வகைகளாகக் காணப்படுகின்றன என்றும் குறிப்பிடுகிறார்.

மேலும் தனிமனிதனின் பழக்கங்களைக் காட்டிலும் அவனுடைய நடத்தைக் கூறுகளும் மனப்பாங்குகளுமே பெரும்பாலும் அவனுடைய ஆளுமையின் அடிப்படைகளாக அமைகின்றன என்று கருதினார்.

(ii) வகையியல் கோட்பாடு

வகையியல் கோட்பாட்டாளருள் முதன்மையானவராக எச்.கே.ஐசங்கு என்பவர் திகழ்கிறார். அண்மைக் காலத்தில் ஆளுமையைப் பற்றிய விரிவான ஆராய்ச்சிகளைச் செய்தவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர் ஆவார். ஆளுமை மதிப்பீட்டிற்கு இவர் ஒரு

கணக்கெடுப்பு முறையைக் கண்டுபிடித்தார். அகமுக, புறமுக ஆளுமையினரை வேற்றுமைப்படுத்திக் காட்ட இவர் ஒரு சுழலும் தட்டையைக் கொண்ட கருவியினைப் பயன்படுத்தினார். இவரது அகமுக-புறமுக வகைப்படுத்தலையும் இக்கருவியின் மூலம் விளக்கினார்.

மேலும், இவர் ஒரு வரைபடத்தில் படுக்கைக் கோடிட்டுக் காட்டி, அதன் இடப்புறம் இயல்புநிலைப் பண்புகளையும், வலப்புறம் செல்லச்செல்ல உளச்சமநிலையற்ற உளக்கோறு நிலைப் பண்புகளையும் விளக்கினார். அதன்மேல் நெடுங்கோடு ஒன்றிட்டுக் கீழிருந்து மேல்வரை புறமுக, அகமுகப் பண்புகளை விளக்கினார். “சண்டையிடும் இயல்பு, பொய்ம்மை ஆகிய பண்புகள் புறமுகம் சார்ந்த உளக்கோளாறு நிலையைக் குறிக்கின்றன. இதற்கு நேர்மாறாகப் பகற்கனவு காணும் சிந்தனை வயப்பட்டவரிடம் அகமுகம் சார்ந்த உளக்கோளாறு நிலை மிகக் குறைந்த அளவில் காணப்படுகிறது. அகமுகப் புறமுகப் பண்புகள் இயல்பு நிலையில் பெற்றிருப்பவர்கள், உளக்கோளாறு வயப்படித் தம்மிடம் அமைந்திருக்கும் பண்புகளுக்கு நேர்எதிரிடையான பண்புகளை அடைகின்றனர்” (மேலது : 688).

இவர் இலண்டன் நகரில் ஓர் உளமருத்துவ விடுதியில் நோயாளிகளை ஆராய்ந்து தம் சோதனை முடிவுகளை வெளியிட்டார். ஆளுமையில் ஒவ்வொரு வகையிலும் ஓர் அடுக்கு இருப்பதாகக் குறிப்பிடுகிறார். இந்த அடுக்கில் உளக்கோளாறு, நிலைத்த தன்மை, உளப்பிணி, இயல்புநிலை, அகமுகம், புறமுகம் ஆகிய ஆளுமை வகைகளை முதன்மை நிலைகள் என்றும், இந்த ஆளுமை வகைகள் ஒவ்வொன்றிலும் வேறுபல பண்புக் கூறுகள் அடங்கியுள்ளன என்றும் குறிப்பிடுகிறார். யூங்கு, கிரட்சுமர் ஆய்வுகளில் ஐசங்கு மிகுந்த ஈடுபாடு உடையவராகத் திகழ்ந்தார்.

‘யூங் என்பவரும் மனிதர்களை அகமுகன், புறமுகன் என்று வகைப்படுத்தி, புறமுகன் எனப்படுபவன் வெளியுலகத் தூண்டல்களால்

பெரிதும் உந்தப்படுபவன் என்றும், சமூக வாழ்க்கையில் தீவிரப்பங்கு கொள்ள விழைபவன் என்றும், தன்னிடம் பிறர் காணும் குற்றங்களை அதிகம் பொருட்படுத்த மாட்டான் என்றும் குறிப்பிடுகிறார். ஆனால் இதற்கு நேர்எதிர் மாறாக அகமுகன் புற உலக நிகழ்ச்சிகளில் அதிகம் பங்கு பெறாது தனது நினைவுகள் சிந்தனைகள் ஆகியவற்றிலே ஒன்றியிருப்பான்; தனது மனவெழுச்சிகளைப் பிறர் அறியும்படி வெளியிடான்; சிறுதோல்வியையும் பொறுத்துக்கொள்ள மாட்டான்; தன்னைப் பற்றிய சிந்தனை இவனிடம் மேலோங்கி இருக்கும் என்று குறிப்பிடுகிறார் (மேலது, 688).

(iii) உளப்பகுப்புக் கோட்பாடு

உளப்பகுப்புக் கொள்கை, மனிதனின் ஆளுமையைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் நனவிலி உந்துகளுக்கும் போராட்டங்களுக்கும் முதலிடம் கொடுத்துள்ளது. உளப்பகுப்பாய்வுக் கோட்பாட்டினர் நனவிலி உளச் செயல்களின் செல்வாக்கினைச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடுகின்றனர். நனவிலி மனத்தில் அடங்கியுள்ள பண்படா ஊக்கிகள், மனவெழுச்சிகள் போன்றவை ஒருவனது சிந்தனையையும், செயல்களையும் அடிப்படையாகக்கொண்டு அவனது ஆளுமையைத் தீர்மானிக்கின்றன.

உளப்பகுப்புக் கொள்கையினைத் தோற்றுவித்தவர் சிக்மண்ட் ஃப்ராய்ட் என்பவர் ஆவார். பிராய்டு, யுங் ஆகிய இருவரும் ஆழ்மன உளவியலாளர்கள் எனக் கருதப்படுகின்றனர். சிக்மண்ட் ஃப்ராய்ட் மனித உள்ளத்தின் பல்வேறு நிலைகளைப் பகுத்தாய்ந்து, தனி மனிதனின் ஆளுமைக்கு அவ்வுள நிலைகள் எவ்வாறு அடிப்படையாக அமைகின்றன என்பதை முதன்முதலில் விரிவாக விளக்கிய உளவியல் அறிஞராவார். இவர் எடுத்துரைத்த ஆளுமை விளக்கங்கள் இவருடைய புகழ்பெற்ற உளப்பகுப்புக் கொள்கையின் விளக்கத்தில் அடங்குவன வாகும்.

உலகில் நடைபெறும் எல்லாச் செயல்களுக்கும் மனித உள்ளமே காரணம் என்று ஃப்ராய்ட் கருதினார். இவர் ஒருவரது ஆளுமைப் பண்பை மூன்று பகுதிகளாகப் பிரித்தார்.

அ) ஈத்

ஆ) ஈகோ

இ) சூப்பர் ஈகோ

ஆகியவையே அப்பிரிவுகள் ஆகும்.

அ) ஈத்(பண்படா உளம்)

இதுவே ஆளுமையின் அடித்தளமாகும். ஈத் ஒருவது உடனடி ஆசைகளையும் எண்ணங்களையும் தெரியப்படுத்துகிறது. இதிலிருந்து ஈகோ(தன்முனைப்பு), சூப்பர் ஈகோ(மேம்பாட்டுளம்) எழுகின்றன. ஈத் சின்னஞ்சிறு குழந்தைகளிடமும் உள்ளது. பிறந்ததிலிருந்து குழந்தையின் பண்படா உளம். இன்ப விதிக்கு உட்பட்டு இயங்குகிறது. அதனால் குழந்தை துன்பத்தை தவிர்க்கிறது; பசி மற்றும் தட்பவெப்ப மாற்றங்கள் ஏற்பட்டால் அழுகிறது. இவை நீங்கினால் அழுகை நிற்கிறது. மிகையான உள்திறனால் ஏற்படும் நெருக்கடியைச் சமாளிக்கப் பண்படா உளம், இல்பொருட் காட்சிகளை உருவாக்கி அவற்றுடன் இயைபுகளை இணைக்கிறது.

ஆ) ஈகோ (தன் முனைப்பு)

தன்னுணர்வு நிலை எனப்படும் இது தொடக்கத்திலேயே தோன்றுவதில்லை. சூழ்நிலை உண்மை நிலையோடு நடத்தை பொருந்தி போக வேண்டிய தேவை காரணமாக 'ஈகோ' எழுகிறது. எனவேதான் செயல்கள் உண்மை நிலைமைக் கொள்கையைச் சார்ந்து அமைபவை. அதாவது பண்படா உளத்தின் உந்துதல்களை வாழ்க்கையின் மெய்ந்நிலையுடன் இணைத்துச் செயற்படுத்துவதே தன்முனைப்பின் முக்கியமான பங்கு ஆகும்.

பண்படா உளத்தின் உந்துதல், பசித்த மனிதனை உணவு உட்கொள்ளத் தூண்டுகிறது. உணவு உட்கொண்டால்தான் அவன் உடல் சமநிலை அடையும். ஆனால் தன்முனைப்பு அந்த விருப்பத்தை அப்பொழுதே நிறைவேற்றிக் கொள்ள விடுவதில்லை. காலம், இடம், நேரம், இவற்றையொட்டியே உணவு உட்கொள்ளக்கூடிய சமூகவயமான உயிரியாக அவனைச் செயல்பட வைக்கிறது. இந்த மெய்ந்நிலையை அவனுக்கு உணர்த்தி, அவனுடைய பண்படா உளத்து ஆசைகளை நிறைவேற்றுவது தன்முனைப்பு ஆகும். பால் உந்துகளின் காரணமாக எழும் ஆசைகளை உடனுக்குடன் அடைய வேண்டும் என்று, பண்படா மனத்தளவில் விருப்பங்கள் எழலாம். இவற்றை சந்தர்ப்பச் சூழ்நிலைகளுடன் இணைத்து வாழ்க்கையின் சட்ட திட்டங்களுக்கு ஏற்றவாறு செயற்படுத்துவது தன்முனைப்பாகும். பண்படா உளத்திற்கும் மேம்பாட்டுளத்திற்கும் இடையே ஒரு பொறுப்பான அலுவலராகத் தன்முனைப்புப் பணிபுரிகிறது (மேலது, 691).

இ) சூப்பர் ஈகோ(மேம்பாட்டுளம்)

பெற்றோர்களாலும் சமூகத்தாலும் எடுத்துரைக்கப்பட்ட அறநெறிகளும் பயன்மதிப்புகளும் மேம்பாட்டுளம் எனப்படும். தன் முனைப்பின் விருப்பங்களும் செயல்களும் சமூக, சமயக் கட்டுத் திட்டங்களுக்கு ஏற்றவை தானா? என்பதைத் தீர்மானிப்பது மேம்பாட்டுளத்தின் செயலாகும் பெற்றோர்கள், ஆசிரியர்கள் போன்றோர் வலியுறுத்தும் மேனிலை மனத்தின் கூறுகளாக,

- 1) சமூக நடத்தை மதிப்புகள்
- 2) தரங்கள்
- 3) அறக்கோட்பாடுகள்
- 4) குழந்தை தன் உள்ளத்துள் அமைத்தல்

ஆகியவைத் திகழ்கின்றன.

குழந்தையின் மனத்தில் உருவாகியிருக்கும் பெற்றோர் கருத்துச் சீர்மையும், மனசாட்சியுமே மேம்பாட்டுளம் ஆகும். தன்முனைப்பின் உந்துகளைச் செயற்படுத்துவதில் தன்முனைப்பிற்கும் மேம்பாட்டுளத் திற்கும் இடையே போராட்டம் நடைபெறுவதுண்டு. மேம்பாட்டுளம் தன்முனைப்பின் மீது மிகுந்த அளவில் ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்தால் தனி மனிதனின் ஆளுமை, மேம்பாட்டுள ஆளுமையாகி விடுகிறது. அவன் வலிமையற்ற தன்முனைப்பு உடையவனாக ஆகிறான்.

மேற்கூறிய மூன்று கூறுகளும் இணைந்து செயலாற்றினால்தான் ஆளுமைச் சமநிலை ஒருவனிடத்தில் தோன்றும் இதைத்தான் இசைவான ஆளுமை வளர்ச்சி என்று கூறுகிறோம். இவை முரண்பட்டால் ஆளுமை சீர்குலையும், வளர்ச்சி சீர்குலையும். இதனை ஒருவன் எவ்வாறு சமாளிக்கிறான் என்பதனைப் பொறுத்து அவனது ஆளுமைத் தன்மை மாறுபடும் என்று ப்ராய்ட் குறிப்பிடுகிறார் (மேலது, 691).

(iv) சமூகத் தன்முனைப்புக் கோட்பாடு

இது மனிதனின் ஆளுமை வளர்ச்சியைச் சமூகத்தின் முனைப்புக் காரணிகளின் அடிப்படையில் விளக்குகிறது. இக்கோட்பாட்டினர் சமூகப் பண்பாட்டுக் காரணிகளை ஆய்வதில் ஈடுபாடு கொண்டனர். எரிக்கு எரிச்சன், ஆல்பிரெடு ஆட்லர், காரன் ஆர்னை ஆகிய மூவரும் சமூகத் தன்முனைப்புக் கோட்பாட்டினர்களுள் முதன்மையானவர்கள். இவர்கள் உளப்பகுப்புக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் நின்று, தன்முனைப்புப் பற்றியக் கோட்பாடுகளைச் சமூகக் காரணிகளுடன் ஒட்டி அமைத்தனர்.

எரிக்கு எரிச்சன் என்பார் 'தனிமனிதனுடைய தேவைகளுக்கும், சமூகத்தின் எதிர்பார்ப்புகளுக்கும் இடையே எழும் தொடர்பு, ஆளுமை வளர்ச்சியின் அடிப்படையாக அமையும் என்று கருதினார். இவர் தனிமனிதனின் சமூக வளர்ச்சி அவன் வாழ்நாள் முழுவதும் பரவி இருப்பதாகவும், அதனைத் தெளிவுபட்ட எட்டு வெவ்வேறு உளம்சார்

சமூக நிலைகளாகப் பிரித்து அறிய முடியும் என்றும் தெரிவித்தார்.³⁰ இவருடைய கருத்துகள் குழந்தை உளவியல் அறிஞர்களால் மிகுந்த அளவில் வரவேற்கப்பட்டன. குழந்தையின் ஒவ்வொரு வளர்ச்சி நிலையிலும் ஏற்படக்கூடிய இயல்புநிலைத் தன்னைப்பு வளர்ச்சி, இயல்பு பிறழ்ந்த தன்முனைப்பு வளர்ச்சி ஆகியவற்றைப் பற்றியும், அவை ஆளுமை வளர்ச்சிக்கு எவ்வாறு அடிகோலுகின்றன என்பதைப் பற்றியும் விரிவாக எடுத்துரைத்துள்ளார் (மேலது : 711).

ஆட்லர் ஆல்பிரெட் என்பவர் தனிமனித உளவியல் கோட்பாட்டைத் தோற்றுவித்த உளவியல் அறிஞர் ஆவார். இவர் பிராய்டின் உளப்பகுப்புக் கோட்பாட்டிலிருந்து வேறுபட்டு, ஆழ்ந்த சிந்தனையைத் தூண்டும் உளவியல் கருத்துக்களை எடுத்துரைத்தார். இவர் தனிமனிதனின் செயல்கள், சமூக ஈடுபாடுகள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அவனுடைய ஆளுமையை வகைப்படுத்தினார். ஆட்லரின் வகைப்படுத்தலைப் பின்வருமாறு விளக்குவர். “ஆளும் வகையினர் தம் சொந்த நலனுக்காகத் தீவிரமாகப் பாடுபடுகின்றனர். தாம் விரும்பும் பொருள்களையும் இலக்குகளையும் அடைவதற்காகக் கடுமையாக உழைக்கின்றனர். இவர்கள் மற்றவர்களைத் தம் சொந்த நலனுக்காகப் பயன்படுத்திக்கொள்ளத் தயங்கமாட்டார்கள். இவர்கள் குறைவான செயல்களும் மிகையான சமூக ஈடுபாடும் கொண்டவர்கள். அடையும் வகையினர், குறைவான செயல்களையும் மிகுதியான சமூக ஈடுபாடுகளையும் கொண்டவர்களாக இருப்பர். இவர் நட்பு விழைபவர். தம் சொந்த ஈர்ப்புத் திறன் வாயிலாக மற்றவர்களிடமிருந்து உதவியும் பயனும் அடைவர். தம் பொறுப்புகளைத் தாமே செயல்படுத்த இயலாதவர். அதனால் மற்றவர்களைச் சார்ந்திருப்பர். தவிர்த்தல் வகையினர் குறைவான செயல்களும், குறைவான சமூக ஈடுபாடும் கொண்டவர்கள், இவர்கள் பொறுப்புகளை ஏற்கத் தயங்குவார்கள்; ஏமாற்றங்கள், மனக்குலைவுகள் போன்றவற்றைச் சமாளிக்க முடியாதவர்கள், மற்றவர்களிடம் பயனுறும் வகையில் பழக மாட்டார்கள். தம்வாழ்க்கையைப் பெரிய சிக்கலாக்கிக் கொள்வார்கள் என்பதாகும்.

காரன் ஆர்னை இருபதாம் நூற்றாண்டில் சிறந்த விளங்கிய உளவியல் அறிஞர்களுள் ஒருவர். மெய்நிலைத் தன்னுணர்வுக்கும் கற்பனையில் மேம்பாட்டு நிலைக்கு உயர்த்தப்படும். தன்னுணர்வுக்கும் இடையில் காணப்படும் வேற்றுமைகளை முதன்முதலில் எடுத்துரைத்த உளவியலர் இவரே. “குழ்நிலை அழுத்தங்கள், குழந்தையின் உள்ளத்தில் அடிப்படைப் பதற்ற நிலையைத் தோற்றுவிக்கின்றன. குழந்தை இதனைச் சமாளிப்பதற்காகச் சில வழிமுறைகளைத் தேடுகிறது. இவ்வழிமுறைகள் நாளடைவில் தேவைகளாக மாறிவிடுகின்றன. பெற்றோர்களின் மிகைக் கண்டிப்பு, குழந்தையின் தன்னுணர்வு நசுக்கப்படுதல், அன்பிலாமை போன்ற காரணங்களினால் இச்சூழ்நிலைகள் உருவாகின்றன (மேலது, 717).

(v) ஆளிடைக் கோட்பாடு

இரு மனிதர்களிடையே ஏற்படும் இடையுறவுகளின் இயல்புகளைப் பகுத்தாய்வது இடையுறவுப் பகுப்பாய்வு எனப்படும். இடையுறவுப் பகுப்பாய்வு பிராய்டு விளக்கிய உளப்பகுப்புப் கோட்பாட்டின் அடிப்படைக் கருத்துக்களைக் கொண்டதாகும். எரிக்கு பெர்ன் என்னும் ஸ்காட்லாந்து அறிஞர், 1959ஆம் ஆண்டு தம்முடைய ‘மக்கள் விளையாடும் விளையாட்டுகள்’ என்னும் நூலில் இடையுறவுப் பகுப்பாய்வுக் கருத்துக்களை வெளியிட்டுள்ளார். இவரைத் தொடர்ந்து சேம்சு ஆரீசு (James Harris) என்பார் எழுதி வெளியிட்ட ‘அயாம் ஒகே யுவார் ஒகே’ (I’am ok you’re ok) என்னும் நூலில் இடையுறவுப் பகுப்பாய்வு பற்றி எளிதாகப் புரிந்துகொள்ளும் விதத்தில் விளக்கங்களைக் கொடுத்தார். இடையுறவுப் பகுப்பாய்வு முறையைப் பயன்படுத்தி, நிறுவனங்களில் மனித உறவுகள், நடத்தைக் கோலங்கள் ஆகியவை பற்றிய செயல்முறை ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட பெருமை தோரதி சோங்வார்டு என்னும் அம்மையாரையும், சேம்சு மூரியல் என்னும் உளவியல் பகுப்பாளரையும் சாரும். இவர்களைத் தவிர வேறு ஆய்வாளர்களும் இடையுறவுப் பகுப்பாய்வுப் பற்றி நூல்கள்

எழுதியுள்ளனர் (மேலது, 719) என்று வாழ்வியல் களஞ்சியம் குறிப்பிடுகிறது.

இக்காலத்தில் இடையுறவுப் பகுப்பாய்வு மேலாண்மைத்திறன் முன்னேற்றத்தில் பெரும்பங்கு கொண்டிருக்கிறது. பணியாளர்கள் பல்லாயிரக் கணக்கானோர் இணைந்து பணிசெய்யும் நிறுவனங்கள் பல்வேறு வகையான மனித நடத்தைக் கோலங்களையும், இடையுறவுகளையும் சமாளிக்க வேண்டியுள்ளன. அதிகாரிகள் தம் மேலாளருடனும் தம் உடன் அதிகாரிகளுடனும், தம்கீழ்ப்பணி புரிபவர்களுடனும் சிறந்த முறையில் இயங்குவதற்கு இடையுறவுப் பயிற்சி அளிக்கப்படுகிறது. இப்பயிற்சி, மனக்குலைவுசார் நடத்தை களையும், பிறருக்கு ஊறு செய்யும் உரையாடல், இடையுறவு செயல்கள் ஆகியவற்றையும் தவிர்க்கும் குறிக்கோளுடன் நடத்தப்படுகிறது. நிறுவனங்களில் மட்டுமின்றி, மருத்துவமனைகளிலும், கல்வி நிலையங்களிலும், குடும்பத்திலும், இடையுறவுப் பகுப்பாய்வின் உதவியால் மக்கள் தத்தம் தம்முனைப்பு நிலை பற்றியும் பிறருடைய தன்முனைப்புநிலை பற்றியும் அறிந்து சிக்கல்களுக்குத் தீர்வு காண முடிகிறது.

(vi) நடத்தைக் கோட்பாடு

இது ஆளுமைக் கோட்பாடு பற்றிய அண்மைக்கால விளக்கமாகும். தனிமனிதனின் சூழ்லைத் தூண்டலுக்கு ஏற்ப அவனுடைய ஆளுமை அமைகிறது. ஆளுமைப் பண்புகள் நிலையாக அமைவதில்லை. அவை குறிப்பிட்ட தூண்டல்களுக்கு ஏற்ப அமைகின்றன என்ற அடிப்படைக் கருத்துக்களைக் கொண்ட ஆளுமைக் கோட்பாடு நடத்தைக் கோட்பாடும். இக்கோட்பாட்டினருள் முதன்மையானவர்கள் வாட்சன், அண்டர், இலாகவே, கத்ரி, அல், கோல்ட்டு, தாரன்டக்கு, பாவ்லவ், இசுகின்னர் ஆகியவர்கள் ஆவர்.

மனிதனின் வெளிப்படையான நடத்தையை மட்டுமே ஆராய்ந்து அவனுடைய ஆளுமையை அறியலாம் என்பதே நடத்தைக் கொள்கையாகும். மனித நடத்தையானது,

- அ) இயக்க நடத்தை
- ஆ) குரல்நாண்களின் அசைவுகள்
- இ) உள் உறுப்புகளின் இயக்கத்தினின்று எழும் நடத்தைகள்

என மூன்றாக வகைப்படுத்தப்படுகிறது. உள்ளத்தின் செயல்களும் உடல் இயக்கங்களின் விளைவாக ஏற்படுவனவே என்று வாட்சன் குறிப்பிடுகிறார். தூண்டல்-துலங்கள் தொடர்புகளாக ஏற்படும் மறிவினைகளே நடத்தையின் அடிப்படை ஆகும். இவை ஆக்க நிலையிருத்தலால் மாறுபட்டுப் பல்வேறு வகைப்பட்ட நடத்தைக் கோலங்களாக உருவெடுக்கின்றன என்று நடத்தைக் கொள்கையினர் கூறுகின்றனர். இவர்கள் மனிதனின் நடத்தையைப் பொருள்முதல் அணுகுமுறையில் நோக்குகின்றனர்.

தாலார்டு, மில்லர் ஆகியோர் ஆளுமை வளர்ச்சியில் அச்சம் முதன்மைத் தூண்டலாக விளங்குகிறது என்றும், அச்சத்தைத் தவிர்க்க உதவும் நடத்தைகள் ஆளுமையில் சிறப்பிடம் கொண்டுள்ளன என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர் (மேலது : 722).

4) ஆளுமையின் சிறப்பியல்புகள்

- * தன்னுணர்வுள்ள உயிரினங்களுக்கு மட்டுமே ஆளுமை என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்த வேண்டும்.
- * ஆளுமையானது சமூகச் சூழ்நிலையினால் உருவாக்கப் படுவது ஆகும். சமுதாயத்தில் ஒருவன் எவ்வாறு நடந்து கொள்கிறான். சமூகத்திலுள்ள பிறர் அவனது நடத்தையைப் பற்றி என்ன நினைக்கின்றனர் என்பதைப் பொறுத்தே அவனது ஆளுமை அமைகிறது.
- * ஆளுமை, இறுகிய நிலைத்த தன்மையுடையது அல்ல; சூழ்நிலைக்குத் தக்கபடி சிறிதேனும் மாறும் தன்மையுடையது.

- * ஆளுமை தனித்தன்மை வாய்ந்தது.
- * ஆளுமை மரபுநிலை சூழ்நிலை ஆகிய இரண்டின் விளை பயன் ஆகும்.
- * ஆளுமை நடத்தைக்கு ஒருமைப்பாட்டையும், முரண் பாடினமையும் தருகிறது.
- * ஒருவன் எத்தகைய குறிக்கோள்களையும், அவன் வாழ்க்கையில் எத்தகைய இலக்குகளையும் அடைய விழைகிறான் என்பதையும் பொறுத்தது.
- * ஆளுமை அளவிடப்படக்கூடியது.

என்னும் செய்திகள் ஆளுமையின் சிறப்பியல்புகளை வெளிப்படுத்துகின்றன.

5) ஆளுமையைத் தீர்மானிக்கும் காரணிகள்

மனிதன் உடல், உள்ளம் சார்ந்த ஒரு சமூக உயிரியாகும். ஆகையால் அவனுடைய ஆளுமையைத் தீர்மானிப்பதில் உயிரியல் சமூக, உளவியல் காரணிகள் பெரும் செல்வாக்குடன் திகழ்கின்றன. ஆளுமையைத் தீர்மானிப்பதில் பல காரணிகள் இடம்பெறுகின்றன. அவைகளில் சில மரபு நிலைப்பட்டவை; மற்றவை சூழ்நிலையினின்றும் எழுபவை. மரபியல் காரணிகளில் முக்கியமானவை உயிரியல் காரணிகளும், நுண்ணறிவு போன்ற சில உளவியல் காரணிகளும் ஆகும். ஒருவனுடைய உயிரியல் வழிவந்த உடலமைப்பே அவனுடைய ஆளுமையைத் தீர்மானிப்பதில் பெரும்பங்கு வகிக்கிறது. மேலும், இதனுடைய நெறிமுறையின் கீழ்தான் ஆளுமை வளர்ச்சியடைகிறது.

உயிரியல் காரணிகள்

- உடல்சார்ந்த பண்புகள்
- நாளமில்லாச் சுரப்பிகள்
- நரம்பு மண்டலம்

ஆகியவை உயிரியல் காரணிகளாகும். உடல்சார்ந்த பண்புகளான எடை, உயரம், பருமன், புறத்தோற்றம், பலம், உடல் ஆரோக்கியம், உடல்குறைபாடுகள், வினோதமான நடத்தைகள் ஆகியவை அவனுடைய ஆளுமைமீது செல்வாக்கு செலுத்துகின்றன. நாளமில்லாச் சுரப்பிகளிலிருந்து வெளிப்படும் இரசாயனப் பொருட்களான ஹார்மோன்கள் இரத்தத்தோடு நேரடியாகக் கலந்து ஒருவனது நடத்தையை உருவாக்குவதோடு, நடத்தைக்கும் பொறுப்பாக அமைகிறது. தைராய்டு சுரப்பி சுரக்கும் 'தைராக்ஸின்' என்ற ஹார்மோன் உடல் வளர்ச்சியையும், அளவையும் கட்டுப்படுத்துகிறது. தைராக்ஸின் அளவு குறைந்தால் சோம்பேறித் தனத்தையும், மிகுந்திருந்தால் நிலைப்புத்தன்மை இல்லாமை, எளிதாக எரிச்சலுறுதல் ஆகியவைகளைத் தோற்றுவிக்கிறது. நரம்பு மண்டலம் ஆளுமை வளர்ச்சியில் சிறந்த பங்காற்றுகிறது. புலன் உறுப்புகளின் திறன் யாவும், வளர்ச்சி பெற்ற தரம்வாய்ந்த நரம்பு மண்டலத்தைப் பொறுத்தது நம்முடைய நுண்ணறிவுமிக்க செயல்பாடு, உடல்வலு, பொறுமை, விரைவாகப் பொறுத்தப்பாட்டினைப் பெறல், புதிய துலங்கல்களை வெளிப்படுத்த தயாராக இருத்தல். ஆய்வுத்திறன், சிந்திக்கும் திறன் போன்றவை யாவும் நரம்பு மண்டலத்தின் செயல்திறனைப் பொறுத்தே ஆகும். நரம்பு மண்டலத்தில் ஏற்படும் தாக்கம் ஒருவனது ஆளுமையை வெகுவாகப் பாதிக்கின்றன.

சமூகக் காரணிகள்

- இல்லம்
- பள்ளிக்கூடம்
- மொழி
- பண்பாடு

ஆகியவை ஆளுமை மீது செல்வாக்கு செலுத்தும் சமூகக் காரணிகளாகும். குழந்தைகள் மீது பெற்றோர்களின் மனப்பான்மை, பெற்றோர்களின் அளவுக்கு அதிகமான எதிர்பார்ப்பு, குறிப்பிட்ட

பாலினக் குழந்தையைப் பெற்றோர்கள் விரும்புதல், பெற்றோர்களை இழத்தல், குடும்பத்தில் உள்ள குழந்தைகளின் எண்ணிக்கை, பெற்றோர்களின் கல்வி, சமூகப் பொருளாதார நிலை போன்ற வீட்டில் செயல்படும் பல்வேறு சக்திகள் குழந்தைகளின் ஆளுமை வளர்ச்சியில் பங்கு பெறுகின்றன.

குழந்தைகளுடைய ஆளுமையை உருவாக்குவதில், பள்ளிக் கூடத்தில் பல காரணிகள் காரணமாக உள்ளன. ஆசிரியர்கள், தலைமையாசிரியர்கள் ஆகியோரது ஆளுமை, பள்ளிக்கட்டுப்பாடு, பள்ளி வேலை நேரம், பள்ளியின் தரம், பள்ளியில் காணப்படும் நிறுவனச் சூழல், பாடத் தொடர்பான வகுப்பறைச் செயல்களிலும் ஈடுபடுவதற்கான வாய்ப்புகள் போன்றவை பள்ளிக்கூடத்தின் மூலம் குழந்தைகளின் ஆளுமையை உருவாக்கும் காரணிகளாக உள்ளன.

குழந்தைகளின் ஆளுமையை வளர்ப்பதில் மொழிக்கும் பங்கு உண்டு. பாடங்களைக் கற்பிக்கவும், விளக்கிக் கூறவும், ஆசிரியர் களுடைய உணர்வுகளை உணர்த்தவும் மொழி இன்றியமையாததாகும். மொழிவழி, மற்றவர்களிடம் திறம்படக் தொடர்பு கொள்ளல் என்பது இயக்கமிகு ஆளுமைக்கு எடுத்துக்காட்டாகும்.

ஆளுமை வளர்ச்சியில் பண்பாடு பெரிய அளவில் செல்வாக்கு செலுத்துகிறது. உடைஉடுத்தும் முறை, உண்ணும் முறை, குழந்தை வளர்ப்பு, திருமணம், நம்பிக்கைகள், மரபுகள் ஆகியவைகளுக்கு அளிக்கப்படும் முக்கியத்துவம், வாழ்க்கை மதிப்புகள் ஆகிய பண்பாட்டுக் கூறுகளில் காணப்படும் வேற்றுமைகள், வெவ்வேறு பண்பாட்டுச் சூழலில் வளரும் குழந்தைகளின் ஆளுமை வளர்ச்சியில் எதிரொலிக்கின்றன.

உளவியல் காரணிகள்

- நுண்ணறிவு
- ஊக்கம்
- மனஎழுச்சி

- மனப்பான்மை
- கவர்ச்சி / அக்கறை
- பற்று

போன்ற உளவியல் காரணிகளும் ஆளுமையின் மீது செல்வாக்கு செலுத்துகின்றன.

நுண்ணறிவில் குறைந்த மெல்லக் கற்பவர்களும், மன வளர்ச்சிக் குறைந்தவர்களும், மற்றவர்களைவிட ஆளுமையால் பெரிதும் வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றனர்.

ஊக்குவிக்கப்பட்டவர்கள் எதிலும் எளிதாக வெற்றி பெறுவர். குறைந்த அளவு ஊக்குவிக்கப்பட்டவர்கள் குறைந்த அளவிலேயே வெற்றி பெறுகிறார்கள். எனவே ஆளுமையில் ஏற்படும் வேறுபாட்டிற்கு ஊக்குவித்தலும் காரணமாக உள்ளது.

ஒருவன் மனவெழுச்சியில் முதிர்ச்சி அடைந்திருந்தால் பண்பாட்டிலும் சிறந்து காணப்படுவான். மேலும் வாழ்க்கைக் சூழலில் முன்னோடியாக இருப்பான். ஒருவன் தன் சமநிலையை இழந்து, பொறுமையற்றுக் காணப்பட்டால், அவனை மக்கள் வெறுத்து ஒதுக்குகின்றனர். ஆய்வுச் சான்றுகள், மனவெழுச்சி வளர்ச்சி ஒருவனுடைய ஆளுமையைப் பாதிக்கின்றது என நிரூபித்துள்ளன.

மற்ற உளவியல் காரணிகளைப் போலவே கவர்ச்சி, பற்று ஆகியவை மனித ஆளுமையைப் பாதிக்கக்கூடியவை. அக்கறையும் பற்றும் உள்ளவன் செயலில் அதிக அளவில் ஈடுபடுவான். அக்கறையும், பற்றும் குறைந்து காணப்படுவார்கள் குறைந்த அளவில்தான் செயலைச் செய்வர்.

மேற்கூறியவாறு உயிரியல் காரணிகள், சமூகவியல் காரணிகள் உளவியல் காரணிகள் ஆகியவை மனித ஆளுமையை நிலை நிறுத்துவதில் முக்கியப் பங்கினை வகிக்கின்றன.

ஆளுமையைப் பாதிக்கும் காரணிகள்

ஆளுமைப் பண்பைப் பாதிக்கும் காரணிகளாகக் கீழ்க்கண்டவற்றைக் குறிப்பிடுவர்.

- இடவியல் காரணிகள்
- தட்பவெப்பவியல்
- உணவு
- உடற்பயிற்சி
- மக்கள் தொகைப் பெருக்கம்
- பொருளாதார அமைப்பு
- சமூக அரசியல் காரணிகள்
- உளவியல் காரணிகள்
- கலந்துரையாடலின் தரம்
- ஒழுக்கச் சூழல்

• இடவியல் காரணிகள்

ஒருவர் வசிக்கின்ற இடமும் அவரது ஆளுமைப் பண்பைப் பாதிக்கிறது. எல்லாத் தகுதிகளிலும் ஒன்றாக இருக்கும் மனிதர்கள் ஒரு சிற்றூரிலே வசிப்பதற்கும், பெருநகரிலே வசிப்பதற்கும் வேறுபாடுகள் உள்ளன. ஒருவர் கிராமத்திலிருந்து நகரத்திற்கோ, நகரத்திலிருந்து கிராமத்திற்கோ குடிபெயரும்போது இவ்வேறுபாடுகள் நன்கு வெளிப்படக்கூடும்.

• தட்பவெப்பநிலை

தட்பவெப்ப நிலையும் ஒரு மனிதனை வெகுவாகப் பாதிக்கின்றன. வெயில் காலத்தில் உடல்வெப்பம் அதிகரிப்பு, வியர்வை ஆகியவற்றின் காரணமாகக் கடின உழைப்பு மேற்கொள்ள முடிவதில்லை. அச்சூழ்நிலையில் வாழ்பவர்கள் தடிமனாக இருப்பது அதிக வெப்பத்தைக் கொடுப்பதால் ஒல்லியாக இருப்பதையே விரும்புவார்கள்.

குளிர்பிரதேசங்களில் வாழ்பவர்கள், வெப்பத்தை உடலில் உருவாகக் கடின உழைப்பை மேற்கொள்வர். நடுத்தரமான தட்பவெப்ப நிலையில் உள்ளவர்கள் இயல்பு உறுதியாக இருக்கும்.

- **உணவு**

ஒருவரது உணவுப் பழக்கங்கள் அவரது மனநிலையிலும் உடல் நிலையிலும் தாக்கங்களை உருவாக்கும் அதிக அளவு சமைத்த உணவுகளை, அரிசி, பருப்பு ஆகியவற்றை உண்பது சோர்வை உண்டாக்கும். அசைவ, உணவு, கார உணவு ஆகியவை உணர்ச்சிகளைத் தூண்டும், காய்கறிகள் பழங்கள் கொண்ட சமச்சீர் உணவு உடலுக்கு ஏற்றது.

- **உடற்பயிற்சி**

தொழில், வேளாண்மை ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களுக்குத் தங்கள் பணியின் மூலமாகவே தக்க உடற்பயிற்சி சிட்டும். ஆனால் அலுவலகப் பணியில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களுக்கோ பணி ஏதும் இல்லாமல் இருப்பவர்களுக்கோ போதுமான உடற்பயிற்சி இருக்காது. செரிமானப் பிரச்சினைகளும் எடை அதிகரிப்புப் பிரச்சினைகளும் அவர்களைப் பாதிக்கக்கூடும்.

- **மக்கள்தொகைப் பெருக்கம்**

ஒருவர் வசிக்குமிடத்திலுள்ள மக்கள்தொகைப் பெருக்கம் அவரது நடவடிக்கைகளை நன்கு பாதிக்கும். மக்கள்தொகை அடர்த்தி குறைவாக இருக்கும் இடங்களில் நடவடிக்கைகள் மந்தமாகவும், மெதுவாகவும் இருக்கும். மக்கள்தொகைப் பெருக்கமும், அடர்த்தியும் அதிகமாக இருக்குமானால் அங்கு நடவடிக்கைகள் அதிகமாகவும் தீவிரமாகவும் இருக்கும். மக்கள்தொகை சரியான அளவில் இருக்குமிடத்தில் நடவடிக்கைகள் தேவையான அளவு சுறுசுறுப்பாகவும் நேர்மையாகவும் இருக்க வாய்ப்புண்டு.

- **பொருளாதார அமைப்பு**

வறுமை, கல்வியறிவின்மை, வேலைவாய்ப்பின்மை ஆகியவை குற்றங்களுக்கு வழிவகுக்கும், செல்வம் குவிந்திருந்தால் பிறருக்குப் பணம் கொடுத்து ஏவிவிட்டு குற்றம் செய்யத் தூண்டும். தேவையான அளவையொட்டிச் செல்வம் இருந்தால் அது உறுதியை நிலைநாட்டும். தேவையான கல்வி, சீரான வாழ்க்கைமுறை ஆகியவற்றிற்கு வித்திடும். நன்கு உழைத்துக் திட்டமிட்டுப் பணம் சேர்ப்பவர்கள் செலவுபோக எஞ்சியதில் ஒரு பகுதியைச் சேமித்து வைக்கவும், வேறொரு பகுதியை அறச் செயல்களுக்கு அளிக்கவும் செய்வார்.

- **சமூக அரசியல் காரணிகள்**

வெவ்வேறு சமூக அரசியல் அமைப்புகளில் குழந்தை வளர்ப்பு மாறுபடுவதையொட்டி ஆளுமைப் பண்பிலும் மாற்றம் இருக்கும். எந்தவிதமான கட்டுப்பாடுமின்றி அவரவர் தம் விருப்பத்திற்கேப் செயல்பட அனுமதிக்கும் சமூக அரசியல் அமைப்பில் சட்டம் ஒழுங்கு பெரிதும் பாதிக்கப்படும். சர்வாதிகார ஆட்சியில் மக்கள் எழுச்சியடைந்து அதனைக் கவிழ்க்கக்கூடும். மக்கள் உரிமையோடு வாழ அமைக்கப்படும் நாட்டில் அதிகாரத்திற்கு மக்கள் மதிப்பு அளிப்பர். மக்கள் ஒருவருக்கொருவர் ஒத்துழைப்பு மற்றும் நல்லுறவு கொண்டு பொது நன்மைக்காகக் பாடுபடுவர்.

- **உளவியல் காரணிகள்**

நாம் யாருடன் நண்பர்களாக இருக்கிறோமோ, யாருடன் எல்லாம் தொடர்ந்து பழகி வருகிறோமோ அவர்களது பண்புகளும் நம்முடன் ஒட்டிக்கொள்வதற்கு வாய்ப்புள்ளது. எனவேதான் உயர்ந்த நிலைத்த பண்புகள் உடையோரிடம் நட்பு வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று பெரியோர்கள் அறிவுரை நல்கியுள்ளனர். மனிதர்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் உறவு கொள்ளும்போது அவர்கள் ஆளுமைப் பண்பைப் பொறுத்தும், உறவின் தன்மையைப் பொறுத்தும் பிறரது தாக்கம் ஒருவர் ஆளுமையில் மாற்றத்தை ஊருவாக்குகிறது.

• கலந்துரையாடலின் தரம்

குழந்தைகளைப் பற்றிக் கவலைப்படாதவர்களும், அவர்களை அவர்கள் விருப்பப்படி எல்லாம் நடந்துகொள்ள அனுமதிப்பவர்களும், அவர்களிடம் மிகக் கடுமையாக நடந்துகொள்பவர்களும், குழந்தைகளின் மந்த உணர்வுக்கே அடிகோலுகின்றனர். கண்டித்த போதிலும் ஊக்கம் தருபவர்கள் அவர்கள் செயலாற்றலை வளர்க்கின்றனர். குழந்தைகளுக்குச் சுதந்திரமும், வழிகாட்டலும் அளிக்கும் பெற்றோர்கள், அவர்களிடம் தன்மதிப்பு, ஆக்கப்பூர்வமானச் சிந்தனை மற்றும் செயல்பாடு மேலோங்கக் காரணமாகிறார்கள்.

வீட்டிலும், வெளியேயும் குழந்தைகளின் உறவுகள் மேலே குறிப்பிட்ட பெரியவர்களது நடவடிக்கைக்கு ஏற்ப அமைந்தால் அவற்றிக்கேற்ப ஆளுமைப் பண்பு மாற்றம் அடைகிறது.

• ஒழுக்கச் சூழல்

மனிதனது சிந்தனைச் செயல்பாடு எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்ற நெறிமுறைகளே ஒழுக்கமாகும். ஒழுக்க நெறிமுறைகளின்படி நடப்பதே ஒருவரது மனசாட்சிக்கு ஏற்றதாகும். அதுவே அவரது ஆளுமைப் பண்பு சீராக நிலைநிற்க உதவுகிறது. பெற்றோர்களினால் பாசத்துடனும், கட்டுப்பாட்டுடனும் வளர்க்கப்படும் குழந்தைகள் குடும்ப வாழ்விலும், சமூக வாழ்விலும் இயைந்து வாழ்வது எளிது. எனவே குடும்பத்திலும், சமுதாயத்திலும் ஒழுக்கச் சூழல் சீராக அமைவது ஒருவரது ஆளுமைப்பண்பு சீரோடும் சிறப்போடும் விளங்க உதவுகிறது.

மேற்கூறிய காரணங்களிலிருந்து தவறும்போது அவனது ஆளுமைப் பண்பு பாதிப்படைகிறது.

6) ஆளுமைப் பண்பை மேம்படுத்தும் வழிமுறைகள்

ஆளுமைப்பண்பு ஒரு மனிதனைப் பிறரிடமிருந்து பிரித்துக் காட்டும் தனித்துவமான தன்மையாகும். நமது சுற்றுச்சூழலுக்கேற்ப

இணக்கமாக நடந்துகொள்வதையும், சமுதாயத்தில் நமக்குரிய நமது நல்வாழ்வினையும், நமது மதிப்புகள், நம்பிக்கை மற்றும் எதிர்பார்ப்புகளையும், நமது ஆளுமைப் பண்பு நிர்ணயிக்கிறது. ஒருவரது ஆளுமைப் பண்பை நிர்ணயிப்பதில் அவரது பாரம்பரியமும், சுற்றுச்சூழல் ஆகிய இரண்டும் பெரும்பங்கு வகிக்கிறது.

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்வான் வானுறையும்

தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்

- (குறள். 50)

என்ற வள்ளுவரின் வாக்கிற்கேற்ப , வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கு ஒரு மனிதன் தன் ஆளுமைப்பண்பை மேம்படுத்திக் கொள்வது அவசியமாகும். இதற்குரிய வழிகளாக,

- * பண்புகள் பழக்க வழக்கங்கள்
- * சிந்தனையின் செல்வாக்கு சிறப்பாக அமைதல்
- * பிறரை மாற்றுமுன் நம்மை மாற்றிக்கொள்ளும் தன்மை
- * பொறுப்பு ஏற்றுக்கொள்தல்
- * சிறந்த முறையில் பணிபுரிதல்
- * கால மேலாண்மை
- * காலப் பதிவேடு
- * குறுகிய கால இலக்குகள்
- * திட்டமிடல்
- * பணிகளைப் பகிர்ந்தளித்தல்
- * கால விரயத்தைத் தவிர்த்தல்
- * காகிதப் பணி
- * முக்கிய திறன்கள்
- * தொடர்பு கொள்ளும் ஆற்றல்
- * மேலாண்மைக் கலை
- * வழி நடத்தல்
- * நம்பிக்கை
- * தளரா நோக்கு

- * அறிவு
- * பிறர்பால் அக்கறை
- * வெளிப்படை
- * முடிவெடுத்தல்
- * நல்ல எடுத்துக்காட்டு
- * பொறுமை
- * வீரம்
- * நம்பிக்கையூட்டல்
- * தெளிவு
- * அமைப்புமுறை
- * பங்கெடுத்தல்
- * அணுக இயலுதல்
- * நகை உணர்வும் மகிழ்ச்சியும்
- * சமூகத் திறன்கள்
- * நிதி மேலாண்மை
- * புதுமையான சிந்தனைகள்
- * நயமான நடத்தை
- * பிறரைக் கவரும் ஆற்றல்
- * ஈதல் இசைபட வாழ்தல்
- * பணிவே பெருமை
- * உயர்வுள்ளல்
- * புன்னகை புரிதல்
- * ஆர்வத்தோடு திகழ்தல்
- * தொடங்கியதை முடித்தல்
- * பணியை ஒத்திகை பார்த்தலும் முறைப்படுத்தலும்
- * முழுமை
- * வருவிளைவுகளுக்கு அஞ்சாது செயல்படுதல்
- * தனக்குத்தானே ஊக்கமளித்தல்
- * நேர்நிலைச் சிந்தனைகள்
- * நினைவாற்றல்

போன்றவற்றைக் குறிப்பிடுவர் (எஸ். சுந்தரசீனிவாசன். 2008:72). மேற்கூறிய பண்புகளில் சிறந்து விளங்குவதே சிறந்த ஆளுமைத் தன்மை உடையவனாக மாற்றிக் கொள்ளும் வழிமுறைகளாகும். இவை உளவியல்வழி ஆளுமைப் பண்பினை மேம்படுத்திக் கொள்வதற்கான வழிமுறைகளாகவும் கருதப்படுகிறது.

வேதாந்தம் காட்டும் வழி

ஒரு மனிதனது ஆளுமைப் பண்பு அவனது மனம், அறிவுக் கூர்மை ஆகியவற்றின் தன்மை, தரம் முதலானவற்றை ஒட்டி அமைகிறது. சமயம் போதிக்கும் வேதாந்தம் மனதைத் தூய்மைப்படுத்தி, கூர்மையான அறிவிற்குத் தேவையான போதனைகளைக் கூறி ஆளுமைப் பண்பினை மேம்படச் செய்கிறது. இந்த மாறுதலால் மனிதன் தன் மனநிலையில் முன்னேற்றமடைகிறான். நுண்ணிய பகுத்தறிவை அடைகிறான் அதன்மூலம் அன்றாடம் மாறுபடும் நிகழ்வுகள், மனிதர்கள் கொண்ட உலகோடு இணைந்து வாழப் பழகிக் கொள்கிறான்.

மனம், கூர் அறிவு எனும் அமைப்பே மனிதன் ஆளுமையை நிர்ணயிக்கிறது. மனம் கூர் அறிவு சாதனத்தின் பண்பும் செயல்பாடும் உள்ளார்ந்தவை. சுற்றுச் சூழல்களால் எல்லா உயிர்களும் பாதிக்கப் பட்டாலும் தன்கூர் அறிவால் தூண்டல்களைச் சமாளித்து அமைதியும், ஒத்திசையும் பெறும் ஆற்றல் மனிதர்களுக்கே உண்டு.

மன அமைதிக்கும், மகிழ்ச்சிக்கும் நமது முனிவர்கள் மூன்று முக்கிய நற்பண்புகளைக் போதித்தார்கள் அவை,

- ★ சத்தியம்
- ★ அஹிம்சை-பரிவுணர்வு
- ★ பிரம்மசரியம்-தன் கட்டுப்பாடு

என்பனவாகும். சத்தியம் என்பது நேர்மையைக் குறிக்கும். அஹிம்சை என்பது பிறர் உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளித்தலை குறிக்கும். பிரம்மசரியம்

என்பது ஆசைகளை கட்டுப்படுத்துவதைக் குறிக்கும். இவ்வடிப்படைகளை ஒருவர் கற்றுக்கொண்டால் எல்லா நற்பண்புகளும் அவரை இயல்பாகவே சிறப்பித்துக்காட்டும்.

தமிழ் அறநூல்கள் காட்டும் வழி

மனிதனது ஆளுமைப் பண்பை மேம்படுத்திக்கொள்வதற்குத் தமிழ் அறநூல்கள் தக்க வழிகாட்டிகளாக அமைந்துள்ளன. அறம், நன்னெறி ஆகியவைகளை வலியுறுத்திக் கூறுவதன் வாயிலாக, ஆளுமை மேம்பாட்டிற்கான வழிமுறைகள் அறநூல்களில் நிறைந்திருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

ஆசாரக்கோவை, நாலடியார், திருக்குறள், ஆத்திச்சூடி ஆகிய நூல்கள் தேவையான நெறிமுறைகளை எடுத்துரைக்கின்றன. ஒரு மனிதன் சிறந்த ஆளுமைப் பண்பு உடையவனாகத் திகழ,

நன்றியறிதல் பொறையுடைமை இன்சொல்லொடு
இன்னாத எவ்வுயிர்க்கும் செய்யாமை கல்வியொடு
ஒப்புரவு ஆற்ற அறிதல் அறிவுடைமை
நல்லினர்த்தாரோடு நட்பல் இவை எட்டும்
சொல்லிய ஆசார வித்து - (ஆசாரக், 1)

என்று ஆசாரக்கோவை வலியுறுத்துகிறது. மேற்கூறிய எட்டுப் பண்புகளிலும் சிறந்து விளங்கினால் ஒரு மனிதன் உயர்ந்த மனிதனாக விளங்க முடியும் என்பது புலனாகிறது. எண்ணக் கூடாதவை, தவிர்க்க வேண்டிய முறைகள் பற்றியும் ஆசாரக் கோவை கூறியுள்ளதை,

பிறர்மனை கள் களவு சூது கொலையொடு
அறனறிந்தார் இவ்வைந்து நோக்கார் திறனியரென்றும்
எள்ளப்படுவதூஉம் அன்றி நிரயத்துச்
செல்வழி உய்த்திடுதலால் - (ஆசாரக், 37)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

ஒருவரது ஆளுமைப்பண்பு மேம்பட நாலடியார் பல சிறந்த கருத்துக்களை வலியுறுத்துகிறது. அவற்றுள்,

காவாது ஒருவன் வாய்திறந்து சொல்லுஞ் சொல்
ஒவாதே தன்னைச் சுடுதலால் - ஒவாதே

.....

காய்ந்தமைந்த சொல்லார்க் கறுத்து - (நாலடி. 63)

அறிவது அறிந்தடங்கி அஞ்சுவது அஞ்சி
உறுவது உலகுவப்பச் செய்து-பெறுவதனால்
இன்புற்று வாழும் இயல்புடையார் எஞ்ஞான்றும்
துன்புற்று வாழ்தல் அரிது

- (நாலடி. 74)

என்னும் பாடல்கள் குறிப்பிடத் தக்கவையாகும்.

உலகறிந்த நன்னெறி நூலாகிய திருக்குறள் கூறும் நெறிமுறைகள் பல விழுமிய கருத்துக்களை உடையதாகும். சீரிய ஆளுமைப் பண்புள்ளவர்கள் வேந்தர்களுக்கொப்பத் தலைவர்களாய்த் திகழ்வார்கள் என்பதை,

அஞ்சாமை, ஈகை, அறிவு ஊக்கம் இந்நான்கும்

எஞ்சாமை வேந்தர்க் கியல்பு - (குறள். 382)

என்ற குறள் வலியுறுத்துகிறது.

மனித உறவுகளை மேம்படுத்துதல் இன்றைய சமூக வாழ்வில் அனைவருக்கும் மிக இன்றியமையாத தேவையாகும். நமது பண்புநலன்களைப் பொதுவாக வெளிக்காட்டுவது நமது பேச்சுக்களே ஆகும். எனவே நாம் பேசும் பேச்சு பொருள் உடையதாகவும், பிறர் மனதைப் புண்படுத்தாதவாறும் அமைய வேண்டும் என்பதைத் திருக்குறள் வலியுறுத்துகிறது. இதனை,

சொலன்வல்லன் சோர்விலான் அஞ்சான் அவனை

இகல்வெல்லல் யார்க்கும் அரிது - (குறள். 647)

யாகாவார் ஆயினும் நாகாக்க காவாக்கால்

சோகாப்பர் சொல்லிழுக்கப் பட்டு - (குறள். 127)

பணிஉடையன் இன்சொலன் ஆதல் ஒருவற்கு

அணியல்ல மற்றுப் பிற - (குறள். 95)

வாய்மை எனப்படுவது யாதெனின் யாதொன்றும்

தீமை இலா சொல்ல - (குறள். 29)

அழுக்காறு அவாவெகுளி இன்னாச்சொல் நான்கும்

இழுக்கா இயன்றது அறம் - (குறள். 35)

போன்ற குறட்பாட்களின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

பழகப்பழகத்தான் பல நற்பண்புகள் நம்மிடம் வளர்ந்து நிலை கொள்ளும். அந்த அடிப்படையில் ஒரு மனிதன் என்னென்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைக் கட்டளைகள் போன்று ஒரே வரியில் கூறுகிறது. ஒளவையின் ஆத்திச்சூடி என்ற நூல். இந்நூல் கூறும் கருத்துகள் ஒரு மனிதனின் ஆளுமைப் பண்பை மேம்படுத்தும் வழிமுறைகளாக அமைகின்றன. அவற்றுள்,

அறம்செய்ய விரும்பு

மூர்க்கரோடு இணங்கேல்

வெட்டெனப் பேசேல்

குலனுடைமையின் கற்புச் சிறந்தன்று

சீருடை ஆளுமை செய்கையின் அறிப

உடலினை உறுதி செய்

ஈகை திறன்

குன்றென நிமிர்ந்து நில்

நூலினைப் பகுத்துணர்

மானம் போற்று

மெல்லத் தெறிந்து சொல்

செய்வது துணிந்து செய்

போன்றன குறிப்பிடத்தக்கவையாகும்.

மேற்கூறியவாறு தமிழ் அறநூல்கள் காட்டும் கருத்துக்களைப் பின்பற்றினால் ஒருவர் சிறந்த ஆளுமை உடையவராகத் திகழ்வது உறுதி என்பது புலனாகிறது.

7) ஆளுமையின் இன்றியமையாமை

தோற்றம், அறிவுத்திறன், மனம், நடத்தை ஆகியவையே ஆளுமையின் முக்கிய அம்சங்களாகும். இவை அனைத்தும் சரியான முறையில் மேம்படுத்தப்பட வேண்டும். ஆளுமை மேம்பாட்டு செயல்முறைகளில் காட்டப்படும் ஈடுபாட்டைப் பொறுத்தே, ஒருவருடைய முன்னேற்றம் அமையும். ஒவ்வொரு மனிதனும் சமூகத்தால் விரும்பத்தக்க ஆளுமை நிறைந்தவராக மேம்படுத்தப் படுவதே இலக்காக இருக்க வேண்டும்.

தோற்றமும் நடத்தையும் ஒருவரைய உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துகின்றன. ஒருவருடைய நடத்தை தான் ஆளுமையைத் துல்லியமாகச் சுட்டிக்காட்டும். பாவனை, அணுகுமுறை, செயல்பாடு ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியதே 'நடத்தை' ஆகும். ஆளுமையில் பிரதிபலிக்கும் நடத்தையை முறைப்படுத்த வேண்டும்.

ஒரு நபரின் உடலமைப்பு, தோற்றம், அறிவு, உணர்வு, செயல்பாடு, நடத்தை ஆகிய அனைத்து அம்சங்களின் ஒட்டுமொத்த வெளிப்பாடே ஆளுமையாகும் என்பது தெளிவு.

தொகுப்புரை

- o ஒருவரது தோற்றம், பேச்சு, பழக்கவழக்கம் போன்றவை அவரது ஆளுமைப் பண்பை வெளிக்காட்டுகின்றன.
- o ஆங்கிலத்தில் 'Personality' (பர்சனாலிட்டி) என்று அழைக்கப்படும் இச்சொல்லானது 'பர்ஸொனா' என்னும் இலத்தீன் மொழிச் சொல்லிலிருந்து உருவானது என்பது தெரிகிறது.
- o ஆளுமைக்கு உளவியலறிஞர்களே அதிகமாக விளக்கம் அளித்துள்ளதைக் காண முடிகிறது-
- o ஒருவனுடைய குணங்களை அறிந்துகொள்ள ஆளுமைக் கோட்பாடு பெரிதும் பயன்படுகிறது. ஆளுமைக் கோட்பாட்டினை ஒவ்வொரு அறிஞர்களும் தனித்த கோணங்களில் வரையறுத்துள்ளனர்.
- o ஆளுமைக் கோட்பாடானது மனித இன நல-இருத்தல் நிலைசார் கோட்பாடு, வகையியல் கோட்பாடு, உளப்பகுப்புக் கோட்பாடு, சமூகத் தன்முனைப்புக் கோட்பாடு, ஆளிடைக் கோட்பாடு, நடத்தைக் கோட்பாடு எனப் பாகுப்படுத்தப் பட்டுள்ளது.
- o ஆளுமைக்கென்று பல்வேறு சிறப்பியல்புகள் காணப் படுகின்றன.
- o ஒரு மனிதனுடைய ஆளுமையைத் தீர்மானிப்பதில் உயிரியல், சமூக, உளவியல் காரணிகள் பெரும் செல்வாக்குடன் திகழ்கின்றன.
- o உயிரியல் காரணிகளாக உடல்சார்ந்த பண்புகள், நாளமில்லாச் சுரப்பிகள், நரம்பு மண்டலம் ஆகியவையும், சமூகக் காரணிகளாக இல்லம், பள்ளிக்கூடம், மொழி, பண்பாடு

ஆகியவையும், உளவியல் காரணிகளாக நுண்ணறிவு, ஊக்கம், மனஎழுச்சி, மனப்பான்மை, நுண்ணறிவு, ஊக்கம், மனஎழுச்சி, மனப்பான்மை, கவர்ச்சி/அக்கறை, பற்று ஆகியவையும் திகழ்கின்றன.

இடவியல் காரணிகள், தட்பவெப்பநிலை, உணவு, உடற்பயிற்சி, மக்கள் தொகைப் பெருக்கம், பொருளாதார அமைப்பு, சமூக அரசியல் காரணிகள், உளவியல் காரணிகள், கலந்துரையாடலின் தரம் ஆகியவை, ஒழுக்கச் சூழல் போன்றவை ஆளுமைப் பண்பைப் பாதிக்கும் காரணிகளாகத் திகழ்கின்றன.

ஆளுமைப் பண்பை மேம்படுத்தும் வழிமுறைகளாக, பண்புகள், பழக்கவழக்கங்கள், கால மேலாண்மை, வழி நடத்தல், நம்பிக்கை, வீரம், பொறுமை போன்ற உளவியல் காரணிகளும், வேதாந்தம் காட்டும் வழிகளாக, சத்தியம், பரிவுணர்வு, பிரம்மசரியம் போன்றவையும் காணப்படுகின்றன. தமிழ் அற நூல்களான திருக்குறள், நாலடியார், ஆசாரக்கோவை, ஆத்திச்சூடி ஆகிய நூல்களின் அறக்கருத்துகள் வாயிலாக ஆளுமை சிறக்கும் வழிமுறைகளை எடுத்துரைக்கின்றன.

ஆளுமையின் இன்றியமையாப் பண்புகளாகத் தோற்றம், அறிவுத்திறன், மனம், நடத்தை போன்றவை வலியுறுத்தப் படுகின்றன.

* * * * *

அகமாந்தர்களின் ஆளுமைத்திறன்

முன்னுரை

சங்க இலக்கியங்களின் பாடுபொருள் காதலும், வீரமும் ஆகும். இக்காதலையும், வீரத்தையும் தமிழர் அகம், புறம் என இரண்டாகப் பகுத்தனர். அகப்பொருள் கூறுகள் சங்கப் பாடல்களில் மிகுந்து காணப்படுகின்றன. தமிழர் வாழ்க்கைக்கு இலக்கணம் கண்ட தொல்காப்பியர், பொருளதிகாரம் என்ற நூலில் ‘அகத்திணையியல்’ என்பதனை முதலாவதாக வைத்ததோடு, களவியல், கற்பியல், பொருளியல் முதலான இயல்களிலும் அக இலக்கிய மரபுகளையே மிகுதியாக விளக்கியுள்ளார்.

தலைவனும் தலைவியும் மனம் ஒன்றுபட்டு இருவரும் ஒருவராய் ஒன்றி வாழும் நிகழ்ச்சியை “அகவொழுக்கம்” என்பர். அகவொழுக்கம் அகத்திணை எனப்படுகிறது. அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் உறுதிப்பொருள் நான்கனுள் இன்பத்தை மட்டுமே குறிக்கோளாகக் கொண்டு பாடப்பெறுவன அகப்பொருட் பாடல்களாகும்.

எல்லா உயிர்க்கும் இன்பமென்பது

தானமர்ந்து வருடம் மேவற றாகும் - (தொல்.பொருள்.27)

என்பது தொல்காப்பியம் சுட்டும் அகநெறியாகும். இளமைப் பருவத்தில் தலைவன், தலைவி துய்க்கும் காதல் ஒழுக்கமே ‘அகத்திணை’ என அழைக்கப்படுகிறது. தலைவன் தலைவியின் காதல் மனநிலையும் அவ்வுணர்வுக்குத் துணைநிற்கும், பிற அகமாந்தர்களின் மன உணர்வுகளும் தொல்காப்பியத்தின் அகத்திணை தொடர்பான இயல்களிலும், சங்க அக இலக்கியங்களிலும் பாடுபொருளாக அமைந்துள்ளன. சங்க அக இலக்கியங்களில் இடம்பெறும் அகமாந்தர்களாக,

- * தலைவன்
- * தலைவி
- * தோழி
- * செவிலித்தாய்
- * நற்றாய்
- * பரத்தை
- * வாயில்கள்

ஆகியோர் காணப்படுகின்றனர். இவர்கள் தங்கள் கூற்றாலும், கூற்றை முன்னிலைப் படுத்தும் முறையாலும் தங்கள் மனநிலையை உணர்த்தி நிற்கின்றனர். ஓர் அகமாந்தர் பற்றி அவரிடம் கூறும்போதும், அவர் சிறைப்புறமாக இருத்தலை அறிந்து அவர் கேட்பக் கூறும்போதும் வெளிப்படும் உணர்வுகளில் அவர்களது ஆளுமைத்தன்மை செயலாற்றும் திறனை இவ்வியல் ஆராய முயலுகிறது.

அகத்திணை வாழ்வியல்

அகம் என்பது, ஒத்த அன்புடைய தலைவனும், தலைவியும் தம்முள் அனுபவிக்கும் இன்ப உணர்வை இத்தன்மை உடையது என்று வெளியில் கூற இயலாமல் தங்கள் மன நுகர்ச்சியில் உணர்ந்துகொள்ளக் கூடியதாகும். இதனை,

ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின்

ஒன்றி உயர்ந்த பால தாணையின்

ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப

மிக்கோ னாயினுங் கடிவரை இன்றே

- (தொல். பொருள்.களவு.2)

என்ற நூற்பா மூலம் அறிய முடிகிறது. அகத்திற்கு விளக்கம் கூறும் நச்சினார்க்கினியர், 'ஒத்த அன்பான் ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்த பேரின்பம், அக்கூட்டத்தின் பின்னர் அவ்விருவரும் ஒருவருக்கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாக 'இவ்வாறிருந்தது' எனக் கூறப்படாததாய் யாண்டும் உள்ளத்துணர்வே நுகர்ந்து இன்பம்

உறுவதோர் பொருளாதலின் அதனை 'அகம்' என்றது ஓர் ஆகுபெயராம்' (நச்சர், 1958) என்று குறிப்பிடுகிறார். இளம்பூரணரும், 'அகப் பொருளாவது போகநுகர்ச்சி யாதலான் அதனான் ஆய பயன்தானே அறிதலின்', 'அகம்' (மு. இராகவையங்கார், 1938 : 5) என்று குறிப்பிடுகிறார்.

அகம் என்னும் சொல்லுக்குத் தமிழகராதி, உள், மார்பு, மனம், ஞானம், பாவம், வீடு, நிலம், மருதம், மலை, உடல், உயிர் ஆகிய பொருள்களைத் தருகிறது (1964:4). 'அகத்திணை என்ற தொடரில் அகம் என்னும் சொல்லுக்கு இயல்பான பொருள் வீடு என்பது. அகம்புகல் மரபின் வாயில்கள் என்பது தொல்காப்பியம்(1097). வீடு அல்லது குடும்பம் ஆகும் காதலே அகத்திணை நுதலுவது அகத்திணை மாந்தரெல்லாம் ஒரு வீட்டுறுப்பினர்களே. ஆதலின் 'அகம்' என்னும் சொல் வீடு என்பதனையே முதலாவதாகக் குறிக்கும்' என்கிறார் வ.சுப. மாணிக்கனார் (2002 : 268).

'அகம்' என்பது அடங்கியது, இடம், உள்ளிடம், மனம் உள்ளிட்ட பல பொருள் தரும் சொல்லாகும் (1964 : 4). இச்சொல், உள்ளமாகிய மன உணர்வினால் நுகர்ந்து இன்பமுறும் காம-இன்பத்தையும் ஆகுபெயராய் உணர்த்தும். ஓர் ஆணும் பெண்ணும் தனிமையில் கூடி இன்பம் நுகர்ந்து மகிழ்ந்தும், பின் ஊரும் உலகும் அறியத் திருமணம்புரிந்து சான்றோர் போற்ற வாழும் உலகியல் வாழ்க்கைப் பற்றிய பொருள்களையெல்லாம் உள்ளடக்கிக் காண்பதே அகப்பொருள் ஆகும்.

இவ்வாறு ஒத்த அன்புடைய தலைவனும், தலைவியும் மனம் ஒன்றுபட்டு கூடி வாழும் நிகழ்ச்சியே அகம், அகவொழுக்கம் என்று அழைக்கப்படுவதை அறிய முடிகிறது.

முப்பொருள் மரபு

அகப்பொருட்பாடல்கள் முதல், கரு, உரி என்ற முப்பொருள்களின் அடிப்படையாய் அமைந்து காணப்படுகின்றன. இதனைத் தொல்காப்பியர்,

முதல்கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே

நுவலுங் காலை முறைசிறந் தனவே

பாடலுட் பயின்றவை நாடுங் காலை

- (தொல். பொருள். அகத்.3)

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

முதற்பொருள்

முதற்பொருள் என்பது ஒவ்வொரு திணைக்கும் உரிய நிலம், பொழுது என்பனவாகும். இதனை,

முதல்எனப் படுவது நிலம்பொழு திரண்டின்

இயல்பென மொழிப இயல்புணர்ந் தோரே

- (தொல்.பொருள். அகத்.4)

என்கிறார் தொல்காப்பியர். குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என நிலம் ஐவகைப்படும். பொழுது என்பது காலம். அது பெரும் பொழுது, சிறுபொழுது என இருவகைப்படும். பெரும்பொழுது ஆறாவன அவை,

கார்	-	ஆவணி, புரட்டாசி
குளிர்	-	ஐப்பசி, கார்த்திகை
முன்பனி	-	மார்கழி, தை
பின்பனி	-	மாசி, பங்குனி
இளவேனில்	-	சித்திரை, வைகாசி
முதுவேனில்	-	ஆனி, ஆடி

என்பனவாகும். இவை ஓர் ஆண்டிற்குரிய ஆறு பருவங்கள் ஆகும். சிறுபொழுது காலை, நண்பகல், மாலை, எற்பாடு, யாமம், வைகறை என ஆறுவகைப்படும். இவ்விரு பொழுதுகளையும் ஐவகை நிலங்கட்குப் பின்வருமாறு உரிமைப்படுத்தினர்.

<u>நிலம்</u>	<u>பெரும்பொழுது</u>	<u>சிறுபொழுது</u>
குறிஞ்சி	குளிர், முன்பனி	யாமம்
முல்லை	கார்	மாலை
மருதல்	6ம்	வைகறை
நெய்தல்	6ம்	எற்பாடு
பாலை	பின்பனி, இளவேனில் முதுவேனில்	நண்பகல்

கருப்பொருள்

ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும், வாழ்க்கைச் சூழலுக்கும் ஏற்ற வகையில் தோன்றியுள்ள பொருள்கள் 'கருப்பொருள்கள்' ஆகும். இக்கருப் பொருள்கள் மாந்தரின் அகவாழ்வியலுக்குப் பின்புலமாக அமைவன வாகும். ஒவ்வொரு நிலத்திலும் உள்ள தெய்வம், உணவுப்பொருள், மா, மரம், புள், பறை, தொழில், யாழ், பூ, நீர் முதலியன கருப் பொருட்களாக அமைகின்றன. இதனை,

தெய்வம் உணாவே மாமரம் புட்பறை

செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ

அவ்வகை பிறவும் கருவென மொழிப

- (தொல். பொருள். அகத். 20)

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவால் அறியலாம்.

உரிப்பொருள்

நிலத்தை மையமாகக் கொண்டு அமையும் உரிப்பொருள் மக்களுக்குரிய ஒழுக்கத்தை வரையறைப்படுத்துகிறது. ஒழுக்கம் என்பது சிறப்பு நிகழ்ச்சி. குறிஞ்சி முதலிய ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் ஒருசெயல் அல்லது ஒரு நிகழ்ச்சி சிறந்ததாக அமையும் பொழுது, அதுவே அத்திணைக்குரிய ஒழுக்கம் அல்லது உரிப்பொருள் ஆகிறது. தொல்காப்பியர் உரிப்பொருளை,

புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்
 ஊடல் அவற்றின் நிமித்தம் என்றிவை
 தேருங் காலைத் திணைக்குரிய பொருளே

- (தொல். பொருள். அகத். 16)

என்று வகைப்படுத்துகிறார்.

குறிஞ்சி	-	புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும்
முல்லை	-	இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தமும்
மருதம்	-	ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும்
நெய்தல்	-	இரங்கலும் இரங்கல் நிமித்தம்
பாலை	-	பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தமும்

என்பவை அந்தந்த திணைக்குரிய உரிப்பொருள் ஆகும்.

அகப்பொருள் நூல்களின் பாடுபொருள் காதல் ஆகும். இக்காதல் நிகழ்ச்சியை இன்ன நிலத்தில், இன்ன பொழுதில், இன்ன பொருள்களைச் சூழ்நிலையாகக் கொண்டு புலவர்கள் பாடும்போது இம்மூவகைப் பொருள்களிலும் காட்சியளிப்பது அகமரபு ஆகும். ஒரே பாடலில் இம்மூன்று பொருள்களும் வரவேண்டும் என்பதில்லை. ஒன்றிரண்டு வருதலும் சில வராமல் இருத்தலும் உண்டு. எது அமைந்தாலும் அமையாவிட்டாலும் உரிப்பொருள் கட்டாயம் அமைய வேண்டும் என்பது அகப்பொருள் மரபாகும்.

அகம் பாடுதலின் அடிப்படை

மக்கள் நுதலிய அகனைந் திணையும்
 சுட்டி ஒருவர்ப் பெயர்கொளப் பெறார்

- (தொல். பொருள். அகத். 57)

என்பது பெயர் சுட்டாப் பண்பை உணர்த்தும் தொல்காப்பிய நூற்பாவாகும். இந்நூற்பா பண்டைத்தமிழ் மக்களின் நாகரிக வாழ்வை உலக மக்களுக்கு எடுத்துரைப்பதாக அமைகிறது.

புலவர்கள் ஐந்திணை பற்றிய ஒழுக்கங்களில், எவ்விடத்தும், யார் பெயரையும் கூறுவதில்லை. அவ்வாறு கூறினால் அது புறனாகிவிடும் என்ற விதி திட்டவட்டமாகக் கடைபிடிக்கப்பட்டது. இது தமிழுக்குரிய தனிச்சிறப்பாகும். இதனைப் பேராசிரியர் க.ப. அறவாணன் அவர்கள், அகத்தையும் புறத்தையும் ஆளப்படும் பொருள் அடிப்படையில் பிரித்தனரே எனினும் வேறுவகையிலும் ஒரு வரம்பை இரண்டிற்கும் இடையே காட்டினர். தலைவன் தலைவியரின் இயற்பெயரை அகப்பாடல்கள் ஆளுதல் கூடாது. அப்படி ஆண்டு விட்டால், அப்பாடல்கள் புறப்பாடல்களாகிவிடும் (க.ப. அறவாணன். 2002 : 97) என்று கூறுவது தெளிவுபடுத்தும்.

வ.சு.ப. மாணிக்கனாரும், 'தலைவன், பாங்கன், பாகன், பாணன், தகப்பன், அண்ணன்மார் என்றும், தலைவி, தோழி, செவிலி, தாய், பரத்தை, ஊரர் எனவும், ஐந்திணைக்கண் ஆண் பெண் மாந்தர்கள் வருவர். இவ்வாட்களைத் தலைவன், தலைவி தோழி என உறவுப் பெயராற் கூறலாம்; உழவன், உழத்தி, ஆயன், ஆயச்சி எனத் தொழிற்பெயரால் கூறலாம்; ஆடவன்-நம்பி, சிறுமி-நங்கை எனப் பாற்பெயரால் கூறலாம்; அவன், அவள், அவரெனச் சுட்டுப்பெயரால் கூறுதலன்றி, இட்டு வழங்கும் பெயர்களால் கூறுதல் ஆகாது' (2002 : 25) என்பார். இதன் மூலம் அகப்பாடல்களில் பெயர்சுட்டிக் கூறும் மரபு இல்லை என்பது புலனாகிறது.

அகத்திணைப் பாகுபாடு

அகத்திணையைத் தொல்காப்பியர் ஏழு பிரிவுகளாகப் பகுத்துக் கூறுகிறார். அவை :

- * கைக்கிளை
- * குறிஞ்சி
- * முல்லை

- * மருதம்
- * நெய்தல்
- * பாலை
- * பெருந்திணை

என்பனவாகும். இதனை,

கைக்கிளை முதலாகப் பெருந்திணை இறுவாய்
முற்படக் கிளந்த எழுதிணை என்ப

- (தொல். பொருள். அகத். 1)

என்னும் நூற்பா மூலம் உணரமுடிகிறது.

அன்பின் ஐந்திணை

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்பன அன்பின் ஐந்திணைகளாகும். இவை அறத்தின் அடிப்படையில் செல்வதாலும், உலகோர் ஒப்புக் கொள்ளும் இலக்கியத்திற்கு ஏற்ற வகையில் இருப்பதாலும், சிறந்ததாகக் கருதப்பட்டு அன்பின் ஐந்திணை எனப் போற்றப்படுகிறது. எனவேதான் சங்க காலத்துச் சான்றோர்கள் ஐந்திணைத் துறைகளையுடைய பாடல்களை மிகுதியாகப் படைத்துள்ளனர்.

கைக்கிளை

பருவம் எய்தாப் பெண்ணை (பருவம் எய்திய வளாக மயங்கி) ஒருவன் காதல் கொள்கின்றான். காதல் துன்பமும் படுகின்றான்; நன்மை எனவும் தீமை எனவும் அவளைத் தொடர்புபடுத்திச் செருக்குகின்றான்; அவளிடமிருந்து மறுமொழியாக ஒரு சொல்லும் பெறவில்லை; எனினும் தானே சொல்லிச் சொல்லி இன்புறுகின்றான். இதனை,

காமஞ் சாலா இளமை யோள்வயின்

ஏமஞ் சாலா இடும்பை யெய்தி

நன்மையும் தீமையும் என்றிரு திறத்தான்
தன்னொடும் அவனொடும் தருக்கிய புணர்த்துச்
சொல்லெதிர் பெறாஅன் சொல்லி இன்புறல்
புல்லித் தோன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே

- (தொல். பொருள். அகத்.53)

என்ற நூற்பா உணர்த்துகிறது. அகத்திணைச் சார்ந்த கைக்கிளைக்கு ஒரே ஒரு துறைதான் உண்டு. ‘புல்லித் தோன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே’ என்ற நடையால், இத்திணை விரிவற்றது; துறைபல இல்லாதது என்பது போதரும், நான்கு பாடல்களே இத்திணைக்குச் சங்க இலக்கியம் முழுதும் காணப்படுகின்றன. அந்நான்கும் கலித்தொகை ஒன்றிலேதான் உள (56, 57, 58, 100) கபிலர் பாடியவை மூன்று; நல்லுருத்திரனார் பாடியது ஒன்று என்பர் வ.சுப.மாணிக்கனார் (2002 : 89).

பெருந்திணை

காதலியைப் பெறாத நிலையில் காதலன் மடலேறிச் செல்லுதலும், கட்டிளமைக் காலத்து இன்பம் துய்க்காது கணவன் நெடுங்காலம் பிரிந்திருத்தலும், எவ்வகையானும் தேறுதல் அடையாமல் மனைவி காமம் முற்றுதலும், காமம் கொண்ட மனைவியின் துணிவுச்செயலும் பெருந்திணைக் குறிப்புகளாகும். இதனை,

ஏறிய மடற்றம் இளமை தீர்திறம்
தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம்
மிக்க காமத்து மிடலொடு தொகைஇச்
செப்பிய நான்கும் பெருந்திணைக் குறிப்பே

- (தொல். பொருள். அகத்.54)

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா உணர்த்துகிறது. இத்திணைக்கு உரியன பத்துப்பாடல்களாகும். ஆசிரியரும் நல்லந்துவனார் ஒருவரே ஆவார். இப்பத்துப் பாடல்களும் கலித்தொகை நெய்தல் திணையில்(138-147)

காணப்படுகிறது. இவற்றுள் நான்கு பாடல்கள் ஆண்பாற் பெருந்திணையிலும், ஆறு பாடல்கள் பெண்பாற் பெருந்திணையிலும் பாடப்பட்டுள்ளன.

சங்க அக இலக்கியங்கள்

தமிழ்த் தொல்லிலக்கணன் தொல்காப்பியர், அகத்திணையின் இயல்பு தெரிவிக்க, அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல் என நான்கு இயல்களை வகுத்துள்ளார். புறத்திணையின் இயல்பு தெரிவிக்க அவர் ஓர் இயல் மட்டும் படைத்துள்ளார். சங்கப் பெருஞ்சான்றோராகிய கபிலர், ஆரிய அரசன் பிரகதத்தனுக்குத் தமிழின் மேன்மையை அறிவுறுத்த விரும்பினார். விரும்பியவர் அவனுக்கெனத் தாமே 'குறிஞ்சிப்பாட்டு' ஒன்று இயற்றினார். இஃது ஓர் அகத்திணைப் பாடலாகும். இதன் மூலம் கபிலர் புறம்பாடாது அகப் பாடியதன் நோக்கம் தமிழின் பெருமையைப் பிறநாட்டாருக்கு அறிவுறுத்தும்பொருட்டு என்பது புலனாகிறது. இவற்றின் மூலம் அகத்திணையின் ஆளுமையினை அறியமுடிகிறது.

எட்டுத்தொகையில்,

1. நற்றிணை
2. குறுந்தொகை
3. அகநானூறு
4. ஐங்குறுநூறு
5. கலித்தொகை
6. பரிபாடலின் வையைப் பாடல்கள்

ஆகியனவும், பத்துப்பாட்டில்,

1. குறிஞ்சிப்பாட்டு
2. முல்லைப்பாட்டு

3. நெடுநல்வாடை

4. பட்டினப்பாலை

ஆகியனவும் சங்க அகநூல்களாகும்.

பத்துப்பாட்டில் உள்ள முல்லைப்பாட்டு, நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை ஆகிய நான்கு அகப்பாடல்களும் அமைப்பால் கலித்தொகை, பரிபாடல் போன்று நெடும்பாடல்களாக அமையினும், பொருளமைதியால் குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு போன்று அகமாந்தர் ஒருவரின் கூற்றாக அமைந்து விளங்குகின்றன. குறிஞ்சிப்பாட்டு, தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்கும் கூற்றாகவும், பட்டினப்பாலை தலைவன், தலைவியை ஆற்றாது செலவழுங்கும் கூற்றாகவும், முல்லைப்பாட்டு வினைவயிற் பிரிந்த தலைவனின் வரவை நம்பி இருக்கும் தலைவியின் அகச்சிந்தனை பற்றிய வாயில்களின் கூற்றாகவும், நெடுநல்வாடை பருவம் கடந்தும் வினைவயிற் பிரிந்த தலைவன் வாராமையால் ஆற்றாது வருந்தும் தலைவியைத் தேற்றும் செவிலியின் கூற்றாகவும் அமைகிறது.

அகத்திணை

சங்கத்தமிழ்ப் பாடல்களின் தொகை 2381 ஆகும். இவற்றுள் அகத்திணைப் பாடல்கள் 1862 ஆகும். சங்கப்பாடல்களைப் பாடிய சங்கச் சான்றோர்கள் 473 பேர்களாவர். அகம்பாடியோர் 378 பேர். இவை அகப்பாடல்களின் மிகுதியான எண்ணிக்கையையும், அகப்பாடல்களைப் பாடியவரின் மிகுதியான தொகையையும் தெரிவிக்கின்றன. அகப்பாடல்களின் தொகையும், பாடினோர் தொகையும் புறத்திணைப் பாடல்களின் தொகையினும், பாடினோர் தொகையினும் மிகுந்திருந்தலைக் காணும்போது சங்கப் புலவர்கள் அகம் பாடுவதையே சிறந்த புலமையென மதித்திருந்தமையையும் தமிழர் வாழ்வியலில் அகத்தின் ஆளுமையையும் உணரமுடிகிறது.

தொல்காப்பியமும், சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களும், வள்ளுவரின் காமத்துப் பாலும், அகத்திணைக் கோட்பாடுகளைத் தெளிவுறுத்தும் அரிய மூல முதல் நூல்களாகும். அகத்திணைப் பாடல்களில் காணப்பெறும் தலைவன் தலைவியரும், அவர்களுடன் உறவுடையோரும், நெறியுடன் ஒழுகுவதையும், அப்பாடல்களை இயற்றியவர்கள் அவற்றை நெறிதழுவிய முறையுடன் படைத்திருப்பதையும் உணரும்போது அகமாந்தர்களின் ஆளுமையை அறியமுடிகிறது.

அகத்திணைப் புலவர்கள் பற்றித் 'தமிழ்க்காதல்' என்னும் நூலில் வ.சுப.மாணிக்கனார் விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார். அவர் 2381 சங்கப் பாக்களை 473 சான்றோர் பாடினர். இப்பாக்கள் அகத்திணையும், புறத்திணையும் பற்றியவை. அவற்றுள் அகத்திற்கே உரிய செய்யுட்கள் 1862. இவை தம்மை இயற்றியோர் 378 அகப்புலவர். இவருள் பெண்புலவர் இருபத்து மூவர். அவர் பாடிய அகங்கள் 97 என்று ஆராய்ந்து உரைத்துள்ளார் (2002 :269).

களவும், கற்பும், தமிழ்நெறி எனப்போற்றும் அகப்பொருளின் இரு சிறப்புக் கூறுகளாகும். தொல்காப்பியம் முப்பத்தாறு அகப்பாட்டு உறுப்புகளுள் கைகோளினை ஒன்றாகக் குறிப்பிடுகிறார் (தொல்.பொருள்.310). சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பேரகராதி 'கைகோள்' என்பதற்குத் தலைவன் தலைவியின் களவு, கற்பு ஒழுக்கங்கள் எனப் பொருள் தருகிறது (1964:387). எல்லையில்லாத இன்பத்தையுடைய ஐந்திணையிடத்துக் களவும் கற்பும் ஆகிய இரண்டொழுக்கமும் நிகழும். எனவே, களவும் கற்பும் அகவாழ்வின் இரு பகுதிகளாகத் திகழ்கிறது.

(i) களவுகால வாழ்வியல்

ஒத்த பண்பையுடைய தலைவனும் தலைவியும் தனியிடத்து எதிர்ப்பட்டு, இருவரும் ஒருமை உள்ளத்தராய் முதலில் உள்ளப்

புணர்ச்சியை உறுகின்றனர். இதுவே அடுத்து மெய்யுறு புணர்ச்சிக்கும் வழி வகுக்கிறது. இங்ஙனம் தமரும் உலகம் அறியாது, மறைவிடத்துக் கூடி இன்பம் துய்க்கும் நிலையே 'களவு நிலை' எனப்படும். களவொழுக்கத்திற்குத் தொல்காப்பியர்,

இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு
அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கின்
காமக் கூட்டம் காணுங் காலை
மறைஓர் தேஎத்து மன்றல் எட்டனுள்
துறையமை நல்யாழ்த் துணைமையோர் இயல்பே
- (தொல்.பொருள். களவு. 1)

என இலக்கணம் வரையறுக்கின்றார்.

தலைவனும், தலைவியும் பிறர் அறியாமல் மேற்கொள்கின்ற அன்பு வாழ்வை விளக்குவது 'களவு' நிலை எனப்படும். 'முற்பிறவியில் செய்த நல்வினையின் காரணமாகத் தலைவியைத் தலைவன் காண்பான். பின்னர்த் தலைவன் தலைவியை இயற்கைப் புணர்ச்சியால் அடைவான். அப்புணர்ச்சியால் பிறந்த காதல் வாழ்க்கை பிறருக்குத் தெரியாமல் மறைக்கப்படுவதால் களவெனப் பெயர் பெற்றது. இது களவெனப் பொதுவாகக் கூறப்பட்டினும், அறநெறியாகவே அமையும். உலகத்தில் நடைபெறும் களவெல்லாம் பிறருக்கு உரிய பொருளைத் தெரியாமல் கவர்வதால் அச்செயல் உரிமையாளருக்குத் துன்பத்தைத் தருவதாய் அமையும். அவ்வாறு களவு செய்பவர்கள் பல்வேறு தண்டனைகளோடு நரகத் துன்பமும் எய்துவர். ஆனால் தலைவன், தலைவி மேற்கொள்ளுகின்ற களவு வாழ்க்கைத் தொன்றுதொட்டுத் தமிழக மக்களால் போற்றப்படுகின்ற உயர்ந்த ஒழுக்கமாகும். இது இம்மையில் வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கு அடிப்படையாய் நின்று வீடுபேறாகிய மறுமை உலகத்தை அடையச் செய்யும் அறமாகத் திகழும் சிறப்பு உடையது. எனவே தலைமக்களின் களவு வாழ்க்கைப் போற்றத் தக்கதாக அமைகிறது.

இந்தக் களவு வாழ்க்கை நான்கு கூறுபட அமைவதாகும். உள்ளம் ஒப்பி இருவரும் இயைந்து கூடிய கூட்டம் முதல்நிலை ஆகும். இதனைத் தொடர்ந்து இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற்கூட்டம், பாங்கியற் கூட்டம் நிகழும். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

காமப் புணர்ச்சியும் இடந்தலைப் படலும்
பாங்கொடு தழாலும் தோழியிற் புணர்வும்என்று
ஆங்கநால் வகையினும் அடைந்த சார்பொடு
மறையென மொழிதல் மறையோர் ஆறே

- (தொல்.பொருள்.செய்யு.178)

என்று களவுவாழ்வின் முக்கியமான நான்கு நிகழ்ச்சிகளை வரையறுக்கிறார்.

களவியல் மாந்தர்கள்

களவுநெறியில் கூற்று நிகழ்த்துவோர் சிலரே. தலைவன் தலைவியரைத் தவிர்த்து நால்வர் மட்டுமே களவுநெறியில் இடம்பெறுகின்றனர். இதனைத் தொல்காப்பிய நூற்பா,

பார்ப்பான் பாங்கன் தோழி செவிலி
சீர்த்தகு சிறப்பின் கிழவன் கிழத்தியொடு
அளவியல் மரபின் அறுவகை யோரும்
களவினிற் கிளவிக் குரியர் என்ப

- (தொல். பொருள். செய்யு.18)

என்று கூறுகிறது. தொல்காப்பியர் இந்நூற்பாவில் வகுத்துக் கூறிய பார்ப்பான் முதலியோரை முறைப்பட வைத்துப் பொழிந்தமைக்குப் பேராசிரியர், 'பார்ப்பான் என்பான் நன்றும் தீதும் ஆராய்ந்து உறுதி கூறுவான் எனப்படும். பாங்கன் என்பான் அவ்வாறன்றித் தலைமகன் வழிநின்று ஒழுகி வருமாகலின் அவனை அவன்பின் வைத்தான். தோழி அவன்போன்றும் பெண் பாலாகலின் அவளைப்பின் வைத்தான்.

செவிலி மாற்றம் சிறுவரவிறு ஆதலின் அவளை அவளின்பின் வைத்தான். அவரிற் சிறந்தமையின் சீர்த்தகு சிறப்பிற் கிழவனையும், கிழத்தியையும் அவர்பின் வைத்தான். அவ்விருவருள்ளும் தலைமகளது கூற்றே பெருவரவிறு ஆதலின் அவளை ஈற்றுக்கண் வைத்தான் என்பது' என்று கூறும் காரணம் பொருந்தத் தக்கதாக உள்ளது.

தொல்காப்பிய மரபினையும், பேராசிரியரின் விளக்கத்தையும் கொண்டு நோக்கின் களவுப் புணர்ச்சிக் காலத்தில் பார்ப்பான், பாங்கன், தோழி, செவிலி, கிழவன், கிழத்தி என்னும் அறுவரும் கூற்று நிகழ்த்துதற்குரியவர் என்பது புலனாகிறது.

(ii) கற்புகால வாழ்வியல்

உள்ளம் ஒத்த தலைவனும் தலைவியும், கணவனும் மனைவியுமாய் இல்லறம் நடத்துவதே கற்பு வாழ்க்கை ஆகும். களவு மணம் கொண்டார் நிலையைத் தோழி அறத்தொடு நிற்பதால் தமர் அறிந்து அவர்தம் மணத்திற்கு உடன்பட்டுக் கற்பு வாழ்க்கையில் புகச் செய்வார். சிலசமயம் தலைவியின் தமர் அவளை இற்செறித்து அவளுடைய களவு ஒழுக்கினைத் தடை செய்வாராயின், தலைவி, தலைவனுடன் அவன் ஊருக்குப் பிறர் அறியாவகை தனித்துச் செல்லுதலும் உண்டு. இதனை 'உடன்போக்கு' என்பர்.

இவ்வாறு உடன்செல்லும் தலைவியைத் தமர் இடைவழியிற் கண்டு மறித்துப்பின், அவர்தம் அன்பின் முதிர்ச்சி கண்டு மீள்வர். பின் அவள் சுற்றத்தார் தலைவனுடைய ஊருக்குச் சென்று வேண்ட அத்தலைவன் தலைவியின் பெற்றோர் இருப்பிடம் வந்து முறைப்படி உலகறியத் திருமணம் செய்துகொள்வான். தமர் முன்வாரா நிலையில் தலைவனே தம் ஊரில் தலைவியை உலகறியக் கற்புமணம் புரிந்துகொள்வதும் உண்டு. இதனைத் தொல்காப்பியர்,

மறை வெளிப் படுதலும் தமரிற் பெறுதலும்

- (தொல். பொருள். செய்யு.179)

என்று குறிப்பிடுகிறார். சடங்கு முறையோடு தலைவியைக் கொடுத்தற்கு உரிமையுடைய பெற்றோர் கொடுப்பத் தலைவன் உலகறிய ஏற்றுக்கொள்வதுதான் கற்புத் திருமணம் என்பர். இதனைத் தொல்காப்பியம்,

கற்பு எனப்படுவது கரணமொடு புணரக்
கொளற்குரி மரபின் கிழவன் கிழத்தியைத்
கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே

- (தொல். பொருள். கற்பு.1)

என்று கூறுகிறது.

கற்பியல் மாந்தர்கள்

களவு வாழ்க்கையில் இடம்பெறுவோரினும் மிகுதியான மாந்தர் கற்பு வாழ்க்கையில் இடம்பெறுகின்றனர். பார்ப்பான், பாங்கன், தோழி, செவிலி, கிழவன், கிழத்தி என்னும் களவியியலில் இடம்பெறும் அறுவர் கற்பிலும் இடம்பெறுவர். இவ்வறுவரைத் தவிரப் பாணன், கூத்தன், விறலி, பரத்தை, அறிவர், கண்டோர் என மேலும் அறுவர் இடம்பெறுகின்றனர். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

பாணன் கூத்தன் விறலி பரத்தை
யாணம் சான்ற அறிவர், காண்போர்
பேணுதகு சிறப்பின் பார்ப்பான் முதலா
முன்னுறக் கிளந்த அறுவரொடு தொகைஇத்
தொல்நெறி மரபின் கற்பிற் குரியர்

- (தொல். பொருள். செய்யு.182)

என்று கற்பில் கூற்றுக்குரியோரை வரையறுக்கிறார்.

இவர்கள் தவிர பாகனும் தூதனும்கூடக் கற்பியல் பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளனர். இவ்விருவரும் குறிப்பாகப் புறப்பொருளிலே

சிறப்பிடம் பெறுவர். எனவே தொல்காப்பியர் வகுத்துக்கூறிய பன்னிருவருடன் பாகனும் தூதனும் சேரப் பதினால்வர் கற்பு வாழ்க்கையைச் சித்தரிக்கும் பாடல்களுள் இடம்பெறுகின்றனர்.

மேலும், வேறு சிலரும் களவு, கற்பு ஒழுக்க நிலையில் குறிப்பிட்டுப் பேசப்படுவர். இவர்களைத் தொல்காப்பியர்,

ஊரும் அயலும் சேரி யோரும்
நோய்மருங் கறிநருந் தந்தையும் தன்னையும்
கொண்டெடுத்து மொழியப் படுதல் அல்லது
கூற்றவண் இன்மை யாப்புறத் தோன்றும்

- (தொல்.பொருள். செய்யு.183)

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

அகமாந்தர்களின் ஆளுமைத்திறன்

சங்க அக இலக்கியங்கள் அகமாந்தரின் கூற்று அடிப்படையில் அமைந்தவையாகும்.

1. தலைவன்
2. தலைவி
3. தோழி
4. செவிலித்தாய்
5. நற்றாய்
6. பரத்தை
7. வாயில்கள்

என்போர் சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெறும் அகமாந்தர்கள் ஆவர். அகமாந்தரின் மன உணர்வுகள் கூறுவோரின் இன்பதுன்ப மனநிலைக்கு ஏற்பவும், கேட்போரின் மனநிலைக்கு ஏற்பவும் மாறுபட்டு அமைகிறது. கூறுவோர் உள்ளுறை, இறைச்சிகளைப் பயன்படுத்திக் குறிப்பாகவோ, விளக்கமாகவோ, நேர்முகச் சொற்களைப் பயன்படுத்தி வெளிப்படையாகவோ தம் மன உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவர்.

1. தலைவனின் ஆளுமைத்திறன்

அகத்திணை மாந்தருள் தலைவனுக்கெனத் தனிச்சிறப்பிடம் உண்டு. கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கங்களால் சிறந்தவன். தலைவனின் இலக்கணமாகத் தொல்காப்பியர்,

பெருமையும் உரனும் ஆடுஉ மேன

- (தொல். பொருள். களவு.7)

என்று கூறுகிறார். 'பெருமை' என்பதற்கு அறிவு, ஆற்றல், புகழ், கொடை, ஆராய்ச்சி, பழிபாவங்கட்கு அஞ்சுதல் ஆகிய பெருமைக்குரிய குணங்கள் என்றும், 'உரன்' என்பது கடைப்பிடியும், நிறையும், கலங்காது துணிதலும் முதலிய வலிமையான பகுதி என்றும் கூறுவர் உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் (தொல். பொருள். நச்சர் உரை).

களவு வாழ்வில் நல்ஊழின் காரணமாகத் தலைவனும், தலைவியும் சந்திக்க நேரிடுகிறது. அப்போது இருவரும் செப்புமைப் பண்புகள் ஒருங்கே பெற்றிருக்கும்போது காதல் வயப்படுகின்றனர்.

ஒப்புப் பத்து வகைப்படும் அவை,

பிறப்பே குடிமை ஆண்மை ஆண்டோடு

உருவு நிறுத்த காமவாயில்

நிறையே அருளே உணர்வொடு திருவென

முறையறக் கிளந்த ஒப்பினது வகையே

- (தொல். பொருள். மெய்ப்.25)

என்பதாகும். அவற்றுள் பிறப்பாவது அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்றாற்போல வரும்குலம்; குடிமையாவது அக்குலத்தினுள்ளார், எல்லாருஞ் சிறப்பாக ஒவ்வாமையின் அச்சிறப்பாகிய ஒழுக்கம் பற்றிய குடிவரவைக் 'குடிமை' என்றார். ஆண்மையாவது, ஆண்மைத் தன்மை; ஆண்டென்பது, ஒருவரினொருவர் முதியரன்றி

ஒத்த பருவத்தாரல்; உருவு என்பது வனப்பு; நிறுத்த காமவாயில் என்பது நிலைநிறுத்தப்பட்ட புணர்ச்சிக்கு வாயில், நிறை என்பது அடக்கம், அருள் என்பது பிறர் வருத்தத்திற்குப் புரியும் கருணை, உணர்வென்பது அறிவு; திரு என்பது செல்வம்; இப்பத்து வகையும் ஒத்த கிழவனும், கிழத்தியும் எதிர்ப்படுவர் என்பர் (இளம் (உரை.ஆ). 2005 :12).

தலைவன் கூற்றுப் பாடல்கள்

சங்க அகப்பாடல்களுள் 346 பாடல்கள் தலைவன் கூற்றாக அமைந்துள்ளன. தலைவி, தோழி, பாங்கன் ஆகியோர்க்கு உரைக்கும் பாடல்கள் 143. தலைவன் தன் நெஞ்சிற்கு உரைப்பவையாக 163 பாடல்கள் உள்ளன. பாங்கனுக்கு உரைப்பது 21 பாடல்களாகும். இதில் 13 பாடல்கள் இடித்துரைக்கும் பாங்கற்கு உரைப்பனவாகவே உள்ளன. இவ்வனைத்துப் பாடல்களும் அகவாழ்வியலில் தலைவியின் நினைவைச் சுமந்து நிற்கும் தலைவனின் மனநிலையை நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

தலைவனின் கூற்றுக்களை இருவகையாகப் பகுத்துக் கீழ்க் கண்டவாறு கூறுகிறார் ஆ.இராமகிருட்டிணன். அவை,

1. தலைவியுடன் உறவுகொள்ளத் துணைநிற்கும் தோழி, பாங்கன், பாகன் ஆகியோரிடம் அல்லது நேர்முகமாகத் தலைவியிடம் தலைவன் கூறுவது,
2. தலைவியுடன் உறவுகொள்ளாது தனித்து நிற்கும் தலைவன் நெஞ்சிடம் கூறுவது

என்பனவாகும் (ஆ. இராமகிருட்டிணன். 1982 : 187).

களவுகால தலைவன் கூற்றுப் பாடல்கள் கீழ்வருமாறு துறைகளைக் கொண்டு அமைந்துள்ளன. அவையாவன :

- (i) இரந்து பின் நின்றல்
- (ii) இடித்துரைக்கும் பாங்கன் முன் தலைவன்
- (iii) வினைமுற்றி மீளுதல்
- (iv) உடன்போகுதல்
- (v) அல்லகுறிப்படுதல்
- (vi) பிரிவு வலித்தல்
- (vii) இடைச்சுரத்து நின்றல்
- (viii) பாசறைக்கண் இருத்தல்

இரந்துபின் நிற்கும் தலைவனது களவின் ஆழத்தை அறிந்து கூட்டுவிக்கும் மனநிலை தோழிக்கு இருத்தலின் அச்சுழலில் தலைவன் தோழியிடம் கூறும் கூற்றுக்கள் இருமருங்கு பற்றிய காதலின் ஆழத்தையும், தலைவியிடம் தன் உள்ளமும் உடலும் கொண்ட உறவின் செறிவையும் விளக்குவதில் முனைப்புக் காட்டுகின்றன. இடித்துரைத்துக் காமத்தைத் தாங்குமாறு அறிவுரைக்கூறும் மனநிலை பாங்கனுக்கு இருத்தலின் அச்சுழலில் தலைவன் பாங்கனிடம் கூறும் கூற்றுக்கள் கையிகந்த தன் காம மன நிலையையும், தலைவியின் இசைவையும் சுட்டுவதில் ஆர்வம் காட்டுகின்றன. தலைவனது குறிப்பின்வழி ஓடும் மனநிலை பாங்கனுக்கு இருத்தலின் அச்சுழலில் அவன் கூற்றுக்கள் பிரிந்துவாடும் தலைவியை நினைவுபடுத்தத் தேரை விரைவுபடுத்துமாறு குறிப்புக் காட்டுகின்றன. தமரையும் சமுதாயக் கட்டமைப்பையும் மீறி வந்தமையால் உருவான அச்சமும் பரபரப்பும் உள்ள மனநிலை உடன்போகும் தலைவிக்கு இருத்தலின் அச்சுழலில் எழும் தலைவனின் கூற்றுக்கள் அவளைக் கலங்காது காக்க விரும்பும் தன் உள்ளக் கிடக்கையைக் குறிப்பிட்டு நம்பிக்கை ஊட்டும் நோக்கில் ஒருமுகப்படுத்தப்படுகின்றன.

களவில் தலைவனின் ஆளுமை

களவில் தலைவன் பெரும்பாலும் தலைவியின் நினைவாகவே இருப்பவனாக உள்ளான். காவலுக்காகவும், தூது மற்றும் கல்வி

கற்பதற்காகவும், பொருளீட்டவும் பிரியும் தலைவன் அக இலக்கியங்களில் குறித்த காலத்திற்குள் தலைவியைச் சேர வேண்டும் என்ற எண்ணம் உடையவனாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளான். பாசறையில் போர்புரியும் பொருட்டுப் பிரிந்திருக்கும் தலைவன்கூட தலைவியைச் சந்திக்கும் என்ற எண்ணம் உடையவனாகவே படைக்கப்படுகிறான்.

அகத்திணைத் தலைவன் தலைவியின்மீது அளவில்லாக் காதல் கொண்டு, அவளைவிட்டு நீங்காதவனாகவும், நீங்கினாலும் அவள் நினைவாகவே மீண்டும் விரைவில் இல்லம் திரும்புவனாகவும் படைக்கப்படுகிறான். இதற்குச் சான்றாகக் களவியலில் இடம்பெறும் தலைவன் கூற்றாக அமையும்,

மெய்தொட்டுப் பயிறல் பொய்யா ராட்டல்
இடம்பெற்றுத் தழாஅல் இடையூறு கிளத்தல்
நீடுநினைந் திரங்கள் கூடுத லுறுதல்
.....
நீக்கலி னாகிய நிலைமையும் நோக்கி
மடல்மா கூறும் இடனுமா ருண்டே

- (தொல். பொருள். களவு.11)

என்ற நூற்பாவைக் காணலாம்.

களவியலில் இடம்பெறும் இந்நூற்பா எவ்வகையாயினும் தலைவியை நீங்காமல் உடனுறைய தலைவன், தோழியிடமும், தலைவியிடமும் மடலேறி ஊராறிடமும் காதலைக் கூறுவதாக நமக்கு எடுத்துரைக்கின்றது. மேலும் தான் விரும்பிக் காதலுற்றுப் பழகிய பெண் கிடைக்காவிட்டால், தலைவியின் தாய், தந்தையர் காதலுக்கு ஒப்புக்கொள்ளவில்லையெனில் மடலேறவும் துணிகிறான். இதனை,

மாவென மடலும் ஊர்ப பூவெனக்
குவிமுகிழ் எருக்கங் கண்ணியுஞ் குடுப

மறுகின் ஆர்க்கவும் படுப

பிறிதும் ஆகுப காமங்காழ்க் கொளினே

- (குறுந்.17)

என்ற பாடல் மூலம் உணரமுடிகிறது.

மடலேறுதல் என்பது பனைமடலில் குதிரைசெய்து அதன்மேல் ஏறி, எருக்கம்பூ மாலைசூட்டித் தான் விரும்பிய தலைவியின் படத்தைக் கையில் ஏந்தி தான் இவனை உயிராக நினைப்பதாகக் கூறிச் செல்வது ஆகும். மடலேறியாவது தலைவியை அடைவேன் என்று உறுதிகூறும்பொழுது தலைவன் தலைவிமீது கொண்டுள்ள காதலின் ஆழத்தை நாம் உணர முடிகின்றது.

இரந்து பின் நின்றல்

தலைவன் தலைவியோடு கொண்ட களவினை நீட்டிக்கத் தோழியின் துணையை நாடும்போது அவளை இரந்துபின் நிற்கிறான். அவ்வாறு தலைவன் தோழியிடம் குறைவேண்டும்போது கொள்ளும் அணுகுமுறைகள் அவன் தலைவியோடு கொண்ட களவின் அளவை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளன.

தலைவியின் புதுமலர் நாறும் மேனியைப் புனையும் பாங்கில் கையுறைக் கொண்டு காதலுக்கு வழிவகுத்த தலைவியின் இசைவைச் சுட்டுதல், தலைவியின் அழகு கண்டு தன் நெஞ்சுழிந்ததை விளக்குதல், தலைவியுடன் தான்கொண்ட நட்பின் ஆழத்தை எடுத்துரைத்தல், தங்கள் கூட்டமுண்மையை உணர்த்துதல் என இருவர்க்கும் இடையே உள்ள உறவை தலைவன் எடுத்துக் கூறுவதைக் காணமுடிகிறது.

தலைவன் தோழிக்குத் தலைவியின் அமிழ்தூறும் செவ்வாய், ஆரம் நாறும் கூந்தல், முறுவலோடு கூடிய மதர்த்த நோக்கு ஆகியவற்றை எடுத்துரைக்கும் பாங்கில் தலைவி தன்னோடு கொண்ட மன ஒன்றிப்பையும் மனமகிழ்வையும் சுட்டுகிறான். தலைவியின் நலத்தை பாராட்டும் விதத்தில்,

இலங்குமுத் துறைக்கும் எயிறுகெழு துவர்வாய்
அரம்போழ் அவ்வளைக் குறுமகள்
நரம்பார்த் தன்ன தீங்கின வியளே - (ஐங்.125)

எனவும்,

வளையள் முளைவாள் எயிற்றள்
இளையள் ஆயினும் ஆரணங் கினலே - (ஐங்.256)

எனவும் குறிப்பிடும்போது தலைவியுடன் தான்கொண்ட காதலை குறிப்பால் சுட்டுகிறான். தலைவி அரியளாகி நின்றற்கு அவளது விருப்பம் இன்மை காரணம் அன்று; அச்சமும் நாணமும் காரணம் என்பதை உணர்த்தும் தலைவனின் விருப்பத்தைக் காண முடிகிறது. தலைவியின் விருப்ப மன நிலையால் தோன்றும் புன்னகை ஒருபுறம், நாணத்தால் விளைந்த அச்சம் மறுபுறம், இவ்விரு விழைவிற்கும் அதனை வெளிப்படுத்த தயங்கும் தயக்கத்திற்கும் இடையே நின்று தலைவிகொள்ளும் தடுமாற்றத்தைத் தோழி பிறழ் உணராத வண்ணம் செய்யத் தலைவன் தனக்கு முன்கூட்டி அறிமுகமானதைச் சுட்டிநிற்பது, தலைவியின் நினைவால் தன் மனம் அழிந்த நிலையைக் குறிப்பிடுவது, தலைவியுடன் தான் பழகிய முறைய எடுத்துரைப்பது என்பனவாகும். இவையனைத்தும் தலைவியிடம் குறைநேர்வதில் தோழிக்குத் தோன்றும் தயக்கத்தை விலக்கும் நோக்கம் கொண்டவை (165).

இரந்து பின்நின்ற தலைவன் தன்நெஞ்சிற்கு உரைக்கும் கூற்றுக்கள் நற்றிணையின் 77,80,140,190,204,209,265,356 ஆகிய பாடல்களிலும், குறுந்தொகையில் 29,165,173,182,199,276 ஆகிய பாடல்களிலும் இடம்பெறுகின்றன. தோழிக்கு உரைப்பவையாக நற்றிணையின் 75,101,146,192, 213,349,377, குறுந்தொகையின் 17,32,286,337, ஐங்குறுநூற்றின் 176,178,185,256 ஆகிய பாடல்களிலும் இடம் பெறுகின்றன.

இடித்துரைக்கும் பாங்கன்முன் தலைவன் ஆளுமை

தலைவியோடு இன்ப உறவை நீட்டிக்க விரும்பும் தலைவன் தோழியின் துணையை நாடுதல் போலப் பாங்கனின் துணையை நாடுவதாக இலக்கியங்கள் சுட்டுவதில்லை. தலைவனின் களவை அறிந்தபோது பாங்கன் தலைவனுக்குத் துணை நிற்பவனாகக் காட்டப்படாது காமத்தைத் தாங்குமாறு அறிவுரை கூறுபவனாகவே காட்டப்படுகிறான். தலைவன் பாங்கனோடு உரையாடும் பாடல்கள் பெரிதும் கழறிய பாங்கற்குத் தலைவன் உரைத்த கூற்றுக்களாகவே அமைந்துள்ளன. எனவே பாங்கனோடு உரையாடும் தலைவனின் கூற்றுக்கள் தன்காமம் கையிகந்தமையைச் சுட்டுவதாகவும், அதற்கான காரணத்தை விளக்குவதாகவும் அமைந்துள்ளதைக் காணலாம்.

தலைவியை மறக்க முடியாமல் தலைவன் கொள்ளும் தவிப்பு, தலைவியைக் கண்ட நெஞ்சம் அலைபாய்கின்ற தன்மை, தலைவியின் சாயல் நீரால் தன் வன்மைத் தீ உரம் அழிந்து நிற்கும்நிலை எனத்தலைவியிடம் தன்னெஞ்சம் பறிகொடுத்ததைத் தலைவன் பாங்கனிடம் எடுத்துரைக்கிறான். தலைவன் பாங்கனுக்கு உரைக்கும் பாடல்களில்,

போதல் ஒல்லாள் என் நெஞ்சத் தானே - (நற்.2 : 1)

என்னெஞ்சு பிணிக் கொண்ட அஞ்சில் ஓதி - (குறுந்.289 : 2)

பன்மாண் பேதைக்கு ஒழிந்தது என்னெஞ்சே - (அகம்.390 : 17)

ஒண்டொடி அரிவை கொண்டனன் நெஞ்சே - (ஐங்.172 : 1)

நிறையரு நெஞ்சம் கொண்டு ஒளித் தோளே - (ஐங்.191 : 5)

எனத் தலைவன் தலைவியோடு தன்னெஞ்சம் கொண்ட காதல் உறவைச் சுட்டி நின்றலைக் காணமுடிகிறது.

தனது காதல் உள்ளம், பரிமாறிக் கொள்ளும் உயர்நிலையில் நின்றலைப் பாங்கற்கு உணர்த்துவது இதன் நோக்கமாக இருக்கலாம் அல்லது பாங்களின் அறிவுரையைக் கேட்பதற்கும் தன்நெஞ்சம் தன்னிடம் இல்லை எனச் சுட்டும் தன் குறிப்பினை இதன்மூலம் வெளியிடுவது தலைவனின் நோக்கமாக இருக்கலாம். தலைவி தன் நெஞ்சம் பிணித்தமையும், தன்னை விட்டுத் தலைவியிடம் நெஞ்சம் சென்றுவிட்டதையும் அது நிறையழிந்து நின்றலையும் சுட்டும் தலைவனின் குரலில் இவ்வுட்பொருள் ஒலித்தலை ஊகிக்க முடிகிறது என்பர் (ஆ. ராமகிருட்டிணன். 1982 : 166).

தலைவியின் அழகு பெரும்பாலான பாடல்களில் தலைவனால் எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. தலைவியின் பேரழகை எடுத்துக்கூறும் தலைவனின் அன்பில், தலைவியைக் கண்டவர்களுக்கு அறிவுரை கூறும் எண்ணம் ஏற்படாமல் புணர்வுக்குத் துணைநிற்கும் விருப்பமே தோன்றும் எனப் பாங்கனை உணரச் செய்யும் துடிப்பினைக் காண முடிகிறது. இதன்மூலம் தலைவனின் நெஞ்சம், புணர்வுக்குத் துணை நிற்கும் துணையையே நாடி நிற்கிறது, அறிவுரையாளரை அன்று என்பதை உணர்த்துகிறது. பாங்கன் அறிவுரைக் கூறுவதால் பயன் விளையப் போவதில்லை என்பதைத் தெளிவுபடுத்தும் தலைவனின் முயற்சியே அனைத்துப் பாடல்களிலும் காணப்படுகிறது.

தலைவன் தன் மனநிலையை உணர்த்த தோழியின்முன் இரந்து பின் நிற்பது போல பாங்கன் இரந்து பின் நிற்பதாக பாடல் அமையப் பெறவில்லை. கழறும் பாங்களிடம் தலைவன் கூட்டுவிக்குமாறு வேண்டியதாகச் சான்று இல்லை. தலைவியைத் திணைப்புனம் காத்தற்கு வரச்செய்து அதன் வாயிலாகப் புணர்வுக்கு வழிசெய்த நிலையையும், வரைவுக்கு வழிசெய்த தோழியையும் தலைவன் புகழ்வது போன்று, பாங்கனை யாண்டும் புகழ்ந்துரைக்காமை நோக்கத்தக்கது என்பர் (மேலது : 169).

மடல் வலித்தல்

அக இலக்கியங்களில் மடல்பற்றிய பேச்சு இரு சூழல்களில் இடம் பெறுகிறது. அவை,

- 1) களவின் தொடக்கத்தில் பின்னிற்ற தலைவனுக்குத் தோழியால் குறைமறுக்கப்படும்போது,
- 2) களவின் முடிவில் தலைவனுக்குத் தமரால் வரைவு மறுக்கப் படும்போது,

என்பனவாகும்.

முன்னதில் மடல் பெரிதும் கூற்றளவில் காணப்படுகிறது; பின்னதில் அது செயல் வடிவம் கொள்கிறது.

தலைவனின் குறை மறுக்கப்பட்டபோதும், காமநோய் மிகுந்து தலைவனுக்கு ஆற்றாமை தோன்றும்போதும் அவனுக்கு மடலேறும் எண்ணம் தோன்றுகிறது. காமக்கடலில் அகப்பட்ட தலைவனைத் துன்பம் அலைக்கும்போது, மடல் புணையாக அக்கடலை நீந்தும் வேகம் தலைவனின் உள்ளத்தில் தோன்றுகிறது. ‘முறுவலாள் செய்த இக்காமம்’ எனவும், ‘நன்னுதல் ஈத்த இம்மா’ (நெய்தற்கலி-23) எனவும் தலைவி செய்த காமத்தையும் தலைவியால் ஏற நேர்ந்த மடலையும் இணைத்துப் பேசும்தலைவனின் உள்ளத்தில், மடல் ஏற்றம் தலைவியை அளிக்கும்; அளித்து, காமத்தை அழிக்கும் என்ற நம்பிக்கை இருத்தலை அறிகிறோம். தலைவனின் துன்பத்தில் துணைநிற்கும் மடல், இடும்பை தீர்க்கும் மருந்தாகத் தலைவனால் கருதப்படற்கு இந்நம்பிக்கையே காரணமாதல் வேண்டும் (கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம் : 171).

‘தலைவன் தன்னுடைய அன்பை வெளியிட முயல்வது மடலுர்தலின் நோக்கம்’ எனப் பேராசிரியர் அ.ச.ஞானசம்பந்தமும், ‘தலைவியின் பெற்றோர்க்குத் தன் காதலின் உறுதியை உணர்த்தி

வரைவிற்கு அவர்களது இசைவைப் பெறுவது மடல்ஏறுவதன் நோக்கம்' என கே.கே.பிள்ளையும் குறிப்பிடுவர் (1975 : 356).

மடல் சூழலில் தலைவன் தன்னை அழிப்பதாகவோ, மடலேறி நாணத்தை அழிப்பதாகவோ கூறும் கூற்று, தோழிக்குத் தன் வேண்டுதலின் வன்மையை முழுமுனைப்போடு உணர்த்தும் நோக்கம் கொண்டதாகும். மறுத்துவிடக்கூடாது என்பது தலைவனின் குறிப்பாகும். மடலேறுவதால் தனக்குத் தோன்றும் பழியையும், வாழும் திண்மை இழந்ததால் தோன்றும் அவல நிலையையும் ஒருசேரக் குறிப்பிட்டு, விரும்பி மடலேறவில்லை என்பதையும், தலைவியின்றி வாழ இயலாது என்பதையும் தோழிக்கு உணர்த்த முயல்கிறான்.

மடலேறும் தலைவன் எருக்கம்பூ, பூளை, ஆவிரம்பூ, பீலி ஆகியவற்றை அணிந்து உலா வருகிறான். தலைவன் அணிகின்ற இவையாவும் விரும்பிச் சூடாதவை; பெரும்பயன் விளைவிக்காதவை.

வில்லாப் பூவின் கண்ணி சூடி

- (நற்.146 : 1)

எனக் குறிப்பிடும் தலைவனின் அடைமொழியில் இக்கண்ணியைப் போன்று விலைபோகாத பயனற்ற பொருளாகத் தானும் இருத்தலை உணர்த்தும் குறிப்புப் பொருள் இடம்பெறுகிறது. 'தலைவி தன்னை ஏற்காது போயின் தான் யார்க்கும் பயன்படாது இறந்து போகக்கூடும் என்பதைக் குறிப்பால் உணர்த்துவது தலைவனின் குறிக்கோளாக இருக்கலாம்' என்பர் (ஆ. இராமகிருட்டிணன். 1982 : 172).

தலைவன் மடலேறி உலா வருங்கால் கழுத்தில் மணிகட்டிப் பாடி வருகிறான். பலரின் கவனத்தைத் தன்பக்கம் இழுப்பது இதன் குறிக்கோளாகும். பனங்கருக்கால் ஆகிய குதிரையில் ஏறி வருதலை,

இன்னள் செய்தது இது என முன்நின்று

அவள்பழி நுவலம் இவ்வூர்

- (குறுந்.173 : 5-6)

என்ற பாடல் அடிகள் உணர்த்துகிறது. தலைவன் தன்னைத்தானே

துன்புறுத்திக் கொள்ளச் செய்வது, சமுதாயத்தின் இரக்க உணர்வைத் தன்பக்கம் ஈர்ப்பதும், தன் உறுதிப்பாட்டை வெளியிடுவதும் தலைவன் தலைவி மீது கொண்ட அன்பினை வெளிப்படுத்துகிறது.

மடலேறி வரும் தலைவன் தலைவியின் ஓவியத்தை அணிந்து வருதல், 'நல்லோள் கணவன் இவன் எனப் பல்லோர் கூற' (குறுந்.14) வேண்டும் என்பது அவன் உட்கிடக்கை. தலைவியைத் தன்னுடையவளாகப் பறைசாற்றி நொதுமலர் வரவினைத் தடுப்பது இதன் குறிக்கோளாகும் (1982 : 172).

'மடல், குறைநேரும் தலைவனுக்குக் கடைசியாகப் பயன்படும் ஒரு துணைக்கருவி; குறை நயம்பிக்கத் தயங்கும் தோழிக்கு அது ஒருவித அச்சுறுத்தல்; குறைவேண்டும் தோழிமுன் நின்ற தலைவிக்கு அது தன்மன ஊசலை நிறுத்தும் நங்கூரம்; தமார்க்குக் களவை வரைவிற்கு நெறிப்படுத்தத் துணைநிற்கும் கலங்கரை விளக்கம் ஆகும்' என்று மடலேறும் நிலையின் தன்மையைக் குறிப்பிடுவர்.

பிரிவு வலித்தல்

பிரிவு வலித்த தலைவனின் கூற்றுக்கள் பிரிய விரும்பும் நெஞ்சினைத் தெருட்டிச் செலவழுங்க விரும்பும் அவனது விருப்பத்தை வெளியிடுவனவாக அமைந்துள்ளன. இவை பிரிய நினையும் நெஞ்சிற்குப் பிரியற்க என அறிவுரை தரும் பாடல்கள் ஆகும்.

ஆள்வினை ஊக்குதலால் பிரிதலை நன்று எனக் கருதியதை நெஞ்சினைத் தலைவி தரும் இன்பத்தை எடுத்துரைத்தும், தலைவியைப் பிரிய இயலாத தன் நிலையை விளக்கியும், பொருளின் நிலையாமையைச் சுட்டியும் செலவழுங்குமாறு தலைவன் தெருட்டுகிறான். நாளது சின்மை, மூப்பின் வரவு, காமத்தின் இயற்கை ஆகியன அறிந்து பிரிவைத் தவிர்க்குமாறும், தலைவியைப் பொருளாக மதிக்குமாறும், அவளை நினைந்து மகிழுமாறும் நெஞ்சிற்கு அறிவுரைகள் கூறுகின்றான்.

தனது விருப்பத்திற்கு முரணாகப் பிரிவு வலித்த நெஞ்சை மட்டும் பிரிந்து செல்லுமாறும், 'வாரேன்' எனவும் தலைவன் கூறி நிற்கும் காட்சிகள் இப்பாடல்களில் பெருகிக் கிடக்கின்றன. பிரிந்து பெறும் பொருள் வளமும், இருந்து பெரும் இன்பவளமும் ஒப்பிடப்பட்டுத் தலைவி தரும் இன்பத்திற்குமுன் எதனையும் பொருட்படுத்தாத தலைவனின் மனஒட்டத்தைக் காண முடிகிறது.

முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம் பெறினும்
வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிழை ஒழிய
வாரேன் வாழிய நெஞ்சே - (பட்டினப். 218-220)

களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல்
இழந்த நாடுதந் தன்ன
வளம்பெரிது பெறினும் வாரலென் யானே - (அகம். 199 : 22-24)

அரிதுசெய் விழுப்பொருள் எளிதினிற் பெறினும்
வாரேன் வாழிஎன் நெஞ்சே - (அகம்.149 : 6-7)

இறந்துசெய் பொருளும் இன்பம் தரும்எனின்
இளமையிற் சிறந்த வளமையும் இல்லை - (நற்.126 : 7-8)

என்ற பாடல் அடிகள் தலைவியுடன் கொள்ளும் உறவினும் உயர்ந்த பொருள் இல்லை என்னும் தலைவனின் மனப்பான்மையை உணர்த்துகிறது. இதன் மூலம் தலைவன் தலைவி மீது கொண்ட அன்பின் ஆழத்தை உணர முடிகிறது.

தலைவனின் கூற்றிலும் சிந்தனையிலும் தலைவியே முழு ஆதிக்கம் செலுத்துகிறாள். தலைவியின் நினைவை மறக்க மாட்டாமை, பிரிவால் தலைவியின் நலன் அழியும் என அஞ்சுதல், தலைவி ஆற்றாது அழுதமை, காமத்தால் அலைப்புறும் தன்னெஞ்சினை ஒருநிலைப்படுத்த இயலும் என்ற நம்பிக்கை இழந்தமை என்ற தலைவியின் நினைவுகள், அல்லது தலைவியின் நினைவால்தன் உள்ளத்தில் தோன்றிய விளைவுகளே தலைவன் செலவழுங்கியமைக்குக் காரணம் ஆகும்.

உடன்போகும் தலைவன்

உடன்போகும் தலைவனின் கூற்றுக்கள் பாலைத்திணையுள் அடக்கப்பட்டுள்ளன எனினும் தலைவன் மனம் மொழி, மெய்களால் இன்ப உணர்வைச் சுமந்துகொண்டும், தலைவியை இன்புறுத்தியும் செல்கிறான். உடன்போக்கில் தலைவி மன வருத்தமின்றி மகிழ்ந்து செல்லுதலைக் காண முடிகிறது.

தமரைப் பிரிந்த உடன்வந்த வருத்தம் தலைவிக்குத் தோன்றாதவாறு இருக்க தலைவன், கன்றோடு பிடியைத் தழுவி வேழம் கவளம் ஊட்டும் காட்சி, பார்ப்பு ஈன்ற பெண்புறவுக்குச் சேவல் நெல்அளிக்கும் காட்சி என இயற்கையிலும் தம்மைப்போல இணைந்து இன்புறும் காட்சிகளைச் சுட்டிக்காட்டுகிறான். ஆண் உயிர்கள் கன்றோடு பெடையைப் பேணும் இயற்கைக் காட்சியைக் சுட்டும் தலைவன், இளமை மாறி முதுமையாயினும் கலங்காது காக்க விரும்பும் தன் ஆர்வத்தை வெளிப்படுத்துகிறான்.

‘உடலாலும், உள்ளத்தாலும் இன்புறும் தலைவன் தலைவியர் மனநிலையை விளக்கும் பாடல்கள், உடன்போக்கைப் பாலையாகக் கருதும் இலக்கண மரபை அடியொற்றிப் பாலைத்திணைக்குள் வைக்கப்பட்டனபோலும்’ என்பர் (1982 : 178).

இடைச்சுரத்து நின்றல்

இடைச்சுரத்து நின்ற தலைவனின் உணர்வுகள் அவன் புறவாழ்வில் கொள்ள விரும்பிய செம்மாப்பிற்கும், அகவாழ்வில் தலைவியோடு கொண்ட மன ஒன்றிப்பிற்கும் இடையே நடைபெறும் மனப் போராட்டத்தை விளக்கி நிற்கின்றன.

இயற்கையில் இணைந்து நிற்கும் உயிர்கள் இடைச்சுரத் தலைவனுக்கு அவனது தனிமையை உணர வைக்கின்றன. புறா பெண்துணையுடன் பயிரும் காட்சியைச் கண்ட தலைவி தன்னை

நினைந்து அழுதுகொண்டிருப்பாள் என்ற எண்ணம் தலைவனை நெஞ்சழியச் செய்ததை,

பசியட முயங்கிய பைங்கண் செந்நாய்
மாயா வேட்டம் போகிய கணவன்
பொய்யா மரபில் பிணவு நினைந்து இரங்கும்
விருந்தின் வெங் காட்டு வருந்துதும் யாமே - (நற்.103 : 6-9)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

‘வறண்ட சுரத்தின் கொடுமையையும் மறந்து ஆண் இனம் பெண் இனங்களைப் பேணும் ஈடுபாட்டினைக் கண்டபோது, தலைவியைப் பேணாது விடுத்து வந்த தலைவனின் உள்ளத்தில் குற்ற உணர்வு தோன்றியிருக்க வேண்டும். அவலம் கொண்ட தலைவியின் நினைவும், தலைவனை நினைந்த அவள் நெஞ்சம் இடைச்சுரத் தலைவனின் குரலில் யாண்டும் ஒலித்தற்கு இது காரணமாகலாம்’ என்பர் (ஆ. இராம கிருட்டிணன், 1982:179). தலைவியின் பண்புலன் இடைச்சுரத் தலைவனால் நினைவு கூறப்படுவதை,

எய்தவந் தனவால் தாமே நெய்தல்
கூம்புவிடு நிகர்மலர் அன்ன
ஏந்தெழில்மழைக்கண் எம்காதலி குணனே - (அகம்.83 : 12-14)

என்ற பாடல் அடிகளிலும்,

மொழிதல் செல்லாது ஒண்டொடி குணனே - (ஐங்.321 : 5)

என்ற பாடலடியிலும்,

தண்மை செய்தஇத் தகையோள் பண்பே - (ஐங்.327 : 5)

என்ற பாடலடியிலும் காணமுடிகிறது. தலைவன்தான் எய்திய பிரிவுத் துயரால் தலைவி கொள்ளும் துயரை முழுமையாக உணர்கிறான்.

தலைவி தன் துயர் மிகையிலும் தன்னை நினைந்தே இருக்கிறாள் என்ற எண்ணம் அவள் உடல் அழகைவிட மன அழகைக் காட்டுகிறது.

தலைவன் பிரிவு வலித்த சூழலில் பொருள்வயிற் பிரிய நெஞ்சு வலிக்கிறது. ஆதலால் தலைவியை எண்ணித் தடுமாற்றம் கொள்கிறான். பிரிந்த இடைச்சுரத்து நின்ற சூழலில் தலைவியைக்கூட நெஞ்சு வலிக்கிறது. எனவே பொருள்வயிற் பிரிந்த கடமையை எண்ணித் தலைவன் தடுமாற்றம் கொள்கிறான் இக்கடமை உணர்விற்கும், இடைநின்று தடுக்கும் காதல் நினைவிற்கும் இடையில் சிக்கிய தலைவனின் எண்ணத்திற்கு,

இருதலைக் கொள்ளி இடைநின்று வருந்தி

ஒருதலைப் படாஅ உறவி போன்றனம் - (அகம். 339 : 9-10)

என்ற பாடலடியின் மூலம் உவமிக்கப்படும் பொருத்தம் ஏற்புடையதாகும்.

பாசறைக்கண் இருந்தல்

வேந்தன் போர்வினை தணிய வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பும், தன் பிரிவுத்துயர் கெட, தலைவியைக் கண்டு மகிழ வேண்டும் என்ற ஆர்வமும் பாசறைத் தலைவனின் கூற்று முழுவதும் காணப்படுகின்றன.

தலைவன் கார்காலத்தில் திரும்புவதாகக் கூறிய கூற்றை நம்பித்தெளிந்த தலைவியை ஏமாற்ற உணர்வு எதிர்கொள்ளும் என்ற நிலையில் தலைவியின் துயர் அவனைப் பெரிதும் வாட்டுகிறது. தன் மனக்கருத்தைத் தலைவி அறியாது. தான் பிரிவை நீட்டித்ததாகவும், அருளாது விடுத்ததாகவும் எண்ணி வருந்துவாள். எனத் தலைவன் எண்ணும்போது அவனுக்கு வருத்தம் மேலிடுகிறது. தலைவியை நினைந்து தான் அடையும் நோயினைத் தலைவி அறிய வேண்டும் என்ற ஆர்வம் பாசறைக்கண் இருக்கும் தலைவனுக்கு ஏற்படுகிறது. இதனை,

நோய்நன்கு செய்தன வெமக்கே

யாமுறு துயரம் அவள் அறியினோ நன்றே - (ஐங்.441 : 34)

நந்நோய் தன்வயின் அறியாள்

எந்நொந்து புலக்கும்கொல் மாஅ யோளே - (அகம்.304 : 20-21)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகிறது. ஆதலின் கார்காலத்தில் திரும்ப வேண்டிய தலைவன் திரும்பாதது கண்டு கலங்கும் தலைவியின் கலக்கம் பற்றிய எண்ணம் தலைவனை வாட்டுகிறது.

பாசறைத் தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறுவதாக, நற்றிணை 341-ஆம் பாடலிலும், ஐங்குறுநூற்றின் 441-450 வரை உள்ள பாடல்களிலும், அகநானூற்றின் 24,84,164,174,214,304 ஆகிய பாடல்களிலும், பாணற்கு உரைப்பதாக, ஐங்குறுநூற்றின் 477-479 வரை உள்ள பாடல்களிலும் இடம் பெறுகின்றன.

வினைமுற்றி மீளுதல்

வினைமுற்றி மீளும் தலைவன் தேர்ப்பாகற்கு உரைக்கும் கூற்றுக்கள் தலைவியைச் சந்திக்கத் துடிக்கும் தலைவனின் மன வேகத்தையும், பாகனை விரைவுபடுத்த தலைவன் கையாளும் உத்திகளையும் விளக்கி நிற்கின்றன.

இதில் இடம்பெறும் தலைவன் கூற்றுக்கள், தலைவிகொள்ளும் நினைவுகள், பேச்சுகள், புலம்பல்கள், மனத்துயரைக் கூறவும் முடியாமல், மறைக்கவும் முடியாமல் அவள் கொள்ளும் தவிப்புகள் எனத் தலைவியை மையமாகக் கொண்டே அமைகிறது. தலைவன் தன் காம உணர்வுகளை முன்னிலைப்படுத்திச் செய்திகளை உரைக்காமல், பிரிவால் வாடும் தலைவியை நினைவுகூர்ந்து பாகனின் வேகத்தை விரைவுபடுத்துகிறான். தலைவியின் அவலம் தீர்ப்பது, தலைவி தன் நலத்தை பெறும் வாய்ப்பினை நினைவுகூர்வது, தலைவி எதிர்நோக்கும் காலமாகிய கார்காலம் எதிர்நிற்பதைச் சுட்டுவது, தன்னைக் கண்டதும்

தலைவி மகிழ்வாள் எனக் குறிப்பிடுவது, வேறு நினைவின்றித் தலைவனின் வரவையே நாளும் எதிர்நோக்கும் தலைவியின் மனநிலையை எடுத்துரைப்பது வினைமுற்றி மீளும் தலைவனின் அணுகுமுறைகள் ஆகும்.

தலைவியின் உறவை எதிர்நோக்கி வினைமுற்றி மீளும் தலைவன் தேர்ப்பாகற்கு உரைக்கும் கூற்றுக்கள் முல்லைத்திணையில் இடம் பெறுகின்றன. தலைவியைக் காணவிழையும் தனது மனநிலையை பாகற்குச் சுட்ட நிணையும் தலைவனது இம்மன உணர்வால் அவனது கூற்று முழுவதும் தலைவியைப் பற்றிய நினைவாகவே இடம் பெறுகிறது.

வினைமுற்றி மீளும் தலைவன், தான் தலைவிக்குக் கூறிவந்த பருவந் தொடங்கி விட்டமை கண்டு, தேர்ப்பாகனை நோக்கி தேரை விரைந்து செலுத்தும்படி கூறுகிறான். இதனை,

கடும்பரி நெடுந்தேர்க் கால்வல் புரவி
நெடுங்கொடி முல்லையொடு தளவமல ருதிர
விரையுபு கடைஇநாஞ் செல்லி
னிரைவளை முன்கை வருந்தலோ விலளே - (குறுந்.322)

என்ற பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது.

வினைமுற்றிய தலைவன் தேர்ப்பாகற்கு உரைப்பவையாக இடம்பெறும் பாடல்கள் நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு, ஐங்குறுநூறு ஆகியவற்றில் காணப்படுகின்றன.

கற்பில் தலைவனின் ஆளுமை

புறத்தொழுக்கம் மேற்கொண்டு மீண்டும் தலைவியிடம் சேரும்போது, தலைவி வாயில் மறுத்துரைப்பாள். அப்போது வாயில் வேண்டிய தலைவனின் கூற்று தோழிக்கு உரைப்பவையாக அகநானூற்றின் 86, ஐங்குறுநூற்றின் 72,73,74 ஆகிய பாடல்களிலும், பாணற்கு உரைப்பவையாக நற்றிணை 250,370 ஆகிய பாடல்களிலும்,

தன்நெஞ்சிற்குக் கூறுபவையாக நற்றிணை 120, ஐங்குறுநாறு 97,99,188 ஆகிய பாடல்களிலும் இடம்பெறுகிறது.

புறத்தொழுக்கம் மேற்கொண்டு பரத்தையர் சேரிக்கண் தங்கிய தலைமகன் தன் மனைக்குத்திரும்பும்போது, தலைவியின் ஊடற் குறிப்புணர்ந்து, அதற்குரிய வாயிலாகிய பாண்மகனை அழைத்ததை,

நகுகம் வாராய் பாண பகுவாய்
அரிபெய் கிண்கிணி ஆர்ப்பத் தெருவில்
சிறுதேர் உருட்டும் தேமொழிப் புதல்வன்
செவ்வாய் சிதைத்த சாந்தமொ டவ்வாயக்
காமர் நெஞ்சம் துரப்ப யாந்தன்
முயங்கல் விருப்பொடு குறுகினெ மாகப்
பிறைவனப் புற்ற மாசறு திருநுதல்
நாறிருங் கதுப்பின்எங் காதலி மறுத்து
வெருஉமான் பிணையின் ஓரீஇ
யாரை யோஎன் நிகந்துநின் றதுவே - (நற்.250)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

இதன்மூலம் சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெறும் தலைவன் கூற்றுக்கள், இரந்துபின் நிற்கும்போது தோழியுடனும், இடித்துரைக்கும் போது பாங்கனுடனும், வினைமுற்றி மீளும்போது பாகனுடனும், உடன்போகும்போது தலைவியுடனும் நிகழ்த்தப்பெறுகின்றன. அல்லகுறிப்பட்டு மீளும்போதும், பிரிவு வலித்தபோதும், இடைச்சுரத்து நின்றபோதும், பாசறைக் கண் இருந்தபோதும் நெஞ்சிற்கு உரைக்கப்படுவதாக அமைந்துள்ளதை காணும்போது, சங்க இலக்கியத் தலைவனின் ஆளுமையை உணர முடிகிறது. தலைவன் கூற்றுப் பாடல்கள் முழுவதும் தலைவியின் மீதுகொண்ட காதலின் ஆழத்தை உணர்த்துவதாகவே அமைந்து காணப்படுகிறது.

தலைவி

சங்ககால இலக்கியங்களுள், அகப்பாடல்கள் சிறப்பிடம் பெற்றிருப்பதைப்போல, அகப்பொருட் பாத்திரங்களுள் சிறப்பிடம் பெற்றுத் திகழும் தலைவி அகத்திணை மாந்தர்களுள் இன்றியமையாத பாத்திரமாகவும், விளங்குகிறாள். ‘அகத்திணை மாந்தர்களை இணைத்து நிற்கும் இணைப்புப் பாலம் தோழி எனின் அகத்திணை வட்டத்திற்கு அமைந்த மையப்புள்ளி தலைவி எனலாம்’ என்பர் (ஆ. இராம கிருட்டிணன். 1982 : 106). அகப்பொருளில் தலைவன் சிறப்பிடம் பெற்று விளங்குபவனாயினும் பாடுபொருள் அனைத்தும் தலைவியை மையமாகக்கொண்டு அமைந்துள்ள பாங்கினை அகப்பாடல்களால் அறிய முடிகிறது. தோழி வாயிலாகவே தலைவி தன் எண்ணங்களைத் தெரிவிக்கிறாள். குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய ஐந்திணைகளின் உரிப்பொருட்களாகிய புணர்தல், இருத்தல், ஊடல், இரங்கல், பிரிதல் ஆகிய ஐந்து ஒழுக்கங்களும் தலைவியை மையமாகக் கொண்டவையாகும்.

தலைவியானவள் திருமணத்திற்கு முன்பும் (களவு) திருமணத்திற்கு பின்பும் (கற்பு) தன் வாழ்க்கை நிலையில் தனித்த பல பண்புகளைக் கொண்டு திகழ்கிறாள். தலைவி குழந்தைப் பருவத்தில் நற்றாய், செவிலி, தந்தை போன்றோரிடத்தும், புன்னை, நொச்சி, மௌவல் போன்ற மரம், செடி, கொடிகளிடத்தும், கிளி, அன்றில் போன்ற பறவைகளிடத்தும் பசு போன்ற விலங்குகளிடத்தும் அன்புகொண்டு வாழ்பவள். சிறுமியாக வளர்ந்த பருவத்தில் தன் தோழியருடன் நட்புக் கொண்டு பந்து, பாவை, ஊசல் போன்ற விளையாட்டுக்களில் ஈடுபட்டு மகிழ்கிறாள். கன்னிப்பருவத்தில் தன்னையொத்த தலைவனிடத்துக் காதல் கொண்டு மகிழ்கிறாள். திருமணம் முடிந்தபின் குடும்பத் தலைவி என்னும் பொறுப்பு வந்ததும் கணவனிடத்தும், குழந்தைகளிடத்தும், பிறரிடத்தும், விருந்தினரிடத்தும், அன்புகாட்டி வாழ்கிறாள் இவற்றைக்கொண்டு தலைவியின் வாழ்க்கையை ஆராயுங்கால்,

வறுமையுறும் நிலை தோன்றிய காலத்தும் அவளது வாழ்க்கை அன்புமயமாகிப் பல்வகையாகப் பரவி விரிந்து பயன் விளைவிக்கும் காலத்தும் ஒன்றாக அமைந்துள்ளதை உணரமுடிகிறது. தலைவியின் மாண்புகளை தொல்காப்பியர்,

கற்பும் காமமும் நற்பால் ஒழுக்கமும்
மெல்லியற் பொறையும் நிறையும் வல்லிதின்
விருந்து புறந்தருதலும், சுற்றம் ஒம்பலும்
பிறவும் அன்ன கிழவோள் மாண்புகள்

- (தொல். பொருள். கற்பு. 11 : 1-4)

என்று வரையறுக்கிறார். கற்புடைமை, அன்புணர்வு, நல்வழி ஒழுகுதல், மென்மைச்சாயல் உள்ள பொறுமை, மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் நிலை, முடியாதபோதும் வருந்தி விருந்து புறந்தருதல், சுற்றத்தாரைக்காத்தல் முதலான பிறவும் தலைவியின் நற்குணங்கள் என விளக்கிக் கூறும் தொல்காப்பியர், தலைவன் தன் ஒழுக்கத்தில் இருந்து தவறும்போது தாய்போல் இடித்துரைத்துத் தழுவிக்கொள்ளும் இயல்பினளாகப் படைத்துக் காட்டுகிறார். இதனை,

தாய் போல் கழறித் தழீஇக் கோடல்
ஆய்மனைக் கிழத்திக்கும் உரித்தென மொழிப
கவரொடு மயங்கிய காலையான - (தொல். பொருள். கற்பு. 32)

என்ற நூற்பாவால் உணரமுடிகிறது.

தலைவியின் பிறப்பும் வளர்ப்பும்

தலைவியின் பிறப்பைப் பற்றித் தெளிவாகக் குறிப்பிடும் சங்கப்பாடல் எதுவும் இல்லை. தனக்குப் பெண் குழந்தை பிறக்க வேண்டும் என விரும்பிய ஒரு குன்றக் குறவன் முருகக் கடவுளை வழிபட்டு, வரமிருந்து அவனருளால் ஒருமகளைப் பெற்றதாக,

குன்றக் குறவன் கடவுட் பேணி

இரந்தனன் பெற்ற எல்வளைக் குறுமகள்

- (ஐங்.257)

என்ற பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. பொதுவாகத் தலைவியின் இளமைப் பருவத்தில் அவள் உடல்நலம் பேணுபவள் செவிலியாகவும், உள நலத்தைப் போற்றிக் காப்பவள் தோழியாகவும் அமைகின்றனர். தலைவி சிறுமியாக இருந்தபொழுது மிகவும் செல்லமாக வளர்க்கப் பட்டதை,

பிரசம் கலந்த வெண்கவைத் தீம்பால்
விரிகதிர்ப் பொற்கலத் தொருகை ஏந்திப்
புடைப்பிற் சுற்றும் நூத்தைச் சிறுகோல்
உண்ணென் றோக்குபு புடைப்பத் தெண்ணீர்
முத்தரிப் பொற்சிலம் பொலிப்பத் தத்துற்
றருநரைக் கூந்தற்செம்முது செவிலியர்
பரிமெலிந் தொழியப் பந்தர் ஓடி
ஏவல் மறுக்கும் சிறுவிளை யாட்டி

- (நற்.110 : 1-8)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

தலைவி கூற்றுப் பாடல்கள்

தலைவி கூற்றாக உள்ள 559 பாடல்களுள் 358 பாடல்கள் அவள் தோழிக்கு உரைப்பனவாக அமைந்துள்ளமையை நோக்கும்போது தலைவி தோழியை இன்றிமையாத துணையாகவும், உணர்வு வெளியீட்டுக் களமாகவும் கொண்டமையை உணரமுடிகிறது.

களவில் சிறந்து விளங்கும் துறைகள் தலைவியைக் குறை நயப்பித்துக் குறிகளில் கூட்டுவித்தலும், தலைவனை வரைவு கடாதலும் ஆகும். இவை இரண்டும் தலைவியின் மன நிலையின் அடிப்படையில் தோழியால் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றவை. கற்பில் சிறந்து விளங்கும் துறைகள் பரத்தையிற் பிரிவில் தலைவனுக்கு வாயில் நேர்தல் அல்லது

மறுத்தல், பிற பிரிவுகளில் தலைவனைச் செலவழங்குவித்தல் அல்லது பிரிந்த தலைவியைத் தேற்றும் துறைகள் போன்ற இவை அனைத்தும் தலைவியின் மன நிலையை உணர்ந்து கூறப்படுபவை. களவையும், கற்பையும் இணைத்து நிற்கும் துறைகள் அறத்தொடு நின்றலும், உடன்போக்கும் ஆகும். இவற்றில் அறத்தொடு நின்றல் தமரின் துணை கொண்டு வரைவுக்கு வழிவகுப்பது. உடன்போக்கு தமரை விடுத்து வரைவுக்கு வழிகாட்டுவது. தமரை அணுகுவது அல்லது விடுப்பது எனத் தோழியை முடிவு செய்யத் தூண்டுபவை தலைவியின் மன ஓட்டங்களே ஆகும். இவ்வாறு ஐந்திணைகளிலும், களவுகற்பு ஆகிய இரு கைகோள்களிலும், பிற அகமாந்தர் கூற்றுக்களிலும் செயல்களிலும் தலைவியின் மனஉணர்வே மையப்படுத்தப்படுகின்றன.

தலைவியின் கூற்றுக்களுள் பெரும்பாலும் தலைவியின் பிரிவுக்கால மனநிலையைப் புனைவதாக அமைந்துள்ளன. வரைவுக்கு முன் தலைவன் சிறைப்புறமாக நிற்க அவனது மனம்படுமாறு தங்களுக்கு அமைந்த பின்புலங்கள் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. அல்லது வரைவை இடைவைத்துப் பிரிந்த தலைவனின் நினைவால் தலைவிகொள்ளும் துயர் எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. வரைவுக்குப் பின், பொருள் அல்லது போர்வையின் புரியும் தலைவனின் வரவை எதிர்நோக்கி மனம் அழிந்த தலைவியின் நிலை அல்லது பரத்தையிற் பிரிந்த தலைவனுக்கு வாயில் நேரும் அல்லது மறுக்கும் அவளது மனநிலை எடுத்துரைக்கப்படுகிறது.

இதன்மூலம் தலைவியின் கூற்றுக்கள் பெரிதும் தனது வரைவு நோக்கியவையாகவோ அல்லது தலைவனின் வரவு நோக்கியவை யாகவோ அமைவதைக் காணமுடிகிறது. களவில் புணர்வை விரும்பித் தலைவன் இரந்துபின் நிற்கிறான். கற்பில் பரத்தையிற் பிரிந்த வந்தபோதும் வாயில்வேண்டி இரந்துபின் நிற்கிறான். எனினும் களவில் தலைவியின் குரலைப் பெரிதும் கேட்க முடிவதில்லை. ஆனால் கற்பில் தலைவி தன் மன உணர்வுகளை மறைக்காமல் வெளியிடுகிறாள். களவில் தலைவி தலைவனோடு கொள்ளும் உறவினை வளர்ப்பதில் தலைவியின்

மன உணர்வினை உணர்ந்து தோழி செயல்படுதலின் அவளது குரல் பெரிதும் ஒலிப்பதில்லை. மேலும், தலைவன் புணர்வுவேண்டி இரந்துபின்நிற்கும் போதும், தோழி குறை நயம்பிக்கும்போதும் களவில் தலைவியின் கூற்று நிகழ்வதில்லை.

ஆனால் கற்பில் தலைவியைப் புறக்கணித்துவிட்டுப் புறத்தொழுக்கம் கொண்ட தலைவன், திரும்பி வந்து தலைவியிடம் இரந்துபின் நிற்கும்போது சமுதாயப் பார்வையில் எள்ளுதலுக்கு ஆளாகியதால் நொந்துநின்ற தலைவியின் மனக்குமுறல்கள் புதிய வேகத்துடன் வெளிக்கிளம்பித் தலைவனின் பரத்தமையைச் சாடுவதையும், தன்னை நொந்துரைப்பதையும் காணமுடிகிறது.

இதன்மூலம் 'தலைவியின் கூற்றுக்கள் களவில் அருகித் தோன்றுதற்கும், கற்பில் பெருகித் தோன்றுதற்கும் இது காரணமாகலாம்' என்பர். மேலும், 'தலைவியின் மன உணர்வினை விளக்கி நிற்கும் ஐந்திணை உரிகளுள் களவுக்குப் புணர்தலை ஒதுக்கி, கற்பிற்கு இருத்தல், ஊடல், பிரிதல், இரங்கல் ஆகிய நான்கு திணைகளின் உரிப் பொருள்களை ஒதுக்கியமைத்துக் களவில் தலைவியின் குரலைக் கேட்கும் வாய்ப்பு அருகியமை காரணமாகலாம்' என்று கூறுவர் (ஆ. இராமகிருட்டிணன். 1982 : 115).

நோக்க அடிப்படையில் தலைவியின் கூற்றுக்களை,

1. தலைவி தோழிக்கு அறத்தொடு நின்றலும், உடன்போக்குக் கொள்ளுதலும்.
2. தலைவன் சிறைப்புறமாக இருக்க, தலைவி வெளியிடும் மன உணர்வுகள்
3. தலைவி கொள்ளும் பிரிவுத்துயர்
4. தலைவனின் பரத்தையிற் பிரிவில் தலைவிகொள்ளும் மனநிலை.

என்று நான்கு வகையாகப் பகுத்துக் காண்பார். தலைவியின் கூற்றுக்களுள் வரைவு நோக்கப் பாடல்கள் 72. வரைவு நோக்கப் பாடல்கள் 475 ஆகும். வரைவைக் கூட்டுவிக்கும் கடமையை ஆற்றுபவள் தோழி. ஆதலின் முன்னதில் தலைவியின் கூற்று அதிகம் இடம் பெறவில்லை. ஆனால் தலைவனின் வரவிற்காக ஏங்கி நிற்பது தலைவியின் மனம். பரத்தையிற் பிரிந்த தலைவனின் வரைவு கண்ட போதும், பிரிந்த தலைவனின் வரவின்மையை உணர்ந்த போதும் தலைவியின் மனம் அலைபாய்கிறது. ஆதலின் தலைவியின் அடக்க ஒண்ணாத உணர்வுகள் பின்னதில் கூற்று வடிவம் பெறுகின்றன.

களவில் தலைவியின் ஆளுமை

1) அறத்தொடு நின்றலும் உடன்போக்குக் கொள்ளலும்

வேற்றுவரைவு, வெறியாட்டு ஆகியவை தோன்றியவை சூழலிலும், காப்புமிகை போன்ற காரணத்தால் தலைவிக்கு ஆற்றாமை தோன்றுமிடத்தும் தலைவி அறத்தொடு நிற்கிறாள். தலைவி தோழிக்கு அறத்தொடு நிற்கும்போது, வேற்றுவரைவு நேரும் சூழலாயின் வெளிப்படையாகவேக் கூறி அறத்தொடு நிற்பதைக் காணமுடிகிறது. வேற்று வரைவிற்குத் தமரை உடன்படாதபடி செய்யத் தோழியைத் தூண்டுதல் அதன் நோக்கம் ஆகும்.

தலைவி தோழிக்கு அறத்தொடு நின்றல் என்ற துறையின் கண் 8 பாடல்கள் (நற்.244, குறுந்.31,305, அகநா. 82, கலித்.54,107,111, ஐங்.201) உள்ளன. அறத்தொடு நின்றல் சூழலில் தலைவி தோழியைத் தமர்க்கு அறத்தொடு நிற்குமாறும், தலைவர்க்குக் கூறி வரைவு முடுக்குமாறும் வேண்டுகிறாள். செவிலியுடன் நேர்முகமாக மனம்விட்டுப்பேச முடியாத களவொழுக்கத்தை, வேற்றுவரைவுச் சூழலில் தோழிக்குக் கூறும்பாங்கில் அறத்தொடு நின்று கூறும் துணிவும் தலைவியிடம் காணப்படுவதை,

அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை யென்னை

தானு மலைந்தா னெமக்குந் தழையாயின

பொன்வீ மணியரும் பினவே

யென்ன மரங்கொலர் சார லவ்வே

- (ஐங்.201)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. இதன்மூலம் தன் இசைவினைப் பெற்றுத் தோழி அறத்தொடு நிற்கும்காலம் வரை பொறுக்க இயலாத தலைவியின் மனநிலையை புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

அறத்தொடு நின்றற்குத் தலைவி கைக்கொள்ளும் அணுகுமுறைகள்

களவின்பத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளவும் நீட்டிக்கவும் ஆய துணை தோழி எனக் கொண்டு தலைவி அறத்தொடு நிற்கும்போது அக்களவைக் குறிப்பாகவோ, அது தன்னை மீறி நடந்துவிட்டதாகவோ வெளிக் காட்ட முனைவதைக் காண முடிகிறது. தன் நோய் தானே அழிந்தாரன்றிக் களவோரைப் பெறவில்லை எனக்கூறும்போது, தலைவி தன் மனக்குறையைக் குறிப்பாக வெளியிடுகிறாள். ஏற்றைத் தழுவிய தலைவனின் தலையில் சூடியிருந்த பூ ஏறு துள்ளுகையில் தானே தன் கூந்தலில் வந்து வீழ்ந்தது எனக் குறிப்பிடும்போது, கண்ணி அவனாகத் தரவில்லையாதலின் இருவர் குற்றமும் இல்லை என எண்ணுமாறு சொல்கிறாள். தலைவனைக் கண்டபலருள் தான் மட்டும்நீர் வார்ந்த கண்ணும், நெகிழ்ந்த தோளும் கொண்டதாகக் குறிப்பிடும்போது தன் மெய்க்கண் தோன்றிய புதுமையை வியந்து நிற்கிறாள்.

இவ்வாறு அறத்தொடு நின்றற்குத் தலைவி கைக்கொள்ளும் இவ்வணுகுமுறைகளால் அவளது நாண் மீதார்ந்த வேட்கையும், களவை நியாயப்படுத்தும் மனவிருப்பமும் புதுமைகண்ட வியப்பும் புலனாகின்றது.

அறத்தொடு நின்றலில் தலைவியின் ஆளுமை

தலைவி தன் நாணம், மடம் காரணமாகத் தன் வேட்கையைக் குறிப்பினாலும், இடத்தினாலும் அன்றிப் புலப்படுத்தமாட்டாள் என்பதை,

காமத் திணையிற் கண்நின்று வருடம்

நாணும் மடனும் பெண்மைய ஆகலின்

குறிப்பினும் இடத்தினும் அல்லது வேட்கை

நெறிப்பட வாரா அவள்வயின் ஆன - (தொல்.பொருள்.களவு.18)

என்று தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. ‘களவிற்பம் நீட்டிக்கும் துணையாகத் தோழி கருதப்படும்போது தலைவியின் மனத்தில் நிறைந்திருப்பது நாண உணர்வு. ஆதலின் அவளது வேட்கை வெளிப்பாட்டில் குறிப்பும், புதுமையை உணர்ந்த வியப்புணர்வும் காணப்படுகின்றன. ஆனால் வேற்று வரைவை மாற்றுப் கருவியாகத் தோழி கருதப்படும்போது தலைவியின் மனத்தில் நிறைந்திருப்பது கற்புணர்வு. ஆதலின் ஆங்குக் குறிப்புச் சொற்கள் இடம்பெறவில்லை’ என்பர் (மேலது : 117).

தலைவன் பிரிந்தபோது தலைவி பசலை அடைதல், தோள்நெகிழ்தல், வளை கழல்தல், என்பன அவளது வேறுபட்ட மனநிலையை வெளிக்காட்டி நிற்பவை. தலைவியின் இவ்வேறுபாடு களைக் செவிலி அறியும்போது தோழி அறத்தொடு நிற்கத் தலைவியின் முன் இசைவினைக் கேட்பாள். தலைவிக்கு ஏற்பட்ட நோய்க்குத் தலைவன் காரணம் என்பதை அறிவிப்பது அல்லது அறிவியாது விடுவது என்ற மனத் தடுமாற்றம் தலைவிக்கு ஏற்படும்போது தன் நாண் அழிய அறத்தொடு நிலைக்கு இசைவது அல்லது நாண்காத்து அறத்தொடு நிலையைத் தடுப்பது என இவற்றுள் ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டிய நிலைக்குத் தலைவி உட்படுகிறாள். நொதுமலர் வரைவு, வெறியாட்டு, தலைவனின் வரவின்மை ஆகிய நெருக்கடியான சூழல்கள்

இல்லாதபோது நாண் காக்கும் விழைவு காரணமாக விழைவு முன்னிற்றலின் அன்னைக்கு அறத்தொடு நின்று கூறுதலைத் தலைவி அனுமதிப்பதில்லை. ‘உயிரினும் சிறந்தது நாண்’ என்னும் கூற்றே இதற்குக் காரணமாகும் (மேலது :118) .

இதேபோன்று தலைவியின் களவு அலர்மிகுந்து ஊரார் தாமே அறியுமாறு பரவி நின்ற சூழலிலும் தலைவி அறத்தொடு நிற்கத் தோழிக்கு அனுமதி தருவதில்லை. அதற்குப் பதிலாக அத்தகைய சூழ்நிலையில் தலைவி அறத்தொடு நிற்குமாறு தோழியை வேண்டினாலும் அலர் கூறுவோர் களவைப் பரப்பிவிட்டதால் அறத்தொடு நின்றகூற யாதுமில்லை எனகூறி அறத்தொடு நின்றலைத் தடுத்துவிடுகிறாள். (கலித்.107) வேற்று வரைவினைத் தடுத்துத் தலைவனுடன் கூடிய தனது வரைவிற்கு அலர்வழி வகுத்தலால் அலர் தலைவிக்கு மிகுந்த வருத்தத்தை அளிப்பதில்லை. அலர்கேட்டு அன்னை வருந்துவாள் என அஞ்சுவதன்றிக் குடிப்பெருமைக்கு இழுக்கு வரும் என அலர் கேட்டு அன்னை அஞ்சுமாறு தலைவி அலர்க்கு அஞ்சுவதும் இல்லை. மாறாகத் தன் நாண் ஊனமுற்றத் தாய்க்கு அறத்தொடு நிற்க வேண்டிய தேவையை மாற்றித் தன் களவொழுக்கத்தை அலர் அன்னைக்கு அறிவுறுத்திய மகிழ்ச்சி தலைவிக்கு ஏற்படுத்துவதைக் காணமுடிகிறது. இவ்வலர் பரவல் தலைவனின் தொடர்பை அன்னைக்கு அறிவிப்பதா, அறிவியாது விடுவதா என்ற மனத் தடுமாற்றத்தை அகற்றி அறத்தொடு நிற்க வேண்டியதில்லை என்ற மனத் தெளிவைத் தலைவிக்கு அளிப்பதை அறியமுடிகிறது.

உடன்போக்கில் தலைவியின் ஆளுமை

அன்னையானவள் வெறி எடுத்துத் தலைவியின் நோய்க்கு வெறி காரணம் இல்லை என அறிந்தபோதும், தலைவியின் களவு பற்றிய அலர்க் கூற்றுக்களைச் செவிமடுத்த போதும் தலைவியின் களவினை அறிந்து கொள்கிறாள். களவினை அன்னை அறிந்தாள் எனத் தலைவிக்குத் தெரிந்தபோது தலைவிக்கு அறத்தொடு நிற்கும் துணிவு தோன்றுவ

தில்லை. செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்குமாறு தோழியை ஊக்குவிப்பதும் இல்லை. இச்சூழலில் அறத்தொடு நிற்கும், அச்சத்தை நீக்கவும், தலைவனுடன் உறவை நீட்டிக்கவும் தலைவிக்கு உடன் போக்கே உரிய வழியாகத் தோன்றுகிறது. இதனைத் தொல்காப்பியர், கொண்டுதலைக் கழிதல் என்பர். ‘உடன்போக்குத் துறைபற்றிய பாடல்களைத் தொகுத்து வைத்து நோக்கின், அப்போக்குக்குக் காரணமானவள் தாய் என்பது தெளிவாம்’ என்பர் (வ.சுப. மாணிக்கம், 2002 : 25). ‘உடன்போக்கோடு களவு முடிவுறுகிறது என மு.இராகவையங்காரும் குறிப்பிடுவர் (1960 : 69). ‘அலர்க் கூற்றினின்றும் அன்னையின் கடுமொழி யிலிருந்தும் விடுபடத் தலைவி உடன்போவதாக’ டாக்டர் திருமதி. தியாகராஜன் (1967 : 334-335) குறிப்பிடுகிறார்.

‘தலைவி தலைவனுடன் கொள்ளும் உறவு தாயுடன் கொள்ளும் உறவும் முற்றிலும் தனித்து நிற்பவை அல்ல; ஒன்று மற்றொன்றுடன் பின்னிநின்று சிக்கலை உருவாக்குபவை. இரண்டில் ஒன்றையே தனதாக்க முடியும் நிலைதோன்றும்போது தலைவி தாயின் உறவை உதறிவிட்டுத் தலைவனின் உறவைத்தனதாக்க முடிவு செய்கிறாள். தாயின் இற்செறிப்பால் தலைவனுடன் அமையும் புணர்வு தடைப்படும்போது, மனவிழைவிற்கும், புறக்கப்பட்டுப்பாட்டிற்கும் இடையே தலைவியின் உள்ளத்தில் நடைபெறும் இப்போராட்டத்தில் தலைவி புறக்கட்டுப்பாட்டை மீறி மனவிழைவை நிறைவு செய்யும் உடன்போக்கை ஏற்கிறாள். இதுவே உரியவழி என அவள் கருதவில்லை. இயலும்வழி எனக் கருதுகிறாள். தனது மனப் போராட்டத்தில் தோன்றும் துயர் தணிக்க அவள் காணும் மாற்றுவழி இது. தனக்கமைந்த நெருக்கடி நிலையினின்று விடப்பட அவள் கொள்ளும் திருப்பு மையம். காதல் உணர்வு தக்க ஆர்வமிகையால் பெற்ற மனஉரம் காட்டிய துணிவு இது’ என்பர் (ஆ. இராம கிருட்டிணன். 1982 : 115).

இதனை ஃபிராய்டு, 'மகிழ்ச்சி, கட்டுப்பாடற்ற, பலமிக்க ஆசை கொள்ளுகின்ற இன்பத் தோய்வினால் விளைவிக்கப்படுகிறது. நிறைவேற முடியாமல் கடிவாளம் இடப்பட்ட ஆசைகளின் நிறைவில் அது பெருகிறது' (1953:32) என்பர். புறஉலக ஆற்றல்கள் அதனைக் கட்டுப்படுத்த முயலும்போது உடன்போகும் எண்ணம் துளிர்கிறது.

மேலும், 'ஆணும் பெண்ணும் தம் இளம் பருவத்தில் தோன்றிய காதல் உறவை உயர்வாக மதிக்கப்படுகின்றனர்; மிகைப்படுத்திப் பார்க்கின்றனர். தங்களின் மனவளர்ச்சியையும், தனித்தியங்க வல்ல ஆற்றலையும் நிறுவ விரும்புகின்றனர். தாயுடன் மனப்போராட்டம் கொள்ளும் தலைவி தாய் தன்னை வலிந்து அடக்குவதாக உணரும்போது உடன்போக்குக் கொள்ளுதற்கு இது காரணம்' (ஆ. இராமகிருட்டிணன். 1982 :120) என்பர்.

'காதல் நம்பிமார் நங்கைமார் உடன்போக்கும், போயமின் நற்றாய் இரங்கலும் புலவோர் தம் கற்பனைப் பாய்ச்சலுக்கு வளமான துறைகளாம். 122 பாடல்கள், களவுச் செய்யுட்களில் ஏழில் ஒரு துறை இத்துறைப் பாலன. இவற்றைப் பாடினோர் இருபத்தெண்பர். இத்துறையொன்றில் புலங்கண்வர் கயமனார் ஆவார். இவர் பாடிய இருபத்திரண்டு பாடல்களுள் இருபது உடன்போகலும்; தாயிரங்கலுமே பற்றியவை' என்பர் (வ.சுப. மாணிக்கம், 2002 : 74).

உடன்போக்குக் கொண்ட தலைவி, தான் உடன்போனதை தாய்க்கும் தோழிக்கும், இடைச்சுரத்துக் கண்டாரிடம் சொல்லி அனுப்புவதை (ஐங்.384, 385) அறிய முடிகிறது. தலைவியின் பிரிவால் ஆறாத்துயர்க்கு ஆளாகி நிற்பவர்கள் தாயும் தோழியும் ஆவர். தலைவி உடன்போன செய்தியைத் தாய் அறியின் துயர் தணிந்து இருப்பாள்; தோழி அறியின் மனம் மகிழ்ந்து இருப்பாள் எனக் கருதுகிறாள். இதனை,

கடுங்கட் காளையொடு நெடுந்தே ரேறிக்
கோள்வல் வேங்கை மலைபிறக் கொழிய
வேறுபல் லருஞ்சுர மிறந்தன ளவளெனக்
கூறுமின் வாழியோ வாறுசென் மாக்க
ணற்றோள் நயந்துபா ராட்டி
யெற்கெடுத் திருந்த வறனில் யாய்க்கே - (ஐங்.385)

என்ற பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது.

இவ்வாறு தலைவியானவள், உடன்போக்கு மேற்கொண்டு தான் எண்ணிய செயலை நிறைவேற்றிய அவளது ஆளுமை வெளிப்படுத்துவதை அறிய முடிகிறது.

தலைவன் சிறைப்புறமாக இருத்தலின்போது தலைவியின் மனநிலை

தலைவன் புணர்வை நாடிச் சிறைப்புறமாக இருக்க, தலைவி கூறும் கூற்றுக்கள் அவளது மனநிலையை அடிப்படையாகக் கொண்டு மாறுபட்டு ஒலிக்கின்றன. தலைவனின் வரவை எதிர்நோக்கிய மனநிலையில் தலைவி அவனது வரவிற்காகவும் புணர்விற்காகவும் ஏங்கி நிற்கிறாள். ஊர்துஞ்சாமை, அன்னை துஞ்சாமை, காவலர் கடுகுதல், நிலவு வெளிப்படுதல் போன்ற புறத்தடைகளை மீறித் தலைவன் செய்த குறியில் தலைவி அவனது வரவை எதிர்நோக்கி நிற்பதைக் காணமுடிகிறது.

தலைவனின் வரைவை எதிர்நோக்கிய மன நிலையில் தலைவி வெளிப்படையாகக் குறிப்பிடும் சொற்களில் தன் புணர்வு வேட்கையையும், உள்ளுறை மூலம் குறிப்பிடும் குறிப்புமொழியில் வரைவு வேட்கையையும் குறிப்பிடுகிறாள். வரையாது வந்தொழுகும் தலைவனிடம் தலைவியின் துயர் மிகையை எடுத்துக்கூறித் தோழி வரைவை வேண்டுவதுபோல, தலைவி வரைவை முன்னிலைப்படுத்துவதில்லை. மாறாக, புணர வரும் தலைவனுக்கு ஆற்றருமையால் தோன்றும் பாதுகாப்பின்மை கண்டு, மனம் பதைத்தல், இற்செறிப்பு

நிகழ்ந்ததைக் கூறிப் புணர்வுக்கு இடையூறு வந்தமைக்கு மனம் நோதல், அன்னையின் கண்காணிப்பைச் சுட்டி, புணர்வுக்குள்ள தடையை நினைந்து வருந்துதல் எனத் தலைவி தன் விருப்பத்தையும், விருப்பம் நிறைவேற இயலாமையால் தோன்றிய தன் வருத்தத்தையும் இணைத்துப் பேசுவதைக் காண முடிகிறது.

தலைவியின் அன்பு மனநிலையில் தலைவியின் நினைவு முழுவதும் தலைவன் ஆக்கிரமித்து நிற்கிறான். அவளது அச்ச மனநிலையில் அவள் நினைவு முழுவதும் அன்னை இடம்பிடித்து நிற்கிறாள். இரு முரண்பட்ட நினைவுகளைச் சுமந்து நிற்கும் தலைவியின் மன உளைச்சலைச் சிறைப்புறத்தில் தலைவன் இருக்கத் தலைவி கூறும் கூற்றுக்கள் புனைகின்றன.

தலைவி கொள்ளும் பிரிவுத்துயர்

களவில் தலைவன் வரைவிடை வைத்துப் பிரியும்போதும், கற்பில் பிரிவிடை வைத்துச் செல்லும்போதும் தலைவி பிரிவுத் துயரால் ஆற்றாது புலம்புகிறாள். தலைவின் பிரிவிடை வைத்துச் செல்லுதலைக் குறிப்பிடும் பாடல்களில் போர்வயிற்பிரிவும், பொருள்வயிற்பிரிவும் சுட்டப்படுகின்றன. போர்வயிற் பிரிந்த தலைவனின் வரவு கார்காலத்தும், பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவனின் வரவு இளவேனில் காலத்தும் எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. போர்வயிற் பிரிவில் தலைவன் சென்ற இடம் தெரியுமாதலின், அங்குத்தாது அனுப்பும் முயற்சி தலைவியிடம் காணப்படுகிறது. பொருள்வயிற் பிரிவில் தலைவன் சென்ற இடம் தெரியாதாகலின், அவன் வரவு பற்றிய தூதை எதிர்நோக்கும் ஆர்வம் தலைவியிடம் காணப்படுகிறது.

தலைவியின் வனப்பு இழந்த நிலையையும் தலைவியின் துயரை அறியாது பிரிந்துறையும் தலைவனின் மனநிலையையும் அறிந்த தோழி தலைவியின் துயர்க்குத் தானே காரணம் என நினைந்து வாடுகிறாள். இதனை,

யான் செய்திதன்று இவள்துயர்

- (நற்.309)

என்ற பாடலடி உணர்த்துகிறது. இதில் தோழியின் மன ஓட்டத்தையும், தலைவியின் மேல் உள்ள அன்பின் மிகையால் அவள் கொள்ளும் மனவாட்டத்தையும் கண்டபோது தலைவிக்குத் தன் துயரை மறைக்கும் வேட்கை எழுகிறது. தோழிக்கு ஒருவகையான மன ஆறுதல் கிடைக்கிறது. தன் கவலையை உணர்ந்து கவலைப்படும் ஒரு துணையாகத் தோழியைக் கருதும்போது துன்பச் சுமை குறைவதைத் தலைவி உணர்கிறாள். ஆதலின் தன் துயரை மறைத்துத் தோழியைத் தேற்றுவதில் ஈடுபாடு கொள்கிறாள்.

தலைவியின் துயர்க்குக் காரணமான தலைவன், தலைவியால் வன்மையாகச் சாடப்படுகிறான். தலைவனைக் கொடியோன், பொய்யன், அறனிலாளன், கள்வன், வன்னெஞ்சன் எனத் தலைவி சாடுகிறாள். பிரியேன் எனச் சூளுரைத்துப் பிரிந்த அவன் பண்பு தலைவிக்குத் தலைவனைப் பொய்யனாகக் காட்டுகிறது.

தலைவியின் காமம்மிக்க கழிபடர் கிளவிகள், பிரிந்த தலைவன் தன்னைத் துறந்துவிட்டான் எனும் ஐயம் தலைவியின் உள்ளத்தில் ஆழமாகப் பதிந்திருந்தமையைக் காட்டுகின்றன. இதனை,

பெருங்கை அற்ற நெஞ்சமொடு நத்துறந்து

இரும்பின் இன்னுயிர் உடையோர் போல

வலித்து வல்லினர்

- (அகம்.185 : 3-5)

தூவறத் துறந்தாரை நினைத்தலின் கயம்பூத்த

போது போல் குவிந்த என் எழில்

- (நெய்தற்கலி.1 : 9-10)

துறந்தானை நாடித் தருகிற் பாயாயின் நினக்கொன்று

பாடுவேன் என்னோய் உரைத்து

- (நெய்தற்கலி.27:49-50)

இன்ன மாகத் துறந்தோர் நட்பு எவன்?

- (நற்.64 : 3)

என்பன போன்ற பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது.

இதில் தலைவன் நலன் நுகர்வு கருதித் தன்னுடன் உறவுகொண்டு நலன் நுகர்ச்சிக்குப் பின் துறந்துவிட்டான் எனத் தலைவி உணர்கின்றமை புலனாகிறது.

காமம்மிக்க கழிபடர் கிளவி கூறும் தலைவியின் உணர்வுகள் எல்லை மீறியவை; சொற்கள் நாண மீறியவை. நெட்டுயிர்த்தல் துயர அடக்காமல் தன் நிலையைப் பிறர்க்கு எடுத்துரைத்தல், காரணமின்றிச் சிரித்தல், மதிமயங்கிப் புலம்புதல் என்பன தலைவியின் நிலைகளாகக் கூறப்படுகின்றன. ஆற்றாது புலம்பும் தலைவியின் கூற்றில் உயிர்துறக்கும் விருப்பம் பெரிதும் வெளியிடப்படுதலை உணர முடிகிறது. தலைவன் குறித்த பருவத்து வருவதாகக் கூறிய தன் வஞ்சினத்தை மறந்தமை, தலைவனின் வரவின்மையை அறிந்து கலங்கும் தலைவியின் உணர்வுக்குத் தலைவன் மதிப்பளிக்காமை, பருவ வரவால் கிளர்ந்தெழுந்து துன்புறுத்தும் காமமிகை, சமுதாயம் தோற்றுவிக்கும் அலர்மிகை, இத்துயர் மிகையால் தோன்றிய நலனழிவு எனத் தலைவிக்கு அமைந்த அகப்புறச் சூழல்கள் தலைவிக்கு வெறுப்புணர்வினை உருவாக்கி நிற்கின்றன. பெண்டிர் எள்ளினும் எள்ளுக, நலன் தொகையினும் தொலைக எனத் தலைவி கொள்ளும் மிதமிஞ்சிய மனமுறிவினை,

அழியா விழவின் அஞ்சவரு மூதார்ப்

பழியிலர் ஆயினும் பலர்புறங் கூறும்

அம்பல் ஒழுக்கமும் ஆகிய வெஞ்சொற்

சேரியம் பெண்டிர் எள்ளினும் எள்ளு

நுண்பூண் எருமை குடநாட் டன்னஎன்

ஆய்நலம் தொலையினும் தொலைக...

- (அகம்.115 : 1-7)

என்ற பாடல் அடிகளின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

இதன்மூலம் தனக்கு இருக்கும் பிரிவுத்துயர் தலைவனுக்கு இல்லை என்ற எண்ணம், தன் பிரிவுத்துயரைத் தலைவன் பொருட்படுத்தவில்லை என்ற நினைவு, சூளுரைத்துப் புணர்ந்து

சென்றவன் மறந்துவிட்டானே என்ற ஐயம், தலைவன் புணர்வில் காட்டிய ஈடுபாடு வரைவில் காட்டாமையால் தோன்றிய அதிர்ச்சி என இவை தலைவியின் பிரிவுத்துயரை ஆழப்படுத்தும் பின்புலங்களாக விளங்குவதைக் காணமுடிகிறது.

கற்பில் தலைவியின் ஆளுமை

தலைவனின் பரத்தையிற் பிரிவில் தலைவியின் மனநிலை

தலைவனின் பரத்தையிற் பிரிவை மையமாகக் கொண்டு தலைவிக் கூற்றாக அமைந்த பாடல்கள் 125 ஆகும். தலைவியின் கூற்றுக்களில் தலைவன் காமமிகை கொண்டு பரத்தமையில் பெரும் ஈடுபாடு கொண்டவனாகக் காட்டப்படுகிறான். கற்புப் பாடல்களில் பரத்தையிற் பிரிவில் பாடல்கள் மிகுதியாக இருப்பதைக் காண முடிகிறது.

தலைவன் தனது நலத்தைச் சிதைத்துப் பரத்தை இன்பம் கொண்டான் என அவனைச் சாடும் உள்ளுறையில் தலைவியின் நலன் அழிந்தமை, தலைவனின் பரத்தையிற் பிரிவுக்குக் காரணம் எனத் தலைவி கருதினமை புலனாகிறது.

நின்னலத் தகுவியை முயங்கிய மார்பே - (அகம்.196)

என்னும் தலைவியின் ஊடலிலும்,

அனைநலம் உடையளோ மகிழ்ந் நின் பெண்டே - (ஐங்.57 :4)

எனத் தலைவனை நோக்கி அவள் வினவும் வினாவிலும் தலைவனின் பிரிவுக்குத் தன் இளமை நலம் கழிந்தமை காரணம் என்ற உணர்வும், பரத்தையின் இளமை நலனை நாடிச்செல்லும் தலைவனின் மன ஓட்டத்தைச் சாடும் துடிப்பும் காணப்படுகின்றன.

தலைவி பரத்தையைக் குறிப்பிடும் போதெல்லாம் அவளது மென்மை, அழகு, ஏந்தெழில் ஆகம், கொடியிடை, கண்டார்க்கு

இறப்பைச் செய்யும் உரு, கருங்கூந்தல், தலைவனுக்கு நன்மையாகக் தோற்றமளிக்கும் அவளது செவ்வி ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடக் காண்கிறோம்.

தலைவன்-தலைவி உறவு நிலையில் அமையும் செறிவு தலைவன்பால் உள்ள தலைவியின் அன்பை மையமாகக் கொண்டது; தலைவன்-பரத்தை உறவுநிலையில் அமையும் செறிவு பரத்தைபாலுள்ள தலைவனின் வேட்கையை மையமாகக் கொண்டது, இம்மன வேறுபாட்டிற்குத் தலைவியின் இளமைக் கழிவும், பரத்தையின் இளமைப் பூரிப்பும் ஒரு காரணமாகவும், தலைவனின் இம்மன மாறுபாட்டை உணர்ந்த தலைவி, தன் ஊடலில்,

போதார் கூந்தர் நீ வெய்யாளொடு - (அகம்.246 : 5)

நின் வெங் காதலி - (ஐங்.71 : 2)

நீநயந் துறையப் பட்டோள் - (ஐங்.370 : 3)

எனத் தலைவனால் விருப்பப்பட்டவள் பரத்தை என்பதையும், தலைவனை விரும்பியவள் தலைவி என்பதையும் குறிப்பிட்டுத் தலைவனின் அன்பின் வேறுபாட்டை பிரித்துக் காட்டுகிறாள்.

தலைவி தலைவனுக்கு எதிர்நின்று தன்னைப் பரத்தையரோடு ஒப்பிடும் எல்லாச் சூழல்களிலும் தன்னைத் தாழ்த்திக்கூறும் மனநிலையே காணப்படுகிறது.

வாயில் மறுத்தல்

ஊடிய பரத்தையால் கைவிடப்பட்டுத் தலைவன் தன் மனை வருகிறான் என அறிந்தபோது, பரத்தையின் ஊடலைத் தீர்த்து அவளைத் தழுவும் வாய்ப்பு இன்மையால் தன்னைத் தழுவ வந்ததாக உணரும்போது தலைவி தானும் ஊடி வாயில் மறுத்து நிற்பாள்.

தலைவியின் உள்ளத்தில் வாயில் மறுத்தலை உருவாக்கும் மன உணர்வுப் பின்புலங்கள் வருமாறு.

1. பரத்தை புலந்ததாலும், அவளது புலவியைத் தணிக்க இயலாததாலுமே தலைவன் தன்னிடம் வந்ததாகத் தலைவி உணர்ந்தவை.
2. தலைவன் பரத்தையுடன் அணைந்து இன்புற்ற நிகழ்ச்சி தலைவியின் மனக்கண் முன் நின்று வருத்தியமை.
3. காமம் சென்ற வழி வாயில்களைச் செல்லவிடும் தலைவனின் காம மிகை.
4. தலைவன் உண்மையான அன்புடன் மனம் திரத்தி வாராது, மகப்பேற்றிற்கு உரிய காலத்தில் உலகியல் குறித்தும், பிற காலங்களில் அலர் அஞ்சியும் வருவதாகத் தலைவி அறிந்தவை.
5. தலைவனின் அன்பு மாறுபட்டமை.
6. பிரியேன் என்ற சூள் பொய்த்தன்மை.

முன்னவை மூன்றும் தலைவன் பரத்தையிடத்து மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டதை அறிந்ததால் தலைவிக்குத் தோன்றிய துயரை விளக்குவன. பின்னவை மூன்றும் தலைவனுக்குத் தன்னிடம் ஈடுபாடு இன்மையை அறிந்துகொண்டதால் தலைவிக்குத் தோன்றிய அதிர்ச்சியை விளக்குவன (ஆ. இராமகிருட்டிணன், 1982 :151).

தலைவி வாயில் நேர்தல்

தலைவன் புறத்தொழுக்கம் கொண்டலும் தன் மாட்டுக் குறைவற்ற அன்புடையவன் எனத் தலைவி உணர்ந்தமை, வாயில் வேண்டி நின்ற தலைவன்பால் தன்னெஞ்சு நெகிழ்ந்து செல்வதை நிறுத்தமாட்டாமை, ஆற்றாமையே வாயிலாகப் புகும் தலைவனின்

மனநிலை, தலைவன் புதல்வனை வாயிலாகப் பெற்றுக் குடும்ப நினைவும், பொறுப்புணர்வும், தனக்கு ஏற்பட்டுள்ளமையைக் குறிப்பால் உணர்த்தி நிற்கும் பின்னணி ஆகிய சூழல்கள் தலைவியின் உள்ளத்தில் வாயில் நேர்தலைத் தோற்றுவிக்கும் களங்களாகும்.

ஊடி நிற்கும் தலைவியின் முன் தலைவன் தன் புதல்வனைப் புல்லி வருதி நிற்பது, விருந்தொடு மனை புகுவது, சூள் உரைத்து நிற்பது போன்றவை தலைவன் வாயில் வேண்டும் அணுகுமுறைகளாகத் தலைவி குறிப்பிடுபவை ஆகும். தலைவன் தலைவிக்குக் குடும்ப உறவு நிலைகளை நினைவுறுத்தி இரக்கத்தைத் தோற்றுவிக்க முனைவது புதல்வனை வாயிலாகப் பெற்று நிற்பதன் நோக்கம். தலைவியின் குடும்பப் பொறுப்புக்களை முன்னிறுத்திப் புலவியைத் திசைமாற்ற முயல்வது விருந்தொடு செல்வதன் நோக்கம். தலைவியின் நம்பிக்கையை பெற முயல்வது சூள் உரைப்பதன் நோக்கம் ஆகும்.

தலைவன் இவ்வணுகுமுறைகளைப் பயன்படுத்தி வருந்தி நிற்பதைக் காணும்போது தனது ஊடல் மறைந்து போவதைத் தலைவி உணர்கிறாள். ஆற்றாமையே வாயிலாகப் புகுந்து, தலைவன் தன் நெஞ்சம் விரும்பின இன்பத்தைக் கனவாகக் கூறித்தலைவியுடன் முயங்க விரும்பும் தன் மனநிலையைக் குறிப்பால் உணர்த்தும்போது, கனவை நனவாக்கும் தலைவனின் கருத்தமைதியுடன் தலைவியின் மனம் ஒன்றுகிறது. இது தலைவி ஊடல் தீரும் விதம் ஆகும்.

பரத்தை வெறுத்தலால் தலைவன் வருவதை அறிந்து தலைவி ஊட நினைக்கிறாள்; ஆனால் அவனது மனம் அவளது விருப்பத்துடன் ஒத்துழைக்காது தலைவனைக் கூட விழைகிறது. பரத்தையைப் புணர்ந்த குறிகளுடன் நாணமின்றித் தலைவன் வரும்போது தலைவி வெறுப்புக் கொள்கிறாள்; ஆனால் அவளது மனம் அவளைப் புறக்கணித்து விட்டுத் தலைவனிடம் தாழ்கிறது. தன் மனம், தன்னைத் தலைவனிடத்துச் செலுத்துவதாக உணரும் தலைவி தலைவனை முயங்காதிருக்கும் மனத்திட்பத்தைப் பெறுதல் தன்னால் இயலாது என உணர்கிறாள்.

இதனை,

நலத்தகை, எழில் உன்கண் நல்லார்தம் கோதையால்
அலைத்த புண்வடு காட்டி அன்பு இன்றிவரின் - எல்லா!
புலப்பெண் யான் என்பேன்மன், அந்நிலையே, அவற்காணின்
கலப்பென் என்னும் இக்கையறு நெஞ்சே

கோடுஎழில் அகல்அல்குற் கொடிஅன்னார் முலைமூழ்கி
பாடுஅழி சாந்தினன், பண்பு இன்றிவரின் - எல்லா!
ஊடுவென் என்பேன்மன் இந்நிலையே அவற் காணின்,
கூடுவென் என்னும் இக்கொள்கை-இல் நெஞ்சே

இனிப் புணர்ந்த எழில் நல்லால் இலங்கு எயிறு உறாஅலின்,
நனிச் சிவந்த வடுக்காட்டி நாண்இன்றி வரின் - எல்லா
துனிப்பென் யான் என்பேன்மன் அந்நிலையே, அவற்காணின்
தனித்தே தாமும் இத்தனிஇல் நெஞ்சே

என ஆங்கு

பிறை புரை ஏர்நுதால்! தாம் எண்யிவை எல்லாம்
துறை-போதல் ஒல்லுமோ-தூ ஆகாது ஆங்கே
அறைபோகும் நெஞ்சு உடையார்க்கு? - (மருதக்கலி. 2 : 6)

என்ற மருதக்கலி பாடல் உணர்த்துகிறது. இப்பாடலில் தன்னெஞ்சே
தன் நிறையை உடைக்கும் உட்பகையாக விளங்குகிறது எனக் கூறி
நோகுவதை காணமுடிகிறது.

தலைவி ஊடல் மனநிலையை வெளியிடுவதற்கு புதல்வனைக்
கருவியாக்கி,

புதல்வனை ஈன்றஎவம் மேனி முயங்கல்
முயங்கன்மோ தெய்யநின் மார்புசிதைப் பதுவே - (ஐங். 65 : 3-4)

என்று உரைப்பதைக் காணமுடிகிறது. இதேபோன்று புதல்வனை
அணைக்கும் பாங்கில் ஊடிய தலைவியைத் தலைவன் அணைத்து

ஊடலைப் போக்கப் புதல்வன் தலைவனுக்குக் கருவியாக அமைவதும் உண்டு.

தலைவனைச் சாட விரும்பும் தலைவிக்குத் தலைவனின் குறைபாடுகளை நேரடியாகச் சாடாது, மறைமுகமாகச் சாடுதற்குப் புதல்வன் உடனிருப்பது வாய்ப்பினை அளிக்கிறது. தலைவியின் நோவுக்கு வருந்தாத தலைவனை, 'ஈரமில்லாத் தந்தை' எனவும், பரத்தையர் பலர்க்கும் பொதுவாகி நிற்கும் தலைவனை 'வேனில் புனலன்ன நுந்தை' எனவும் சாடுதற்குப் புதல்வன் கருவியாக அமைவதைக் காணமுடிகிறது.

தலைவனுக்கு வாயில்நேர்தற்குத் தலைவியின் நாணமும் பெண்மையும் தடை எழுப்பும் சூழலில் கூட்டுவிக்கும் வாயிலாகப் புதல்வன் அமைதலைத் தலைவவியின் மனம் நாடுவது இயல்பாகிறது. தலைவன் தலைவியை இரந்து வாயில் பெறமுடியாதபோது, புதல்வனைக் கொண்டு வாயில் பெறுதலை,

பூங்கண் புதல்வனைப் பொய்பல பாராட்டி,

நீங்காய் இகவாய் நெடுங் கடைநில்லாதி

ஆங்கே அவர்வயின் சென்றீ - அணிசிதைப்பான்

ஈங்குளம் புதல்வனைத் தந்து

- (மருதக்.14 : 20-24)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகிறது. தலைவியின் ஊடலைத் தணித்தற்கு புதல்வன் 'யாரினும் சிறந்த வாயிலாகக்' கருதப்படுகிறான்.

இதன்மூலம் களவில் தலைவி கொள்ளும் மன உணர்வுகள் அவற்றை வெளியிடும் முறைகளும் அன்னையின் கண்காணிப்பை அல்லது சமுதாயப் பார்வையை உட்கொண்டு விளங்குவதும், தோழியைச் செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்குமாறு பணிக்கும் சூழலிலும், அறத்தொடு நின்றலைத் தவிர்க்குமாறு வேண்டும் சூழலிலும் தலைவி தன் களவு பற்றிய சமுதாயக் கணிப்பையே பெரிதும் பேசுவதைக் காண முடிகிறது. கற்பில் தலைவனின் பொருள்வயிற்பிரிவு அல்லது

பரத்தையிற் பிரிவினால் தலைவி கொள்ளும் மனநிலையையும் காண முடிகிறது. தலைவனின் பொருள்வயிற் பிரிவினிபோது தன்னைத் தேற்றும் தோழியின் மனநிலையும், பரத்தையிற் பிரிவின் போது மீண்டுவரும் தலைவனின் மனநிலையும், தலைவியின் மன உணர்வுகளை வரையறுத்து நின்றலை அறிய முடிகிறது.

தோழி

அகத்திணை மாந்தர்களுள் தோழிக்கெனத் தனிச்சிறப்பிடம் உண்டு. களவு, கற்பு என்னும் இரு கைகோள்களிலும் பெரும்பங்கு ஏற்பவள் தோழி. அவள் அகத்திணையின் முதன்மையான துறைகளிலும், பிற மாந்தர்கள் இடம்பெறும் சூழல்களிலும் முன்நிற்பவள் ஆவாள். களவை வரைவிற்கு ஆற்றுப்படுத்தும் வரைவுகடாதல் துறை, களவையும் கற்பையும் இணைத்து நிற்கும் அறத்தொடுநிலைத் துறை, களவு, கற்பாக மாறும் சூழல் தெளிவில்லாத போது தோன்றும் உடன்போக்குத்துறை ஆகிய கருவான திருப்பு முனைகளில் எல்லாம் தோழி ஆதிக்கம் செலுத்துகிறாள்.

தலைவியின் களவை ஆராய்தல், தலைவன் பொருட்டுத் தலைவியை குறைநயப்பித்தல், பிரியும் தலைவனைச் செலவழங்கு வித்தல், பிரிந்த தலைவியைத் தேற்றுதல், புறத்தொழுக்கம் கொண்ட தலைவனைத் தெருட்டுதல், பரத்தையிற் பிரிவில் தலைவன் அல்லது வாயில்களுக்குத் தலைவியின் மனநிலை அறிந்து வாயில் நேர்தல் அல்லது மறுத்தல் ஆகிய அனைத்துத் துறைகளிலும் தோழியின் ஆளுமை போற்றப்படுகிறது.

தோழியின் கூற்றில் எதிலும் அவளது தனிப்பட்ட வாழ்க்கையோ பிற அகமாந்தர்களுடன் தொடர்புகொள்ளாமல் அவளுக்கெனத் தோன்றும் தனிப்பட்ட மன உணர்வுகளோ வெளிப்படவில்லை. பிற அகமாந்தர்களின் மன உணர்வுகளைத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டவும், அவர்தம் மனப்போராட்டங்களுக்கு உளவியல் வழித்தீர்வு காணவும்

எனப் படைக்கப்பட்ட படைப்பாகவோ தோழி தோன்றுவதை நம்மால் உயர்த்துணர முடிகிறது (ஆ. இராமகிருட்டிணன், 1982 : 39).

சங்க இலக்கியத்தில், 'தோழியின் கூற்றாக அமைந்த 780 பாடல்களுள் தோழி தலைவனுக்கு உரைப்பன 417, தலைவிக்கு உரைப்பன 290, செவிலிக்கு உரைப்பன 37 பாடல்களாகும். தலைவன் தலைவியரிடையே உறவை வளர்ப்பதும், களவைக் கற்பாக்கச் சொல்லி செவிலியிடம் உரையாடுவதும் மையக்கருத்தாக அமைந்துள்ளமையைத் தோழியின் கூற்றுக்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. தோழி நெஞ்சிற்கு உரைக்கும் பாடல்கள் மூன்றே உள்ளன. இவை நற்றிணையில் மட்டும் இடம் பெறுகின்றன. அவை தோழியின் எண்ணத்திற்கும், அதனைச் செயல்படுத்த நினையும் விழைவிற்கும் இடையே மன ஊசலின்மையை விளக்கி நிற்கின்றன. தோழியின் கூற்றில் தனிமைப் புலம்பலும், மனப்போராட்டங்களும் அரிதாகி நின்றலைநோக்க, களவு, கற்பு ஆகிய இரு கைகோள்களிலும் உறுதியான முடிவுகளை எடுப்பவளாகத் தோழி திகழ்வதைக் காணமுடிகிறது (மேலது : 39).

தோழி தலைவியோடு ஒன்றுபட்ட உள்ளத்தினள். இதனை,

யாமே பிரிவின் றியைந்த துவரா நட்பின்

இருதலைப் புள்ளிகள் ஒருயிர் அம்மே - (அகம்.12 : 4-5)

என்னும் தோழியின் கூற்றால் அறிய முடிகிறது. 'தலைவியும் தோழியும் உயிர்பகுத்தன்ன மாண்பினர்; உயிர் ஓரன்ன செயிர்தீர நட்பினர்; இன்னுயிரன்னர்; சிறு வயதிலிருந்தே உடன்விளையாடும் நட்புச் சிறப்பினர். தலைவி செல்லுமிடமெல்லாம் தோழி நிழலெனத் தொடர்பவள். தலைவியை மகள் என்று உரிமை பாராட்டும் அளவிற்குத் தாய்மைப் பாசம் கொண்டவள். இவள் செவிலியின் மகள் என்பதைத்,

தோழிதானே செவிலி மகளே

- (தொல்.பொருள்.களவு.35)

என்று தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. ‘தோழியின் பிறப்பு, திருமணம், வாழ்க்கைக் குறித்து வேறு செய்திகள் காண முடியவில்லை’. இலக்கியங்களில் இவள் தலைவிக்காகப் படைக்கப்பட்ட பாத்திரமாகவே காணப்படுகிறாள். தலைவியின் விளையாட்டுப் பருவத்திலிருந்து அவள் மகப்பேறு பெற்ற நிலையில் செவிலியாக மாறும்வரை தன் தலைவிக்காகவே வாழ்கிறாள் என்பார்.

தோழியின் உரிமையும், செயல்திறமும்

‘அகத்திணை இலக்கியத்தே தோழி வரம்பற்ற உரிமை உடையவள்; தலைவியின் உரிமையும், செயலையும் தன் உரிமையும் செயலுமாகக் கொள்ளும் உறவுடையவள்’ என்பார் (சரளா. இராசகோபாலன், 2009 :56). தலைவி, தோழி இருவரும் தலைவன் ‘நம்காதலர்’ எனவும், ‘நம் களவு’ எனவும் உளப்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மையில் பேசிக்கொள்வதை,

அன்பிலர் தோழிநங் காத லோரே - (நற்.281 :11)

என்ற பாடலடி உணர்த்துகிறது.

உலகியல் அறிவுடைய தோழி, தலைவன், தலைவி இருவரையும் கடிந்துரைப்பாள். தலைவி காதலைச் செவிலிக்கும், அவள் மூலமாக நற்றாய்க்கும் உண்மையுரைக்கும் கடமை உணர்ச்சி உடையவள். களவில் துணை நிற்பது போலக் கற்பிலும் உடனிருந்து உதவி செய்யும் தன்மையுடையவள். தலைவனைப் பிரிந்து வருந்தும் தலைவியைத் தோழி பல்லாற்றானும் தேற்றும் திறமுடையவளாகத் திகழ்கிறாள்.

தோழி நெஞ்சிற்கு உரைக்கும் பாடல்கள் மூன்றே உள்ளன. அவையும் நற்றிணையில் மட்டுமே இடம்பெறுகின்றன. தோழியின் எண்ணத்திற்கும் அதனைச் செயல்படுத்த நினையும் விழைவிற்கும் இடையே மன ஊசலின்மையை இவை விளக்கி நிற்கின்றன எனலாம். தோழியின் கூற்றில் தனிமைப் புலம்பலும், மனப்போராட்டங்களும்

அரிதாகி நின்றலை நோக்க, களவு, கற்பு, ஆகிய இரு கைகோள்களிலும் உறுதியான முடிவுகளை எடுக்கும் இலக்கியப் படைப்பாக தோழியைப் படைக்கும் கவிஞனின் நோக்கத்தை இங்குப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது என்பர் (ஆ. இராமகிருட்டிணன், 1982 : 39).

எனவே தோழி என்பவள் தனக்கென வாழாமல், தலைவிக்காகவே படைக்கப்பட்ட பாத்திரமாகவே அமைந்து காணப்படுவதை அறியமுடிகிறது.

களவில் தோழியின் ஆளுமை

களவொழுக்கத்தில் தோழியின் பங்கு இன்றியமையாத ஒன்றாகும். ‘சங்க இலக்கியத்து 882 களவுப் பாடல்கள் உள்’. இவற்றுள் 40 பாடல்கள் இயற்கைப் புணர்ச்சி, இடர்ந்தலைப்பாடு, பாங்கற் கூட்டம் என்ற மூன்று வகைக்கும் உரியன. எஞ்சிய 842 பாடல்கள் (95 விழுக்காடு) ‘தோழியின் புணர்ச்சி’ என்னும் ஒரு வகைக்கே வருவன. இதனாற் தோழியின்றிக் காதலர்களின் களவொழுக்கம் நீளாது என்பதும், ஐந்திணை இலக்கியப் படைப்புக்குத் தோழி என்னும் பாத்திரம் இன்றியமையாதது என்றும், தோழியற் புணர்ச்சிக்குரிய துறைகளே புலவர்களின் நெஞ்சைக் கவர்ந்தன என்றும் கூறுவர் வ.சுப.மாணிக்கம் அவர்கள் (2002 :50).

‘தொல்காப்பியர், களவில் தோழிக்குரிய கூற்றாக முப்பத்திரண்டு வகைக் கிளவிகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார் (தொல்.பொருள்.112). அவர், திருமணத்திற்கு முன்பு(களவு), பின்பும் (கற்பு) நிகழும் தலைமக்களின் ஒழுகலாறுகளில் தோழி இடையே தோன்றி உரையாற்றும் சூழ்நிலைகளையும், இடங்களையும் வரையறுத்துக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

குறைநயப்பித்தல்

தலைவி தலைவனுடன் கொள்ளும் களவொழுக்கம், வருங்கால விளைவு பற்றிய தலைவியின் அச்சமன நிலையால் நெடிதுநாள்

நீடிப்பதில்லை. தலைவி தன் நாண மனநிலையால் தலைவனுடன் கொண்ட தொடர்பை வேற்று வரைவு, அலர், ஆற்றாமை ஆகிய சூழல்களில் தவிர தானே எடுத்து மொழிவதும் இல்லை. தலைவி தன் நாணம் மடம் காரணமாகத் தன் வேட்கையைக் குறிப்பினாலும், இடத்தினாலும் அன்றிப் புலப்படுத்தமாட்டாள் எனத் தலைவிக்குரிய கிளவியை தொல்காப்பியர் வரையறுப்பதை,

காமத் திணையிற் கண்நின்று வருஉம்

நாணும் மடனும் பெண்மைய ஆகலின்

குறிப்பினும் இடத்தினும் அல்லது வேட்கை

நெறிப்பட வாரா வெள்வயின் ஆன - (தொல்.பொருள்.களவு.18)

என்ற களவியல் நூற்பா உணர்த்துகிறது. இதில் தலைவிக்கமைந்த அச்சம், நாணம், மடம் ஆகிய பண்புகளினால் தலைவன், தோழியின் துணையொடு களவை நீட்டிக்க முனைதல் இயல்பாகிவிடுகிறது. தலைவனின் இச்செயல் குறையறுதல் எனவும், தலைவியின் இசைவு குறைநேர்தல் எனவும்; தோழியின் துணைநலம் குறை நயப்பித்தல் எனவும் அழைக்கப்படுகிறது.

தோழி களவொழுக்கத்தை அறியக் கைக்கொள்ளும் அணுகுமுறைகள் இரண்டு. ஒன்று தலைவனோடு தான் களவுத் தொடர்பு உடையவள் போலத் தலைவியிடம் நடித்தல்; இரண்டு தலைவனிடம் தலைவியை அரியளாகக் காட்டுதல். முன்னது களவை அறிதற்குத் தலைவியிடம் கையாளப்படும் உத்தி; பின்னது களவின் ஆழத்தை அறிதற்குத் தலைவனிடம் கையாளப்படும் உத்தி என்பர் (ஆ. இராமகிருட்டிணன், 1982 : 40). இதில் தோழி தலைவனுடன் உறவு கொண்டவளாகக் காட்ட முயலுவதற்கு இரு நோக்கங்கள் காணப்படுகின்றன. தலைவியின் களவு தனக்குப் புலனாயதை வெளிப்படுத்துவது ஒன்று; தலைவி தன் களவைத் தானே வெளிப்படுத்துமாறு செய்வது மற்றொன்று ஆகும்.

காமத்திற்கும், தயக்கத்திற்கும் இடைப்பட்டு ஊசலாடும் தலைவனின் மனநிலையை இரக்கம் தோன்ற எடுத்துரைத்தல், தலைவனுக்கு வாக்குத் தந்ததைச் சுட்டி, மறுத்த பழி தன்னைச் சேரும் எனத் தோழி வருந்துதல், தலைவனை எதிர்கொள்ளாது போனால் அவனை இழக்க நேரும் என எச்சரித்தல் போன்றன குறைநயக்கத் தோழி கொள்ளும் அணுகுமுறைகள் ஆகும் (மேலது : 431).

தலைவனின் பணிவுநிலையை அறிந்தபோது தோழி மென்மையாக வேண்டுகிறாள். மடலேறும் மனநிலையை அறிந்தபோது புறச்சூழலை நன்கு விளக்கி வன்மையாக வேண்டுகிறாள். முன்னது குறையை ஏற்குமாறு வேண்டுவது பின்னது குறையை மறுத்ததால் நேரும் விளைவுகளை அறிவுறுத்துவது ஆகும். தலைவி தலைவனுக்குக் குறை நயப்பிக்கத் தயங்குவதற்கு அவளது நாணம் காரணம். தலைவன் மடல் ஏறின் அலர் பரவுதலின் மூலம் தலைவியின் நாண்கெட நேரும். தலைவனுக்குக் குறை நேராமல் இருப்பினும் நாணம் அழியும் சூழலைச் சுட்டி இடைநிற்கும் நான் விலக்கித் குறைநேர்க என்பது தோழியின் அறிவுரை. நாணால் தடைப்பட்டுக் கிடக்கும் தலைவியின் காதல் உணர்வினைக் கிளறிச் சிந்தனையைத் தூண்டுதல் இங்கு தோழியின் நோக்கமாகும்.

குறை நயம்பிக்கும் தோழியின் கூற்றை விளக்கி இதனால் தலைவிக்கு நினைத்தல் பிறந்தது' எனத் தோழியின் இவ்வுள்ளக் கருத்தை உணர்ந்து உரைகூறும் நச்சினார்க்கினியரின் உரை (கலித்.61) போற்றத் தக்கதாகும்.

வரைவு கடாதல்

தலைவிக்கு நேரும் இச்செறிப்பு, நொதுமலர் வரைவு, வரும் வழியருமை அச்சம் போலும் இடர்ப்பாட்டுச் சூழலை விளக்கி விரைவில் மணம் முடிக்குமாறு தோழி, தலைவனை வேண்டுதல் 'வரைவுகடாதல்' எனப்படும். இது வெளிப்பட வரைவு கடாதல்,

குறிப்பினால் வரைவு கடாதல் என இருவகைப்படும். களவைக் கற்பாக்கத் தோழி மேற்கொள்ளும் இம்முயற்சியைத் தொல்காப்பியர்,

ஆற்றது தீமை அறிவுறு கலக்கமும்
காப்பின் கடுமை கையற வரினும்
களனும் பொழுதும் வரைநிலை விலக்கிக்
காதல் மிகுதி உளப்படப் பிறவும்
நாடும் ஊரும் இல்லும் குடியும்
பிறப்புஞ் சிறப்பும் இறப்ப நோக்கி
அவன்வயின் தோன்றிய கிளவியொடு தொகைஇ
அனைநிலை வகையான் வரைதல் வேண்டினும்

- (தொல்.பொருள்.களவு.24)

என வரையறுத்துள்ளார். சங்க அக இலக்கியங்களில் வரைவுகடாவைத் தோழி சுட்டும் காரணங்களாக,

- (i) அலர்மிகை
- (ii) வெறியாட்டு
- (iii) நொதுமலர் வரைவு
- (iv) இச்செறிப்பு
- (v) தலைவனின் ஆற்றருமை
- (vi) தலைவியின் ஆற்றாமை

என்பவை கூறுப்படுகின்றன. இவற்றுள் அலரும், வெறியாட்டும், நொதுமலர் வரைவும் சமுதயாத்தை நினைத்துக் கூறியவையாகும். இச்செறிப்பு, குடும்பச் சூழலை நினைவுகூர்வது; ஆற்றருமை தலைவனை நோக்கியது; ஆற்றாமை தலைவியை நோக்கியது. இவை பெரும்பாலும் இரவுக்குறி வரும் தலைவனிடம் வரைவு வேண்டியதாகவே உள்ளன 'எனினும் புணர்ந்து நீங்கும் தலைவனிடமும் புணர்வு நீட்டித்த தலைவனிடமும் பகற்குறியிலும் வரைவு கடாவப்படுகிறது என்பர்.

தோழி வரைவு கடாதற்குத் தலைவனுக்கு அமைக்கும் பின்புலங்கள் மூன்று என்பர். அவை,

1. குறிநேர்ந்தபின் புணர்ந்து நீங்கும் தலைவனிடம் வரைவு கடாதல்.
2. குறி இடத்தில் நிறுத்தி வரைவு கடாதல்.
3. குறி மாற்றி அல்லது குறிமறுத்து வரைவு கடாதல்

என்பனவாகும் (ஆ. இராமகிருட்டிணன், 1982 : 45). அதாவது தலைவன் புணர்ந்து நீங்கும் நிலை புணர வந்த நிலை, புணர்வு மறுக்கப்பட்ட நிலை எனத் தலைவனின் மூன்றுவித மனநிலைகளில் தோழி வரைவு கடாவுகிறாள்.

இரவில் வரும் தலைவனை பகற்பொழுதில் வா என உரைப்பதும் (அகம்.18), 'நீ பகல் வரின் ஊரார் அலருக்கு அஞ்சுகின்றோம்; இரவு வரின் புலிக்கு அஞ்சுகின்றோம்; ஆதலின் இரவும் பகலும் வராதே' (அகம்.118) என்று கூறுவதும், அடிக்கடி இவ்விடம் வருக, அவ்விடம் வருக என இடமாற்றி உரைப்பதும் எல்லாம், பார்வைக்குத் தலைவனை அலைக்கழிப்பது போல் தோன்றினும், அவன் விரைந்து தலைவியை வரைந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதே தோழியின் விருப்பமாகும். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

பொழுதும் ஆறுங் காப்புமென் றிவற்றின்
வழுவி னாகிய குற்றங் காட்டலும்
தன்னை யழிதலும் அவனா றங்சலும்
இரவினும் பகலினும் நீவா என்றலம்
கிழவோன் தன்னை வாரல் என்றலும்
நன்மையுந் தீமையும் பிறிதினைக் கூறலும்
புரைபட வந்த அன்னவை பிறவும்
வரைதல் வேட்கைப் பொருள என்ப

- (தொல்.பொருள்.பொருளி.15)

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

ஒருவரது ஆளுமைத் திறனுக்குச் சிகரம் போன்றது வழிநடத்திச் செல்லும் பண்பாகும். பிறர்பால் அக்கறை, தளரா நோக்கு, பொறுமை, நம்பிக்கையூட்டல், தெளிவு, பங்கெடுத்தல் போன்றவை வழிநடத்தும் ஆளுமையை வளர்க்கும். அவ்வகையில் தோழியின் செயற்பாடுகள் அனைத்துமே தலைமக்களைக் களவிலிருந்து கற்பிற்கு வழிநடத்தும் பண்பின் வெளிப்பாடாக அமைவதை 'வரைவுகடாதல்' துறை மூலம் அறிமுடிகிறது.

அறத்தொடு நின்றல்

களவைக் கற்பாக மாற்றும் இல்லறமாகிய அறத்தின் முக்கிய கட்டமான அறத்தொடு நின்றலில் தோழி தன்னுடைய அறிவுத்திறன் முழுவதும் பயன்படுத்திச் செயல்படுவாள். இதுமிக நுண்ணிய துறையாகும். தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய், தந்தை என ஏணி போலப் படிப்படியாகத் தொடரும் இயல்புடையது. மாந்தர்தம் உளவியலை அறிந்த தோழி தன் அன்னையின் மனங்கொள்ளுமாறு சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப தன்னை மாற்றிக்கொண்டு செயல்படுவாள். அவளது சொல்லாற்றலால் பெரிய பொறுப்பான செயலை எளிதாக்குகிறாள்.

அறத்தொடு நின்றல் துறைக்கு வ.சுப.மாணிக்கம் அவர்கள் 'அறம் எனப்படுவது பல பண்புகளையும் தழுவிய பொதுச் சொல்லாயினும், ஈண்டு பெண்ணுக்கு உரியமுதற் பண்பான கற்பையே குறிக்கும். கற்பென்னும் கடைப்பிடியில் நின்று களவொழுக்கத்தைப் பெற்றோருக்கு வெளிப்படுத்தல் என்பது இத்துறையின் பொருள். பெற்றோருக்கு அறிவித்தல் தோழியின் நோக்கம் இல்லை. அங்ஙனம் அறிவிப்புழி, தலைவி ஏற்கனவே கற்பு நெறிப்பட்டுவிட்டாள் என்பதனை முதன்மையாக வலியுறுத்துவதே அவள் நோக்கம்' (வ.சுப.மாணிக்கம், 2002 : 79) என விளக்கம் தருகிறார்.

'ஒவ்வொரு காதலும் அறத்தொடு நிலையால்தான் கற்பாகும் என்பதில்லை, களவுண்மையைப் புலப்படுத்தும் அறத்தொடு நிலை,

உரியவர்களால், உரிய முறைப்படி தேவைப்படும்போது மட்டுமே பயன்படுத்தப்படும் அறக்கருவியாகத் திகழ்கிறது'. காப்பு மிகுதி, நொதுமலர் வரைவு, தமர் வரைவு மறுத்தல், வழியச்சம் போன்ற காரணங்களால் தோழி அறத்தொடு நிற்பாள்.

தலைவி-தோழிக்கும், தோழி-செவிலிக்கும், செவிலி-நற்றாய்க்கும், நற்றாய்-தந்தை, தன்னையர்க்கும் முறையே அறத்தொடு நிற்பார். கூற்றால் உணர்த்தல், குறிப்பால் உணர்த்தல் என்னும் இருவகை அறத்தொடு நிலையில், தலைவி முதல் நற்றாய் வரையில் உள்ளோர் கூற்றாய் உணர்த்துலையும், தந்தை தன்னையர் ஆகியோர் குறிப்பால் உணர்த்த உணர்தலையும் தொல்காப்பியர்,

தந்தையுந் தன்னையும் முன்னத்தின் உணர்ப

- (தொல்.பொருள்.களவு.47)

என்று குறிப்பிடுகிறார். தலைவியின் உரிமையையும் செயலையையும் தன் உரிமையாகக் கொள்ளும் தோழியால், தலைவியின் இசைவின்றி அறத்தொடு நிற்கும் உரிமை மட்டும் இல்லை. இதனைத் தொல்காப்பியம்,

அறத்தொடு நிற்கும் காலத்தன்றி

அறத்தொடு மரபிலள் தோழி என்ப - (தொல்.பொருள்.பொருளி.12)

என வரையறுக்கிறது. இவ்வறத்தொடு நின்றல் ஏழுநிலைகளை உடையது என்பதை,

எளித்தல் ஏத்தல் வேட்கை உரைத்தல்

கூறுதல் உசாதல் ஏதீடு தலைப்பாடு

உண்மை செப்பும் கிளவியொடு தொகைஇ

இவ்வொழு வகைய என்மனார் புலவர் - (தொல்.பொருளி.13)

என்னும் நூற்பாவால் அறிய முடிகிறது. இவை அறத்தொடு நிலையைக்

களப்படுத்த தோழி கையாளும் உத்திகளாகும். கபிலரின் குறிஞ்சிப்பாட்டு இந்த ஏழு வகைகளையும் ஒருங்கே உணர்த்தும் சிறப்புடையது. இவ் அறத்தொடு நின்றல் என்ற நுண்துறை பற்றி 51 செய்யுட்கள் சங்க இலக்கியத்துள் உள்ளன என்பர். ஒரு குறிஞ்சிக் கலியில் மட்டும்,

என் ஐயர்க்கு உய்த்து உரைத்தாள் யாய் - (குறிஞ்சிக்.39)

என்று தாய், தந்தைக்கு அற்தொடு நின்றதாகக் கபிலர் சுட்டுகிறார்.

தோழியானவள் தன் சொல்லாலும், செயலாலும் திறம்படச் செயல்பட்டு, அறத்தொடு நின்றல் மூலம் தலைவியின் களவை கற்பாக்கும் ஆற்றல் புலப்படுகிறது. உயிரினும் சிறந்தது நாண், நாணினும் சிறந்தது கற்பு என்ற தொல்காப்பியரின் அகத்திணைக் கோட்பாட்டின் படிநிலையை மனத்தில் உட்கொண்டு தோழியானவள் அறத்தொடு நின்றல் மூலம் ஆளுமைத்திறனை வெளிப்படுத்துவதை சங்க இலக்கியங்கள் மூலம் அறியமுடிகிறது.

உடன்போக்கு

தலைவன், தோழியின் இசைவுடன் தலைவியை அவர்தம் பெற்றோர் அறியாதவாறு தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு, தன்னுர்க்குச் செல்லுதல் 'உடன்போக்கு' எனப்படும். களவு வாழ்வில் தோன்றும் அன்னை பற்றிய அச்சமும், அலர்ப் பெருக்கமும் உடன்போக்கை ஊக்குவிக்கும் களங்கள் ஆகும். இற்செறிப்பு, ஊரலர், வெறியாட்டு நொதுமலர், வரைவு போன்ற காரணங்களால் உடன்போக்கு நிகழும். இருவரும் இசைந்து ஊரைவிட்டுப் போதல் அக்காலச் சமுதாயத்தில் பிழையாகக் கருதப்படவில்லை. உடன்போக்கில் செல்லத் தலைவி தயங்கினாலும் தோழி அறிவுரை கூறி உடன்படச் செய்வாள். உடன்போக்கினைத் தொல்காப்பியர், 'கொண்டுதலைக் கழிதல்' என்று கூறுவர். இவ்வுடன்போக்குடன் களவொழுக்கம் நிறைவெய்தும்.

‘அறத்தொடுநிலை’ போலவே உடன்போக்கும் களவினைக் கற்பாக்கும் செயலாக அமைகின்றது. தோழியின் துணையொடு நிகழும் உடன்போக்கு தலைவி-தலைவன் ஆகியோரிடையே நிகழ்ந்த களவினை ஊரவர் அறியுமாறு அம்பலப்படுத்துவிடுவதால் இது ஒரு வகையில் பெற்றோரின் முன்னிசைவின்றி நிகழும் திருமணத்தின் முதல் வினையாகவும், ஒருவகைத் திருமணமாகவும் கருதப்படும் என்பர். அறத்தொடு நிற்பின் உடன்போக்கு நிகழாது. உடன்போக்கின் பின்னர் அறத்தொடு நின்றல் நிகழாது. இவ்விரு நிலையிலும், தோழியின் பங்கு இன்றியமையாததாக உள்ளது.

தலைவன், தலைவி இருவர் மன ஊசலையும் ஒருநிலைப்படுத்தி உடன்போக்கும் பணியைத் தோழி மேற்கொள்கிறாள். சமுதாயம் தரும் உணர்வுச் சூழலுக்கும், அதன் எல்லை கடந்து நோக்கும் தங்கள் எதிர்பார்ப்பிற்கும் இடையே முரண்பாடு காணப்படும்போது தலைவன் தலைவியின் எதிர்கால வினை முடிவுகளைத் தோழி தீர்மானிக்கிறாள். உடன்போக்கால் அலர்எழும் நாண் அழியும் என அறிந்தே உடன்போகும் முடிவினை எடுக்கிறாள் தோழி. ‘இவ்வுடன் போக்குத் தலைவிக்கு எவ்வித மன உளைச்சலையும் தந்ததாக இலக்கியங்கள் குறிப்பிடவில்லை என்பர். மாறாக,

முத்துஏர் வெண்பல் முகிழ்நடை மடவரல் - (ஐங்.380 :2)

என உடன்போகும் தலைவியைக் குறிப்பிடும் புலவன் அவள் வெண்பல் தெரியச் சிரித்து மகிழ்தலை சுட்ட முனைகிறான்.

‘பிறப்பால் கட்டுப்பாடற்று விளங்கிய மனிதன் சமுதாயத்தில் விளங்கும்போது ஒவ்வொரு திருப்புமுனைகளிலும் கட்டுப்பாடுகளை உணர்கிறான். சமுதாயம் கட்டமைப்புக் கருதிச் சில தடைகளையும், மரபுகளையும், கட்டுப்பாடுகளையும் திணிக்கிறது’ (Christopher caudwell, 1956 : 164) என்பர். அவை தனி மனிதனின் விடுதலை உணர்வுகளுக்கும்,

நேரிய ஆசைகளுக்கும் கால்விலங்கு இடும்போது அதை எதிர்த்து புதிய வேகத்துடன் செயல்படத் தொடங்குகிறான்.

தோழி உடன்போக்கு வலித்தல் தொடர்பாக அகநானூற்றின் 65, 221, 256, 283, 285 போன்ற பாடல்கள் இடம்பெறுகின்றன. இதேபோன்று நற்றிணை 149-ஆம் பாடலிலும் குறுந்தொகை 217, 262, 343, 369, 383 ஆம் பாடல்களிலும், ஐங்குறுநூறு 200, 235, 254 ஆம் பாடல்களிலும் காணப்படுகின்றன.

ஆகவே தங்கள் ஆசைகளுக்கும், செயலாக்கங்களுக்கும் இடையே களவில் தோன்றும் தடைகளை முறிக்கத் தோழி முயல்வது அவளது ஆளுமைத் தன்மையை வெளிப்படுத்துகிறது. அதற்காகத் தோழி கையாளும் கருவியே உடன்போக்கு ஆகும்.

கற்பில் தோழியின் ஆளுமை

தொல்காப்பியர் கற்பில் தோழிக்குரிய கூற்றாகப் பத்தொன்பது கிளவிகளைக் கூறியுள்ளார். தலைவன் கற்பு வாழ்க்கையில் ஓதல், பகை, தூது, பொருள் போன்ற காரணங்களால் தலைவியைப் பிரிந்து செல்வான். அத்தகைய சூழ்நிலையில் ஆற்றாது வருந்தும் தலைவியைத் தோழி ஆறுதல் கூறித் தேற்றுவாள். தலைவன் குறித்துச் சென்ற பருவ வரவைக் காட்டல், தலைவி பருவங்கண்டு அழிந்தபோது இது பருவமன்று என மறுத்தல், நன்னிமித்தங்களைச் சுட்டிக்காட்டி ஆறுதல் கூறல், சுரத்திடையே இணைந்து நிற்கும் அஃறிணை, உயிரினக் காட்சிகளைத் தலைவன் காணும் வாய்ப்பினை எடுத்துரைத்து, தலைவன் விரைந்து வருவதற்கான நிலை கூறல், தலைவனின் நற்பண்புகளை எடுத்துரைத்து அவர் தம்சொல் தவறாது என நம்பிக்கை ஊட்டல் போன்றவற்றுள் யாதானுமோர் வழிமுறையை மேற்கொண்டு தலைவியுற்ற பிரிவுத் துயரத்தைப் போக்கி ஆற்றுவாள்.

வாயில் மறுத்தலும், நேர்தலும்

தோழி தலைவியின் மன உணர்வினையும் தலைவனின் புறத்தொழுக்க ஈடுபாட்டையும் மனத்தில் கொண்டு வாயில் நேர்தல் அல்லது மறுத்தல் செயலை மேற்கொள்வாள். தலைவன் நீண்டநாட்கள் பரத்தையிற் பிரிந்திருத்தல், தன் பரத்தைமைக்கு நாணாதிருத்தல், அத்தவற்றிற்காக வருந்தாதிருத்தல் போன்ற பல காரணங்களால் தோழி வாயில் மறுப்பாள். தலைவன் வாயில் வேண்டி இரந்துபின் நின்று தலைவியின் உறவுக்கு ஏங்கும்போது மனம் இரங்கிய தலைவியின் மன நிலையும் தோழி வாயில்நேரக் காணரமாகின்றது.

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் வாயில்களுள் இலக்கியங்களில் பாணன், விறலி ஆகிய இருவருமே வாயில் வேண்டத் தலைவனால் அனுப்பப் பெறுகின்றவர்கள். இவ்வாயில்கள் வாயில் வேண்டியபோது தோழி பெரிதும் வாயில் மறுத்து நிற்பதைக் காணமுடிகிறது. தலைவனைப் பரத்தையுடன் தொடர்புடையவனாகக் காட்டும் தோழி பாணனும் அவனுடன் உடனிருப்பதாகக் காட்டுவதை,

குருகுடைத் துண்ட வெள்ளகட் டியாமை

யரிப்பறை வினைக ரல்குமிசைக் கூட்டு

மலரணி வாயிற் பொய்கை யூரநி

யென்னை நயந்தனெ னென்றிநின்

மனையோள் கேட்கின் வருந்துவள் பெரிதே - (ஐங்.81)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. தலைவன் புறம்பாதற்குத் துணை நிற்கும் இவர்கள் வாயில் வேண்டுவதாகத் தோழி உணர்ந்தமை வாயில் மறுப்பிற்கு அடிப்படைக் காரணம் ஆகும்.

பாணன் வாயில் வேண்டும்போது அவனது பொய்மொழியும் விறலி வாயில் வேண்டும்போது அவளது பொய்மொழியோடு உறுப்பு நலனும் சாடப்படுதலை உணர முடிகிறது. வாயில் வேண்டிய பாணனின் மொழிகளைப் பொய்வலையாகவும் விறலியின் வேண்டுகலை,

உள்யாதும் இல்லதோர் போர்வையம் சொல்லாகவும் - (நற்.310 :11)

என்று தோழி குறிப்பிடுவதன் மூலம் அவற்றை நம்ப முடியாத தோழியின் மன உறுதியை அறிய முடிகிறது.

பரத்தமை மேற்கொண்டொழுகிய தலைவன் தோழியின் மூலம் வாயில் நேர்வதை நற்றிணை 180, 210, 270, 386-ஆம் பாடல்களும், கலித்தொகையின் 70ஆம் பாடலும், குறுந்தொகையில் 9, 10, 45, 309-ஆம் பாடல்களும், ஐங்குறுநூற்றின் 100, 143-ஆம் பாடல்களும், அகநானூற்றில் 316-ஆம் பாடலும் கூறுகிறது.

இவற்றில் வாயில் நேரும் தோழி தலைவியின் முன்னிலையில் தலைவனின் பரத்தமையைக் கடிகிறாள். தலைவன் மனம் திருந்தி தம் மனை திரும்ப வேண்டும் என்பது தோழியின் எதிர்ப்பார்ப்பாக இருப்பினும் தலைவன் தன் தவற்றை மறைத்துப் பணிந்து இரந்து நின்ற அளவில் அவனுக்கு வாயில் நேரும் மனவிருப்பம் தோழிக்கு இருத்தலை அகப்பாடல்கள் உணர்த்தி நிற்கின்றன.

செலவழுங்குவித்தல்

பிரிந்து செல்லும் தலைவனைப் பிரியவிடாமல் அவன் செலவினைத் தோழி தடுப்பது 'செலவழுங்குவித்தல்' எனப்படும். களவில் வரைவு காரணமாகவும், கற்பில் போர் காரணமாகவும் பிரிவது மரபு எனினும் செலவழுங்குவித்தலைத் தொல்காப்பியர் கற்பியலில் மட்டும் கூறுகிறார்.

இதற்கு 'களவில் தலைவன், தலைவி தோழியரிடம் சொல்லிப் பிரிவதில்லை. கற்பில் பரத்தையிற் பிரிவு தவிர்ந்த பிற பிரிவுகளின்போது தலைவன் குறிப்பாகவோ, வெளிப்படையாகவோ பிரிவை உணர்த்தும் மரபு காணப்படுகிறது. செலவழுங்குவித்தலைக் கற்பியலில் மட்டும் உரைத்தமைக்கு இது காரணமாகலாம்' என்பர் (ஆ. இராம கிருட்டிணன், 1982 :84).

தலைவனின் பிரிவைக் கேள்வியுற்றதுமே தலைவிக்கு வளை கழல்வதாகவும், நுதல் பசப்பதாகவும் தோழி எடுத்துரைக்கிறாள். பிரியு முன்னரே நிலையழிந்து நிற்கும் தலைவி பிரிந்தால் உயிர்வாழாள் என்பதை உணர்த்தத் தோழி கையாளும் உத்தி இது. தலைவியின் இம்மாறுபாட்டை உணர்ந்து தலைவனும்,

கண்டே கடிந்தனம் செலவே ஒண்தொடி

உழையம் ஆகவும்இணைவோள்

பிழையலள் மாதோ பிரிதும் நாம் எனினே - (அகம்.5 : 26-28)

என்று குறிப்பிடுதல் இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. தலைவியின் அடிமன உணர்வில் தோன்றும் வேகமும், வெளிப்படும் கூற்றில் தோன்றும் நிதானமும் ஆகிய இவை இரண்டிற்கும் இடைப்பட்ட முரண்பாட்டைத் தலைவன் உணரும்போது அவனுக்குச் செலவழுங்கும் மனநிலை தோன்றுவதை அறியமுடிகிறது.

தலைவன் பிரிந்தால் தலைவி இறந்துபடுவாள் எனத்தோழி தெளிவுபட உரைத்துநிற்கும் அல்லது உணர்த்தி நிற்கும் காட்சிகள் செலவழுங்கற் பாடல்களில் பல்கிக் கிடக்கின்றன. இவ்வாறு செலவழுங்குவிக்கும் பாடல்களின் மூலம் கற்புவாழ்வில் தலைவன்-தலைவி பிரிவைத் தடுக்கும் தோழியின் ஆளுமை புலப்படுகிறது.

தோழியின் குறைநயப்பித்தல் என்பது தலைவனின் மனக் குறிப்பைத் தலைவியின் மனம்படுமாறு சுட்டுவது; வரைவு கடாதல் செலவழுங்குவித்தல் என்பவை தலைவியின் மனக்குறிப்பைத் தலைவனுக்கு எடுத்துரைப்பவை. அறத்தொடு நிலை தலைவியின் மனநிலையைச் செவிலிக்கு விளக்குவது ஆகும். வாயில் நேர்தலும், மறுத்தலும் அவளது மனவிருப்பத்தை உணர்ந்து செயல்படுபவை. உடன்போக்குத் தலைவன் தலைவியரின் மனவிருப்பத்தை அறிந்து செயல்படுவது. இங்ஙனம் அகமாந்தர்களின் உணர்வுகளை அமைதிப் படுகின்ற, மடை மாற்றுகின்ற அல்லது அவற்றிற்குத் தீர்வு காண்கின்ற

ஒரு தீர்வுக் களமாக களவு, கற்பு ஆகிய கைகோள்களின் கருவான திருப்புமுனைகளில் எல்லாம் முன்னிறுத்தப்படும் இலக்கியப் படைப்பாகத் தோழி விளங்குதலை உணர முடிகிறது. சுருங்கக் கூறின் அகமாந்தர்கொள்ளும் மனப்போராட்டங்களுக்கு உளவியல்வழித் தீர்வு காண்பதற்கெனப் படைக்கப்பட்ட படைப்பு தோழி' என்பர் (மேலது, 104).

இதன் மூலம் தோழியானவள் அகமாந்தர்களின் மனஉணர்வுகளை உளவியல் நோக்கில் ஆராய்ந்து அதற்கேற்பத் தன் அணுகுமுறைகள் மாற்றியமைத்து, ஆளுமைத் திறனை வெளிப்படுத்துவதை அறிமுடிகிறது. களவிலும், கற்பிலும் அவள் மேற்கொள்ளும் அணுகுமுறைகள் மிகவும் நுண்மைவாய்ந்ததாகும். தோழியிடம் காணப்படும் பணிவுடைமை, நட்புணர்வு, எந்த நிலையையும் சமாளிக்கும் திறம், தோல்வியில் கலங்காது நிற்கும் மனநிலை ஆகிய சமுதாய உளப்பாங்குப் பண்புகளும், பொறுப்புணர்ச்சி தன்னம்பிக்கை, அறிவுடைமை ஆகிய தனிமனித உளப்பாங்கும் பண்புகளும் அவளின் ஆளுமைத் திறனுக்குச் சான்றாக விளங்குகின்றன.

செவிலித்தாய்

தொல்காப்பியர் 'தாய்' என்ற ஒரு சொல்லைப் பொதுவாகக் கொண்டு நற்றாயையும், செவிலித்தாயையும் குறிக்கும் என்பதை,

தாய் அறிவுறுதல் செவிலியோ டொக்கும் - (தொல்.பொருள்.களவு.48)

என்ற நூற்பா மூலம் அறிய முடிகிறது. களவின்கண் 'தாய்' என்ற சொல் சிறப்பாகச் செவிலிக்கு உரியது என்பதை,

ஆய்பெருஞ் சிறப்பின் அருமறை இளத்தலின்

தாயெனப் படுவாள் செவலியாகும் - (தொல்.பொருள்.களவு.34)

என்ற நூற்பா உணர்த்துகிறது. இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு ஆகிய முக்காலங்களிலும் தன்குலத்தில் உள்ளோர் கைக்கொண்டொழுகுமாறு

நல்லனவற்றைக் கூறுவதும், அல்லவனவற்றைக் கடிதலும் செவிலிக்கு உரியனவாகும் என்பதை,

கழிவினும் நிகழ்வினும் எதிர்வினும் வழிகொள

நல்லவை உரைத்தலும் அல்லவை கடிதலும்

செவிலிக் குரிய ஆகும் என்ப - (தொல்.பொருள்.கற்பு.12)

என்ற நூற்பா சுட்டியுள்ளது. தலைவியின் குடும்ப மானம் காக்கும் பாசறையாகச் செவிலி என்னும் துணைப்பாத்திரம் அமைந்துள்ளது.

தொல்காப்பியர் செவிலிக்குப் பின்வரும் பதிமூன்று சூழல்களில் கூற்று நிகழும் எனக் குறிப்பிடுகிறார். அவை,

1. தலைவியின் களவு புறத்தார்க்குப் புலனாகி அலர் தூற்றப்படும்போது
2. தலைவியின் காமம் மெய்க்கண் வெளிப்படும்போது
3. தலைவியின் உறுப்புக்கள் அளவால் மிகுதிப்பட தோன்றும் போது
4. தலைவன் வரவு கண்டபோது; தலைவன் புறத்துப்போகும் போது
5. வெறியாட்டின் போது
6. வெறியாட்டின்பின் தலைவிக்கு வருத்தம் மிகும்போது
7. காதல் கைமிகுந்து தலைவி கனவில் அரற்றும்போது
8. தலைவியின் வேறுபாடு பற்றித் தோழியை வினவும்போது
9. களவை அறிந்த பின்னர் தெய்வத்தை வாழ்த்தும்போது
10. உடன்போக்கு அறிந்தபின் அதனைக் கற்பாக்க முனையும்போது
11. தலைவனின் பிரிவில் தலைவி வருந்தும்போது
12. உடன்போக்கிற்கு மகள் துணிந்தபோது
13. அறத்தொடு நிற்கும்போது

என்பனவாகும். இதனை,

களவல ராயினுங் காமமேற் படுப்பினும்
 அளவுமிகத் தோன்றினுந் தலைப்பெய்து காணினுங்
 கட்டினுங் கழங்கினும் வெறியென இருவரும்
 ஒட்டிய திறத்தாற் செய்திக் கண்ணும்
 ஆடிய சென்றுழி அழிவுதலை வரினும்
 காதல் கைம்மிகக் கனவின் அரற்றலுந்
 தோழியை வினாதலந் தெய்வம் வாழ்த்தலும்
 போக்குடன் அறிந்தபின் தோழியொடு கெழீஇக்
 கற்பின் ஆக்கத்து நின்றற் கண்ணும்
 பிரிவின் எச்சத்து மகள்நெஞ்சு வலிப்பினும்
 இருபாற் குடிப்பொரள் இயல்பின் கண்ணும்
 இன்ன வகையிற் பதின்மூன்று கிளவியோடு
 அன்னவை பிறவுஞ் செவிலி மேன - (தொல்.பொருள்.களவு.25)

என்ற நூற்பா உணர்த்துகிறது. இவற்றுள் முதல் எட்டும் களவைக் கண்டறிய செவிலி எடுத்த முயற்சிகள்; இறுதி ஐந்தும் களவை அறிந்தபின் அதனைக் கற்பாக்க முனைந்த முனைப்புகள் ஆகும்.

இலக்கணத்தில் தாயின் உணர்வுப் போக்கினின்று செவிலியைத் தனித்துக்காட்ட விரும்பி நல்லவை உரைத்தலும் அல்லவை கடிதலும் அவளது கடமைகளாகக் குறிப்பிடப்பட்டனும் இலக்கியத்தில் உடன்போக்குச் சென்ற தலைவியை நினைத்து வருந்தும் தாயைப் போன்று செவிலியும் ஆற்றாது புலம்புகிறாள். அவ்வாறு புலம்புதல் மட்டுமின்றிப் பின்சென்று தேடுதலும் செவிலிக்குரிய செயலாக அமைகிறது.

மகட் போகிய நிலையில் செவிலி கூறும் கூற்றுக்கள் நற்றிணை 110, 198 ஆகிய பாடல்களிலும், குறுந்தொகை 44, 84, 144, 356, 378 ஆகிய பாடல்களிலும், அகநானூறு 7, 17, 49, 63, 89, 117, 145, 189, 321, 369, 385, 397 ஆகியவற்றிலும், ஐங்குறுநூறு 380, 380 ஆகிய பாடல்களிலும் காணப்படுகிறது. செவிலியின் பிறகூற்றுக்கள் குறுந்தொகை 15, 167,

246ஆம் பாடல்களிலும், பத்துப்பாட்டின் நெடுநல்வாடையிலும், ஐங்குறுநூறு 400 தல் 410 வரை உள்ள பாடல்களிலும் காணப்படுகிறது.

தமர் அறியாதவாறு தலைவி தலைவனோடு சென்றதையறிந்த செவிலித்தாய், 'தெய்வமே! என்மகள் சென்ற பாலைப் பெருவழி வெயிலின்றித் தண்ணிழல் உடைத்தாய் மணன்மிகப் பரவி மழை பெய்யப் பெற்று அவள் செல்வதற்கு இனிதாகும்படி செய்தருள்க' என்று வேண்டுகிறாள். இதனை,

ஞாயிறு காயாது மாண்நிழற் படிஇய
மலைமுதல் சிறுநெறி மணல்மிகத் தாஅய்;
தண்மழை தலையின்றாக நந்நீத்துச்
சுடர்வாய் நெடுவேற் காளையொடு
மடமா அரிவை போகிய சுரேன! - (குறுந்.378)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. இப்பாடலின் மூலம் தலைவியின் மீது செவிலித்தாய் கொண்டுள்ள அன்பும், பாசமும் புலனாகிறது.

மேலும் தலைவி உடன்போகியபின் அவள் தலைவனுடன் இல்லறம் நடத்துழி ஆண்டுச் சென்றுவந்த செவிலித் தாய், தலைவி தற்கொண்டாற் பேணும் சிறப்பை, 'பண்டு நம்மனையிலே ஆயத்தோடு ஆட்டயர்ந்து திரிந்த நம் மகள், இப்போது அவள் கணவனின்இல்லத்தே ஊக்கத்துடன் அட்டில் புகுந்து விழிப்புடன் சுவைபட அடிசில் இயற்றிப் பொழுதறிந்து தன் கணவற்கிட அவன் இனிதென மகழ்தல் கண்டு, அகமகிழா நிற்றெனன்' என்று தாய்க்குக் கூறுகிறாள். இதனை,

முனிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்
கழுவுறு கலிங்கம், கழாஅது உடஇ
குவளை உண்கண் குய்ப்புகை கழுமத்
தான்துழந்து அட்ட தீம்புளிப் பாகர்

இனிது எனக் கணவன் உண்டலின்

நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே

- (குறுந்.167)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

இதன்மூலம் செவிலியானவள், தோழியிடம் தாயால் நேர் முகமாகக் கேட்கமுடியாத செய்திகளை வினவுவதற்கும், தாயிடம் கூற முடியாதவற்றைத் தோழி கூறும்போது கேட்டறியவும், தலைவி உடன்போனபின் அவளைத் தேடும் ஓர் அகத்திணை மாந்தராகவும் படைக்கப்படுகிறாள் என்பது புலனாகிறது.

நற்றாய்

இலக்கிய மாந்தர்களில் உயர்ந்த நிலைக்குரிய பல பெயர்கள் இருப்பினும், 'தாய்' என்ற உறவுக்கு அப்பெயர்கள் ஈடாகாது. சங்கத் தாய்மார்கள் தன் குழந்தைக்கு அன்புகாட்டுதல் மட்டுமின்றி பாலாட்டுகின்ற காலத்தே நற்பண்புகளையும் வீரத்தையும் ஊட்டி வளர்த்தனர். குடும்பத்திலே பண்பைக் காட்டிப் போற்றியும், மனித நேயத்தை அவர்களிடம் காட்டி, அவர்களிடம் வளர்த்தும் சிறப்புப் பெறுபவள் தாய். எனவே தான் பண்பில் சிறந்தவரையும், எல்லோரையும் தன் குடும்பத்தினர்போல் எண்ணி மகிழும் மனிதநேயம் பெற்றவரையும் தாயென்று சொல்லக் காண்கிறோம்.

உலகத்து உயிர்கட்கெல்லாம் இலக்கணம் வகுத்த தொல்காப்பியரும் தாயன்பையே பெரிதாக மதித்திருப்பதைக் காணலாம். தலைவியின் மென்மையான அன்பினை வெளிப்படுத்த,

தாய்போல் கழறித் தழீஇக் கோடல்

ஆய்மனைக் கிழத்திக்கும் உரித்தென மொழிப

கவ்வொடு மயங்கிய காலையான

- (தொல்.பொருள்.கற்பு.32)

என்றுகூறி விளக்குவார். எனவே உலகில் உள்ள எல்லா உறவுகளிலும் தாய்அன்பே தலைசிறந்ததாகக் கருதத்தக்கது ஆகும். ஒவ்வொருவரின்

வாழ்க்கையிலும் தாயின் பங்கு மிகவும் இன்றியமையாதது ஆகும். சமுதாயச் சீர்த்திருத்தத்திற்கும் அவளாற்றும் கடமை அளவிடற்கரியதாகும்.

இல்லத்திற்கு வெளியேதான் தந்தையின் நடவடிக்கைகள் அமையப்பெறும். எனவே குடும்பம் என்னும் அடிப்படை அமைப்பில் தாய் அனைவரையும் இணைக்கும் ஆற்றல் மிகுந்த பாலமாக விளங்கப் பெற்றிருக்கிறாள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தலைவியைப் பெற்றெடுத்தவள் நற்றாய் தலைவி தலைவனோடு உடன்போக்கு சென்றவுடன் மனம் கலங்கும் இயல்புடைய துணைப்பாத்திரமாக நற்றாய் விளங்குகின்றாள். மகளைப் பிரிந்த துயர் தாங்காது அவள்பேசும் இயல்பினைத் தொல்காப்பியர்,

தன்னும் அவனும் அவளுஞ் சுட்டி
மன்னும் நிமித்தம் மொழிப்பொருள் தெய்வம்
நன்மை தீமை அச்சஞ் சார்தலென்று
அன்ன பிறவும் அவற்றொடு தொகைஇ
முன்னிய கால மன்றொடு விளக்கித்
தோழி தேளத்துக் கண்டோர் பாங்கினும்
போகிய திறத்து நற்றாய் புலம்பலும்
ஆகிய கிளவியும் அவ்வழி உரிய - (தொல்.பொருள்.அகத்.36)

என்று வரையறை செய்துள்ளார். தலைவி உடன்போகிய சூழலில் நற்றாய்க் கூற்று நிகழ்கிறது.

தலைவனின் களவுபற்றி அயலார் அலர்மொழி கூறியபோது அறிந்தும் அறியாததுபோல் இருந்தமை, பருவம் கண்டு இற்செறியாது விடுத்தமை, தலைவியின் களவைத் தான் அறிந்ததைத் குறிப்பால் உணர்த்தியமை ஆகிய தலைவியின் களவுக் காலத்தில் தாய் கொண்டிருந்த மனநிலைகள் அவளது நினைவில் ஊடாடுகின்றன. தலைவியின் களவுக் காலத்தில் தான் எச்சரிக்கையாக இருந்திருந்தால்

தலைவியை உடன்போகவிடாது செய்திருக்கலாம் என்ற ஏக்கமும், தனது விழிப்புணர்வின்மையால் தலைவி உடன்போய் விட்டாள் என்ற ஏமாற்றமும் தாயின் குரலில் ஒலித்து நிற்கின்றன. மகள் சென்ற வழி எல்லாம் நிழல்போலத் தொடராதுவிட்ட குறையும், சிலம்பொலி மறையும் போதெல்லாம் தேடாதுவிட்ட குறையும் தாயின் மனத்தை உறுத்துகின்றன. பாசம் காரணாகத் தான் காட்டிய பிரிவு மகளின் இழப்பிற்கும், தனது துயர்க்கும் காரணம் எனத் தாய் உணர்கிறாள். தாயின் மிகைப்பட்ட உள்ளப் பொருமலுக்கு இவ்வுணர்வு காரணம் என்பர்.

தலைவியைப் பிரிந்து தாய்படும் துயரம் அளவிறந்து காட்டப்படுகிறது. மகட்போக்கிய தாய்தன்னை விட்டொழித்த கூற்றையும் தன்னைக் கலங்கச் செய்த ஊழையும், தன்னை மறந்து துறந்த தலைவியையும் நொந்துரைக்கிறாள். நிலை தடுமாறிய தாயின் மனம், காகம், கொடி, போன்ற அஃறிணைகளோடும் உரையாடி, தன் மனத்துயர்க்கு ஆறுதல் பெற முனைகிறது. பந்து, பாவை, ஆயம், தோழி என்னும் இவ்வுறவுகளை விடுத்தச் செல்லத் துணிந்த தலைவியின் மனம் தாயின் கூற்றில் எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. இதனை,

வரியணி பந்தும் வாடிய வயலையும்

மயிலடி அன்ன மாக்குரல் நொச்சியும் - (நற்.305 : 1-2)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகிறது.

மகட்போக்கிய தாய், செவிலியர் கூற்றுக்களில் தலைவியின் மென்மைப் பண்புகளும், உடன்போகத் துணிந்த வன்மை எண்ணங்களுடனும், வலிய இடங்களுடனும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கப் படுகின்றது. தாயானவள் தன்னுடன் இருந்த காலத்துத் தலைவி கொண்டிருந்த வெள்ளை மனத்தையும், உடன்போகத் துணிந்த காலத்து அவள்கொண்ட வலிய உணர்வு களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறாள். கோதை மயங்கினும், குறுந்தொடி நெகிழினும், மேகலையின் காசு முறை திரியினும் திருத்தத் தெரியாது அழகு அழிய அழும் தலைவி

வெய்யசுரத்தில் செல்லும் கடுமையை எண்ணித் தாயின் மனம்பதைக்கிறது. தாயின் அணைந்த கை நெகிழ்தற்கும் பொறுக்காமல் அழுது உயிர்க்கும் அவளது மெல்லிய சாயல் கொடிய விலங்குகள் திரியும் காட்டின் சிறுநெறியில் செல்லத் துணிந்த துணிவுடன் ஒப்பிடப்படுகிறது. உடன்போக்கினை அறிந்தபோது தாய் மகிழும் காட்சிகளும் இடம்பெறுகிறது.

மகட்போக்கிய நிலையில் நற்றாய் கூறும் கூற்றுகளாக, நற்றிணை 29,66,143,179,184,271,279,293,305 ஆகிய பாடல்களிலும், அகநானூறு 15,35,55,105,195,203,207,219,263,275,315,383 ஆகிய பாடல்களிலும், குறுந்தொகை 396-ஆம் பாடலிலும், ஐங்குறுநூற்றின் 313, 379, 391, 394, 399 ஆகிய பாடல்களிலும் இடம்பெறுகின்றன. இவை பெரும்பாலும், தலைவி சுரத்திடை சென்றதை நினைத்து வருந்துவதாக அமைந்துள்ளது. தலைவி தலைவனை அழைத்துக் கொண்டு மீண்டும் தன்னிலத்திற்கே வந்து சேர்ந்ததை நினைத்து நற்றாய் மகிழும் செய்தியை,

மாண்பில் கொள்கையோடு மயங்குதுயர் செய்த

வன்பி லறனு மருளிற்று மன்ற

வெஞ்சுர மிறந்த வஞ்சி லோதிப்

பெருமட மான்பிணை யலைத்த

சிறுநுதற் குறுமகட் காட்டிய வம்மே - (ஐங்.394)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

இவ்வாறு மகட்போக்கிய தாய், தலைவியின் மன நிலைகளாகக் குறிப்பிடும் செய்தியை ஆராயின் அவள் தலைவனின் வஞ்சனையை உணராது உடன் சென்றாள் என்று கருதத் தோன்றவில்லை. தமருடன் இருத்தலை வெறுத்து உடன் சென்றதாகவே காண முடிகிறது. இவற்றால் தலைவி தானே விரும்பி உடன்போகும் மனநிலை கொண்டிருந்தாலையும், உடன்போகாங்கால் மனம் மகிழ்ந்து

போகுதலையும் சுட்டும் கூற்றில் உடன்போக்கில் தலைவிக்குரிய ஈடுபாட்டையும் அவள் தலைவன்மேல் கொண்டுள்ள அன்பினையும் உணர்த்துகிறது.

பரத்தை

இளம்பூரணர் 'ஆடலும் பாடலும் பயின்று அழகும் இளமையும் காட்டி, இன்பமும் பொருளும் வெளவும் பண்பினை பரத்தையின் இலக்கணமாக வரையறுப்பர்'. சங்க அக இலக்கியங்களில் வரும் பரத்தையர் அழகும் இளமையும் கொண்டவர்கள்; ஆடல் பாடல்களால் தலைவனை மகிழ்விப்பவர்கள்; ஆனால் பொருள் உணர்வு கொண்டவர்கள் அல்லர். தொல்காப்பியர் பரத்தை இனமாகக் 'காமக்கிழத்தி' என்ற ஓரினத்தையேச் சுட்டுவர். காமக்கிழத்தியும் ஒரு மனைவி போன்று தனி ஒரு மனிதனுக்கு உரிமை பூண்டவளாகவே இலக்கியத்துள் படைக்கப் படுகிறாள். இலக்கியங்களுக்கு விளக்கம் கூறும் உரையாசிரியர்களும், துறைக் குறிப்பாசிரியர்களும், பரத்தை, இற்பரத்தை, காதற்பரத்தை, காமக்கிழத்தி, சேரிப்பரத்தை, நயப்புப் பரத்தை எனப் பலவகைப் பொதுருமகளிர் பற்றிக் குறித்துச் செல்கின்றனர். துறைக் குறைப்பில் காணப்படும் இற்பரத்தை, சேரிப்பரத்தை, காதல் பரத்தை, நயப்புப் பரத்தை போன்ற பரத்தையினங்களைப் பற்றித் தொல்காப்பியத்திலோ, பரிபாடல் ஒழிந்த பிற சங்க இலக்கியங்களிலோ குறிப்புகள் இல்லை. பரிபாடலில் மட்டும் பரத்தை, விலைக்கணிகை என்ற சொற்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. புலவர்கள் பயன்படுத்தும் இச்சொற்களின் பொருள் அமைதிக்கேற்பத் தலைவன், தலைவியின் கைவளைகளைத் தன் இன்ப விலைப்பொருளாகப் பரத்தைக்கு அளிப்பதாகப் பரிபாடலில் மட்டுமே செய்தி உள்ளது. பிற பாடல்களில் பொருள் கொடை பற்றிய குறிப்புக் காணப்படவில்லை என்பர் (ஆ. இராமகிருட்டிணன், 1982 :141).

பரத்தையின் கூற்றுகள் தலைவிக்குப் பாங்காயினார் கேட்ப அல்லது பாணன், விறலி கேட்ப மொழிவனவாக அமைந்துள்ளன. பரத்தையின் கூற்று,

1. தலைவன் தன்னைப் பிரிந்து தலைவியிடம் சென்றான் என்பதை அறிந்தபோதும்,
2. தலைவனின் வரவுக்குத் தன் அன்பே காரணம் எனத் தலைவி கூறக்கேட்ட போதும்,
3. தலைவி தன்னைப் புறனுரைத்தாள் எனக் கேட்டபோதும்,
4. தலைவன் தலைவியைப் போற் ஒழுகுதலை அறிந்தபோதும்
5. தலைவனை நயப்பித்துக் கொண்டாள் எனப் பரத்தையை தலைவி குறைபடும்போதும்

ஆகிய சூழ்நிலைகளில் பின்புலங்களாக அமையும் (மேலது : 20). பரத்தையின் இச்சூழல்கள் அனைத்தும் தலைவியின் மன ஓட்டங்களை மையமாகக் கொண்டவையும், தலைவனின் அன்பைத் தனதாக்க நினையும் போட்டி உணர்வால் எழுந்தவையும் ஆகும். தொல்காப்பியர் காமக்கிழத்தியர் கூற்று நிகழும் இடங்களை,

புல்லுதல் மயக்கும் புலவிக் கண்ணும்
 இல்லோர் செய்வினை இகழ்ச்சிக் கண்ணும்
 பல்வேறு புதல்வர்க் கண்டுநனி உவப்பினும்
 மறையின் வந்த மனையோள் செய்வினை
 பொறையின்று பெருகிய பருவரற் கண்ணும்
 காதற் சோர்விற் கடப்பாட் டாண்மையில் - (தொல்.பொருள்.கற்பு.10)

தலைவனின் அன்பில் குறைகண்ட போது பரத்தை ஊடுவதாகவும், வாயில் மறுப்பதாகவும் தலைவியின் கூற்றில் குறிப்பு உளது. ஆனால் தலைவன் தன்னுடன் இருக்கும் வரை அவனது அன்பில் குறை கண்டதாகப் பரத்தையின் கூற்றில் சான்று இல்லை. தலைவன் பரத்தை

மேல் கொண்ட அன்பை மறந்து தன் மேல் உள்ள காதல்மிகையால் வந்ததாக உணர்வது தலைவியின் மனநிலை தலைவி தலைவனோடு மகிழ்ந்திருப்பதற்குத் தன் பெருந்தமையையே காரணம் எனக் கருதுவது பரத்தையின் மனநிலையாகும்.

தலைவியின் புதல்வன்மேல் தணியாத பாசம் கொண்டவளாகப் பரத்தைக் காட்டப்படுகிறாள். பரத்தை தலைவியின் புதல்வனுக்கு முத்தம் தருதல், அவனது நகைமுகம் காண ஏங்கி நின்றல், அவனைக் கண்டு நெகுருகி அணைத்துக் கண்ணீர் வார்த்தல் என்னும் தலைவியின் கூற்றில் மொழியப்படும் இச்செய்திகள் யாவும் பரத்தையின் தூய அன்பின் உயர்வை எடுத்தியம்புகின்றன. இதனை,

மடக்குறு மாக்களோடு ஓரை அயரும்
அடக்கம்இல் போழ்தின்கண் தந்தை காமுற்ற
தொடக்கத்தத் தாயுழைப் புக்காற்கு, அவளும்
மருப்புப் பூண் கையுறையாக அணிந்து
பெருமான் நகைமுகம் காட்டு என்பாள் கண்ணீர்
சொரிமுத்தம் காழ்சோர்வ போன்றன மற்றும்
வழிமுறைத் தாயுழைப் புக்காற்கு அவளும்
மயங்குநோய் தாங்கி மகனெதிர் வந்து
முயங்கினள் முத்தினள் நோக்கி நினைந்தே - (மருதக்.17 : 9-17)

என்ற பாடல் அடிகள் மூலம் அறியலாம்.

தலைவியின் புறனுரைக் கேட்டுப் பரத்தை அளிக்கும் பதில்கள் இரண்டு வகையில் அமையும். ஒன்று தன்னைக் குற்றவாளி இல்லை என நிறுவ முயல்வது; மற்றொன்று தலைவியின் குறைபாடே தலைவனின் புறத்தொழுக்கத்திற்கு அடிப்படை எனத் தலைவியை குற்றம்சாட்டுவது ஆகும்.

பரத்தைக் கூற்றுப் பாடல்களில், பரத்தையானவள் தலைவி மீது பொறாமை கொண்டவளாகச் சித்தரிக்கப்படுகிறாள். தலைவன்

தன்னுடன் உறையும்போது தலைவியையும், அவன் தலைவியோடு உறையும்போது தலைவன், தலைவி ஆகிய இருவரையும்பரத்தை பழித்து நிற்கிறாள். தலைவி தன்னை இகழ்ந்து கூறினாள் எனப் பிறர் சொல்லக் கேட்ட பரத்தை, தலைவிக்குப் பாங்காயினார் கேட்கும்படி,

கழனி மாத்து விளைந்துஉகு தீம்பழம்

பழன வாளை கதூஉ மூரன்

எம்மிற் பெருமொழி கூறித் தம்மிற்

கையும் காலும் தூக்கத் தூக்கும்

ஆடிப் பாவைபோல,

மேவன செய்யும்தன் புதல்வன் தாய்க்கே

- (குறுந்.8)

எனத் தலைவனை இகழ்ந்து கூறுவதனை அறிய முடிகிறது.

ஊடிய தலைவியை வாயில்கொண்டு தலைவன் ஊடல் உணர்த்த முயன்றமை போன்றே தலைவன் வாயில்கொண்டு பரத்தையின் ஊடலைத் தணிக்க முயல்கிறான் (ஐங்.15). தலைவன் தலைவியிடம் நடந்து கொள்வது போன்றே பரத்தையிடமும் நாணின்றி அடிவீழ்ந்து, வாயில் வேண்டு கிறான். தலைவனின் அன்பு மாறுபட்டமையை அறிந்தபோது தலைவி வாயில் மறுப்பது போன்றே பரத்தையும் வாயில் மறுக்கிறாள் (ஐங்.152) தலைவிக்கும் பரத்தைக்கும் இடையே உள்ள இவ்வொருமை உணர்வுகளை மனத்திற்குகொண்டு ஐங்குறுநூற்றுப் பழைய உரைகாரர் பரத்தையைப் பரத்தைத் தலைவி என்று பெயரிட்டு அழைப்பர் (ஐங்.158, பழைய உரை).

தலைவன் பரத்தையை மாற்றுவதாகக் குறிப்பிடுதல் போல பரத்தை தன் தலைவனை மாற்றியதாகச் சங்க இலக்கியம் சான்று தரவில்லை. ஊடும் தலைவி, தலைவனிடம்,

பிழையில கண்அவள் நோக்கியோர் திறத்தே

- (அகம்.326 : 13)

எனப் பொதுப்படப் பலரை நாடுவதாகப் பரத்தையைச் சாடினும்

பரத்தை பலரை நாடித் திரிந்ததாகப் பரத்தையின் கூற்றிலோ இலக்கியங்களிலோ காணப்படவில்லை.

பரத்தை தலைவனுடன் உறவு உள்ளபோது வளை ஒலிக்க, கைவீசி, கமழும் கூந்தலும் செம்மாந்து செல்கிறாள். தலைவன் பிரிந்தபோது சுணங்கும், சோர்குழையும், துவண்ட மாலையும், வாடிய தோளும் கொண்டு நிற்கிறாள். தலைவன் கூடிப் பிரிந்தபோது தலைவிகொள்ளும் மன உணர்வுகள் பரத்தைக்கும் ஏற்றி உரைக்கப் படுதலை அறிகிறோம். கவிஞர் கூற்றாகவோ, கண்டோர் கூற்றாகவோ இது அமையாது, தலைவி கூற்றாக அமைந்துள்ளமையை நோக்க, பரத்தையின் இம் மன உணர்வுகளைத் தலைவி அங்கீகரித்து நின்றலை உணர முடிகிறது. தலைவன் பிரிவால் வருந்திய பரத்தை வளை நெகிழ வாழ்ந்த காட்சியையும், தலைவனோடு புனலாடியதால் தன் நலன் மேம்பட்ட மாட்சியையும் எடுத்து மொழியும் தோழியின் கூற்றில், தலைவன் அரவணைத்தபோது நலம் மேம்படும் நிலையிலும், பிரிந்தபோது வளை கழலும் நிலையிலும் பரத்தை இருந்தமையை உணர முடிகிறது. வாடை தூக்கிய வழி வீங்கி, தூக்காத வழி நெகிழும் ஆம்பல் இலையைத் தலைவன் முயங்கிய வழிக் களிப்புற்று, நீங்கிய வழி மெலியும் பரத்தைக்கு உவமையாகச் சுட்டும் தலைவியின் மன ஓட்டத்தில் பரத்தைக்கும் தலைவனின் அன்பே உயிர்நாடி எனும் உட்கோள் இருத்தலை உய்த்துணர முடிகிறது என்பர் (மேலது, 147).

பரத்தை தலைவனுக்கு உரைப்பவையாக நற்றிணை 315, 400 ஆகிய பாடல்களிலும், ஐங்குறுநூறு 77 முதல் 79 வரை உள்ள பாடல்களிலும், 186-ம் பாடலிலும் 121 முதல் 128 வரை உள்ள பாடல்களிலும் இடம்பெறுகின்றன. பரத்தை தலைவியின் பாங்காயினார் கேட்பக் கூறுபவையாக நற்றிணை 40, 100, 150, 176, 216, 29, 320, 390 ஆகிய பாடல்களிலும், அகநானூறு 76, 106, 166, 86, 216, 276, 336, 376, 396 ஆகிய பாடல்களிலும், குறுந்தொகை 8, 80, 164, 364, 370 ஆகிய பாடல்களிலும், ஐங்குறுநூறு 37 முதல் 40 வரை

உள்ள பாடல்களிலும், 81 ஆம் பாடலிலும், 87 முதல் 90 வரை உள்ள பாடல்களிலும் இடம்பெறுகின்றன. காமக்கிழத்தி ஊடல் தீர்ந்து வாயில்நேர்வதாக கலித்தொகையின் 68, 69, 71, 72, 74, 78, 90, 91 ஆகிய பாடல்களிலும் இடம் பெறுகின்றன.

ஒரு பரத்தை மற்றொரு பரத்தையை இகழ்ந்து கூறுதலும் உண்டு. சேரிப்பரத்தை தன்னைப் புறங்கூறினாள் எனத் தனக்குப் பாங்காயினார் கூறக் கேட்ட இற்பரத்தை அச்சேரிப்பரத்தைக்குப் பாங்காயினார் உளராய வழி அவர் கேட்பத், தலைவன் ஏனைத் பரத்தையரினும் என்னையே பெரிதும் விரும்புகின்றான் என்று கூறி, தன்னைப் புறங்கூறியவள் சிறப்பிலாள் என இகழ்கிறான். இதனை,

அரில்பவர்ப் பிரம்பின் வரிப்புற நீர்நாய்
வாளை நாள்இரை பெறுஉம் ஊரன்
பொன்கோல் அவிர்தொடித் தற்கெழு தகுவி
எற்புறங் கூறும் என்ப தெற்றென
வணங்குஇறைப் பணைத்தோள் எல்வளை மகளிர்
துணங்கை நாளும் வந்தன அவ்வரைக்
கண்பொர மற்றுஅதன் கண்அவர்
மணம்கொளற்கு இவரும் மள்ளர் போரே - (குறுந்.364)

என்ற பாடல் மூலம் உணரலாம்.

இதன் மூலம் களவு, கற்பு வாழ்வில் தலைவி பெறும் உரிமைகளும் உணர்வுகளும் அவற்றின் அணுகுமுறைகளும் பெரிதும் பரத்தைக்கும் ஏற்றி உரைக்கப்படுகின்றது. பரத்தையானவள் தலைவனின் புதல்வன் மேல் தணியாத பாசம் கொண்டு தூய அன்பினைப் புலப்படுத்துகிறாள். பரத்தைக் கூற்றுப் பாடல்களில் பரத்தையானவள் தலைவி மீது பொறாமை கொண்டவளாகக் காணப்படுகிறாள்.

வாயில்கள்

களவிலும், கற்பிலும் தலைவன் தலைவியர்க்குத் துணை நிற்பவர்கள் வாயில்கள் ஆவர். இவ்வாயில்கள் அகமாந்தர்களின் உணர்வு வெளியீட்டிற்கும், உறவு நிலைபேற்றுக்கும் வாயில் போன்று அமைந்து விளங்குபவர்கள். தொல்காப்பியர் இதனை,

தோழி தாயே பார்ப்பான் பாங்கன்

பாணன் பாடினி இளையர் விருந்தினர்

கூத்தர் விறலியர் அறிவர் கண்டோர்

யாத்த சிறப்பின் வாயில்கள் என்ப - (தொல்.கற்பு.52)

என்று பன்னிரண்டு வாயில்களைத் தொகுத்துக் கூறுவர். தொல்காப்பியர் இவ்வாயில்களின் நிரலில் புதல்வனைக் குறிப்பிடாது போயினும்,

இன்னிழைப் புதல்வனை வாயில் கொண்டு புகினும்

- (தொல்.கற்பு.31)

எனத் தலைவியின் கூற்றிலும்,

இன்னகைப் புதல்வனைப் தழீஇ இழையணிந்து

பின்னை வந்த வாயிற் கண்ணும் - (கற்பு.10)

எனக் காமக்கிழத்தியின் கூற்றிலும் புதல்வன் வாயிலாக அமைந்து விளங்குதலைக் காண முடிகிறது.

தொல்காப்பியர் இவ்வாயில்களைக் கற்பியலில் குறிப்பிடுதலின், இல்லற வாழ்வில் தலைவன் தலைவியர்க்கு இவர்கள் துணைநிற்கும் செவ்வி பெரிதும் பேசப்படுகிறது எனலாம். இவர்களுள் தோழி தவிர்ந்த பிறர்க்குத் தொல்காப்பியக் களவியலில் கூற்று இல்லாமையும் இதனை அரண் செய்து நிற்கும் என்பர் (ஆ. இராமகிருட்டிணன், 1982 : 210).

வாயில்களின் செயல்கள்

தலைவியின் கற்பு மேம்பாட்டினையும், அன்பு மிகுதியையும், உயர்வையும், பொறுமைப் பண்பையும், அடக்கத்தின் சிறப்பினையும், விருந்தினைப் பேணும் தன்மையையும், தலைவன் மனம் கொள்ளுமாறு கூறுதல் வாயில்களாக உரியவர்களுக்குரிய செயல்களாகும். வாயில்கள் அனைவரும் தலைவியின் வாழ்வில் அக்கறை கொண்ட துணை பாத்திரங்களாகத் திகழ்கின்றனர். தலைவன் தலைவியரின் மகிழ்ச்சிக்கு உரியனவற்றைச் சொல்வது வாயில்களின் அடிப்படை என்பதை,

எல்லா வாயிலும் இருவர் தேளத்து

புல்லிய மகிழ்ச்சிப் பொருள் என்ப

- (தொல்.பொருள்.களவு.37)

என்ற நூற்பாவால் அறிய முடிகிறது.

தலைவியின் மாண்புகளைத் தலைவனுக்கு உரைத்தல், தலைவன் பிரிவிடத்துச் சென்று தலைவியின் நிலை உணர்தல், நல்லவை உரைத்தல், அல்லவை கடிதல், அறனெறி இதுவென எடுத்துக்கூறல், நிமித்தம் கூறல், ஊடல்தணிவித்தல், செலவழுங்குவித்தல் என்பன வாயில்களின் செயல்களுள் சிறந்தவையாகும். தலைவன் தலைவியரின் மன ஓட்டங்களை விளக்கி நிற்பது வாயில்களின் நோக்கமாகும். இதனை,

கற்பங் காமமும் நற்பா லொழுக்கமும்

மெல்லியற் பொறையும் நிறையும் வல்லிதின்

விருந்துபுறந் தருதலுஞ் சுற்றம் ஓம்பலும்

பிறவு மன்ன கிழவோள் மாண்புகள்

முகம்புகல் முறைமையிற் கிழவோற் குரைத்தல்

அகம்புகல் மரபின் வாயில்கட் குரிய

- (தொல்.பொருள்.கற்பு.11)

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவால் அறியலாம்.

வாயில்கள் அகக்காட்சிகளில் ஒரு மாந்தராக ஒன்றி நிற்பது மட்டுமின்றித் தம்மைக் காட்சிகளுள் உட்படுத்திக் கொள்ளாது விலகி நின்று, அக்காட்சிகளை உற்றுநோக்கிக் கருத்துரை அளிப்பவர்களாகவும் விளங்குகின்றனர். தலைவனின் பிரிவில் தலைவியின் நிலைகூறல், தலைவன் வரவால் தலைவி துயர்நீங்கும் நிலைகூறல் எனத் தகவல் அளிப்பவர்களாகவும் விளங்குவதைக் காணமுடிகிறது.

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் இவ்வாயில்களுள் பாடினி, விருந்தினர், விறலியர், அறிவர், கூத்தர், இளையோர் ஆகியோரின் கூற்றுகள் இலக்கியங்களில் இடம்பெறவில்லை. தலைவியின் மாண்புகளைத் தலைவனுக்கு உரைத்தல் என வாயில்களுக்கு அமைந்த பொதுப் பண்பாக உரைத்தலின்றிப் பாடினி, விருந்தினர், விறலியர் ஆகியோர்க்குரிய தனிக்கடமைகளைத் தொல்காப்பியர் சுட்டவில்லை. ஆதலின் இலக்கியத்தில் அவர்கள் தனித்தன்மை வாய்ந்தவர்களாகக் கருதப்படாமல் போயிருக்கக்கூடும் என்பர் (ஆ. இராமகிருட்டிணன், 1982 : 211).

வாயில்களுள் தோழி, தாய், பார்ப்பான், பாங்கன், கண்டோர், பாணல் ஆகியோர் கூற்றுக்கள் இலக்கியத்தில் இடம் பெறுகின்றன. இவர்களுள் தாய், தலைவன் தலைவியரிடையே துணைபோகும் வாயிலாக விளங்கவில்லை. உடன்போகிய சூழலில் மகட்போக்கி வருந்தும் தாயின் துயரக் குரலில் இவர்களது எண்ணம் முன்னரே தெரிந்திருப்பின் தானே களவைக் கற்பாகக் முயற்சி செய்திருக்க இயலும் எனக் குறிப்பிடுகிறாள். இதனை,

தயங்குதிரைப் பெருங்கடல் உலகுதொழத் தோன்றி
வயங்குகதிர் விரிந்த உருகெழு மண்டிலம்
கயங்கண் வறப்பப் பாஅய் நன்னிலம்

.....

.....

இனிதினிற் புணர்க்குவென் மன்னோ துனியின்று

திருநுதற் பொலிந்தவென் பேதை

வருமுலை முற்றத் தேமுறு துயிலே

- (அகம்.263)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. இப்பாடலின் மூலம் தாய் வாயிலாகும் நினைவு எண்ண அளவிலேயே நின்றுவிடுகிறது. செயல் வடிவம் கொள்ள வில்லை என்பதை அறியமுடிகிறது.

பார்ப்பான்

அறநெறி இதுவென எடுத்துரைப்பது, நிமித்தம் கூறுவது ஆகிய சூழல்களில் பார்ப்பான் கூற்று நிகழும் என்பதைத் தொல்காப்பியர்,

காமநிலை யுரைத்தலும் தேர்நிலை யுரைத்தலுங்

கிழவோன் குறிப்பினை எடுத்துக் கூறலும்

ஆவொடு பட்ட நிமித்தங் கூறலும்

செலவுறு கிளவியும் செலவழுங்கு கிளவியும்

அன்னவை பிறவும் பார்ப்பார்க் குரிய - (தொல்.பொருள்.கற்பு.36)

என்று குறிப்பிடுகிறார். இம்மாந்தரின் கூற்றுகளை விளங்கும் நச்சினார்க்கினியர், 'இவையெல்லாம் தலைச் சங்கத்தாரும், கடைச் சங்கத்தாரும் செய்த பாடல்களுள் பயின்றன போல, இக்காலத்து இலக்கியம் அன்று' என உரை கூறுவர்.

வரைவு கடாதல், வாயில்நேர்தல், செலவழுங்குவித்தல் ஆகிய துறைகளில் தலைவியின் மாண்புகளைத் தலைவனுக்கு உரைப்பது, களவில் அறநெறிப்படுத்துவது, அறத்தொடு நிற்பது, உடன்போக்கில் நல்லவை உரைத்தும், அல்லவை கடிந்தும் நெறிப்படுத்துவது, கற்பில் ஊடலைத் தணிப்பது ஆகிய செயல்களால் அனைத்து வாயில்களுக்கும் பணிக்கப்பட்ட பணிகளைத் தோழி தனதாக்கி நின்றலால் இச்சூழல்களில் தோழி தவிர்ந்த பிற வாயில்களின் கூற்றுக்கள் பெரிதும் தோன்றாது போயிருக்கலாம் ஆதலின் வாயில்களில் கூற்று தொடர்பான இலக்கியங்கள் இல்லாமைக்கு அவை இறந்து போனமை மட்டும்

காரணம் அன்று; இவ்வாயில்களின் பணிகளைத் தோழி புரிதலும் காரணம் என்பர் (ஆ. இராமகிருட்டிணன், 1982 : 212).

மகட்போக்கிய தாயைத் தேற்றும் ஒரு வாயில் என்ற நிலையில் அந்தணர் கூற்று ஒரு பாடலில் இடம் பெறுகிறது. தன் மகளை வினவும் மகட்போக்கிய தாயிடம் இன்துணை இனிது பாராட்டத் தலைவி உயர்மலை இறந்து சென்றமை, அவ் அந்தணரால் எடுத்துரைக்கப் படுகிறது. 'பேதையம் பெண்டே' என மகட்போக்கிய தாயை அந்தணர் அழைக்கும் விளி, தலைவி திரும்பும் மனநிலையில் இல்லை என்பதையும், தலைவி உயர்மலை இறந்தாள் என்னும் தொடர், தலைவியைத் தொடர்ந்து பின்சென்று தேடுதல் அறியாமை என்பதும் விளக்கி நின்றலைக் காண முடிகிறது. இதனை,

அறம்புரி யருமறை நவின்ற நாவிற்
நிறம்புரி கொள்கை யந்தணிர் தொழுவலென்
றொண்டொடி வினவும் பேதையம் பெண்டே
கண்டனெ மம்ம சுரத்திடை யவளை
யின்றுணை யினிதுபா ராட்டக்
குன்றுயர் மிறங்கன் மலையிறந் தோளே - (ஐங்.387)

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப்பாட்டால் அறிய முடிகிறது.

பாங்கன்

தலைவன் தலைவியின் அகவாழ்க்கையில், தலைவியின் அகமனமாக விளங்கும் தோழியைப் 'பாங்கி' என அழைப்பதுபோல தலைவனின் அகமனமாக விளங்கும் தோழனைப் 'பாங்கன்' என அழைக்கின்றனர். இலக்கியத்தில் தோழிக்கு இருக்கும் முக்கியத்துவம் பாங்கனுக்கு இல்லை. இருப்பினும் தலைவனின் அகமனத்தை அவ்வப்போது வெளிப்படுத்த முற்பட்ட புலவர்கள் பாங்கனைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

களவுக்காலத்தில் தலைவனைக் கழறுதல், கற்புக்காலத்தில் பரத்தையிற் பிரிவிற்கு உடன்படாது கூறல் என்பன பாங்கனின் கூற்று நிகழும் இடங்களாக இளம்பூரணர் சுட்டுவதை,

மொழிஎதிர் மொழிதல் பாங்கற் குறித்தே - (தொல்.பொருள்.கற்பு.41)

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவால் அறிய முடிகிறது. பரத்தையிற் பிரிவில் தலைவனுக்கு அறிவுரை கூறும் பணி இலக்கியங்களில் பாங்கனுக்குத் தரப்படவில்லை.

பாங்கனால் தலைவனுக்கு தலைவியோடு ஒரு கூட்டம் நிகழ்கின்றது. இக்கூட்டத்தை அக இலக்கியத்தில் 'பாங்கற்கூட்டம்' என்பது மரபு. பாங்கற் கூட்டம் பற்றி 27 அகப்பாடல்கள் உள்ளன. இவற்றுள் பாங்கன் கூற்றாய் வருவன இரண்டே (குறுந்.78,204) எஞ்சிய இருபத்தைந்தும் தலைவன் கூற்றாகும். பாங்கற் கூட்டச் செய்யுள்கள் எல்லாம் அறிவுச் செறிவும், இலக்கியப் பொலிவும் உடையன.

குறித்த இடத்துக் தலைவி வந்து நிற்கின்றாளா? என்பதைப் பார்த்துச் சொல்லும் ஓர் அறிவிப்பாளனே பாங்கன் ஆவான். பாங்கன் தலைவனுடன் சேர்ந்து அவன் செல்லும் வழி எல்லாம் செல்லும் வழக்கமுடையவன். விட்டுப் பிரியாத தோழமை கொண்டவன். காதல்நோயால் தலைவன் துன்பப்படும்போது , அவனை இடித்துரைக்கும் இயல்பினன் ஆவான். பாங்கன் தலைவனை நோக்கிக் காமநோய் காமநோய் என்று அதனால் வேறுபட்டு மெலிவர் உலகினர்; அதன் இயல்பை ஆராயின், காமம் அணங்குமன்று; பிணியும் அன்று; அஃதொரு துன்பம் என்பது விளங்கும்; அதற்கு நீ மெலிவானேன் என்று இடித்துரைத்து நல்வழிப்படுத்தியதை,

காமம் காமம் என்ப காமம்

அணங்கும் பிணியும் அன்றே நினைப்பின்

முதைச்சுவற் கலித்த முற்றா இளம்புல்

மூதா தைவந் தாங்கு

விருந்தே காமம் பெருந்-தோ னோயே

- (குறுந்.136)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

இவ்வாறு பாங்கனானவன், தலைவன் காதல் நோயால் துன்புறும் போது இடித்துரைப்பவனாகவும், தலைவனின் காதல் நிலையை அறிந்து தலைவியை தலைவனுடன் கூட்டம் நிகழ்ந்துவதற்கு, ஏற்பாடு செய்பவனாகவும் திகழ்கிறான்.

பாணன்

தலைவியது ஆற்றாமை கண்டு தோழி தூதுவிடல், பருவ வரவின் கண் தலைவனின் தூதாத வருதல், தலைமகனின் வரவு உணர்த்தல், தலைவிக்கு அருளுமாறு தலைவனைப் பாணன் வேண்டித் தலைவியை இடங்களில் பாணன்கூற்று நிகழும். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

நிலம்பெயர்ந் துரைத்தல் அவள்நிலை உரைத்தல்

கூத்தர்க்கும் பாணர்க்கும் யாத்தவை உரிய

- (தொல்.பொருள்.பொருளி.28)

என்று குறிப்பிடுகிறார். பாணனது கூற்றாலும், தலைவி தோழியர் பாணனிடம் கூறும் கூற்றாலும் பாணனது கடமையும், மனஒட்டமும் தெளிவு படுத்தப்படுகிறது.

அறம், அறமின்மை எனப்பாகுபடுத்தி நோக்காது அனைத்து நிலைகளிலும் தலைவனின் உறவை, அவன் விரும்பும் இடத்தில் இணைத்து நிற்கும் இணைப்புப் பாலமாக பாணனைச் சங்க இலக்கியங்கள் புனைகின்றன. தலைவியோடு மட்டுமின்றிப் பரத்தையோடும் தலைவனின் உறவை இணைப்பதில் பாணன் ஒரு நிகரான மன நிலையே கொண்டு விளங்குகிறான். அது அவனைத் தலைவனின் மனன்வழி ஓடும் மாந்தனாக்கிக் காட்டுகிறது. தனக்கென

அறக்கோட்பாடுகளை வரையறுத்து அதன்படி ஒழுகாத பாணன் பெரிதும் தலைவி தோழியரால் சாடப்படுகிறான் (ஆ. இராம கிருட்டிணன், 1982 : 213).

பாணன் கூற்று அகநானூறு 14-ஆம் பாடலிலும், ஐங்குறுநூறு 480-ஆம் பாடலிலும், கலித்தொகை 30-ஆம் பாடலிலும், பரிபாடல் 10,20 ஆகிய பாடல்களிலும் காணப்படுகிறது. தலைவன் பிரிவாற்றாது மிகமிக வருந்தும். தலைவிக்குப் பரிந்து அவட்குத் தூதாகத் தலைவன்பால் சென்ற பாணன் 'அன்புடையானை நீ இவ்வண்ணம் துன்புற விடுத்து அமைந்திருத்தல் நின்தலைமைக்குத் தகவன்று; தலைவியின் திறத்திலேயே நீ இவ்வாறு இருப்பின் எளியேமாகிய எம்பால் எத்தகையையோ? அறிகிலேம்; இன்னே சென்று எம்பெருமாட்டிக்கு அருள்க? அதுவே யான் பெறும் பெரும்பரிசில் எனக் கூறும் தன்மை பாணனின் பெருந்தன்மையைக் காட்டுகிறது. இதனை,

நினக்கியாம் பாணரு மல்லே மெமக்கு

நீயுங் குருசிலை யல்லை மாதோ

நின்வெங் காதலி தனமனைப் புலம்பி

யீரித முண்க ணுகுத்த

பூசல் கேட்டு மருளா தோயே

- (ஐங்.480)

என்ற பாடல் மூலம் அறியலாம்.

கண்டோர்

கண்டோர் கூற்று உடன்போகும் தலைவன் தலைவியரிடம் அல்லது மகட்போக்கிய தாயிடம் இடைச்சுரத்தில் நின்று கூறுவனவாக அமைந்துள்ளன. உடன்போகும் தலைவன் தலைவியரைக் கண்டு இரங்குவது, உடன்போய இவர்களைப் பின்சென்று தேடும் தாயை ஆற்றுப்படுத்துவது அல்லது அமைதிப்படுத்தித் திரும்பச் செய்வது, உடன்போக்கிய இவர்கள் திரும்பியதைத் தாய்க்கு உரைப்பது

ஆகியவை கண்டோர் கூற்று நிகழும் இடங்களாகும். இடைச்சுரம் இவர்களின் கூற்று நிகழும் இடம். தலைவன், தலைவி, தாய் ஆகியோர் கண்டோர் காணும் அகமாந்தர்கள் ஆவர். உடன்போக்குப் பற்றிய சமுதாய எண்ணத்தை விளங்கி நிற்பது இவர்கள் கூற்றின் சிறப்பியல்பு ஆகும்.

உடன்போகும் தலைவன் தலைவியரைக் கண்டு உடன் இணைத்து வைத்த விதியை வாழ்த்துவது, ஆறலைப்போர் நிகழும் சுரத்தில் இரவில் செல்லற்க என நெறிப்படுத்துவது சாந்தம், முத்து, இசை ஆகிய பொருள்கள் பிறந்த இடத்திற்குப் பயன்படாமல் துய்ப்பார்க்குத் துணை நிற்பதை எடுத்துரைத்து, தலைவி, தலைவனுக்குத் துணை நின்றலே முறை என்பதைத் தாய்க்குக் கூறி அவளைத் தேற்றுவது, தலைவனைச் சிறந்தவனாகச் சுட்டி, தலைவி உடன் சென்றதை பற்றித் துயர் உறாமல் இருக்கச் செய்வது ஆகியவை கண்டோர் ஆற்றும் பணிகளாகும். இதனை,

பலவுறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க் கல்லதை
மலையுளே பிறப்பினு மலைக்கவைதா மென்செய்யும்
நினையுங்கால் நுமக்குமாம் கனையளே
சீர்கெழு வெண்முத்த மணிபவர்க் கல்லதை
நீருளே பிறப்பினும் நீர்க்கவைதா மென்செய்யும்
தேருங்கால் நும்மகள் நுமக்குமாம் கனையளே;
ஏழ்புண ரின்னிசை முரல்பவர்க் கல்லதை
யாழுளே பிறப்பினும் யாழ்க்கவைதா தாமென்செய்யும்
குழுங்கால் நும்மகள் நுமக்குமாங் கனையளே என வாங்கு
இறந்த கற்பினாட் செல்வம் படரன்மின்
சிறந்தானை வழிபடஇச் சென்றனள்
அறந்தலை பிரியா வாறுமமற் றதுவே - (பாலைக். 9)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

சாந்தம் முதலியவற்றைத் தலைவியுடன் ஒப்பிடும் கண்டோரின் கூற்றில், உடன்சென்ற தலைவியை உயர்ந்தவளாகத் தாய்க்குமுன் காட்டும் விருப்பம் காணப்படுகிறது. உடன்போக்கு 'அறந்தலைப் பிரியா ஆறு' என எடுத்துரைக்கும் கண்டோர் கூற்றில் தாயைத் தேற்றும் விழைவு இழையோடி நின்றலை உணர முடிகிறது.

இணைந்து வாழ்வதற்கு மணத்தை வழியாகக் கொள்ளாது, உடன்போக்கைத் தேர்ந்தெடுக்க இவர்களது மனத்திட்பம்வியப்புக் கலந்த இரங்கல் உணர்வைக் கண்டோர்க்கு நிற்கிறது. தனித்து விடப்பட்ட தலைவன் தலைவியர் நிலைகண்டு இரங்கும் மனம் ஒருபுறம் அவர்தம் மகிழ்வு கண்டு மகிழும் மனம் மறுபுறம் என இரு முரண்பட்ட உணர்வுகள் உண்டோர் உள்ளத்தில் மோதுகின்றன.

கண்டோர் கூற்று நற்றிணை 2,394-ஆம் பாடல்களிலும் ஐங்குறுநாறு 381-383, 386-388, 390-393, 421 ஆகிய பாடல்களிலும், குறுந்தொகை 7,229,390 ஆகியவற்றிலும் அகநானூறு 165-ஆம் பாடலிலும், கலித்தொகை 120,141,148 வரை உள்ள பாடல்களிலும் காணப்படுகிறது.

இதன்மூலம் கண்டோர் என்பவர் அன்பும், அருளும் கொண்ட நல்லவர்களாக விளங்குகின்றனர். கண்டோர் கொள்ளும் இரக்கச் சிந்தனை உடன்போகும் தலைவன் தலைவியரின் அச்சத்தைத் தவிர்க்கும் அளவிற்கு மிகைப்பட்டு விளங்கும் அவர்களது ஆளுமையினை அறியமுடிகிறது.

இளையோர்

தலைவன் தலைவியர்க்குத் துணையாகி ஆற்றவல்ல பணிகள் தொல்காப்பியத்துள் இளையர்க்கு அளிக்கப்படுகின்றன. குற்றேவல் புரிதல், மெய்காத்தல் ஆகிய பணிகளைச் செய்வது இளையோர் கடமை. உயர்ந்தவர்களின் ஒழுகலாறுகள் யாவும் இளையார்க்கு உண்டு என்பதை,

உழைக்குறுந் தொழிலும் காப்பும் உயர்ந்தோர்

நடக்கை எல்லாம் அவர்கட் படுமே - (தொல்.பொருள்.களவு.30)

என்ற நூற்பா சுட்டியுள்ளது.

உடன்போக்குக்கு உடன்பட்ட தலைமக்களுக்கு செல்லும் வழியின் நிலையினை உணர்த்தல் செய்யும் செயலால் விளையும் பயனைக் கூறல், தலைவன் வினாக்களுக்கு விடைகூறல், தலைவனுக்குத் தக்கன உரைத்தல், நிமித்தம் கூறல், ஊறு செய்வாரை எடுத்துக்கூறல் ஆகியவை இளையோரின் கடமைகள் என்பதை,

ஆற்றது பண்பும் கருமத்து வினையும்

ஏவன் முடிபும் வினாவுஞ் செப்பும்

ஆற்றிடைக் கண்ட பொருளும் இறைச்சியுந்

தோற்றஞ் சான்ற அன்னவை பிறவும்

இளையோர்க் குரிய கிளவி என்ப - (தொல்.பொருள்.கற்பு.29)

என்ற நூற்பா மூலம் உணரலாம்.

புறத்தொழுக்கம் மிக்க தலைவனை மெய்யறிவின்கண் நிறுத்துதல், கழிகாமத்தால் இழிவுவரும் என்பதற்குக் காரணம் கூறல், கழிகாமத்தால் கொட்டாரை எடுத்துக் காட்டுதல் ஆகியன கூத்தரின் பணிகளாகும். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

தொல்லவை உரைத்தலும் நுகர்ச்சி ஏத்தலும்

பல்லாற் றானும் ஊடலில் தகைத்தலும்

உறுதி காட்டலும் அறிவுமெய்ந் நிறுத்தலும்

ஏதுவின் உரைத்தலும் துணியக் காட்டலும்

அணிநிலை உரைத்தலும் கூத்தர் மேன - (தொல்.பொருள்.கற்பு.27)

என்று குறிப்பிடுகிறார். இதற்கு உரையாசிரியர்கள் 'செய்யுள் வந்தவழிக் கண்டு கொள்க' என்று உரை கூறுகின்றனர். 'பாணன், விறலி போன்ற இசைவாணர்கள் புறத்தொழுக்கத்திற்குத் துணை நிற்கும் தன்மையால்

இசைவாணராகிய கூத்தர் புறத்தொழுக்கம் கொள்ளும் தலைவனை இடித்துரைக்கும் கூற்றுகள் இலக்கியத்தில் இடம்பெறாது போயிருக்கலாம். மேலும் அக இலக்கியங்கள் பரத்தையிற் பிரியப் போகும் தலைவனைப் பற்றிப் பேசாது, பரத்தையிற் பிரிந்து மீண்ட தலைவனைப் பற்றிப் பேசுதல் என்ற புலனெறி கொண்டு விளங்கு கின்றமை அறநெறி கூறும் பாங்கன், கூத்தர் படைப்புக்கள் இச்சூழலில் விளக்கப்பட்டமைக்குக் காரணமாகலாம்' என்பர் (ஆ. இராம கிருட்டிணன், 1982 : 211).

அறிவர்

நல்லவை உரைத்தலும் அல்லவை கடிதலும் செவிலி, அறிவார்க்குரிய பண்புகளாகும். இதனை தொல்காப்பியத்தின்,

சொல்லிய கிளவி அறிவர்க்கு உரிய - (தொல்.பொருள்.கற்பு.13)

என்ற நூற்பாக்களால் அறியலாம். 'தலைவன் தலைவியருடன் நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பும், அவர்தம் வாழ்வின் திருப்புமுனைகளில் எல்லாம் முடிவு எடுக்கும் கடமையையும் தோழி செய்தலின், செவிலிக்கும் அறிவர்க்கும் இலக்கியத்தில் இப்பண்புகள் ஏற்றி உரைக்காது போயிருக்கலாம்' என்பர் (ஆ. இராமகிருட்டிணன், 1982 : 211).

பிற வாயில்கள்

பிற வாயில்களாக தேர்ப்பாகன், சான்றோர், சுற்றத்தார், உழையர் போன்றோரின் கூற்றுகள் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன. பிற வாயில்களின் கூற்றுகள் நற்றிணை 121ஆம் பாடலிலும், கலித்தொகை 9, 94, 99, 100, 102, 106, 130, 134 ஆகிய பாடல்களிலும், ஐங்குறுநூறு 96-ஆம் பாடலிலும், அகநானூறு 324, 354, 384 ஆம் பாடல்களிலும், பத்துப்பாட்டில் முல்லைப்பாட்டிலும் காணப்படுகிறது.

சென்று வினைமுடிந்து மீண்டும் வரும்பொழுது காதலியை நினைந்து கவன்ற தலைமகனை நோக்கி, தேர்ப்பாகன், மனைவியினுடைய தோளிலே துயில்வதை விரும்பினோய், வருந்தாதே கொள்; நின்கண்ணி வாழ்க; நீ விரும்பிய காதலியின் ஊர் இப்புறவத்துளிருக்கின்றது ஆதலின், விரையச் சென்று காணுமாறு இன்னே தேரைச் செலுத்தி நிற்பேன் என்று கூறுகின்றான். இதனை,

விதையர் கொன்ற முதையற் பூமி
 இடுமுறை நிரப்பிய ஈரிலை வரகின்
 கவைக்கதிர் கறித்த காமர் மடப்பினை
 அரலை அங்காட்டு இரலையோடு வதியும்
 புறவிற்று அம்மநீ நயந்தோள் ஊரே
 எல்லிவிட் டன்று வேந்தெனச் சொல்லுபு
 பரியல் வாழ்கநின் கண்ணி காண்வர
 விரியுளைப் பொலிந்த வீங்குசெலல் கலிமா
 வண்பரி தயங்க வழிஇத் தன்பெயல்
 கான்யாற் றிடுமணற் கரைபிறக் கொழிய
 வெவ்விருந் தயரும் மனைவி
 மெல்லிறைப் பணைத்தோள் துயிலமர் போயே - (நற்.121)

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது. இதில் தேர்ப்பாகன் வாயிலாக அமைந்து தலைவனைத் தேற்றுவதை காணமுடிகிறது.

தொகுப்புரை

- o சங்க இலக்கியங்களின் பாடுபொருள் காதலும் வீரமும் ஆகும். இதனை அகம், புறம் என இரண்டாகப் பகுத்தனர்.
- o மணப்பருவமுற்ற ஆணும் பெண்ணும் மனம் ஒருப்பட்டு இருவரும் ஒருவராய் ஒன்றி வாழும் நிகழ்வே ‘அகவொழுக்கம்’ என்பதும், அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் உறுதிப் பொருள் நான்கனுள் இன்பத்தை மட்டுமே குறிக்கோளாகக்

கொண்டு பாடப்பெறுவன 'அகப்பொருட் பாடல்கள்' பாடல்கள் என்பதும் தெரிகிறது.

- ◉ அகப்பொருட்பாடல்களுள் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் ஆகிய மூன்றும் அடிநிலையாய் அமைந்து காணப் படுகின்றன.
- ◉ அகப்பொருட் பாடல்களைப் பெயர்ச்சுட்டிச் கூறுதல் கூடாது என்பது புலனாகிறது.
- ◉ கைக்கிளை, குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை, பெருந்திணை என்பன அகத்திணைப் பாகுபாடுகளாகும்.
- ◉ எட்டுத்தொகையில் நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, கலித்தொகை, பரிபாடல் (வையைப் பாடல்கள்) என்பனவும், பத்துப்பாட்டில் முல்லைப்பாட்டு, குறிஞ்சிப்பாட்டு, நெடுநல்வாடை, பட்டினப்பாலை என்பனவும் அகநூல்களாகும்.
- ◉ களவும், கற்பும் அகவாழ்வின் இரு பகுதிகளாகும். சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் அகமாந்தர்கள் தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலித்தாய், நற்றாய், பரத்தை, வாயில்கள் என்போராவர். இவர்கள் தங்கள் கூற்றாலும், கூற்றை முன்னிலைப் படுத்தும் முறையாலும் தங்கள் மனநிலையை உணர்த்தி நிற்பதைக் காண முடிகிறது.
- ◉ சங்க இலக்கியத்தில் தலைவனுக்கெனத் தனிச்சிறப்பிடம் உண்டு. தலைவன் பெரும்பாலும் தலைவியின் நினைவாகவே இருப்பவனாகச் சுட்டப்படுகிறான். அவன் தலைவியின் மீது அளவில்லாக் காதல் கொண்டு, அவளைவிட்டு நீங்காதவனாகவும், நீங்கினாலும் அவள் நினைவாகவே மீண்டும் விரைவில் இல்லம் திரும்புவனாகவும் படைக்கப்படுகிறான்.

- ◉ இரந்துபின் நிற்கும்போது, இடித்துரைக்கும் பாங்கள் முன்னும், மடல் வலிக்கும்போதும், பிரிவு வலித்தபோதும், உடன்போகும் போதும், இடைச்சுரத்தின் கண்ணும், பாசறைக் கண் உள்ளபோதும், வினைமுற்றி மீளும்போதும், வாயில் வேண்டும்போதும், தலைவியின் மீது கொண்ட காதலினை உணர்த்தும் தலைவனின் ஆளுமையை அறிய முடிகிறது.
- ◉ அகப்பொருட் பாத்திரங்களுள் தலைவிக்கு என்று தனிச் சிறப்பிடம் உண்டு. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய ஐந்திணைகளின் உரிப்பொருட்களாகிய புணர்தல், இருத்தல், ஊடல், இரங்கல், பிரிதல் ஆகிய ஐந்து ஒழுக்கங்களும் தலைவியை மையமாகக் கொண்டவையாகும்.
- ◉ தலைவிக் கூற்றுப்பாடல்கள் பெரும்பாலும் தலைவியின் பிரிவுக்கால மனநிலையைப் புனைவதாக உள்ளன. அறத்தொடு நின்றல், உடன்போக்கு செல்லுதல், தலைவி கொள்ளும் பிரிவுத்துயர், தலைவன் சிறைப்புறமாக இருத்தலின்போது தலைவியின் மனநிலை, தலைவனின் பரத்தையிற் பிரிவில் தலைவியின் மனநிலை, வாயில் மறுத்தல், வாயில் நேர்தல் என அனைத்து நிலைகளிலும் தலைவியின் ஆளுமை போற்றப் படுகிறது.
- ◉ களவு, கற்பு என இரு கைகோள்களிலும் பெரும்பங்கு ஏற்பவள் தோழி ஆவாள். அவள் அகத்திணையின் முதன்மையான துறைகளிலும், பிற மாந்தர்கள் இடம்பெறும் சூழல்களிலும் முன்னிற்பவள் ஆவாள்.
- ◉ தலைவியின் களவை ஆராய்தல், தலைவன் பொருட்டுத் தலைவியை குறைநயப்பித்தல், பிரியும் தலைவனைச் செலவழங்கு வித்தல், பிரிந்த தலைவியைத் தேற்றுதல், புறத்தொழுக்கம் கொண்ட தலைவனைத் தெருட்டுதல், பரத்தையிற் பிரிவில்

தலைவன் அல்லது வாயில்களுக்குத் தலைவியின் மனநிலை அறிந்து வாயில் மறுத்தல் அல்லது நேர்தல் அனைத்துத் துறைகளிலும் தோழியின் ஆளுமை போற்றப்படுகிறது.

- o இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு ஆகிய முக்காலங்களிலும் தன்குலத்தில் உள்ளோர் கைக்கொண்டொழுகுமாறு நல்லன வற்றைக் கூறுவதும், அல்லனவற்றைக் கடிதலும் செவிலிக்குரிய பண்பாகும்.
- o உடன்போக்குச் சென்ற தலைவியைத் தேடிச்செல்லும் போதும், நற்றாயின் மகளாக இருப்பினும் தலைவியைத் தம் மகளாக எண்ணும்போதும் செவிலியின் ஆளுமை போற்றப் படுகிறது.
- o தலைவியைப் பெற்றெடுத்தவள் நற்றாய், தலைவி, தலைவனோடு உடன்போக்கு சென்றவுடன் மனம் கலங்கும் இயல்புடைய துணைப் பாத்திரமாக நற்றாய் விளங்குவதைக் காண முடிகிறது.
- o சங்க இலக்கியங்களில் வரும் பரத்தையர் அழகும் இளமையும் கொண்டவர்கள்; ஆடல் பாடல்களால் தலைவனை மகிழ்விப்பவர் ஆவர்.
- o தலைவியின் புதல்வன்மேல் தணியாத பாசம் கொண்டவளாக விளங்குவதும், தன்னிடத்தே மயங்கிக் கிடக்கும் தலைவனைத் தன்னை ஒத்த தலைவியரிடமும் சென்று வரச்சொல்லுதலும் அவளது ஆளுமையை உணர்த்தி நிற்கிறது. தலைவி பெறும் உணர்வுகளும், உரிமைகளும், பரத்தைக்கும் ஏற்றி உரைக்கப்படுகிறது.

- ◉ களவிலும், கற்பிலும் தலைவன் தலைவியர்க்குத் துணை நிற்பவர்கள் வாயில்கள் ஆவர். இவ்வாயில்கள் அகமாந்தர்களின் உணர்வு வெளியீட்டிற்கும், உறவுநிலை பேற்றுக்கும் வாயில் போன்று அமைப்பவர்கள் என்பது புலனாகிறது.
- ◉ தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் இவ்வாயில்களுள் பாடினி, விருந்தினர், விறலியர், அறிவர், கூத்தர், இளையோர் ஆகியோரின் கூற்றுக்கள் இலக்கியங்களில் இடம்பெறவில்லை.
- ◉ பிற வாயில்களாகத் தேர்ப்பாகன், சான்றோர், சுற்றத்தார், உழையர் போன்றோரின் கூற்றுக்கள் சங்க இலக்கியத்துள் காணப்படுகின்றன. இவற்றின்வழி இவர்களும் ஆளுமைப் பண்புகளில் சிறந்திருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

* * * * *

புறமாந்தரீகளின் ஆளுமைத்திறன்

முன்னுரை

சங்க காலத் தமிழர் வாழ்வில் அகமும் புறமும் இரு கண்களாகக் கருதப்பட்டன. தமிழ் இலக்கியத்தில் அகத்தைப் போலவே புறமும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகக் கருதப்பட்டது. புறம் பற்றிய நூல்கள் தமிழ் இலக்கியத்தில் குறைவாகக் காணப்பட்டாலும் கூட அவைகள் செறிந்த கருத்துக்களைத் தாங்கியுள்ள வரலாற்றுக் கருவூலங்களாகத் திகழ்கின்றன.

அகமல்லாதன புறம் ஆகும். இது வீரம், ஈரம், மானம், கொடை, கல்வி, புகழ், தொழில் எனப் பன்முகம் கொண்டதாகும். அகமும், புறமும் பொருந்திய வாழ்வே இன்பமும், பயனும் தருவதாக அமையும். சங்கப் பாடல்களில் அகம் மிகுதியாகப் பாடப்பட்டுள்ளன போலத் தோன்றினாலும், அகப்பாடல் கூறும் புறப்பொருள் பற்றிய அடிகளைக் கணக்கிட்டுப் புறப்பொருள் செய்திகளே மிகுதியாக இடம் பெற்றுள்ளமையை அறிய முடிகிறது.

புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து, ஆற்றுப்படை நூல்கள் மட்டுமன்றி, அகநூல்களும் புறப்பொருள் செய்திகளை வழங்குகின்றன. புறம் என்ற சொல் தொல்காப்பியத்திலும், சங்க இலக்கியங் களிலும் பல இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளன. இச்சொல் வெளியிடம், அந்நியம், பக்கம், முதுகு, அலர்மொழி, காலம் ஆகிய வெவ்வேறு பொருள்களைக் குறிப்பதாகத் தமிழ் அகராதி குறிப்பிடுகிறது (1934 : P.2809).

இளம்பூரணர் அகம் என்பதனை உரிப்பொருளுள் முதற்கூறாக எண்ணி, அகத்திணைகளின் மாட்டேறாக வருவன புறம் எனக் கூறுகிறார். அகப்பொருள் என்பதற்குப் போக நுகர்ச்சி என்றும், புறப்பொருள் என்பதற்கு மறஞ்செய்தலும், அறஞ்செய்தலும் என்றும்

அவர் பொருள் கூறுவர் (2005:4). நச்சினார்க்கினியர் அகத்திற்குரிய விளக்கம் கூறி, இதனை ஒழிந்தன புறம் எனக் கூறுகின்றார். இவ்விரு உரையாசிரியர்களின் விளக்கங்களிலிருந்து தெரிய வருவதாவது தத்தமக்குப் புலனாவதும், பிறர்க்குக் கூறப்படாததும் அகம் என்பதும், பிறருக்குப் புலனாவதும், பிறருக்குக் கூறப்படுவதும் புறம் என்பதும் ஆகும்.

அகப்பொருள் காதலைச் சிறப்பிக்கின்றது. புறப்பொருள் வீரம், புகழ், கொடை போன்றவற்றை உணர்த்துகிறது. புறத்திணைப் பற்றி சண்முகம் அவர்கள், சமுதாயத்தில் ஓர் உறுப்பாக அமைந்த தனிமனிதனின் சமூகங்குறித்த நினைவுகளையும், உணர்வுகளையும், செயல்களையும் எடுத்துக்காட்டுவதாக அமைகிறது (1969 :32) என்று குறிப்பிடுகிறார்.

இளம்பூரணர், அகப்பொருளை இன்ன பாக்களிலேயே பாடுதல் வேண்டுமென வரையறுத்தவர்கள், புறப்பொருளுக்கு அவ்வாறு ஒரு வரையறையை விதிக்கவில்லை என்று (2005 : 56) கூறுவது குறிப்பிடத் தக்கது.

இதன் மூலம் புறம் என்பதற்கு மறைவாக அமையாது. பிறரறிய வெளியாவது என்பதும், பலர்க்குரியதாகப் பொதுமைப் பண்பு உடையது என்பதும் தெரிய வருகிறது.

புறத்திணை நோக்கம்

அகப்பொருளை ஆராய்ந்த அறிஞர் வ.சுப. மாணிக்கனார் புறப்பொருளிலும் அகப்பொருள் சிறந்தது என்பதை, 'காமமும் வீரமும் அல்லது வாழ்க்கை உணர்ச்சிகள் வேறில்லை. இவ்விரண்டிற்கும் இரண்டு இலக்கியங்கள் கண்ட தமிழ்மொழியின் முழுத்திறம் நமக்குப் பெருமிதம் தருவதாகும். இவ்விரண்டு உணர்ச்சியுள் வீரம் ஒரு பாலார்க்கிடையே நிகழ்வது. காமம் பால்மாறி நிகழ்வதாகலின் ஓவியக் காட்சிக்கும் கற்பனைத் தொகுப்புக்கும், சுவை மிகுதிக்கும்

அகத்திணையிலக்கியமே இடங்கொள்வது என்று புலவோர்கள் போற்றினர்' என்று கூறுகிறார் (2002 : 122).

ஆய்வுப் பொருளின்பால் கொண்ட அடங்காதக் காதலே அறிஞரை இவ்வாறு கூற வைத்திருக்கும் போலும் என்று குறிப்பிடும் கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன், வாழ்வெனும் நாணயத்தின் இரு பக்கங்களே அகமும் புறமும் என்னும் நிலையில், இரண்டும் இன்றியமையாதனவே. இரண்டில் உயர்வு, தாழ்வு இல்லை. அகப்பாடல்கள் எண்ணிக்கையில் மிகுந்துள்ளன என்பர். உண்மையே ஆயின் அவ்வகப் பாடல்களில் இடம்பிடித்துக் கொண்ட புறப்பொருட் செய்திகள் பற்பல உண்டென்பதை எண்ணுதல் வேண்டும். புறத்திணைப் பனுவல்கள் பண்டைத் தமிழகத்தின் அரசியல் நெறியையும், சமுதாய அமைப்பையும், மக்கட் பண்பையும் எடுத்துரைக்கும் வரலாற்றுக் கருவூலம் ஆகும். அறிவியல், கலையியல், உளவியல், நிலஇயல், ஆட்சியியல் குடியியல் எனப் பன்னெறித்தான துறையறிவுகளை வழங்கும் அக்கருவூலம் அகம்போல உயர்ந்ததே. கற்பனைக்கும், சுவைக்கும் வரலாறனைய புறப்பாடல்கள் கதையனைய அகப் பாடல்கள் போல இடந்தராமல் போகலாம். தன்மை நவீனமாயொடு, நிகழ்ந்ததை இலக்கியப்படுத்தி அதற்கு நிலை பேறளித்த புறத்திணைப் புலவர்கள் அறிவாற்றலிற் குறைந்தவரில்லர். இவருள்பலர் அகமும் பாடினோர் அகத்தில் வாய்மை கலந்துவிடுகிறது. அக்கலப்பாற் சுவையும் பிறக்கிறது. புறத்தில் இச்சுவையை உணர்ச்சி படைத் தளிக்கிறது. வீரம், அன்பு, இரக்கம் ஆகிய உணர்ச்சிகள் கற்போரைத் துடிக்கவும், துள்ளவும் கண் பனிக்கவும் வைக்கின்றன என்றும், வாழ்வுச் செம்மைக்கு அகமும், புறமும் செம்மையாய் அமைய வேண்டுமென்பது பண்டைத் தமிழர் குறிக்கோள். ஆகவே அகத்தைப் போலேவே புறத்தையும் போற்றிப் பாடினர். நாட்டின் வரலாற்றுக் குறிப்புகளைக் காக்கும் எண்ணமும் புலவர்கள் புறக் குறிப்புகளைத் திரட்டி

தொகுத்தற்குக் காரணமாகும். ஒரு நாட்டின் மக்களினத்தின் வரலாறு, பண்பாடு, பொருளியல், தொழிலியல் ஆகியன எல்லாம் புறப் பொருளாலேயே விளக்கப்படும் (1986 : 253) என்று புறப்பொருள் இலக்கியப் படைப்பாக்கத்தின் நோக்கம் குறித்துத் தம் நூலில் குறிப்பிடுகிறார்.

புறப்பொருளில் வீரம்

புறப்பொருளில் முதன்மைபெறும் வீரம் மனிதன் தோன்றிய நாளிலிருந்து உடனிருந்து வரும் உணர்வாகும். மனிதன் தோன்றிய நாள்முதலே இச்சமூகத்தோடு போராடத் தொடங்க வேண்டியுள்ளது. தன்னைக் காத்துக் கொள்ள தனக்குத் தேவையான உணவினைப் பெற என்று அவனின் போராட்டம் தொடங்குகிறது. தனிமனிதனாக இருந்தவன் ஒரு குழுவாக இணைந்து வாழத் தொடங்கியவுடன் அக்குழுவிற்கு ஒரு தலைமை அவசியமாகிறது. அத்தலைமை வலிமை மிகுந்ததாகவும், எதிரிகளிடமிருந்து போராடித் தன் இனத்தைக் காக்கும்படியான பண்பைப் பெற்றிருக்க வேண்டியிருந்தது. தன் கட்டுப்பாட்டிலிருக்கும் எல்லையை விரிவுபடுத்தி வலிமையின் பெருமையை மேலும் பரப்ப முயல்வது மனித இயல்பாகும். இதற்குப் போராட வேண்டியிருக்கும். இதுவே போரின் தொடக்கமாயிருந்தது என்பதைக் கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன், 'தொடக்கக் கால மனிதன் உணவு தேடுவதிலும், தன்னைக் காத்துக் கொள்வதிலும் இப்போர்ப் பண்பைத் துணையாகக் கொண்டிருக்கிறான். பின் கூட்டமாய் வாழக் கற்றுக்கொண்ட நிலையில் அப்பொருளுடைய குழுவைக் கருவி கொண்டு தாக்க முனைந்தமையே போரின் தொடக்கமாயிற்று' (மேலது : 23)) என்று குறிப்பிடுகிறார்.

ஒரு கூட்டம் மற்றொரு கூட்டத்தின் மேல் ஆளுமை செலுத்துவதும் அடிமை கொள்வதும் புதிய கற்காலத்திலேயே இருந்திருக்கின்றன என்பதை,

ஒருவனை ஒருவன் அடுதலும் தொலைதலும்

புதுவதன்று இவ்வுலகத் தியற்கை

- (புறம், 76:1-2)

என்னும் இடைக்குன்றூர்கிழாரின் பாடலடிகள் மூலம் அறியமுடிகிறது. வீரம் என்பது ஆண்மையின் அடையாளமாகக் கருதப்பட்டதால் சங்கத் தமிழர் அதனை ஒரு கலையாகவே வளர்த்து வந்தனர். எனவே புறத்திணைகளில் வீரம் முதன்மையாகிறது எனலாம்.

பெயர் சுட்டும் பண்பு

சங்க இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை அக இலக்கியம் பெயர் சுட்டாமலும் புற இலக்கியம் பெயர் சுட்டிக் கூறுவதுமாகிய மரபினை உடையதாகக் காணப்படுகிறது. அகம் என்பது இன்பத்தை மையமாகக் கொண்டதாகும். அகத்திணைப் பொருளான அன்பு உலகின் பருவம் கொண்ட எல்லா உயிர்க்கும் பொதுவாக அமைந்துள்ளதால் சுட்டி ஒருவர் பெயரைக் கூறாதது அகத்திணை மரபாக உள்ளது. வீரம், புகழ், கொடை, ஆட்சிச்சிறப்பு போன்ற செயல்களால் புகழ் பெறுபவர்கள் போற்றக்கூடியவர்களாகத் திகழ்கின்றனர். அவர்களைப் போற்றுகையில் பெயர், பிறப்பு, செய்த செயல், அதனால் உண்டான சிறப்பினை வெளிப்படையாகக் கூற வேண்டும். இவ்வாறு ஒருவரின் பெயரையும், புகழையும் வெளிப்படையாகக் கூறுவதால் பிறருக்கும் அவ்வாறே இருக்க வேண்டுமென்ற உணர்வுத் தோன்றும்.

இதனால் முற்போக்கு சிந்தனையுள்ள நல்ல சமுதாயத்தை உருவாக்க முடியும் என்பதாலேயே புற இலக்கியங்களைப் பெயரினைச் சுட்டிப் புலவர்கள் பாடல் இயற்றியுள்ளனர். போற்றுதலுக்கு உரியவர்கள் மட்டுமின்றித் தூற்றுதலுக்குரியோரையும் அவர்களின் செயற்பாடுகளையும், தம் பாடல்களில் எடுத்துக்கூறி அக்கால மக்களையும், மன்னர்களையும் நல்வழிப்படுத்தும் வகையிலும் புலவர்கள் தங்கள் பாடல்களை இயற்றியுள்ளனர்.

இதன் மூலம் சங்க காலத்தில் பெயர் சுட்டாமை அக இலக்கிய மரபாகயிருந்தது போல பெயர் சுட்டுதல் புற இலக்கிய மரபாகக் கொண்டிருந்தமையை அறிய முடிகிறது.

அகத்தில் புறத்தின் பங்கு

தலைமக்களின் காதல் உணர்வுகளையும், கவிஞனின் எண்ண ஓட்டத்தையும் முதல், கரு, உரிப்பொருள்களின் உதவியுடன் பலவாறு வருணித்துத் தான் விரும்பிய வண்ணமெல்லாம் புனைவதற்கு அகப்பொருளில் இடமும் வாய்ப்பும் உள்ளது. ஆனால், புறப் பொருளிலே நிகழாத ஒன்றைப் பாடுதற்கும், நிகழ்ந்ததை மிகுத்துச் சொல்வதற்கும் வழியில்லை. நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சியையே புலவர்கள் தம் புறப்பாடல்களில் பதிவு செய்துள்ளனர். எனவேதான் புறப் பாடல்கள் பிற்காலத்தில் வரலாற்றினை அறிய உதவும் கருவூலமாகத் திகழ்கின்றன.

சங்கப் பாடல்களில் அகத்திணைப் பேசும் அடிகளினும், புறத்திணைப் பேசும் அடிகளே மிகுதியாகப் பயின்று வந்துள்ளன என்பதை கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன் அவர்கள், 'எண்ணிக்கை மிகுந்த அகப்பாடல்களிற் காதலும், காமமும் நுவலும் அடிகளையும், அவ்வகப் பாடல்களிற் பயிலும் வரலாற்றுக் குறிப்புகள் போலும் புறச் செய்திகளைக் கூறும் அடிகளையுமே, புறப்பாக்களின் அடிகளையும் கணக்கிடின, சங்கத் தமிழிலக்கியத்தில் அகப்பொருளினும் புறப் பொருள் பேசும் அடிகளே மிகுதியாகக் காணலாம். மிகச்சில புறப்பாடல்களிலேயே அகச் செய்திகள் வருகின்றன. ஆனால் அகப்பாடல்கள் வரலாற்றில் புறப்பொருட் செய்திகள் பொலிந்து தோன்றுகின்றன' (1989 : 186) என்று குறிப்பிடுவதைக் காணமுடிகிறது.

சங்ககால அக நூல்களில் மிகுதியான புறப்பொருட் செய்திகளை வழங்கும் நூல் அகநானூறேயாகும். இந்நூலின் 400 பாடல்களில் 149 பாடல்கள் வரலாற்றுச் செய்திகளை வழங்குகின்றன. ஒரே ஒரு பாடலில்

ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வரலாற்றுச் செய்திகள் இடம் பெறுகின்றன. இந்நூலில் பரணர் ஒருவரே முப்பத்தொரு பாடல்களில் வரலாற்றுச் செய்திகளைக் கூறுகின்றார் (அகம்.6, 62, 76, 116, 122, 135, 142, 148, 152, 162, 181, 186, 196, 198, 208, 212, 222, 236, 246, 258, 262, 266, 322, 326, 356, 372, 276, 386, 396). பரணர், மாமூலனார், நக்கீரர் ஆகிய புலவர்கள் தங்களின் பெரும்பாலான பாடல்களில் வரலாற்றுச் செய்திகளை இடம்பெற வைக்கின்றனர். வரலாற்று உவமைகள் மிகுதியாக இடம்பெறும் சில பாடல்களில் அகப் பொருளினும் வரலாறான புறப்பொருளே சிறந்து நிற்கின்றது.

அகநானூறு கூறும் வரலாற்றுச் செய்திகளில், 'காவிரி, உறந்தை, நன்னன், அன்னி, திதியன், மிஞிலி, ஆய், எயினன், கரிகாலன், பசும்பூட் பாண்டியன், புல்லி, வேங்கடம், கூடல் குறித்த செய்திகள் பலவிடங்களில் வருகின்றன. நற்றிணையில் 58 வரலாற்றுக் குறிப்புகள் உள்ளன. அகநானூற்றிலும் நற்றிணையிலும் ஊர்ப்பெயர்கள் மிகுதியும் உவமைகளாகப் பயிலுகின்றன. குறுந்தொகையில் 28 பாடல்களில் வரலாற்றுச் செய்திகள் உள்ளன. பெருவேந்தர்களினும் குறுநில மன்னர்களே மிகுதியாக இடம்பெற்றுள்ளனர். ஐங்குறுநூற்றில் தேனார், ஆழார், இருப்பை, கழார், தொண்டி, ஆகிய ஊர்கள் உவமைகளாகி உள்ளன. கலித்தொகையில் பாண்டியன், மதுரை பற்றிய செய்திகள் இருப்பினும் இதிகாசச் செய்திகளே மிகுதியாக உள்ளன (கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், 1986 : 257).

முல்லைப்பாட்டு, நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை ஆகிய நான்கு நெடும்பாடல்களிலும் அகப்பொருட் கருவோடு போர் வருணனைகள், நகர் வருணனைகள், இயற்கை வருணனைகள் ஆகியனவும் இடம்பெறுகின்றன. 'அகநூல்களில் புறக்குறிப்புகள் இடம்பெறுதல், பாடல்களில் தலைவியின் அழகுநலம், அம்பல் அலர் ஆகிய களவுப்பேச்சு, தாயின் கொடுமை, காதல் வெற்றி, தலைவன் ஈட்டி வரும் பொருள்வளம் ஆகியவற்றிற்கு உவமைகூறும்

வழியே நிகழ்கின்றது. விரித்துக் கூறினால் பொருள் சிறவாத அகப்பொருட் கருவை நன்கு புலப்படுத்துவதற்கும், அணிப்படுத்திக் கூறுவதற்கும், இவ்வரலாற்று உவமைகள் உதவுகின்றன. தான் கருதும் அகப்பொருட் கருத்தைச் சிறப்பித்து மொழியவும், தொலைவில் உள்ள மன்னர், நகரம் ஆறு பற்றிச் சிறப்பாகக் கூறவும், கற்பனை சிறக்கச் செய்யவும் புலவர்கள் வரலாற்றுக் குறிப்புகளை அகப்பாடல்களில் இடம்பெறச் செய்தனர் என்பர் அறிஞர் (அ.அ. மணவாளன், 1975 :30).

‘புறத்திணை கருப்பொருளாயும் அதுதான் உவமமாயும் அகத்திணையும் கலக்குமென்பதூஉம் இதனானே விரித்தாராயிற்று. அளவுமெனவே ஒரு செய்யுட்கண்ணும் அப்புறத்திணையாகிய இயற்பெயர்களும், சிறப்புப் பெயர்களும் ஒன்றேயன்றிப் பலவும் வருதலுங் கொள்க’ (55) என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறுவதிலிருந்து அகத்திணையில் புறத்திணை பெறும் பங்கு அறியப்படும். இச்செய்தி களிலிருந்து புலவர்கள் அகத்திணைப் பாடல்களை ஓர் இலக்கிய வாயிலாகவும், ஊடகமாகவும் கொண்டு தாம் கூறவிரும்பும் புறப்பொருட் செய்தியைக் கூறியுள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

புறம் பற்றிய நூல்கள்

எட்டுத்தொகை நூல்களுள் புறநானூறும், பதிற்றுப்பத்துமே புறம் பற்றிய நூல்களாகும். பத்துப்பாட்டு நூல்களில் காணப்படும் ஆற்றுப்படை நூல்கள் ஐந்துடன் சேர்த்து மதுரைக்காஞ்சி உட்பட ஆறு நூல்கள் புறம் பற்றிய நூல்கள் ஆகும்.

முல்லைப்பாட்டு, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை எனும் மூன்று நூல்களும் அகநூல்களாகும். நெடுநல்வாடையில் அகச்செய்திகள் மேலிட்டு இருப்பினும், ‘வேம்புதலையாத்த’ எனும் தொடர் பாண்டியனைக் குறித்தலால் அகம், புறம் என்ற விவாதத்திற்கு உட்பட்டதாகக் காணப்படுகிறது.

இப்பத்துப்பாட்டு நூல்களுள் இரண்டாவதாக இடம்பெற்றுள்ள பொருநராற்றுப் படையை முடத்தாமக் கண்ணியார் என்னும் பெண்பாற்புலவர் பாடியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. கரிகால் பெருவளத்தானைச் சிறப்பிக்கும் இந்நூல் 248 அடிகளைக் கொண்டது. பத்துப்பாட்டு நூல்களுள் இவ்வொரு நூலினை மட்டுமே பெண்பாற்புலவர் பாடியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

புறத்திணைகள்

புறப்பொருள் இலக்கணத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறும் இலக்கண நூல்கள் பல. அவற்றுள் தொல்காப்பியம், பன்னிரு படலம், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஆகிய மூன்றும் குறிப்பிடத்தக்கன. தொல்காப்பியர், புறத்திணைகளை ஏழு வகைகளாகப் பிரிக்கிறார். ஆனால் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை பன்னிரண்டு திணைகளாகப் பகுத்து விரிவுபடக் கூறுகிறது.

அகப்பொருளை ஏழாகக் கொண்ட தொல்காப்பியர் புறப் பொருளையும் ஏழாகப் பகுத்தார். அவை :

- 1) வெட்சி
- 2) வஞ்சி
- 3) உழிஞை
- 4) தும்பை
- 5) வாகை
- 6) காஞ்சி
- 7) பாடாண்

என்பனவாகும். ஆனால் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை தொல்காப்பியர் கூறிய ஏழு திணைகளோடு கரந்தை, நொச்சி, பொதுவியல், கைக்கிளை, பெருந்திணை ஆகிய ஐந்தைக் கூடுதலாகப் பெற்றுப் புறத்திணைகளைப் பன்னிரண்டாகக் காட்டுகிறது. தொல்காப்பியர் ஒவ்வொரு அகத்திணைக்கும் உரிய புறத்திணையினைக் கூறுகையில்,

வெட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனே	- (தொல்.பொருள்.59)
வஞ்சி தானே முல்லையது புறனே	- (தொல்.பொருள்.64)
உழிஞை தானே மருதத்துப் புறனே	- (தொல்.பொருள்.66)
தும்பை தானே நெய்தலது புறனே	- (தொல்.பொருள்.70)
வாகை தானே பாலையது புறனே	- (தொல்.பொருள்.73)
காஞ்சி தானே பெருந்திணைப் புறனே	- (தொல்.பொருள்.76)
பாடாண் பகுதி கைக்கிணைப் புறனே	- (தொல்.பொருள்.78)

என்னும் நூற்பாக்கள் வாயிலாக விளக்குகிறார். பண்டைக்கால போர், பசு, மண், கோட்டை, வலிமை என்னும் நான்கினை அடிப்படையாகக் கொண்டு செய்யப்பட்டது.

ஆக்களை கவர்தல் வெட்சி; அதனைத் தடுத்து நிறுத்துவது கரந்தை, மாற்றார் மண்ணைக் கவரச் செய்யும் போர் வஞ்சி; அதனைத் தடுப்பது காஞ்சி. பிறரிடமிருந்து கோட்டையைக் காப்பது நொச்சி; அக்கோட்டையைக் கவர முற்றுகையிடுவது உழிஞை. நேருக்கு நேர் நின்று வலிமையைக் காட்டப் போரிடுவது தும்பை; இவ்விருவருள் ஒருவர் பெறும் வெற்றியே வாகை ஆகும். இப்போர் முறைகளை,

வெட்சி நிரை கவர்தல் மீட்டல் கரந்தையாம்
வட்கார்மேல் செல்வது வஞ்சியாம் - உட்காது
எதிர்ஊன்றல் காஞ்சி எயில்காத்தல் நொச்சி
அதுவளைத்தல் ஆகும் உழிஞை - அதிரப்
பொருவது தும்பையாம் போர்க்களத்து மிக்கோர்
செருவென் றதுவாகை யாம் - (திவாகர நிகண்டு, ப.106)

என்னும் திவாகரப் பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

வெட்சி முதலாகிய ஏழு திணைகளில், உழிஞைத் திணை பற்றிய குறிப்பு இருப்பினும் அத்திணை பற்றிய பாடல் புறநானூற்றில் இல்லை. எஞ்சிய ஆறு திணைகள் புறநானூற்று அடிக்குறிப்புகள் காட்டும்

முறையில் கீழ்க்கண்டவாறு பாடல்களைப் பெற்றுள்ளன என்பர் (கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், 1986 : 288).

வெட்சித்திணை	-	5
வஞ்சித்திணை	-	11
தும்பைத்திணை	-	27
வாகைத்திணை	-	77
காஞ்சித்திணை	-	31
பாடாண்திணை	-	143

இவையன்றித் தொல்காப்பியத்தில் கூறப்பெறாத பிற திணைக்குரியன வாகக் காட்டப்பெறும் பாடல்களாக,

கரந்தைத்திணை	-	12
நொச்சித்திணை	-	6
பொதுவியல் திணை	-	70
கைக்கிளைத்திணை	-	3
பெருந்திணை	-	5

என்ற எண்ணிக்கைகள் சுட்டப்படுகின்றன. திணைகளில் பாடாண் திணைப் பாடல்களே மிகுதியாகப் பாடப்பெற்றுள்ளது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

ஆராய்ச்சி அறிஞர் ந. சஞ்சீவி அவர்கள் சங்க அகப்பாடல்களைப் பாடினோர் முந்நூறு எழுவரென்றும், புறப்பாடல் பாடினோர் எண்பத்தொன்பதின்மர் என்றும், அகம், புறம் இரண்டும் பாடினோர் எழுபத்தெழுவர் என்றும் கணக்கிட்டுக் காட்டுவர் (2008 : 208). இவரின் கூற்றுப்படி புறப்பொருளை மட்டும் பாடினோரும், அகப்பொருள், புறப்பொருள் இரண்டிலும் பாடினோரும் சேர்த்து நூற்று அறுபத்து அறுவர் (166) புறத்திணைக் குறித்துப் பாடியுள்ளதை அறிய முடிகிறது.

புறமாந்தர்கள்

சேர, சோழ, பாண்டியர் என்னும் மூவேந்தர்களும், வேளிர்களும், குறுநில மன்னர்களும், சீறூர் மன்னர்களும், வள்ளல்களும், மறவர்களும், மறக்குடிப் பெண்களும் புற மாந்தர்கள் ஆவர். இப்புற மாந்தர்களது வீரம், கொடை, புகழ், ஆட்சிச் சிறப்பு, நட்புத்திறன் ஆகியவற்றைப் பற்றிக் கூறுவதன் மூலம் அவர்களது ஆளுமைத் தன்மையை அறிய முடிகிறது. மூவேந்தர் வரலாற்றினையும், அவர்தம் ஆட்சிச் சிறப்பினையும் அறிந்து கொள்வதற்குப் பெருந்துணை புரியும் புறப்பாடல்கள் பின்வரும் நிலைகளில் அமைந்துள்ளன. அவை,

- புரவலனின் வீரம், கொடை, ஏனைய சிறப்புகளை மிகைப்பட மொழில்,
- அறிவுரை, உலகியற்கை, நிலையாமை கூறல்
- வாழ்த்தல்

என்பனவாகும்.

சங்க இலக்கியங்களால் அறியப்படும் வேந்தரை அட்டவணைப் படுத்தி ஆராய்ந்ததில் கீழ்க்காணும் உண்மைகள் விளங்குகின்றன என்பர் டாக்டர் அரங்க.இராமலிங்கம் (1987:53). இதனை,

1. 78 வேந்தர்களை அறிய முடிகின்றது. அவர்களை 84 புலவர்கள் பாடியுள்ளனர்.
2. 30 சேர வேந்தர்களை அறிய முடிகின்றது. இவர்களை 31 புலவர்கள் பாடியுள்ளனர்.
3. 24 சோழ வேந்தர்களை அறிய முடிகின்றது. இவர்களை 38 புலவர்கள் பாடியுள்ளனர்.
4. 24 பாண்டிய வேந்தர்களை அறிய முடிகின்றது. இவர்களை 39 புலவர்கள் பாடியுள்ளனர்.

என்று வகைப்படுத்தியுள்ளார். பேராசிரியர் ந.சஞ்சீவி அவர்கள் தமது

‘சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி அட்டவணைகள்’ என்னும் நூலின் ஆராய்ச்சிக் குறிப்பில் (2008 : 389),

1. சேர மன்னர் 25, சோழ மன்னர் 21, பாண்டிய மன்னர் 25 ஆக மூவேந்தர் எண்ணிக்கை 71. இவருள் சேரரும், பாண்டியரும் சம எண்ணிக்கை உடையவராயிருத்தல் கவனிக்கற்பாலது.
2. குறுநில அரசர்களின் எண்ணிக்கை 51. இது மூவேந்தர் எண்ணிக்கையில் (71) முக்கால் பகுதியாயிருத்தல் காணற்பாலது.
3. வள்ளல் எண்ணிக்கை 9 குடிகள் எண்ணிக்கை 7.
4. மொத்த அரசர் எண்ணிக்கை 139.

என்று கூறியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

பத்துப்பாட்டுள் நான்கு பாட்டுகள் வேந்தரைக் குறித்துப் பாடப்பெற்றவை. பொருநராற்றுப்படையும், பட்டினப்பாலையும் கரிகாற் பெருவளத்தானைக் குறித்தும், மதுரைக்காஞ்சியும், நெடுநல்வாடையும் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைக் குறித்தும் பாடப் பெற்றுள்ளன.

இதன் மூலம், பழந்தமிழ்ப் புலவர்களும், பழந்தமிழ் இலக்கியங்களைத் தொகுத்தோரும் மூவேந்தருக்கும் நிகரான இடத்தை வழங்கியிருக்கும் நிலையை அறிய முடிகிறது. பதிற்றுப்பத்து, புறநானூற்றுப் பாடல்கள் 24 ஆகியன சேரரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. பொருநராற்றுப்படை, பட்டினப்பாலை, புறநானூற்றுப் பாடல்கள் 66 ஆகியன சோழரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. பாண்டியரைப் பற்றி மதுரைக் காஞ்சி, நெடுநல்வாடை, புறநானூற்றுப் பாடல்கள் 31 ஆகியன குறிப்பிடுகின்றன. புறப்பாடல்கள் மட்டுமின்றி அகப்பாடல்களிலும் வேந்தரைப் பற்றிய குறிப்புகள் கிடைக்கின்றன (அரங்க. இராமலிங்கம், 1987 : 53) என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இதே போன்று குறுநில மன்னர்கள் பற்றியும், பிறர் பற்றியும் புறநானூறும், அகநூல்களும் பேசுகின்றன. இந்நூல்களின் வழியே புற மாந்தர்களான,

- (i) வேந்தர்கள்
- (ii) வேளிகள்
- (iii) குறுநில மன்னர்கள்
- (iv) சீறார் மன்னர்கள்
- (v) வள்ளல்கள்
- (vi) மறவர்கள்
- (vii) மறக்குடிப் பெண்கள்

போன்றோர்களின் ஆளுமைத்திறனை ஆராய்வதாக இவ்வியல் அமையும்.

மூவேந்தர்கள்

சங்க காலத்தில் செல்வாக்கும் ஆளுமையும் பெற்றவர்களாக மூவேந்தர்கள் விளங்குகின்றனர். அவர்கள் சேரர், சோழர், பாண்டியர் ஆகியோர் ஆவர். இம்மூவேந்தர்களின் ஆட்சிச் சிறப்பு, போர்த்திறன், கொடைத்திறன், நட்புத்திறன் ஆகியவற்றைப் பற்றி அறிவதன் மூலம் அவர்களது ஆளுமைத்திறம் வெளிப்படுகிறது.

சேரர்

மூவேந்தருள் சேர வேந்தரே தொன்மையானவராகவும், சிறப்பு மிக்கவராகவும் விளங்குகின்றனர். இலக்கியத்தில் சேர வேந்தர்கள், சேரர், சேரலர், ஆதன், கோதை, குட்டுவன், குடவர், குடக்கோ, கடுங்கோ, பொறையன், இரும்பொறை, வானவன், வானவரம்பன் என்னும் பெயர்களால் அழைக்கப்படுகின்றார்.

சேர நாட்டை ஆட்சி புரிந்த சேர வேந்தர் இரு கிளையினராகக் காணப்படுகின்றனர். ஒருவர் உதியஞ் சேரலாதன் வழிவந்தவர்.

மற்றொருவர் இரும்பொறை மரபில் வந்தவர் ஆவர். இவருள் உதியஞ்சேரலாதன் மரபில் வந்தவர் வஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்ட உள்நாட்டுப் பகுதிகளையும், பின்னவர் தொண்டியைத் தலைநகராகக் கொண்ட கடற்கரைப் பகுதியினையும் ஆட்சி புரிந்துள்ளனர்.

சங்க இலக்கியங்களுள், 'பதிற்றுப்பத்து' என்னும் நூல் முழுவதும் சேர பரம்பரையினரைப் பாடிச் செல்கிறது. சேரரைப் பற்றிய வரலாற்றினை அறிந்துகொள்வதற்குப் பதிற்றுப்பத்து துணையாவது போல், சோழருக்கோ, பாண்டியருக்கோ இலக்கியச் சான்று தனி நூலாகக் கிடைக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சேரவேந்தர்களின் பெயர்கள்

1. அந்துவஞ்சேரல் இரும்பொறை
2. ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன்
3. இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன்
4. இளங்குட்டுவன்
5. இளஞ்சேரல் இரும்பொறை
6. உதியன் சேரலாதன்
7. கடற்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன்
8. கணைக்கால் இரும்பொறை
9. கருவூர் ஏறிய ஓளவாட்கோப்பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை
10. கருவூர்ச் சாத்தன்
11. களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரல்
12. குட்டுவன் கோதை
13. கோக்கோதை மார்பன்
14. கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதை
15. செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன்
16. தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை
17. நம்பி குட்டுவனார்

18. பல்யானைச் செல்தெழு கட்டுவன்
19. பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ
20. மருதம்பாடிய இளங்கடுங்கோ
21. மாந்தரம் பொறையன் கடுங்கோ
22. மாரிவெண்கோ
23. முடங்கிக் கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதன்
24. யானைக் கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை
25. வஞ்சன்

மேற்கூறியவற்றுள் டாக்டர். சஞ்சீவியார் (2008 : 385) குறிப்பிடாத குட்டுவன் கண்ணன், குடக்கோ இளஞ்சேரல் இரும்பொறை, குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன், சேரமானெந்தை, பெருஞ்சேரலாதன், மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறை ஆகியோரையும், சேர வேந்தர்களாக குறிப்பிடுகிறார் டாக்டர் அரங்க. இராமலிங்கம் (1987 : 363-368).

சோழர்

சோழ வேந்தரின் தோற்றத்தையும் தொன்மையினையும் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. “ஆரியர்க்கு முன் தென்னாட்டில் வாழ்ந்த கருப்பு மனிதர் என்னும் பொருளில் வழங்கும் கால அல்லது கோல என்ற வடமொழிச் சொல்லினின்றும் வந்தது என்பர் சிலர்; சோளம் விளையும் நாடு ‘சோளநாடு’ அது சோழநாடு என ஆயிற்று என்பர் மற்றும் சிலர்; திருடன் என்ற பொருளில் வழங்கும் ‘சோரன்’ என்ற சொல்லிலிருந்து ‘சோழன்’ என்ற சொல் வந்தது என்பர் வேறு சிலர்” எனச் சோழரின் பெயர் படும்பாட்டைக் குறிப்பர் கா.கோவிந்தன் (1961 : 2).

சங்க இலக்கியங்களை ஆராய்ந்து பார்க்கிறபோது, சோழ அரசர்களைப் பற்றி ஒரு செய்தி தெரிகிறது. சோழ மன்னர் பரம்பரையில் ஒன்பது தாயாதிகள் இருந்தனர். அவர்கள் முடி

மன்னனாகிய பெரிய சோழ அரசனுக்குக் கீழடங்கிச் சிற்சில நாடுகளை அரசாண்டனர். ஆனால், அவர்கள் அடிக்கடி தங்களுக்குள் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். சோழர்குலத்து அரசர்கள் தங்களுக்குள்ளே போரிட்டுக் கொண்டதை சங்க நூல்களில் காண்கிறோம். தாயாதிகள் சமயம் நேர்ந்தபோதெல்லாம் முடியரசனுடன் போர்செய்து கலகம் உண்டாக்கினார்கள். கரிகாற்சோழன் அரசு கட்டில் ஏறினபோது, ஒன்பது தாயாதிகள் அவனுக்கு எதிராகக் கலகஞ் செய்து போரிட்டார்கள். அவர்களை எல்லாம் அவன் வென்று அடக்கிய பிறகு முடிசூடினான். கரிகாற்சோழன் இறந்தபிறகு அவன் மகனான கிள்ளிவளவன் சிம்மாசனம் ஏறியபோதும் ஒன்பது தாயாதிகள் கலகஞ் செய்து போரிட்டார்கள். அப்போது, செங்குட்டுவன் சோழரின் உள்நாட்டுப் போரில் தலையிட்டுப் போர் செய்து தன் மைத்துனனான, கிள்ளிவளவனைச் சிம்மாசனம் ஏற்றினான். தாயாதிப்போர் ஒருபுறமிருக்க சோழ அரசர்களில் அண்ணன் தம்பிகளும் சிலவேளைகளில் ஒருவருக்கொருவர் போர் செய்தனர். தகப்பனும் மகனுங்கூட தங்களுக்குள் போர்செய்து கொண்டதைச் சங்க இலக்கியங்களில் பார்க்கிறோம்.

இவ்வாறு ஒற்றுமையற்றுப் போருடற்றிய சோழரின் நிலையினை, பதினொரு வேளிர், ஒன்பது அரசர் என்பது நன்கு சிந்திக்கத்தக்க எண்கள் ஆகும். தொகைநூற் பாடல்களில் சோழர் என்னும் பன்மைச்சொல் பல இடங்களில் வருதலைக் காணலாம். உறந்தை, வல்லம், குடந்தை, பருவூர், பெருந்துறை முதலிய பல இடங்களில் சோழ மரபினர் இருந்தனர் என்று தெரிகிறது. இக்குறிப்புகளால், தொடக்க காலம் முதல் ஏறக்குறைய இரண்டாம் கரிகால காலம் வரை, சோழ நாட்டில் சோழ மரபினர் பலர் பல இடங்களில் இருந்து ஆட்சி புரிந்தனர்; அவருள் மண்ணாசை கொண்ட ஒருவன், மற்றவரை வென்றடக்க முயற்சித்தனன். இதனால் பல காலங்களில் பல

இடங்களில் போர் நடந்தன (மா. இராசமாணிக்கனார், 1959 : 23) என்று குறிப்பிடுகிறார். இவை சோழரின் தொடக்க கால அரசியல், ஆட்சியியல் நிலையினை உணர்த்துகின்றன வாகும்.

புகார், உறையூர், அமுந்தூர், ஆவூர், வெண்ணில், இடையாறு, குடந்தை ஆகியவற்றைச் சோழநாட்டுப் பேரூர்களாக இலக்கியங்கள் குறிப்பிட்டாலும் புகாரும், உறையூரும் தலைநகரங்களாகச் சிறப்பு பெற்றிருந்தன என்பதை,

பிறங்குநிலை மாடத்து உறந்தை யோனே - (புறம்.69 : 12)

சோழன் முதூர்ப் பேராச் சிறப்பின் புகார் - (சிலம்பு.பதிகம்.12)

என்ற அடிகளால் அறியலாம். சோழர் தலைநகரங்களுள் உறையூரே பழமையான ஊர் என்பதை, ஓய்மான் நாட்டு நல்லியக்கோடனைப் பாராட்டும் இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார்.

வருபுனல் வாயில் வஞ்சி - (சிறுபாண்.50)

மகிழ்நனை மறுகின் மதுரை - (சிறுபாண்.67)

ஓடாப் பூட்கை உறந்தை - (சிறுபாண்.83)

என மூவேந்தர் தலைநகரங்களைக் குறிப்பிடும்பொது, சோழரின் தலைநகராக உறந்தையைக் குறிப்பிடுகிறார். சோழர்க்கு இரண்டு தலைநகர் இருந்ததனை,

மாட மதுரையும் பீடா ருறந்தையும்

கலிகெழு வஞ்சியு மொலிபுனற் புகாரும் - (சிலம்பு, 8 : 3-4)

என்ற சிலம்பின் கூற்றால் அறிய முடிகிறது.

சோழவேந்தர்களின் பெயர்கள்

1. இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிளளி
2. இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நலங்கிள்ளிசேட் சென்னி

3. உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட் சென்னி
4. ஏனாதி திருக்கிள்ளி
5. கரிகாற் பெருவளத்தான்
6. குராப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவன்
7. குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன்
8. கோப்பெருஞ்சோழன்
9. செங்கணான்
10. செருப்பாழி எறிந்த இளஞ்சேட் சென்னி
11. தித்தன்
12. துலைபுக்க பெரியோன்
13. தூங்கெயில் எறிந்தோன்
14. நலங்கிள்ளி
15. நல்லுருத்திரன்
16. நெடுங்கிள்ளி
17. தெய்தலங்கானல் இளஞ்சேட் சென்னி
18. பேரவைக் கோப்பெருநற்கிள்ளி
19. மாவளத்தான்
20. முடித்தலைக் கோப்பெருநற்கிள்ளி
21. வேற்பஃறடக்கைப் பெருவிறகிள்ளி

பாண்டியர்

சேர, சோழ வேந்தரினும் பாண்டியருக்குத் தொன்மையான வரலாறுகளை இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. காய்சின வழுதி முதலாகக் கடுங்கோன் ஈறாகவுள்ள பாண்டிய வேந்தர் என்பத் தொன்பதின்மர், கடல் கொள்ளப்பட்ட தென் மதுரையிலிருந்து ஆட்சி புரிந்து, முதற் சங்கத்தைத் தோற்றுவித்தனர் என்றும், வேண்தேர்ச் செழியன் முதலாக முடத்திருமாறன் ஈறாகவுள்ள ஐம்பத் தொன்பதின்மர், கபாடபுரத்திலிருந்து இரண்டாவது சங்கத்தைத் தோற்றுவித்தனர் என்றும், முடத்திருமாறன் முதலாக உக்கிரப்

பெருவழுதி ஈறாகவுள்ள நாற்பதொன்பதின்மர் இப்பொழுதுள்ள மதுரையில் இருந்து ஆட்சி புரிந்து மூன்றாவது சங்கத்தைத் தோற்றுவித்தனர் என்றும், இத் தமிழ்ச் சங்கங்களில் பாண்டிய வேந்தர் முறையே எழுவர, ஐவர், மூவர் எனக் கவியரங்கேறினர் என்றும் இறையனார் அகப்பொருள் உரை இயம்புகின்றது (1958 : 5-6).

தொல்காப்பியத்திற்குப் பாயிரம் எழுதிய பனம்பாரனார், பாண்டியன் அவையில் புலவர் கூடியிருந்து தமிழ் ஆராய்ந்ததையும், நூல்கள் அரங்கேற்றம் பெற்றதையும்,

நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் அவையத்து

அறங்கரை நாவின் நான்மறை முற்றிய

அதங்கோட் டாசான்

- (தொல். பாயிரம், 9-11)

என்று குறிப்பிடுவதன் மூலம் அறியலாம். இச்சிறப்புக் கருதியே பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் தமிழ் வளர்த்த பாண்டியரையும், அவர்தம் தலைநகரமாகவும், தமிழ்நூல்களின் தகுதியினை ஆராயும் நகரமாகவும் விளங்கிய மதுரையையும் குறிப்பிடும்பொழுது,

தமிழ்கெழுகூடற் றண்கோல் வேந்தே

- (புறம்.58 :13)

தமிழ்நிலை பெற்ற தாங்கரு மரபின்

மகிழ்நனை மறுகின் மதுரை

- (சிறுபாண்.66-67)

மதுரைத் தென்றல் வந்தது காணீர்

- (சிலம்பு.13 : 130-132)

எனப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் கூறுவதிலிருந்து சேரருக்கும், சோழருக்கும் இல்லாத தமிழ்வளர்த்த பெருமை பாண்டியருக்கு உண்டு என்பதை அறிய முடிகிறது.

சேர, சோழ வேந்தர்களின் தலைநகரங்களைவிடப் பாண்டியரின் மதுரையையும், கொற்கையையும் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் போற்றப்படுகின்றது. பாண்டிய நாட்டின் முதன்மைத் துறைமுகப்

பட்டினங்களாகக் காயலும், தொண்டியும் விளங்கின. பாண்டியரைப் பாண்டியர் (அகம்.162 : 21), செழியன், வழுதி (புறம்.3 : 13), பூழியன் (புறம்.387 : 28), மாறன் (மதுரைக்,722), தென்னவன் (மதுரைக்.40), பஞ்சவன் (புறம்.58 : 8) என இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன.

பாண்டிய வேந்தர்களின் பெயர்கள்

1. அண்டர் மகன் குறுவழுதியார்
2. அறிவுடை நம்பி
3. ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன்
4. இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன்
5. ஏனாதி நெடுங்கண்ணன்
6. ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன்
7. கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி
8. கருங்கை ஒள்வாள் பெரும்பெயர்வழுதி
9. கானப்பேர் எயில்கடந்த உக்கிரப்பெருவழுதி
10. கீரஞ்சாத்தன்
11. குறுவழுதியார்
12. கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன்வழுதி
13. சித்திரமாடத்துத் துஞ்சிய நன்மாறன்
14. தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன்
நெடுஞ்செழியன்
15. நம்மி நெடுஞ்செழியன்
16. நல்வழுதி
17. நிலந்தருதிருவிநெடியோன்
18. பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி
19. பொற்கைப் பாண்டியன்
20. மதிவாணன்
21. மாலைமாறன்
22. மாறன்வழுதி

23. முடத்திருமாறன்
 24. வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதி
 25. வெற்றிவேற் செழியன்

மூவேந்தர்களின் ஆளுமைத் திறன்

சங்க இலக்கியங்கள் ஆட்சி செய்யும் தலைவனை வேந்தன், மன்னன், அரசன், இறை அல்லது இறைவன், காவலன், கோ எனப் பல்வேறு பெயர்களால் சுட்டுகின்றன. வேந்தர், மன்னர், அரசர் ஆகிய சொற்களை மேலோட்டமாக பார்க்கும்பொழுது இச்சொற்கள் ஒருபொருட்பன்மொழி போலத் தோன்றும். ஆனால் ஆழமாக நோக்குகையில் ஒவ்வொரு சொல்லும் தம்மளவில் பொருள் வேறுபாடு உடையதாகவும், ஒவ்வொரு காரணம் பற்றி உருவானதாகவும் உள்ளது. இவற்றுள் மன்னன், வேந்தன் என்ற இவ்விரு சொற்களின் ஆளுமையே மிகுதியாக உள்ளது. மன்னர் என்ற சொல் குறுநில மன்னனையும், வேந்தன் என்ற சொல் முடியுடை ஆட்சித் தலைவர்களாகிய சேர, சோழ, பாண்டியரையும் குறிக்கின்றனர். இதனை,

- சீறார் மன்னன் நெருநை ஞாங்கர்
 வேந்துவிடு தொழிலொடு சென்றனன் - (புறம்.319 : 12-13)
- சீறார் மன்னர் ஆயினும் எம்வயின்
 பாடறிந்து ஒழுகும் பண்பி னோரே - (புறம்.197 : 13-14)
- வென்றெறி முரசின் வேந்தர் - (புறம்.112 : 4)
- கொற்ற வெண்குடை கொடித்தேர் வேந்தர் - (புறம்.367 : 14)

(1) ஆட்சித்திறன்

சங்ககால வேந்தர்கள் சிறந்த ஆட்சித்திறம் உடையவர்களாய்த் திகழ்ந்தனர். 'இறைவன் எவ்வாறு உயிர்களிடத்தில் அன்பு செலுத்தி வேண்டியவர், வேண்டாதவர் என்ற வேறுபாடு இல்லாமல்

காக்கின்றானோ, அதைப்போன்று வேந்தன் குடிமக்கள் எல்லோரையும் காக்க வேண்டும்' என்று வள்ளுவர் கூறுகிறார். இதனை,

ஓர்ந்துகண் ணோடாது இறைபுரிந்து யார்மாட்டும்
தேர்ந்துசெய் வ:தே முறை - (குறள், 543)

என்ற குறள் மூலம் உணர முடிகிறது.

சங்ககால மன்னர்கள் புலவர்களை மதித்துப் போற்றியமையால் இருவர்களுக்குமிடையே நெருங்கிய உறவு மலர்ந்தது. புலவர்கள் மன்னர்களின் மாண்புகளைப் பாராட்டி மகிழ்ந்ததுடன், அமைச்சர்களாகவும், நிர்வாகச் செம்மைக்கு ஆன்ற அறிவுரை கூறும் ஆன்றோர்களாகவும் விளங்கி, மன்னன் செம்மையாக ஆட்சிப் புரிவதற்கு வழிவகுத்தனர்.

இதனை, வள்ளுவர் 'தவறு கண்டால் ஒதுங்கிச் செல்லாது சமுதாய நன்மைக்காகவும், ஆட்சியின் நேர்மைக்காகவும் பாடுபடும் சான்றோர் பலரும் ஆளும் அரசனை இடித்துரைக்கும் இயல்பினராவர். பெரியோரைத் துச்சமாக மதித்து அதிகார போதையால் புறக்கணிக்கும் அரசன், பகைவர் இல்லையாயினும் கெடுவது உறுதி' என்று கூறுகிறார். இதனை,

இடிப்பாரை இல்லாத ஏமரா மன்னன்
கெடுப்பார் இலானும் கெடும் - (குறள், 448)

என்ற குறள்வழி வலியுறுத்துகிறார்.

நாடாளும் வேந்தர்கள் தமது உள்ள அமைதிக்கு ஏற்றவாறும், அறிவிலும், கல்வியிலும் சிறந்த அறிஞர்களின் அறிவுரைகளையும், புலவர்களின் பொன்னுரைகளையும் போற்றி நின்றே ஆட்சி செலுத்தினர். அரசன் விருப்பத்திற்கு மாறாக மக்கள் கிளர்ந்து எழுந்ததாகச் சங்க நூல்களில் யாங்கணும் இல்லை. மன்னர் யாவரும் மக்கள் வாழ்க்கையில் அமைதி நிலவ வேண்டும் என்றும், குடிகளுக்கு நன்மைகள் புரிவதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டும் ஆட்சி புரிந்தனர்.

அரசு இயங்குவதற்கும், செயல்களை நிறைவேற்றுவதற்கும் அனுபவமிக்க ஆட்சியாளர்கள் தேவை. ஆட்சியாளர்கள் அரசை இயக்கும் வலிமை படைத்தவர்கள். அவர்கள் ஒரு குழுவாக அமைந்து, தனித்தனிப் பொறுப்புகளை ஏற்று அரசை வழி நடத்துதல் இயல்பு. சங்க இலக்கிய வேந்தர் தம் ஆட்சியையும், மக்கள் நல்வாழ்வுத் திட்டங்களையும் தாமே நேரடியாகச் செயலாற்றாமல் ஒரு சில குழுக்களைத் தமக்குத் துணையாகக் கொண்டு அக்குழுக்களின் கருத்துரையுடன் ஆட்சி புரிந்தனர்.

அவ்வகையில், அரசனின் ஆட்சி செம்மையுறுவதற்கு சுற்றம், அமைச்சர், காவிரி மாக்கள், அறங்கூறவையும், நாளவை, ஊரவை, ஐம்பெருங்குழு, எண்பேராயம், தூதர், ஒற்றர், படைகள், ஊர்க்காவலர், தெருக்காவலர், நகர்க்காவலர் போன்றோர் உறுதுணை புரிந்துள்ளனர். ஐம்பெருங்குழுவினர் என்பார் அமைச்சர், புரோகிதர், படைத்தலைவர், தூதுவர், சாரணர் ஆகியோர் என்பார் அடியார்க்குநல்லார். மாசனம், புரோகிதர், மருத்துவர், கணியர், அமைச்சர் எனும் ஐவரென்பார் அரும்பத உரையாசிரியர். எண்பேராயத்தினர் என்பார் கரணத்தியலர், கருமகாரர், கனகச்சுற்றம், கடைகாப்பாளர், நகரமாந்தர், படைத்தலைவர், யானைவீரர், குதிரைவீரர் ஆகிய எண்மர் என்பர் அடியார்க்குநல்லார். இவ்வாயம் அரசு அலுவலர்களைத் தன்னகத்தே கொண்டது. அமைச்சரையும், படைத்தலைவரையும் மலைபடுகடாம் நீங்காச் சுற்றம் எனக் கூறுகின்றது. இவருள் அமைச்சர் ஏனைய யாவரின் இன்றியமையா உறுப்பாவர்.

செங்கோலாட்சி

தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை இவ்வரசு அலுவலரினும், வேந்தரைச் செங்கோல் நெறிபிறழா நிலையிலிருந்த புலவர்களே பெருந்தொண்டாற்றியுள்ளனர். ஐம்பெருங்குழு, எண்பேராயம், அணுக்க அலுவலர் ஆகிய யாவரினும் உரிமைமிக்க புலவர்களின்

அஞ்சாத வாய்மையுரை வேந்தர்களின் செங்கோன்மைக்குத் துணையாயிருக்கிறது.

பழந்தமிழ் வேந்தர்கள் குடிமக்களைக் காப்பாற்றி, சிறப்பாக ஆட்சிபுரிந்ததை சங்க இலக்கியங்கள் சிறப்பிக்கின்றன. மக்களின் தந்தையாக அரசன் கருதப்பட்டதை,

அருளும் அன்பும் நீக்கி நீங்கா
நிரயங் கொள்பவரோ டொன்றாது காவல்
குழவி கொள்பவரின் ஓம்புமதி
அளிதோ தானேயது பெறலருங் குரைத்தே - (புறம்.5 :5-8)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. மன்னனே மலர்தலை உலகத்து உயிராக விளங்கினான். உயிருக்கு உறுதி பயப்பனவாகிய உண்ணும் உணவும், பருகும் நீரும் உலகத்துக்கு உயிராகக் கருதப்படவில்லை. வேந்தனின் இயக்கமே உலகத்தின் இயக்கம் என்பதை,

நெல்லு முயிரன்றே நீரு முயிரன்றே
மன்ன னுயிர்த்தே மலர்தலை யுலகம்
அதனால் யானுயி ரென்ப தறிகை
வேன்மிகு தானை வேந்தற்குக் கடனே - (புறம்.184)

என்ற பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

புலி தன் குருளைகளைப் பேணுவதுபோல் அரசன் மக்களைப் பேணிப் பாதுகாத்தான். தாய்ப்புலி தான் உயிரோடு வாழும்வரை தன்னுடைய குட்டியைப் பிறர்கொண்டு போக விடாததுபோல, தம் மக்களைப் பகைவேந்தர் அடிமையாக்கிவிடாமல் பாதுகாத்து ஆட்சி புரிந்தனர். இதனை,

புலிபுறங் காக்குங் குருளை போல
மெலிவில் செங்கோ னீ புறங் காப்ப - (புறம்.42 : 10-11)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

இத்தகைய சிறந்த பண்புகள் படைத்தவர்களாய் வேந்தர்கள் ஆட்சிபுரிந்ததனால் மக்கள் அரசனின் இன்றியமையாமையை உணர்ந்தனர். அரசர் யாம் என்ற தலைவீக்கமும், குடிகள் பிறர் என்ற இழி நோக்கமும் சங்க காலத்தில் தலைகாட்டவில்லை. இதனாலேயே குறுங்கோழியூர் கிழார் என்னும் புலவர், இரும்பொறையை நோக்கிப் பாடும்பொழுது உலகத்தின் கண்ணே நிலைபெற்று வாழ்கின்ற உயிர்களெல்லாம் தாம் தம் அரசனிடத்து வைத்து காதலால் அவனுக்கு ஏதேனும் துன்பம் வருமோ? என்று அஞ்சுகின்றன என்று வேந்தரின் சிறந்த ஆட்சி சிறப்பை வெளிப்படுத்துகிறார். இதனை,

மன்னுயி ரெல்லா நின்னஞ் சும்மே - (புறம்.21)

என்ற பாடலடிகள் மூலம் உணர முடிகிறது.

வேந்தர்கள் நாட்டு வளம் பெருக்கி, மக்கள் துன்பம் அகற்றி, விருந்தருத்தி, பிறர்வாழ தாம் வாழ்ந்தனர். அவர்கள் நெறிதவறாது ஆண்டு வந்ததால் குடிமக்கள் எவ்வித கவலையும் இன்றி மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்தனர். மேலும் தம்மை நாடிவந்த புலவர் பெருமக்களை அன்புடன் வரவேற்று, வேண்டியன நல்கிப் போற்றினர். தம்மைவிட்டுப் பிரியும்பொழுது, ஏழடி புலவரின் பின்சென்று வழியனுப்பும் பண்பாட்டையும் பெற்றிருந்தனர். இத்தகைய பண்புநலன்களைப் பெற்று வேந்தர் ஆட்சி புரிந்ததனாலேயே, அவர்களைப் புலவர்கள் தாங்கள் விரும்பிய நேரத்தில் காணவும், கண்டு பேசவும் உரிமை பெற்றிருந்தனர்.

முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவனாகிய தொண்டைமான் இளந்திரையன், கதிரவன் கதிர்களைச் சொரிவது போல நீதி தவறாது முறையிரந்தார்க்கும், குறையிரந்தார்க்கும் வேண்டியவற்றை, வேண்டினார்க்கு அருள் செய்த திறத்தை,

குணகடல் வரைப்பின் முந்நீர் நாப்பண்

பகல்செய் மண்டிலம் பாரித் தாங்கு

முறைவேண்டு நர்க்குங் குறைவேண்டு நர்க்கும்

வேண்டுப வேண்டுப வேண்டுநர்க் கருளி

- (பெரும்பாண்., 441-444)

என்னும் பெரும்பாணாற்றுப்படை அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

குடிமக்கள் நலன்

மக்கள் நலனில் மிகுந்த நாட்டம் கொண்ட வேந்தனாகப் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் விளங்குகின்றான். ‘நான் இளையவன் என்று கருதி என்மேல் போர் தொடுப்போரைச் சிதறியோடச் செய்து அவரை வெற்றிக்கொண்டு, அவர் முரசைச் கைப்பற்றுவேன். அவ்வாறு செய்யாவிடில், கொடியவன் எனக் கண்ணீர் பெருக்கிக் குடிமக்கள் பழிதூற்றும் கொடுங்கோலன் என்று என்னை இகழ்வாராக’ என வஞ்சினம் கூறுவதன் மூலம் வேந்தன் மக்களை முன்னிறுத்தி ஆட்சி புரிந்ததை அறிய முடிகிறது. இதனை,

சிறுசொற் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை

அருஞ்சமஞ் சிதையத் தாக்கி முரசுமொ

டொருங்ககக் படேள னாயிற் பொருந்திய

என்னிழல் வாழ்நர் சென்னிழர் காணாது

கொடியனெம் மிறையெனக் கண்ணீர் பரப்பிக்

குடிபழி தூற்றுங் கோலே னாகுக

- (புறம்.72 : 7-12)

என்ற பாடலடிகள் மூலம் உணர முடிகிறது. பண்டைத் தமிழ் வேந்தரின் ஆட்சிச் சிறப்பிற்கு இப்பாடல் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறது.

அக்கால வேந்தர் அறமல்லாதன நிகழின் அதனைப் பார்த்துக் கொண்டிராமல், முனையிலேயே கிள்ளியெறிந்து செங்கோலோச்சினர் என்பதை,

அல்லது கடிந்த அறம்புரி செங்கோல்

பல்வேல் திரையன்

என்று தொண்டைமான் இளந்திரையனை, கடியலூர் உருத்திரங்
கண்ணனார் பாராட்டுவதன் மூலம் அறிய முடிகிறது. இத்தன்மை
யுடைய வேந்தர் நாட்டில் நல்லாட்சி புரிந்ததனால் நமக்கு நரை
தோன்றவில்லை என்று பிசிராந்தையார் போற்றுகின்றார். இதனை,

யான்கண் டனையரென் னினையரும் வேந்தனும்

அல்லவை செய்யான் காக்கு மதன்றலை

ஆன்றவிந் தடங்கிய கொள்கைச்

சான்றோர் பலர்யான் வாழு மூரே

- (புறம்.191 : 4-7)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இதன்மூலம் பண்டைத் தமிழக
வேந்தரின் ஆட்சித்திறத்தை அறிய முடிகிறது. மேலும் பருவமழை
பொய்த்தாலும், இயற்கையிகந்த செயல்கள் நிகழ்ந்து மக்கள்
இன்னலுற்றாலும் அதற்குப் பொறுப்பானவன் மண்ணாரும் வேந்தனே
யாவான் என்னும் கருத்தை,

மாரி பொய்ப்பினும் வாரி குன்றினும்

இயற்கை யல்லன செயற்கையிற் றோன்றினும்

காவலர்ப் பழிக்குமிக் கண்ணகன் ஞாலம்

- (புறம்.35 : 19-21)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இதனை உணர்ந்து,
பண்டையத் தமிழக வேந்தர்கள், அறத்தின்வழி ஆட்சி நடத்தினர்.
இத்தகைய ஆட்சித் திறத்தால் மழையும் தப்பாது பொழிந்து மக்களும்
அச்சமற்று துன்பம் நீங்கி இன்ப வாழ்வினை இடையறாது பெறுவர் என
அறிய முடிகிறது.

சோழன் கரிகாலன், தன்னிடம் நீதிகேட்டு வந்த இரு
முதியவர்களுக்கு, முதியவன் வேடத்தில் நீதி வழங்கி சிறப்பாக
ஆட்சிபுரிந்ததை,

..... முதியோர்

அவைபுகு பொழுதிற்றம் பகைமுருண் செலவும்

- (பொருந. 187-188)

இளமை நாணி முதுமை யெய்தி

உரைமுடிவு காட்டிய உரவோன் - (மணி.4 : 107-108)

உரைமுடிவு காணான் இளமையோன் என்ற

நரைமுது மக்கள் உவப்ப நரைமுடத்துச்

சொல்லான் முறைசெய்தான் சோழன், குலவிச்சை

கல்லாமற் பாகம் படும் - (பழமொழி. 6)

முதலான இலக்கிய அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

இவ்வாறு வேந்தர்கள் தம் முன்னோர் சென்ற சீறிய வழியைத் தாமும் பின்பற்றி, தீத்தொழிலைப் போக்கிச் செங்கோலைச் செம்மையுடையதாக்கி, நிர்வாகத்திறன் மிக்கவர்களாய் மக்கள் நலன்களோடு வாழ தாம் வாழ்ந்த சிறந்த ஆளுமைத்திறன் உடையோராய்த் திகழ்ந்துள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

(2) போர்த்திறன்

மனித வரலாற்றில் ஒவ்வொரு காலக்கட்டத்தில் ஒவ்வொரு இயல்பு சிறப்பாகப் போற்றப்படுவதுண்டு. இவ்வியல்பினை அவ்வக்கால இலக்கியங்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. அவ்வகையில் சங்க காலத்தில் வீரம் முதன்மையாகப் போற்றப்பட்டமையை அறியமுடிகிறது. வீரமிக்கவர்களே சிறப்புக்குரியவர்களாகக் கருதப்பட்டனர். வீரர்கள் போரில் விழுப்புண் பெறாத நாள்களை யெல்லாம் தம் வாழ்நாளில் வீணாகிவிட்ட நாள்களாகக் கருதுவர்.

விழுப்புண் படாதநாள் எல்லாம் வழுக்கினுள்

வைக்குந்தன் நாளை எடுத்து - (குறள், 770)

என வள்ளுவர் குறிப்பிடுவதைப்போல, பழங்காலத்தில் போர் தவிர்க்க இயலாததாகவும், காலத்தின் தேவையாகவும் அமைந்திருந்தது. எனவே மூவேந்தர்களும் தாங்களுக்குள் போருடற்றிக்கொண்டு மாண்டது வரலாற்றில் தவிர்க்க முடியாததாக அமைந்தது. வேந்தர்கள் தங்கள்

வாழ்நாளில் செய்த அறப்பணிகளினும், கொடைச்செயல்களினும், போர்க்களத்தில் தாம்பெற்ற பெருவெற்றிகளை மிக மதித்துப் போற்றியுள்ளனர்.

போருக்குரிய காரணங்களாகப் பற்பல கருத்துகள் கூறப் படுகின்றன. ‘இயல்பான மறப்பண்பு, மண்ணாசை, இடஞ் சிறிதென்னும் ஊக்க மேலீடு, அரசர்க்கரசராகத் திகழும் உட்கோள், அரசரிமைக்குத் தடைவிளைதல், அரசரிமை யார்க்கெனும் சிக்கல், மானக்குறைவு உண்டாக மற்றையோர் நடத்தல், மகள் மறுத்தல் ஆகிய காரணங்களால் போர் தோன்றக்கூடும்’ என்பர் அறிஞர் சு.வித்தியானந்தன் (1971 : 83-86). ‘பல சமயங்களில்போர் என்பது வேந்தர்களின் மனஎழுச்சி காரணமாகவும், மேலாண்மை உணர்வு காரணமாகவும் விளைந்திருக்கிறது என்றும், சில சமயங்களில் ஆரியரைத் துரத்த, கடம்பரை ஒறுக்க என்று தகுந்த காரணங் களுக்காகவும் நிகழ்ந்திருக்கிறது’ என்றும் ஆய்வாளர் கருதுகின்றனர் (D.K. George, 1977, P.134-138)

போர் அறம்

உயிர்க்கொலை மலிந்த போர்க்களத்திலும் அற அடிப்படையிலான சில வரையறைகள் பின்பற்றப்பட்டன. போர்த்தொடங்குவதற்கு முன்னால் போர்ச் செய்தியினை முரசறைந்து தெரிவிப்பர். ஆனிரை, பார்ப்பனர், பெண்டிர், பிணிவுடையோர், மக்கட்பேறற்றோர் ஆகியவர்களுக்குப் போர்ச் சூழலிலிருந்து பாதுகாப்பளிக்கப்பட்டது. இதனை,

ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித்
தென்புல வாழ்நர்க் கருங்கட னிறுக்கும்
பொன்றோ புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும்

எம்மம்பு கடிதுவிடுது நும்மரண் சேர்மிமென

அறத்தாறு நுவலும் பூட்கை ...

- (புறம், 9: 1-6)

எனப் புறநானூற்று அடிகளும்,

பார்ப்போ ரறவோர் பசுப்பத் தினிப்பெண்டிர்

மூத்தோர் குழவி யெனுமிவரைக் கைவிட்டுத்

தீத்திறத்தார் பக்கமே சேர்க

- (சிலம்பு.21 : 53-55)

எனச் சிலப்பதிகாரமும் குறிப்பிடுகின்றன.

அடையாள மாலைச் சூடல்

போருக்கெழும் வேந்தரும், வீரரும் தத்தமக்குரிய மாலையினைச் சூடுதல் மரபு. சேர, சோழ, பாண்டியருக்கு முறையே பனை, ஆத்தி, வேம்பு ஆகிய மாலைகள் உரியன என்பார் தொல்காப்பியர். மூவேந்தரும் தத்தமக்குரிய மாலையினை அணிந்து போருடற்றியதை,

இரும்பனம் போந்தைத் தோடுங் கருஞ்சினை

அரவாய் வேம்பின் அங்குழைத் தெரியலும்

ஓங்கிருஞ் சென்னி மேம்பட மிலைந்த

இருபெரு வேந்தரு மொருகளத் தவிய

வெண்ணித் தாக்கிய வெருவரு நோன்றாட்

கண்ணார் கண்ணிக் கரிகால் வளவன்

- (பொருந. 143-148)

எனப் பொருநராற்றுப்படை குறிப்பிடுகின்றது. போர் மேற்செல்லும் வேந்தன் கொற்றக் குடையையும், வாளையும் முறையே நல்ல நாளில் முதற்கண் அனுப்புவது மரபு. திருமாவளவன் நல்ல நாளில் வாளையும் குடையையும், முரசையும் போக்கியதை,

செருவெங் காதலிற் றிருமா வளவன்

வாளுங் குடையு மயிர்க்கண் முரசும்

நாளொடு பெயர்த்து பெறுகவிம்

மண்ணக மருங்கினென் வலிகெழு தோள் - (சிலம்பு.5 : 90-93)

என்றும், வடவாழிய மன்னரை வெல்லும் பொருட்டு சேரன்
செங்குட்டுவன் நல்லநாளில் குடையையும், வாளையும் வெளிப்
போக்கியதை,

மறமிகு வாளு மாலைவெண் குடையும்

புறநிலைக் கோட்டப் புரிசையிற் புகுத்திப்

புரைதீர் வஞ்சி போதையிற் றொடுப்போன் - (சிலம்பு.26 : 44-46)

என்றும் இளங்கோவடிகள் உரைப்பர்.

போருக்குப் புறப்படுமுன் விரிச்சி கேட்டல், புள் முதலியவற்றால்
நிமித்தம் காணல், உன்னமரத்தின் நிலைநோக்கல் ஆகிய நம்பிக்கைச்
செயல்கள் உண்டெனினும், இவற்றைக் கருதாதவரும் இருந்திருக்
கின்றனர் என்பதை,

காலனும் காலம் பாரக்கும் பாராது

வேலீண்டு தானை விழுமியோர் தொலைய

வேண்டிடத் தடுஉம் வெல்போர் வேந்தே

புதுப்புள் வரினும் பழம்புட் போகினும்

விதுப்புற வறியா வேமக் கலப்பினை

புன்கா ஒன்னத்துப் பகைவ நெங்கோ - (பதிற்.84 :15)

என்னும் பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

களரும் மணலும் பரந்த பெருவெளிகளான 'பறந்தலை'
எனப்படும் இடங்களிலேயே வேந்தர் போர்க்களத்தை அமைத்துக்
கொண்டனர் என்பது வாகைப்பறந்தலை, வெண்ணிப்பறந்தலை,
தலையாலங்கானம் ஆகிய களப்பெயர்களால் அறியப்படுவதை,

தமிழ்தலை மயங்கிய தலையாலங் கானத்து - (புறம்.19:2)

களிற்றுக் கணம்பொருத கண்ணகன் பறந்தலை - (புறம்.35)

இருபெரு வேந்தரு மொருகளத் தவிய

வெண்ணித் தாக்கிய வெருவரு நோன்றாட்

கண்ணார் கண்ணிக் கரிகால் வளவன் - (பொருநர்.741-743)

என்ற பாடலடிகளின் மூலம் உணரமுடிகிறது. போர்கள் அனைத்தும் பகற்பொழுதிலேயே நடைபெற்றன. போரில் புறக்கொடுத்தல் இழிந்த செயலாகவும், அவ்வாறு புறமுதுகிட்டோர் மீது வாளோச்சுதல் அறக்கேடாகவும் கருதப்பட்டிருக்கிறது.

நால்வகைப் படைகள்

நால்வகைப் படைகள் பெருவேந்தரின் செல்வத் தகுதியையும், வலிமைப் பெருக்கத்தையும் காட்டும் அடையாளமாக இருந்திருக்கின்றன.

வேந்தர், போரில் காலாட்படை, குதிரைப்படை, யானைப்படை, தேர்ப்படை என்ற நான்கு வகையான படைகளைப் பயன்படுத்தினர். சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியை நால்வகைப் படைத் தலைவரும் சூழ்ந்திருப்பதை,

புகர்நுதலவிர் பொற்கோட் டியானையர்

கவர் பரிக்கச்சை நன்மாவின்

வடிமணி வாங்குருள

கொடி மிசைநற் றேர்க்குழுவின்

கதழிசை வன்கணினர்

வாளின் வாழ்ந ரார்வமொ டுண்டிக்

கடலொலி கொண்ட தானை - (புறம்.377 : 23-29)

என உலோச்சனார் குறிப்பிடுவர். பதிற்றுப்பத்தும் (62:1-4), புறநானூறும் (72 :3-5) நால்வகைப் படையினைப் பற்றிக் குறிக்கின்றன.

வஞ்சினம் உரைத்தல்

போருக்குச் செல்லுமுன் வேந்தரும், வீரரும் வஞ்சினம் உரைத்தல் மரபு. வேந்தர் உரைக்கும் வஞ்சினம் படைவீரர்களை ஊக்கப்படுத்தி, சிறப்பாகப் போரிடத் தூண்டுவதற்கு வழிவகுக்கின்றது. தாம் எண்ணிய இலக்கை அடைவதற்கும், உள்ளத்துறுதி குலையாமல் இருப்பதற்கும் வஞ்சினம் பயன்பட்டது. பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் (புறம்.72), ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன் (புறம்.71), சோழன் நலங்கிள்ளி (புறம்.73), கரிகாற் பெருவளத்தான் (சிலம்பு.5 : 92-93) ஆகிய வேந்தர்கள் வஞ்சினம் உரைத்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது. வெற்றிபெற்ற வேந்தன் தான் பெற்ற வெற்றியைத் தன் பெயரோடு இணைத்து வழங்குவது சங்ககால வேந்தர் மரபு.

1. ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் (புறம்.183)
2. ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன் (புறம்.71)
3. கருவூர் ஏறிய ஒள்வாட் கோப்பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை (புறம்.5)
4. கானப்பேரெயில் கடந்த உக்கிரப்பெருவழுதி (புறம்.21)
5. செருப்பாழி எறிந்த இளஞ்சேட் சென்னி (புறம்.21)
6. தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை (புறம்.50)
7. தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் (புறம்.72)
8. பாமுளூர் எறிந்தர நெய்தலங்கானல் இளஞ்சேட்சென்னி
9. சோழன் போரவைக் கோப்பெருநற் கிள்ளி (புறம்.80,81,82)

எனப் பழந்தமிழ் வேந்தர் தம் பெயரோடு இணைத்துக்கொண்ட சிறப்புகள் மிகுதியும் அவர்களின் போர்த்திறத்தையே காட்டுகின்றன.

மலையின்கண்ணே உள்ள முழையிலிருந்து வெளிவரும் புலியைப் போல வேந்தன் போருக்கு எழுந்ததை,

அணங்குடை நெடுங்கோட் டளையக முனைஇ
முணங்குநிமிர் உயமான் முழுவலி யொருத்தல்
ஊனசை யுள்ளந் துரப்ப விரைகுறித்துத்
தான்வேண்டு மருங்கின் வேட்டெழுந் தாங்கு - (புறம்.52 : 1-4)

எனப் புறநானாறு குறிப்பிடுகிறது.

இறைவனுடன் ஒப்பிடல்

வேந்தரின் போர்த்திறத்தை கடவுளர் போரிட்ட செயலோடு ஒப்புமைப்படுத்திப் புலவர் உரைத்துள்ளதைக் காண முடிகிறது. முருகன், திருமால் முதலிய கடவுளரோடும் அக்குரன் முதலிய புராண நாயகர்களுடன் வேந்தரின் போர்ச்செயல் உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளதை,

காலை யன்ன சீர்சால் வாய்மொழி
உருகெழு மரபிற் கடவுட் பேணியர் - (பதிற்.11 : 3-6)
முருகு டன்று கறுத்த கலியழி மூதூர் - (பதிற்.15 : 39-40)

என்பன போன்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. மேலும் வேந்தரின் வீரம் கூற்றுவனுக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளதை,

கூற்று வெகுண்டுவரினு மாற்றுமாற் றலையே - (புறம்.14 : 10)
பகையெனிற் கூற்றம் வரினும் தொலையான் - (கலி.43 : 9-10)
மன்பதை சவட்டுங் கூற்ற முன்ப - (கலி.84 : 7)
காலனுங் காலம் பார்க்கும் பாராது
வேலீண்டு தானை விழுமியோர் தொலைய - (புறம்.41 : 1-2)

எனவரும் இலக்கிய அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இதன்மூலம் வேந்தரின் போர்த்திற ஆளுமையை அறிய முடிகிறது.

போரில் கருத்தூன்றல்

வேந்தர் போரிடும்பொழுது ஆரவாரம் செய்யாது, போரிடும் செயலிலேயே, கருத்தூன்றி, எதிர்த்து வரும் மறவரை வெற்றி கொள்ளும் ஆற்றலுடையவர். இப்பண்புடன் போருடற்றிப் பகைவரை வெற்றி கொண்ட பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ் செழியனின் போர்த்திறத்தை,

உடன்றுமேல் வந்த வம்ப மள்ளரை
வியந்தன்று மிழிந்தன்று மிலனே யவரை
அழுந்தப் பற்றி யகல்விசும் பார்ப்பெழக்
கவிழ்ந்துநிலஞ் சேர வட்டதை
மகழ்ந்தன்று மலிந்தன்று மதனினு மிலனே - (புறம்.77 : 9-3)

என இடைக்குன்றார்கிழார் பாடல்வழி அறிய முடிகிறது.

போர் மறவரைப் போற்றுதல்

வேந்தரின் போர்த்திறத்தை மறவனொருவன் வியந்து, 'உண்டாட்டுக் காலத்தில் கலங்கற் கள்ளை எமக்குத் தந்து வெறி இல்லாத கள்ளைத் தான் உண்பான். போரில் மட்டும் எங்களைமுன் விடாமல் தானே முன்சென்று போரிடுகிறான். எனவே இவன் எங்கள்பால் அன்பில்லாதவன்' என்று போற்றுவதன் மூலம் அறிய முடிகிறது. இதனை,

எமக்கே கலங்க றருமே தானே
தேற லுண்ணு மன்னே நன்றும்
இன்னான் மன்ற வேந்தே யினிய
நேரா ராரெயின் முற்றி
வாய்மடித் தூரறிநீ முந்தென் னானே - (புறம்.298)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இதில் மறவரைப் போற்றும் வேந்தரின் அருட்பண்பை உணரமுடிகிறது.

கடற்போர்

மூவேந்தர்கள் கடற்போர் செய்தும் போர்த்திற ஆளுமையை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் பெற்ற வெற்றிகளுள் புலவர் பலராலும் போற்றப்படும் பெருமை வாய்ந்தது அவன் கடற்போர் மேற்கொண்டு பெற்ற வெற்றியாகும். கடலிடையே உள்ள தீவு ஒன்றைத் தம் வாழிடமாகக் கொண்டிருந்த பகைவரைக் கொன்று, அவர் காவல்மரமாகிய கடம்பினால் முரசு செய்து முழங்கியதை,

வலம்படு முரசிற் சேர லாதன்

முந்நீ ரோட்டிக் கடம்பறுத் திமயத்து

கால்பெருந் தானைச் சேர லாதன்

மால்கடல் ஓட்டிக் கடம்பறுத் தியற்றிய

பண்ணமை முரசின் கண்ணதீர்ந் தன்ன - (அகம்.347 : 3-6)

என அகநானூறு தெரிவிக்கின்றது.

மேலும், மேகம் சூழ மலைகள் நிற்பதைப் போலக்கடல்நீர் சூழக் கலங்கள் பல நிற்கும் கடற்கரையினையும், கடல்போல் ஆழ்ந்த அகழியினையும் உடைய நெல்லூர் என்னும் பேருரைக் கைப்பற்றி ஆட்சி புரிந்ததாக, தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பாராட்டுவர் மாங்குடி மருதனார். இதனை,

வானியைந்த இருமுந்நீர்ப்

பேளநிலைஇய இரும்பெளவத்துக்

கொடும்புணரி விலங்குபோழ்க்

கடுங்காலொடு கரைசேர

.....

.....

சீர்சான்ற உயர்நெல்லின்

ஊர்கொண்ட உயர்கொற்றவ

- (மதுரைக்காஞ்சி, 75-88)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

வடபுலவேந்தரையும், ஆரிய மன்னரையும் தமிழ்வேந்தர் வெற்றிகொண்ட செய்தியினை இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. 'இமயத்தில் தம் இலச்சினையைப் பொறிப்பதை மூவேந்தரும் பெருமையாகக் கருதினர். வட இமயத்தில் தமிழ்த்தடம் பொறித்த தமிழ் மூவேந்தருள் முதல்வன் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் என்றும், சோழருள் இமயத்தில் தமிழ்ச்சின்னம் பொறித்தவன் கரிகாலன் என்றும், பாண்டியருள் மீனக்கொடி பொறித்தவன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் என்றும் குறிப்பர் கா.அப்பாத்துரை (1971: 46-47). போரில் வேந்தருக்குத் துணையாகக் குறுநில மன்னரும், குறுநிலத் தலைவரும் சென்று வெற்றித் தேடித் தருவதுண்டு.

இவ்வாறு வேந்தர்கள் அறநெறியைப் பின்பற்றல், ஒப்பாருடன் மட்டும் போரிடுதல், வஞ்சினம் கூறும் பண்பு, போருக்கான அடையாளங்களைச் சூடல், வெற்றியைக் கொண்டாடல், புறமுதுகிடாமை, புலவர்களால் இறைவனோடும் கூற்றுவனோடும் ஒப்பிடும் சிறப்பு, போரிலேயே கருத்தூன்றல், பிற குறுநில மன்னர்களையும், வேந்தர்களையும் துணைகோடல் ஆகிய போர்த்திற ஆளுமைகளைப் பெற்றுச் சிறந்திருந்தமையை அறிய முடிகிறது.

(3) கொடைத்திறன்

வேந்தர்கள் வரையாது வழங்கும் வள்ளல்களாகவும், சிறந்த கொடைத்திறம் மிக்கவர்களாகவும் விளங்கினர். இவர்கள் தன்னிடம் உள்ள பொருள்களே அல்லாது, போர் செய்து அதன்வழியாகக் கிடைக்கும் பொருள், திரை செலுத்தும் பொருள், கள்ளுண்ட மயக்கத்தால் கொடுத்த பொருள் எனப் பல்வேறு நிலைகளில் தமது

கொடைத்திறத்தை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். புலவர்களின் வறுமை நிலைக்கு இரங்கி வாரி வழங்கும் வள்ளல்களாகவும் திகழ்ந்துள்ளனர். மேலும்,

வறியார்க்கொன்று ஈவதே ஈகை மற்றெல்லாங்
குறியெதிர்ப்பை நீர துடைத்து - (குறள். 221)

என்ற வள்ளுவரின் வாக்குக்கேற்ப, வறியவர் எவரேனும் வந்தால், அவர்களின் பசித்துன்பம் நீக்குவதே கடமை என்று கருதும் ஆற்றல் உடையோராய்த் திகழ்ந்தனர்.

வேந்தன் கன்றைப் பார்த்து இரங்கும் பசுவைப்போல, புலவர்களின் வறுமைநிலையைக் கண்டு இரங்கினான். . அவன் கண்களில் புலவர்களின் துன்பங்களைப் போக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் எழுந்ததை,

தொழுதுமுன் னர்குவி ராயிற் பழுதின்
நீற்றா விருப்பிற் போற்றுபு நோக்கி - (பொருநர், 150-151)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. மேலும் வேர்வையினால் நனைந்த ஈறும் பேனும் உலவும் கந்தையைக் களைந்து, அருமையான ஆடையை உடுக்க நல்கினான். அழகுடைய அரிவையர்புதுத் தேறலை மழையென வார்க்கும்படிச் செய்தான். தம் பசித்துன்பம் போகுமாறு தேறலை மாந்தி, அதனால் தம் மனத்துன்பம் நீக்கப்பெற்று, வேந்தன் கோயிலிலேயே புலவர் துயின்றனர். துயில் நீங்கிய பின்னர், தாம் அளவிற்கு அதிகமாகத் தேறலைப் பருகிவிட்டதை நினைத்து வியப்புற்றனர் என வறுமையில் வாடி, நலிவுற்று வருவோரைப் புரக்கும் வேந்தனின் கொடைத் திறத்தை இலக்கியங்கள் சிறப்பாகக் குறிப்பிடுகின்றன. இதனை,

ஈரும் பேனும் இருந்திறை கூடி
வேரொடு நினைந்து வேற்றிழை நுழைந்த

துன்னற் சிதாஅர் துவர நீக்கி

நோக்குநுழை கல்லா நுண்மைய பூக்கனிந்து

அரவுரி யன்ன அறுவை நல்கி

மழையென மருளு மகிழ்செய் மாடத்து - (பொருநர். 78-84)

என்ற பாடலடிகள் மூலம் உணர முடிகிறது.

இரவலனின் வறுமை நிலையினைப் பிறரறியத் தூற்றுவனவும், செல்வமுடையாரிற் தன்னைப் பெரிதும் வேறுபடுத்திக் காட்டுவனவும், கந்தலாடைகளே ஆதலின், அவற்றைப் போக்கி சிறந்த ஆடைகளை உடுக்கச் செய்தவழி, இரவலன் தன் கேளிரோடு கேளிராய் நாணமின்றிப் பழக ஏதுவாதலான், இரவலனின் ஏழ்மை உணர்ச்சியை மாற்றப் பண்புடைய வேந்தர்கள் முதன்முதலாக இச் செயலைச் செய்ததைச் சங்க இலக்கியங்கள் பல இடங்களில் குறிப்பிடுகின்றன. இதனை,

நீ சில மொழியா அளவை மாசில்

காம்புசொலித் தன்ன அறுவை உடீஇ - (சிறுபாண். 235-236)

அந்நிலை அணுகல் வேண்டி நின்னரைப்

பாசி யன்ன சிதர்வை நீக்கி

ஆவி யன்ன அவிர்நூற் கலிங்கம்

இரும்பேர் ஒக்கலொடு ஒருங்குடன் ஊடீஇ - (பெரும்பாண். 467-470)

உவந்த உள்ளமொடு அமர்ந்தினிது நோக்கி

இழைமருங் கறியா நுழைநூற் கலிங்கம்

எள்ளறு சிறப்பின் வெள்ளரைக் கொளீ இ - (மலைபடு. 560-562)

என்பன போன்ற பாடலடிகள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

புலவர் வறியவர் என்னும் நிலையில் இருந்து ஏற்றம் பெற்றுச் சிறப்புற்றிருப்பதும், வேந்தன் தான் நாடாளுபவன் என்னும் நிலையினைக் கருதாது, வருவிருந்து பாத்திருக்கும் நல்லறத்தானாக விளங்குவதும் அவர்களின் கொடைப் பண்பினை வெளிப்

படுத்துகின்றன. வேந்தன் புலவரை அன்புடன் வரவேற்று, அவருக்கு வேண்டுவன தந்து, கனிவுடன் அவர்களைப் பார்ப்பான் என்றும், அவனது அருள் பார்வையில் புலவரின் உள்ளம் உருகுவதைவிட எலும்புகளே மெழுகென உருகுவதாக முடத்தாமக் கண்ணியார் குறிப்பிடுவதன் மூலம் வேந்தனின் கொடைத்திறத்தை அறிய முடிகிறது. இதனை,

கேளிர் போலக் கேள்கொளல் வேண்டி
வேளாண் வாயில் வேட்டுபக் கூறிக்
கண்ணிற் காண நண்ணுவழி இரீஇப்
பருகு வன்ன வருகா நோக்கமொடு
உருகு பவைபோ லென்பு குளிர்கொளீ இ - (பொருநர். 75-79)

என்ற பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

தன்னை நாடி இரவலர் வாராத நிலையிலும், தான் அவர்களைத் தேடிச் சென்று பரிசில் நல்கும் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனின் வள்ளன்மையை,

வாரா ராயினு மிரவலர் வேண்டித்
தேரிற் றந்தவர்க் காப்பத னல்கும்
நகைசால் வாய்மொழி யிசைசா றோன்றல் - (பதிற்.)

என்று காக்கைப்பாடினியார் நச்செள்ளையாரின் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

பல ஆண்டுகள் மழைப்பெய்யாமல் மாரி பொய்ப்பினும், வேந்தர்கள் வாரி வழங்கும் வள்ளல்தன்மை உடையோராய் விளங்கினர். சேரலாதனின் கொடைத்திறத்தைப் புகழும்போது, பல ஆண்டுகள் மழையின்மையால் வளம் குறைந்தாலும் தன்னை அடைந்தவரின் வயிற்றுப் பசித்தீர கெடுமாறு கொடுப்பவர் வேந்தர் என்று வேந்தரின் கொடைத்தன்மை போற்றப்படுவதை,

மன்னுயி ரழிய யாண்டுபல துளக்கி
 மண்ணுடை ஞாலம் புரவெதிர் கொண்ட
 தண்ணிய லெழிலி தலையாது மாறி
 மாரி பொய்க்குவ தாயினும்
 சேர லாதன் பொய்யல னசையே - (பதிற்றுப்பத்து,)

என்ற பாடலடிகள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

மூவேந்தருள் சேர வேந்தரின் கொடைப்பண்பு குறிப்பிடத் தக்கதாய் அமைந்துள்ளது. இவர்தம் கொடைத்திறத்தை அறிந்து கொள்வதற்குப் 'பதிற்றுப்பத்து' சான்றாக அமைகிறது.

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன், குமட்டுர்க்கண்ணனார்க்கு உம்பற்காட்டில் ஐந்நூறு ஊர்களைப் பிரமதாயமாக வழங்கியதோடு தென்னாட்டு வருவாயுள் சில ஆண்டுகள் வரையில் பாகமும் அளித்தனன் என பதிற்றுப்பத்தின் இரண்டாம் பதிகமும்,

பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன், பாலைக் கௌதமனார் விரும்பியவாறு பத்துப் பெருவேள்விகள் செய்வித்து, அப்புலவர் தம் மனைவியுடன் விண்ணுலகம் புகச் செய்தான் என பதிற்றுப்பத்தின் மூன்றாம் பதிகமும்,

களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச்சேரல், காப்பியாற்றுக் காப்பியனார்க்கு நாற்பது நூறாயிரம் பொன்னும், தான் ஆளுவதிற் பாகமும் அளித்ததை பதிற்றுப்பத்தின் நான்காம் பதிகமும்,

கடற்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் புலவர் பரணருக்குத் தன் உம்பற்காட்டு வருவாயினையும், தன் மகன் குட்டுவன் சேரலையும் கொடுத்ததை பதிற்றுப்பத்தின் ஐந்தாம் பதிகமும்,

ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன், புலவர் காக்கைப் பாடினியார் நச்செள்ளையாருக்கு, 'கலனணிக' என ஒன்பது காப்பொன்னும்,

நூறாயிரம் பொற்காசும் கொடுத்துத் தன் பக்கத்துக் கொண்டதாகப் பதிற்றுப்பத்தின் ஆறாம் பதிகவும்,

செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் புலவர் கபிலருக்குச் சிறுபுறமென நூறாயிரம் பொற்காசும், நன்றாவென்னும் குன்றேறி நின்று தன் கண்ணிற்கண்ட நாடெல்லாம் காட்டிக் கொடையாக கொடுத்தான் என்று பதிற்றுப்பத்தின் ஏழாம் பத்தும்,

தகடுரேறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, புலவர் அரிசில் கிழாருக்குத் தன் ஆட்சியையே கொடுக்க, புலவர் அதனை ஏற்காது, அமைச்சர் பதவியை ஏற்றுக்கொண்டார் என பதிற்றுப்பத்தின் எட்டாம் பதிகமும்,

குடக்கோ இளஞ்சேரல் இரும்பொறை, புலவர் பெருங்குன்றூர் கிழார் மருளுமாறு முப்பத்தீராயிரம் பொற்காசும், அவர் அறியாமல் ஊரும் மனையும் வளமுற அமைத்துக் கொடுத்தான் என பதிற்றுப் பத்தின் ஒன்பதாம் பதிகமும் குறிப்பிடுகிறது.

மேற்குறிப்பிட்ட சான்றுகளின்படி வேந்தரின் கொடைப் பண்பினை,

1. பதினாறாயிரம், முப்பதினாறாயிரம், நூறாயிரம், நாற்பது நூறாயிரம் என்ற எண் அளவில் பொன் கொடுத்தல்.
2. ஊர்களைப் பிரமதாயமாகக் கொடுத்தல்.
3. அரச வருவாயில் பங்களித்தல்.
4. ஆட்சி உரிமையில் பங்களித்தல்.
5. புலவர் குன்றேறி நின்று, அவர் கண்ணிற் கண்ட நிலப் பரப்பெல்லாம் கொடுத்தல்.
6. தன் நாட்டு ஆட்சியையே கொடுத்தல்
7. புலவரும், அவர் மனைவியும் மேலுலகம் புகவேண்டி வேள்வி செய்தல்.

8. தன் மகனையே புலவருக்குத் தொல்கடனாற்றல் பணித்தல்
(அரங்க. இராமலிங்கம், 1987:89) எனத் தொகுத்துரைப்பர்.

வேந்தர் பகையரசர் திறையாக அளித்த பொருளையும்
புலவர்களுக்குக் கொடையாகக் கொடுக்கும் இயல்புடையவராய்
விளங்கியதை,

பகைப்புல மன்னர் பணிதிறை தந்துநின்

நனைப்புல வாணர் நல்குர கெற்றி - (புறம்.92 : 9-10)

எனப் புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது.

இவ்வாறு தமிழ்வேந்தர்கள் வரையறையின்றி வாரிவழங்கும்
வள்ளல் தன்மை உடையோராய்த் திகழ்ந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

(4) நட்பு

பழந்தமிழ் வேந்தர்கள் புலவர்களிடம் கொண்டிருந்த நட்பு
புரவலர், இரவலர் என்ற நிலையினைக் கடந்து உள்ளம் உணர்ந்த
உயிர்நட்பாக விளங்கியது. வேந்தன் உயிர்துறக்கும் பொழுது தாமும்
உடனிருந்து உயிர்துறக்கும் அளவிற்கு வேந்தரிடம் புலவர் நட்பு
பூண்டொழுகினர்.

முகநக நட்பது நட்பன்று நெஞ்சத்து

அகநக நட்பதே நட்பு - (குறள். 786)

என்னும் வள்ளுவரின் வாக்கிற்கேற்ப அகமும், முகமும் மலர விரும்பி
நட்பு கொள்ளும் உயர்ந்தோராய் வேந்தர்கள் விளங்கினர். புலவர்களுள்
பரிசிலர் என்ற நிலையிலிருந்து மாறி, அறம் உரைக்கும் அறிஞர் என்ற
நிலைக்கு உயர்ந்து, பழி கண்டவிடத்துக் கடிந்துரைக்கும் அளவிற்கு
உரிமை பெற்று, வேந்தன் வேறு, தான் வேறு என்ற வேறுபாட்டைக்
கடந்து, ஒத்த உணர்வால், வேந்தனுடன் உயிர்துறக்கும் அளவிற்கு
உள்ளம் ஒத்த உணர்ச்சியினைப் பெற்றிருந்தனர்.

மூவேந்தர்களுள், தன்னுடன் புலவர் பலர் வடக்கிருந்து உயிர் துறக்கும் அளவிற்கு அவர்தம் பேரன்பைப் பெற்றவன் கோப்பெருஞ் சோழன் என்னும் வேந்தன் ஆவான். புல்லாற்றார் எயிற்றியனார், கருவூர்ப் பெருஞ்சதுக்கத்துப் பூதநாதனார், பொத்தியார் என்னும் புலவர்கள் இவனுடன் தோழமை பூண்டு உறையூரில் வாழ்ந்திருந்தாலும், இவர்களைவிடப் பாண்டிய நாட்டில் உள்ள 'பிசிர' என்னும் ஊரில் வாழ்ந்த ஆந்தையார் என்னும் புலவர் சோழனிடம் கொண்டிருந்த நட்பே குறிப்பிடத்தக்க பெருமை வாய்ந்ததாகும்.

கோப்பெருஞ்சோழன் என்னும் வேந்தன், புவியாளுதல் இனிமை தராது என்று எண்ணி, வடக்கிருந்து உயிர்துறத்தலே தகுதி என நினைத்து வடக்கிருக்க முற்பட்டான். அப்போது தனக்கு அருகில் பிசிராந்தையார் என்னும் புலவருக்கு ஓர் இடம் ஒதுக்குமாறு கூறவும், தங்களை ஒருநாளும் காணாத அப்புலவர் எங்ஙனம் வருவார் என ஏனையோர் வினவ, 'அவர் எமக்குச் செல்வமுடைய காலத்து நிற்பினும், யாம் துயரமுறுங்காலத்து அங்கு நிற்க மாட்டார்; வந்தே தீருவார்' என்று கூறினான். சோழன் கூற்றுப் பொய்க்காதவாறு பிசிராந்தையாரும் வருகைதந்து உயிர்துறந்த நட்பின் மேன்மையையும், வேந்தரின் நட்புத்திறத்தையும் புலப்படுத்துகிறது. இவ்விருவரின் உணர்ச்சி ஒத்த நட்பினை,

நினைக்குங் காலை மருட்கை யுடைத்தே

எனைப்பெருஞ் சிறப்பினோ டங்கிது துணிதல்

அதனினு மருட்கை யுடைதே பிறனாட்டுத்

தோற்றஞ் சான்ற சான்றோன் போற்றி

இசைமர பாக நட்புக் கந்தாக

இனையதோர் காலை யீங்கு வருதல்

வருவ னென்ற கோனது பெருமையும்

அதுபழு தின்றி வந்தவ னறிவும்

வியத்தொறும் வியத்தொறும் வியப்பிறந் தன்றே - (புறம்.217 : 1-9)

என்று பொத்தியார் வியந்து பாடுவதன் மூலம் அறிய முடிகிறது. நட்பிற்குரிய காரணங்களான புணர்ச்சி, பழகுதல், உணர்ச்சி என்ற மூன்றனுள் உணர்ச்சி என்ற ஒன்றை மட்டும் ஊன்றுகோலாகக் கொண்டு பிசிராந்தையார் சோழனுடன் கொண்டிருந்த நட்பினை இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன.

கோப்பெருஞ்சோழனுடன் உடனுறைந்து பழகிய மற்றொரு புலவரான பொத்தியார், சோழன் வடக்கிருக்கச் சென்றபோது உயிர்த் தோழரான தாமும் வடக்கிருக்க ஒருப்பட்டார். அப்போது அவர் மனைவியார் கருவுற்றிருந்ததை அறிந்த சோழன், நினக்கு மகன் பிறந்தபின் வருக என்று பணித்தான். அவ்வாறே புதல்வன் பிறந்தபின் சோழன் உயிர்நீத்த இடத்திலே தனக்கும் இடம் தேடிக்கொண்டு வடக்கிருந்து உயிர்விட்ட பொத்தியாரின் உயிர்நட்பும் போற்றுதற் குரியதாகும். இதனை,

பலர்க்குநிழ லாகி யுலகமீக் கூறித்
தலைப்போ கன்மையிற் சிறுவழி மடங்கி
நிலைபெறு நடுக லாகியக் கண்ணும்
இடங்கொடுத் தளிப்ப மன்ற வுடம்போ
டின்னுயிர் விரும்புங் கிழமைத்
தொன்னட் புடையாட் தம்முழைச் செவினே - (புறம்.223)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

இதன்மூலம் பொன்னுக்காகவும் பொருளுக்காகவும் நட்பு பாராட்டாமல், உண்மையான அன்பின் அடிப்படையில் உள்ளம் உணர்ந்த நட்பினைப் புலவர்கள் வேந்தர்பால் வைத்திருந்தனர் என்பதனை அறியமுடிகிறது. சோழனிடம் பழகிய புலவர் அனைவரும் அவனுடன் வடக்கிருந்து உயிர்துறந்த நிகழ்ச்சி நட்பின் மேன்மையை புலப்படுத்துகிறது. பழந்தமிழகத்தில் வேந்தருக்கும் புலவருக்கும் இருந்த உறவின் உயர்ந்த நிலையினைக் கோப்பெருஞ்சோழனின் வரலாறு உணர்த்துவதைக் காணமுடிகிறது.

புலமைத்திறம்

சங்ககால வேந்தர்கள் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றி ஆட்சி நடத்தியதுடன், நாட்டு மக்களிடமும், சான்றோரிடமும் கலந்து பழகினர். அவர்களின் அன்றாட வாழ்க்கையினைக் கூர்ந்து நோக்கி, குடிமக்களின் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட சிக்கல்களையும், போராட்டங்களையும் அறிந்து அதற்கான காரணத்தைச் சிந்தித்து, உலகின் இயல்போடு ஒத்துப்பார்த்து உணர்ந்து செயலாற்றினர். அவ்வாறு தாம் தெளிந்தவற்றைப் பாட்டாகப் பாடும் புலமைப் பேறு பெற்று, புலவராகவும் திகழ்ந்துள்ளனர்.

இவர்கள் வேந்தராகவும், புலவராகவும் விளங்கிய சிறப்புக்குரியவர்கள் ஆவர். ஓயாத போர்க்களுக்கிடையே, பழந்தமிழகத்தில் இலக்கியங்கள் பல தோன்றி, இன்றுவரை நிலைத்து நிற்பதற்குக் காரணம் இலக்கிய நுகர்ச்சி பெற்று மென்மையான உள்ளம் கொண்ட வேந்தர் சிலர் இருந்தமையே ஆகும்.

‘புலவராக விளங்கிய வேந்தர் பாடிய பாடல்களின் மொத்த எண்ணிக்கை 135. இவற்றில் அகத்துறையமைந்த பாடல்கள் 119. புறத்துறையமைந்த பாடல்கள் 16. வேந்தர்கள் தம் பாடல்களில் அகத்துறை சார்ந்த பாடல்களையே மிகுதியாக பாடியுள்ளனர். புறத்திணை அமைந்த பாடல்கள் பெரும்பான்மையும் பொதுவியல் அல்லது பாடாண் திணையில் அமைந்து காணப்படுகின்றன. பிறரைப் புகழ்ந்து பாராட்ட வேண்டிய நிலை வேந்தர்க்கு ஏற்படுவதில்லை. மேலும் கருத்துக்களை நுட்பமாக எடுத்துரைப்பதற்கு அகத்துறை மரபு சிறந்ததாக அமைந்துள்ளது. எனவேதான் கருத்துக்களைக் கூறுவதற்கு அகத்துறையை அவர்கள் தேர்ந்தெடுத்தனர் எனக் கருதலாம்’ (மேலது, 1987:136) என்பர்.

சேர வேந்தருள் புலவராய்த் திகழ்ந்தோர்

சேர வேந்தருள் மூன்றில் ஒரு பகுதியினர் புலவராக விளங்கி உள்ளனர். இது முப்பத்து மூன்று விழுக்காடு ஆகும். இவர்களுள் மிகுதியான பாடல்களைப் பாடியவர் (68) பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ. குறைந்த பாடல் பாடியவர் இளங்கடுங்கோ. இவர் பாடியது ஒரு பாடல் மட்டுமே ஆகும்.

(1) இளங்குட்டுவன்

குட்ட நாட்டிற்கு உரிமைபூண்ட சேர வேந்தருள் ஒருவனான குட்டுவன் அகநானூற்றில் ஒரே ஒரு பாடலை மட்டும் பாடிய சிறப்புக்குரியவன் ஆவான். செவிலித்தாய் கூற்றாக அமைந்த அப்பாலைத் திணைப் பாடல் காதலின் உயர்வையும், அன்பினால் பிறந்தது உறுதிப் பாட்டையும் விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது.

அன்பும் ஆர்வமும் காட்டித் தாயொருத்தி தன் மகளை வளர்க்கிறாள். மகளோ மணப்பருவம் எய்தியபின், வளர்த்த தாயை மறந்து, தான் விரும்பும் ஆடவனுடன் சென்று, தன்னிடம் அன்பு கொண்டவனின் வறுமை வாழ்வினையும் நினையாது வாழும் செல்வ மகளின் அன்புள்ளத்தை பாடியுள்ளார். இதனை,

அந்தீங் கிளவி யாயமொடு கெழீஇப்

பந்துவழிப் படர்குவ ளாயினும் நொந்துநனி

வெம்பும னளிய டானே யினியே

வன்க ணாளன் மார்புற வளைஇ

யின்சொற் பிணிப்ப நம்பி நங்க

ணுறுதரு விழும முள்ளா ளொய்யெனத் - (அகம்.153 : 2-7)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

(2) கணைக்கால் இரும்பொறை

மேற்குக் கடற்கரையில் அமைந்துள்ள தொண்டி, மாந்தை, நறவு ஆகிய பேரூர்களைத் தலைநகராகக் கொண்டு, நாடாண்டிருந்த இரும்பொறை மரபில் வந்த இரும்பொறை, பாடிய பாடல் புறநானூற்றில் இடம்பெற்றுள்ளது. அப்பாடல் மனிதருக்கு இருக்க வேண்டிய மானப் பண்பை விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது.

சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை சோழன் கோச்செங்கணானுடன் கழுமலம் என்ற நகரை அடுத்துள்ள 'திருப்போர்ப்புறம்' என்னுமிடத்தில் போரிட்டு, தோல்வியுற்றதை அடுத்து, வென்ற சோழன் தோற்றை சேரனைக் குடவாயிற் கோட்டத்தில் சிறை வைத்தான். சிறையில் சேரமான் கேட்ட குடிநீரைக் காலந்தாழ்த்தி தந்ததை ஏற்காமல், மானமிழந்து வாழ்வதைவிட மாள்வதேமேல் எனக் கருதி, 'குழந்தை இறந்த பிறந்தாலும், தசைப் பிண்டமாகப் பிறந்தாலும் அது துறக்கம் புகவேண்டி, அதனை வாளால் வெட்டிப் புதைப்பர். போரில் பகைவரின் வாளால் மடியாது, இச்சிறையில் சங்கிலியால் கட்ப்பட்ட நாய்போல் நான் துன்புறுத்தப்படுகிறேனே' எனத் தன் நிலைக்கு இரங்கி உயிர்துறந்தான். இதனை,

குழவி யிறப்பினு மூன்றடி பிறப்பினும்
ஆளன் றென்று வாளிற் றப்பார்
தொடர்ப்படு ஞமலியி னிடர்ப்படுத் திரீஇய
கேளல் கேளிர் வேளாண் சிறுபதம்
மதுகை யின்றி வயிற்றுத்தீத் தணியத்
தாமிரந் துண்ணு மளவை
ஈன்ம ரோவில் வலகத் தானே

- (புறம்.74)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. இதன்மூலம் தமிழ்வேந்தர் எல்லா வளங்களுடன் ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருப்பதைவிட மானத்தையே உயிராகக் கருதியது புலனாகிறது.

(3) கருவூர்ச்சாத்தன்

கருவூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சிபுரிந்த சேர வேந்தருள் ஒருவன் ஆவான். இவன் பாடிய பாடல் ஒன்று குறுந்தொகையில் உள்ளது. தலைவன், தலைமகள், தோழி இவர்களின் அன்புள்ளங்களை இவன் பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

தலைவன் இரவில் வரும் வழியோ அச்சந்தரத்தக்கதாய் இருப்பதை உணர்ந்த தலைவி, களவொழுக்கத்தையும் விட முடியாமல், தலைவன் வருவதையும் தடை செய்ய முடியாமல் துன்புறுகிறாள். தலைவியின் மனநிலை அறிந்த தோழி, இக்குறை தீர்வதற்கு விரைந்து வரைந்து கோடலே சிறந்தவழி என உணர்கிறாள். இதனை,

சேறி ரோவெனச் செப்பலு மாற்றாம்
வருவி ரோவென வினவலும் வினவாம்
யாங்குச் செய் வாங்கொ றோழி பாம்பின்
பையுடை யிருந்தலை துமிக்கு மேற்றொடு
நடுநா ளென்னார் வந்து
நெடுமென் பணைத்தோ ளடைந்திசி னோரே - (குறுந். 268)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. இதில் 'சேறிரோ', வருவிரோ எனக் குறிப்பிடும் தலைவியின் அன்புள்ளம் கருதத்தக்கதாகும்.

(4) குட்டுவன் கண்ணனார்

இச்சேரமான் குட்ட நாட்டிற்கு உரிமை பூண்டவனாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்பர். இவன் பாடிய பாடலொன்று குறுந்தொகையுள் இடம்பெற்றுள்ளது. வேட்டைக்குச் செல்வோர் நாய்களுடன் செல்வர் என்பதும், யானை மூங்கிலை விரும்பியுண்ணும் என்பதும் இவன் பாடலில் காணப்படும் செய்திகளாகும்.

குவையுடைப் பசங்கழை தின்ற கயவாய்ப்
பேதை யானை - (குறுந். 179 : 5-6)

என யானையின் செயலைக் குறிப்பிடுகிறான் குட்டுவன்.

(5) கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதை

இச்சேரமான் தன் முன்னோர்களைப் போற்றும் பண்புடையவனாகவும், தன் மனைவியின்பால் மிகுந்த அன்புடையவனாகவும் காணப்படுகின்றான். இவன்பாடிய இரண்டு பாடல்கள் அகநானூற்றிலும், புறநானூற்றிலும் இடம்பெற்று உள்ளன.

மலைச்சாரலில் யானைக்கன்றை உறங்க வைக்கும் அருவியொலியைக் குறிப்பிடுங்கால், அது தன் குடி முன்னோனாகிய பெருஞ்சோற்றுதியன் சேரலாதன் என்பான் அளிக்கும் சோற்றுப் பரிசிலை, உண்ண வருவார் செய்யும் பேரொலிபோல் உள்ளது என உவமைக் கூறியதைக் காண முடிகிறது. இதனை,

கொடைக்கட னேன்ற கோடா நெஞ்சி

னுதிய னட்டில் போல வொலியெழுந்

தருவி யார்க்கும் பெருவரைச் சிலம்பின் - (அகம். 168 : 6-8)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகிறது. தன் முன்னோர்பால் அன்பு காட்டியதைப் போன்றே, தன் மனைவியிடத்திலும் பேரன்பு கொண்டவன். இறந்த மனைவியோடு தானும் உயிர்விடவில்லையே என இரங்கி, பாடும் பாடல், இவன் உள்ளத்து உணர்வை வெளிப்படுத்துகின்றது. இதனை,

யாங்குப்பெரி தாயினு நோயள வெனைத்தே

உயிர்செகுக் கல்லா மதுகைத் தன்மையிற்

களளி போகிய களரியம் பறந்தலை

வெள்ளிடைப் பொத்திய விளைவிற கீமத்

தொள்ளழற் பள்ளிப் பாயல் சேர்த்தி

ஞாங்கர் மாய்ந்தஎண் மடந்தை

இன்னும் வாழ்வ லென்னிதன் பண்பே - (புறம். 245)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

(6) சேரமானெந்தை

சேரமானெந்தை பாடிய பாடலொன்று குறுந்தொகையுள் இடம்பெற்றுள்ளது. அப்பாடல் செலவுக் குறிப்பறிந்து ஆற்றாளாகிய தலைவியை, தோழி ஆற்றுவிக்கும் போக்கில் அமைந்துள்ளது.

‘புலவர் குன்றியனார் பாடிய அகநானூற்றின் 41-ஆம் பாடலை சேரமானெந்தை பாடியதாகக் குறிப்பிடுவர்’ உ.வே.சாமிநாத ஐயர் (1955 : 147).

(7) நம்பி குட்டுவன்

குட்ட நாட்டை ஆண்ட சேரவேந்தருள் நம்பி குட்டுவனும் ஒருவன் ஆவான். இவன் பாடிய ஐந்து பாடல்களுள் குறுந்தொகையில் இரண்டும் (109, 243), நற்றிணையில் மூன்றும் (145, 236, 345) இடம் பெற்றுள்ளன. தலைவனைப் பிரிந்து வாடும் தலைவியின் மன உணவுகளை நுண்ணிதின் உணர்ந்து உரைக்கும் புலமையாளனாக இவ்வேந்தன் காணப்படுகிறான்.

வரைந்து கோடற்குப் பொருள்வயிற் பிரிந்து செல்லும் தலைவனை நோக்கித் தோழி, ‘நம்பிக்கை ஒன்று அடிப்படையாக இருப்பதனாலேயே, உலகம் அழியாது இருந்து வருகிறது. அந்நம்பிக்கையும், அற்றுப்போயின், உலகம் இயங்குவது நின்றுவிடும். பிரியேன் என்று கூறிய நின் உரைகளை நம்பியே நிற்பால் தலைவி அன்பு கொண்டாள். சான்றோனாகிய நீயே சொன்னசொல் பொய்த்தாய் எனின், இவ்வுலகில் யாரிடம் நம்பிக்கை வைப்பது’ என்று கேட்பதாக அமைந்துள்ளது. இதனை,

அளிய பெரிய கேண்மை நும்போல்

சால்பெதிர் கொண்ட செம்மை யோருந்

தேறா நெஞ்சங் கையறுபு வாட

நீடின்று விரும்பா ராயின்

வாழ்தல்மற் றெவனோ தேய்கமா தெளிவே - (நற். 345 : 6-10)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

தன்னைவிட்டுப் பிரிந்து சென்ற தலைவனை எண்ணி வருந்தியிருக்கும் தலைவியிடம், ஆற்றியிருத்தலே நின் கடன் என வற்புறுத்தும் தோழிக்கு, இனிமேல் தலைவனை நினைக்க மாட்டேன். என் கண்களும் உறங்கட்டும் என உரைப்பதில் தலைவியிடம் அன்புள்ளம் புலப்படுவதை காண முடிகிறது. இதனை,

புள்ளிமிழ் பெருங்கடற் சேர்ப்பனை

உள்ளேன் றோழி படிஇயரென் கண்ணே - (குறுந்.243 : 4-5)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. இதில் குட்டுவன் பெண்களின் மன உணர்வினை, வெளிப்படுத்துவதை அறிய முடிகிறது.

(8) பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ

பொதுவாக, வேந்தர்க்கு அவர்தம் வீரத்தின் அடிப்படையில் பட்டப்பெயர் அமைய, இவ்வேந்தனுக்கோ புலமைச்சிறப்பால் பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ எனப் பெயர் அமைந்துள்ளது. இவன் வஞ்சி நகர்க்கண் இருந்து ஆட்சி புரிந்தவன். 'ஐந்திணைகளுள் ஒன்றான பாலைத் திணைக்குரிய முதல், கரு, உரிப்பொருள்களை உணர்ந்து, உயர்ந்தோர் போற்றப் பாடியுள்ளமையால், பாலை பாடிய எனும் அடைமொழி அவன் பெயரோடு சேர்ந்தது' என்பர் (அரங்க. இராமலிங்கம், 1985 : 108).

அகநானூற்றில் பன்னிரண்டு (5, 99, 111, 155, 185, 223, 261, 267, 291, 313, 337, 379) பாடல்களும், குறுந்தொகையில் பத்தும் (16, 37, 124, 135, 137, 209, 231, 262, 283, 398), நற்றிணையில் பத்தும் (9, 48, 118, 202, 204, 256, 318, 337, 384, 391), புறநானூற்றில் ஒன்றும் (282), கலித்தொகையில் பாலைக்கலியாகிய முப்பத்தைந்து பாடல்களும் சேர்த்து, இவன் பாடிய பாடல்கள் அறுபத்தெட்டு ஆகும்.

பெருங்கடுங்கோவைப் பற்றி, மு.வரதராசனார், 'பாட்டைப் பாடிய புலவர் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ என்பவர். அவர் இன்ன காலத்தவர் என்று துணிந்து கூறல் இயலாது. பண்டைத் தமிழகம் வரலாற்றைப் பற்றிக் கவலையுறாத நாடு. ஆதலின் வரலாற்றின் கண்கொண்டு புலவரைப் பற்றி ஆராய்வதற்கு ஒன்றும் இல்லை. ஆயினும், அவர் பாலைத்திணை பாடுவதில் சிறப்புற்றவர் என்பதும், அரச மரபினைச் சார்ந்தவர் என்பதும் பெயராலேயே அறியப் படுகின்றன' (மு.வரதராசன், 1963 : 26) எனக் குறிப்பிடுவர்.

அரசியல் நுட்பங்களையும், உலகியல் நுட்பங்களையும் எடுத்துரைத்துள்ள பெருங்கடுங்கோ, வாழ்வியல் நுட்பங்களையும் சிறக்க எடுத்துரைத்துள்ளதைக் காண முடிகிறது. பாலும், தேனும் தந்து வளர்த்தாலும் பெண்மக்கள் பெற்றோருடன் இறுதிவரை இருக்கப் போவதில்லை. பருவம் வந்ததும் தமக்கு ஏற்றவரோடு சென்று வாழ்க்கை நடத்தும் இயல்பினர் என்றும், பெண்மக்களை வளர்ப்பவர் களுக்கு யாதொரு பயனும் இல்லை என்றும், மனித வாழ்க்கை மட்டும் அன்று, உலக இயற்கையே அவ்வாறுதான் உள்ளது என்றும், பெண்களின் உள்ளத்து உணர்ச்சிகளை உணர்த்தியுள்ள திறம் குறிப்பிடத் தக்கது. இதனை,

பலவுறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க் கல்லதை
மலையுளே பிறப்பினு மலைக்கவை மென்செய்யு
நினையுங்கா னும்மக னுமக்குமாங் கணையளே;

சீர்கெழு வெண்முத்த மணிபவர்க் கல்லதை
நீருளே பிறப்பினு நீர்க்கவைதா மென்செய்யுந்
தேருங்கா னும்மக னுமக்குமாங் கணையளே;

ஏழ்புண நின்னிசை முரல்பவர்க் கல்லதை
யாழுளே பிறப்பினும் யாழ்க்கவைதா மென்செய்யுஞ்
சூழுங்கா னும்மக னுமக்குமாங் கணையளே - (கலித். 9 : 12-20)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

மூவேந்தருள் மிகுதியான பாடல்களைப் பாடிய பெருமைக் குரியவனாகப் பெருங்கடுங்கோ திகழ்கிறான். பாடல்களின் எண்ணிக்கையில் மட்டுமின்றிப் புலமை நலத்தாலும், பொருள் சிறப்பாலும் பெருங்கடுங்கோ சிறந்தவராகப் போற்றப்படுகிறது.

பெருங்கடுங்கோவின் பாடல்களில் எழுபது உவமைகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றின் உவமை நலத்தாலும், உள்ளத்து உணர்வினை வெளிப்படுத்தும் சிறப்பாலும் கடுங்கோவின் பாடல்கள் புலவர் போற்றும் சிறப்புடையதாக உள்ளது. அவற்றுள்,

ஓரிரா வைகலுள் தாமரைப் பொய்கையுள்
நீர்நீத்த மலர்போல் நீநீப்பின் வாழ்வாளோ - (கலி.5 :14-15)

உகிர்நுதி புரட்டு மோசை போலச்
செங்காற் பல்லி தன்றுணை பயிரும் - (குறுந். 16 : 3-4)

என்பன சிறப்பான உவமைகள் ஆகும்.

(9) மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ

பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ போன்று மருதத் திணையைப் பாடியமையால், இவன் மருதம்பாடிய இளங்கடுங்கோ என வழங்கப்படுகிறான். இவன் பாடியவை மூன்று பாடல்கள் ஆகும். இம்மூன்று பாடல்களும், மருதத்திணை ஒழுக்கம் அமைந்து, பரத்தையர் பிரிவின் இழிவைச் சுட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

இவன் சேர வேந்தனாக இருந்தும், பருவூர்ப்பறந்தலை போரில் சேரனையும், பாண்டியரையும் வெற்றிகொண்ட சோழனின் வெற்றியைக் குறித்துள்ளான். இதனை,

அண்ணல் யானை அடுபோர்ச் சோழர்
வெண்ணெல் வைப்பிற் பருவூர்ப் பறந்தலை
இருபெரு வேந்தரும் பொருதுகளத் தொழிய - (அகம்.96 : 13-15)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

(10) முடங்கிக் கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதன்

பெருஞ்சோற்றுதியஞ் சேரலாதன் வழிவந்த சேர வேந்தருள் ஒருவன். இவன் நெய்தலைப் புனைந்து பாடியுள்ளான். அப்பாடல் அகநானூற்றில்(30) இடம் பெற்றுள்ளது. அது வலைஞர்தம் அன்றாட வாழ்க்கையினை விளக்குகிறது.

வலைஞர் கடலிடையே கலங்கொண்டு செல்வர். வலையினாலே மீன்களைப் பிடிப்பர்; பிடித்தவற்றை இரவலர்களுக்கு வழங்குவர்; எஞ்சியவற்றைப் பல கூறுகளாக்கி விற்பர்; கரையின்கண் குவிந்திருக்கும் மணல்மீது உறங்குவர் என வலைஞரின் அன்றாட வாழ்க்கையினை கூறுவதை,

இரந்தோர் வறுங்கலம் மல்க வீசிப்

பாடுபல அமைத்துக் கொள்ளை சாற்றிக்

கோடுயர் திணிமணல் துஞ்சுஞ் துறைவ - (அகம். 30)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகிறது.

இதன்மூலம், சேரவேந்தர் பதின்மரும், புறப்பொருளைவிட, அகப்பொருள் பாடல்களையே மிகுதியாக பாடியுள்ளனர் என்பதையும், ஒவ்வொரு வேந்தரும் ஒவ்வொரு திணையைப் பாடுவதில் சிறந்து விளங்கினர் என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

சோழ வேந்தருள் புலவராய்த் திகழ்ந்தவர்கள்

சோழ வேந்தருள் ஐவர் புலவராக விளங்குகின்றனர். சேரரையும், பாண்டியரையும்விட எண்ணிக்கையில் குறைவாக விளங்குவது போலவே, புலவராக விளங்கும் சோழ வேந்தரும் குறைவாக உள்ளனர். சேரரையும், பாண்டியரைவிட சோழரைப் பற்றிய செய்திகள் குறைவாகவே உள்ளன.

(1) குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன்

கிள்ளிவளவன் உறையூரை ஆண்ட சோழ வேந்தருள் ஒருவன் ஆவான். அவன் வீரனாகவும், வள்ளலாகவும், நன்னெஞ்சம் கொண்ட வேந்தனாகவும் விளங்குகிறான். புரவலரைப் புலவர் வாழ்த்துவதே மரபு. ஆனால் இவன் புரவலனை வாழ்த்தும் புரவலனாகத் திகழ்கிறான். இவன் பாடிய புறநானூற்றுப் பாடல் பாடாண் திணையில் பண்ணனின் வள்ளன்மையைப் பகர்கின்றது.

காவிரிக் கரையில் 'சிறுகுடில்' என்னும் ஊரில் வாழும் பண்ணன் என்னும் வள்ளலின் கொடைத்தன்மையை, 'பழமரத்திலே பறவை இனம் ஒலித்தாற்போல் ஊன் உண்பார் ஆரவாரம் கேட்கின்றது. எறும்புகள் முட்டைகளைக் கொண்டு மேட்டு நிலத்தை நோக்கிச் செல்வது போல, பெரிய சுற்றத்தோடும் கூடிய பிள்ளைகள், கையில் சோறு பெற்றுக்கொண்டு போகிறார்கள். இவ்வாறு எளியவருக்கும், வறியவருக்கும் வாரி வழங்கும் தன்மையுடைய அவனை, பசிப்பிணி மருத்துவன்' எனப் பாராட்டுவதைக் காணமுடிகிறது. பாராட்டுவதோடு அமையாது,

யான் வாழும் நாளும் பண்ணன் வாழிய - (புறம். 173 : 1)

எனப் போற்றுவதைக் காணமுடிகிறது.

தன்னைப் பல புலவர்கள் வாழ்த்தும் சிறப்பினைப் பெற்றிருந்த சோழன், வேறு ஒரு புரவலனைப் புகழ்ந்து வாழும் சால்புடைமை வியக்கத்தக்கது. மூவேந்தருள் இவன் புரவலனைப் புகழும் புரவலனாகவும் திகழ்வதைக் காண முடிகிறது.

(2) கோப்பெருஞ்சோழன்

கோப்பெருஞ்சோழன் உறையூரை தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்தவன் ஆவான். இவன் பாடியனவாகப் புறநானூற்றில் மூன்றும் (214, 215, 216), குறுந்தொகையில் நான்கும் (20, 53, 129, 147) ஆக

ஏழு பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவனைப் பாராட்டிய அனைவரும், இவனது ஆட்சிச் சிறப்பைவிட பண்பு நலத்தையே போற்றி உரைத்துள்ளனர்.

புலவர்கள் பெரிதும் இவனிடம் நட்பு பூண்டனர். இவன் வடக்கிருந்தபொழுது, புலவர் பலரும் இவனுடன் வடக்கிருந்து உயிர்துறந்தனர். தன்னுடன் வடக்கிருக்கப் பிசிராந்தையார் என்னும் புலவர் வருவார் என இவன் உரைத்தது, புலவர்பால் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையை காட்டுகிறது. இதனை,

தென்னம் பொருப்ப னன்னாட் ளுள்ளும்
பிசிரோ னென்பவென் னுயிரோம் புனனே
செல்வக் காலை நிற்பினும்
அல்லற் காலை நில்லன் மன்னே

- (புறம். 215 : 6-9)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகிறது. சோழன் உரைத்தவண்ணம், இவன் உரைத்த உரை பொய்யாகாது வருகைதந்த புலவரின் செயலும் வியக்கத்தக்கது. இதனை பொத்தியார்,

இசைமர பாக நட்புக் கந்தாக
இணையதோர் காலை யீங்கு வருதல்
வருவ னென்ற கோனது பெருமையும்
அதுபழு தின்றி வந்தவ னறிவும்
வியத்தொறும் வியத்தொறும் வியப்பிறந் தன்றே

- (புறம். 217 : 5-8)

என்று பாடுவதன் மூலம் உரை முடிகிறது.

தன் மக்களின் மாறுபட்ட செய்கையினால், ஆட்சிப் பொறுப்பை துறந்த மாண்புடையவன். வேந்தனாக ஆட்சிப் பொறுப்பை மட்டும் கவனியாது, புலவர்களிடம் பழகி வாழ்வியல் உண்மைகளையும் உணர்ந்தவன். 'யானை வேட்டைக்குச் சென்றவன் யானையை எளிதாக பெற்றுவிடலாம். குறும்பூழ் வேட்டைக்குச் சென்றவன் அது

பெறாமலும் திரும்பலாம். எனவே, செய்த செயலின் பயனைப் பாராது உயர்ந்த குறிக்கோளுடையவராக விளங்க வேண்டும். அப்படி வாழ்ந்தால் நிலைத்த புகழைப் பெறலாம்' என்று கூறும் அறிவுரை உணரத்தக்க ஒன்றாகும். இதனை,

யானை வேட்டுவன் யானையும் பெறுமே
குறும்பூழ் வேட்டுவன் வறுங்கையும் வருமே
அதனால், உயர்ந்த வேட்டத் துயர்ந்திசி னோர்க்குச்
செய்வினை மருங்கி னெய்த லுண்டெனிற
றொய்யா வுலகத்து நுகர்ச்சியுங் கூடும் - (புறம்.214 : 4-8)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

(3) நல்லுருத்திரன்

இவ்வேந்தன் கலித்தொகையில் முல்லைக்கலியைப் பாடிய பெருமைக்குரியவன். முல்லைத்திணை குறித்து இவன் பாடிய கலிப்பாக்கள் பதினேழும், ஒரு புறப்பாட்டும்(190) இவன் பாடியவை ஆகும்.

முல்லைக் கலியில், முல்லை நிலச் சிறப்புக்களையும், பழக்க வழக்கங்களையும் சிறக்க எடுத்துரைத்துள்ளான். இவன் மறப்பண்பை விரும்பும் மாண்புடையவன் என்பதை இவன் பாடிய முல்லைக்கலி எடுத்துரைக்கிறது. 'ஏறுதழுவல் விழாக் காலத்தே தன்னைக் கைப்பற்றத் தவறி, தன்முன் விழுந்த ஆயர் இளைஞன் ஒருவனை முட்டித்தாக்க முனையாது மீளுகிறது காளை. இதில் போர்க்களத்தே வாள் பெற்றிருந்தும் வெற்றி கொள்ளாது, தன் கையிலகப்பட்ட வீரனை அவனது மறமின்மைக் காரணமாகக் கொல்லாது உய்ந்து போகவிடும் மறவனைக் காளைக்கு உவமையாகக் கூறியுள்ளதைக் காண முடிகிறது'. இதனை,

கோள்வழுக்கித் தன்முன்னர் வீழ்ந்தான்மேற் செல்லாது
மீளும் புகரேற்றுத் தோற்றங்காண் மண்டமருள்

வாளகப் பட்டாணை யொவ்வா னெனப்பெயரு

மீளி மறவனும் போன்ம்

- (கலி.104 : 47-50)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகிறது. இப்பாடலடிகள் அக்கால வீரரின் பெருமிதத்தைக் காட்டுகிறது.

நல்லுருத்திரனின் புறப்பாடல் அவனது குறிக்கோள் உள்ளத்தை உணர்த்துகிறது. ‘முற்றிய விளை வயலைக் கண்ணுற்றதும், பிறர் உழைப்பில் விளைந்த நெற்கதிர்களைத் திருடிச்சென்று, தன் வளையுள் சேர்க்கும் இயல்புடையது எலி. இவ்வாறு பிறர் செல்வத்தையும் தமக்கென இறுகப்பற்றிச் சேமித்துப் பதுக்கி வைத்து வாழும் இயல்புடையோர் பலர். ஆனால் கொடிய காட்டுப்பன்றி தன் இடப்பக்கத்தே தானே இறந்து வீழ்ந்து கிடப்பினும், அதனை உண்ணாது, பெரிய களிறு வலப்பக்கத்தே வீழுமாறு அதனை வீழ்த்திக் கொள்ளும் இயல்புடைய புலிபோல், குறிக்கோள் கொண்டோரும் உலகில் உள்ளனர். அவர்கள் உறுதியான உள்ளமும், கொள்கை உரமும் கொண்டவர்கள். கொண்ட கொள்கையிலிருந்து மாறுபட்டு நடப்பதால் வரும் பொருள் எப்படிப்பட்டதாக இருப்பினும் அதனை அவர்கள் விரும்பமாட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட மனவலிமையும், கொள்கை உரமும் கொண்டவர்களின் பழக்கமே வேண்டும் என்று கூறுகிறார்’. இதனை,

கடுங்கட் கேழ லிடம்பட வீழ்ந்தென

அன்றவ னுண்ணா தாகி வழிநாட்

பெருமலை விடரகம் புலம்ப வேட்டெழுந்

திருங்களிற் றெந்தத் தனல்வலம் படுக்கும்ட

புலிபசித் தன்ன மெலிவி ளுள்ளத்

துரனுடை யாளர் கேண்மையொ

டியைந்த வைக லுளவா கியரோ

- (புறம்.190 : 6-12)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

இப்பாடலில் நல்லுருத்திரன் எலிபோன்ற மனம் படைத்திருப்பவர் வீட்டுக்கும், நாட்டுக்கும் கேடு சூழ்வர். எனவே, புலி போன்ற மனம் படைத்தவர் நட்பு தனக்கு வேண்டும் எனக் குறிப்பிடுவதைக் காண முடிகிறது.

(4) நலங்கிள்ளி

நலங்கிள்ளி புகார் நகரைத் தலைநகராகக் கொண்டு சோழ நாட்டை ஆட்சி புரிந்தவன் ஆவான். போற்பல கண்டு, போரின் கடுமையினையும், ஆட்சியின் அருமையினையும் நன்றாக உணர்ந்தவன். இவன் பாடிய இரண்டு புறநானூற்றுப் பாடல்கள் ஆட்சியின் அருமையினையும், அதன் சிறப்பினையும் உணர்த்துவனவாய் அமைந்துள்ளன. மூத்தோரிடமிருந்து வழிவழியாக அமையப்பெறும் அரசரிமை ஊழினால் தரப்பெறுவது என்றும், தன் வலிமையினால், அரசரிமை பெறுபவனுக்கு ஆட்சி செலுத்துதல் எளிது என்றும் குறிப்பிடுகின்றான். இதனை,

மூத்தோர் மூத்தோர்க் கூற்ற முயத்தெனப்
பாற வந்த பழவிறற் றாயம்
எய்தின மாயி னெய்தினஞ் சிறப்பெனக்
குடிபுர விரக்குங் கூரி லாண்மைச்
சிறியோன் பெறினது சிறந்தன்று மன்னே
மண்டமர்ப் பரிக்கு மதனுடை நோன்றாள்
விழுமியோன் பெறுகுவ னாயி னாழ்நீர்
அறுகய மருங்கிற் சிறுகோல் வெண்கிடை
என்றாழ் வாடுவறல் போல நன்றும்
நொய்தா லம்ம தானே மையற்று
விசும்புற வோங்கிய வெண்குடை
முரசுகெழு வேந்த ரரசுகெழு திருவே

- (புறம்.75)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

வலிமையினால் ஆட்சியுரிமை எய்துவதை விரும்பும் கிள்ளி, தன் வலிமையை மதியாதாரை அழிக்க வஞ்சினம் கூறுகிறான். இவனுடைய வஞ்சினத்திலிருந்து இவன் வள்ளன்மையினையும், வீரத்தினையும், பண்புடைமையையும் உணர முடிகின்றது.

தன் பகைவன் அழியும் நிலையினை உவமை நலத்துடன் குறிப்பிடும் கிள்ளியின் புலமைத்திறத்தை,

துஞ்சுபுலி யிடறிய சிதடன் போல - (புறம்.73 : 7)

கழைதின் யானைக் காலகப் பட்ட

வன்றிணி நீண்முளை போல - (புறம்.73 : 9-10)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகிறது.

(5) மாவளத்தான்

மாவளத்தான், சோழன் நலங்கிள்ளியின் தம்பியாகக் கருதப் படுபவன் ஆவான். மாவளத்தானும் தாமப்பல் கண்ணனார் என்னும் புலவரும் வட்டாடிய நிகழ்ச்சியைப் புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. இவனது சான்றாண்மையினைத் தாமப்பல் கண்ணனார் வியந்து போற்றுகின்றார்.

அகப்பொருளில் இவன் பாடிய குறுந்தொகைப் பாடல் இவனது அன்புள்ளத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. பொருள்வயின் காரணமாகத் தலைவனைப் பிரிந்து வருந்தும் தலைவியைத் தோழி தேற்றுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. நம் தலைவர் நம்மை ஈண்டே விடுத்துத் தாம் மட்டும் தனித்துச் செல்லக் கருதுவராயின், அவர்நின் கண்களின்று வடியும், நீர், நின் மார்பகத்தை நனைப்பதைக் கண்டிலர்; கண்டாராயின், அவர் நின்னைப் பிரிந்து செல்லார் எனும் பொருள் குறிப்போடு அமைந்துள்ளது. இதனை,

தாமே செல்ப வாயிற் கானத்துப்

புலந்தேர் யானைக் கோட்டிடை யொழிந்த

சிறுவீ முல்லைக் கொம்பிற் றாஅய்

இதழழிந் தூறுங் கண்பனி மதரெழிற்

பூணக வனமுலை நனைத்தலும்

காணார் கொல்லோ மாணிழை நமரே

- (குறுந்.348 : 4-7)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

மேற்கண்ட சோழ வேந்தர்கள் ஐவரும் தம் புலமைத் திறத்தில் சிறந்து விளங்குவதைக் காண முடிகிறது. மேலும், தன் நாட்டில் வாழும் பாணனை வாழ்த்திய கிள்ளிவளவனும், புலவர் பலரின் உள்ளமொத்த நட்பினைப் பெற்றிருந்த கோப்பெருஞ்சோழனும், முல்லைக் கலியைப் பாடிய நல்லுருத்திரனும் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாய்த் திகழ்கின்றனர். தலைவியின் கண்ணீர் கண்டு செலவழுங்கும் தலைவனைப் படைத்த மாவளத்தானின் சான்றாண்மை கருதத்தக்கது. மானம் கருதி வஞ்சினம் உரைத்த சோழன் நலங்கிள்ளியின் சொற்றிறன் மிகச் சிறப்பானது என்பதையும் உணர முடிகிறது.

பாண்டியருள் புலவராய்த் திகழ்ந்தவர்கள்

பாண்டிய வேந்தருள் பதின்மூன்றுபேர் புலரவாக விளங்குகின்றனர். புலவராக விளங்குவதில், சேர, சோழரைவிடப் பாண்டிய வேந்தரே மிகுதியாக உள்ளனர். பாண்டிய வேந்தருள் சரிபாதிக்குமேல் புலவராக விளங்குவது குறிப்பிடத்தக்கது.

(1) அண்டர்மகன் குறுவழுதியார்

இப்பாண்டிய வேந்தனைப் பற்றி, அரசியல் செய்திகள் எதுவும் இடம்பெறவில்லை. இவன் பாடிய மூன்று பாடல்கள் தொகை நூல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. இப்பாடல்கள் மூலம் இவனது மனநிலையை அறிய முடிகிறது. மகட்பாற்காஞ்சித் துறையில் இவன் பாடிய புறப்பாட்டு அன்றைய சமுதாய நிலையினை காட்டுகிறது. மறக்குடி ஒன்றில் தோன்றி மணப்பருவம் எய்திய மகளொருத்தியை

நயந்து பலர் மகட்கொடை வேண்டி நின்றனர். அதனை அவளுடைய தந்தையும், தனயரும் மறுத்தனர். அதனால் போர் நிகழ்தல் உறுதியாயிற்று. போரினால் அவ்வூர் பெரும் பாழாகும் என்பதனை,

புன்றலைப் பெரும்பாழ் செயுமிவ ணலனே - (புறம்.346 : 6-7)

என்ற பாடலடி உணர்த்துகிறது. ஒரு பெண்ணின் பொருட்டு, ஊரும், மக்களும் பாழாகும் நிலையில், அக்காலச் சமுதாயம் இருந்த நிலையினை வழுதியின் பாடல் உணர்த்துகிறது.

(2) அறிவுடைநம்பி

அறிவில் சிறந்து விளங்கியமையால் இவன் அறிவுடைநம்பி என அழைக்கப்பெறுகிறான். இவன் பாடிய நான்கு பாடல்கள் தொகை நூலில் இடம்பெறுகின்றன. இவன் மக்கட் பேறின்றி இருந்து பின்னர் அதனைப் பெற்று இன்புற்றான். மக்கட்பேற்றின் சிறப்பினை, 'பலகோடி செல்வத்தைக் குவித்து வைத்து, அச்செல்வத்தைப் பயனாம் பலரோடு இருந்து பகுத்துண்ணும் பெருவாழ்வு பெற்ற மிகப்பெரிய செல்வர்க்கு மக்கட்பேறு இல்லாதாயின், அவர்தம் பெருவாழ்வு, பயனுடைய பெருவாழ்வு எனப் போற்றப்படமாட்டாது' என குறிப்பிடுகிறான். இதனை,

படைப்புப்பல படைத்துப் பலரோடு உண்ணும்

உடைப்பெருஞ் செல்வ ராயினு மிடைப்படக்

குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி

இட்டுந் தொட்டுங் கல்வியும் துழந்தும்

மயங்குறு மக்களை யில்லோர்க்குப்

பயக்குறை யில்லைத் தாம்வாழு நாளே

- (புறம்.188)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

வரையாது வந்து செல்லும் தலைமகன் சிறப்புறத்தானக அவன் கேட்குமாறு, தலைவியை நோக்கி, தோழி! 'முற்றிய திணைக் கதிர்களை

யாம் இன்னும் கொய்யத் தொடங்கவில்லை; அதனால் புனத்தில், கதிர்களை இழந்த தாள்கள் பல நிற்கின்றன; இக்கதிர்களை எல்லாம் கிளிகளே கொண்டு செல்கின்றன. நீயோ பல மணமுங் கலந்து நாளும் கண்ணிசூடி, நாய் பின்வர வரும் தலைவனைக் காண்பதே கருத்தாக இருக்கின்றாய்; இதனால் வரும் கேட்டினை நின் காதலால் உணரவில்லை; கிளிகள் வந்து தங்கும் இடந்தொறும் சென்று, குரலெடுத்துக் கிளிகளை ஓட்டாயாயின், நின்னை இற்செறித்துப் பிறரைக் கொணர்ந்து வைப்பள்; பின்னர்த் தலைவனைக் காண்பதும் அறிதாம்; என்று தலைவனின் உள்ளத்தே விரைந்து வரைந்து கொள்ளும் எண்ணத்தினை எழச் செய்யும் தோழியின் ஆற்றலையும் அறிவு நுட்பத்தையும் போற்றிப் பாடியுள்ளான்'. இதனை,

மெய்யில் தீரா மேவரு காமமொ
 டெய்யா யாயினும் உரைப்பல் தோழி
 கொய்யா முன்னும் குரல்வார்பு தினையே
 அருவி ஆன்ற பைங்கால் தோறும்
 இருவி தோன்றின பலவே நீயே
 முருகுமுரண் கொள்ளும் தேம்பாய் கண்ணிப்
 பரியல் நாயொடு பன்மலைப் படரும்
 வேட்டுவற் பெறலோ டமைந்தனை யாழநின்

- (பரி.15 : 15-22)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகிறது.

(3) ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன்

இவன் பாடிய பாடலொன்று புறநானூற்றில் இடம் பெற்றுள்ளது. புறநானூற்றில் நெடுஞ்செழியன் என்ற பெயரால் மூவர் இடம் பெற்றுள்ளனர். இவனது ஆரிய படையெடுப்பைச் சிறப்பித்து, ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் எனக் குறிப்பிட்டனர். பாண்டிய வேந்தருள் காலத்தால் பிற்பட்டவன். கல்வியின் இன்றியமை யாமையை உணர்ந்தவன். அன்னை, அரசன் முதலிய அனைவராலும்

பாராட்டப்படும் சிறப்பைக் கல்வியினால் மட்டுமே பெற முடியும்;
எனவே இச்சிறப்புக்குரிய கல்வியை எப்பாடுபட்டேனும் கற்க
வேண்டும் என்பதை,

உற்றுழி யுதவியு முறுபொருள் கொடுத்தும்
பிறறைநிலை முனியாது கற்ற னன்றே
பிறப்போ ரன்ன வுடன்வயிற் றுள்ளும்
சிறப்பின் பாலாற் றாயுமனந் திரியும்
ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்
மூத்தோன் வருக வென்னா தவருள்
அறிவுடை யோனா றரசுஞ் செல்லும்
வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளும்
கீழ்ப்பா லொருவன் கற்பன்
மேற்பா லொருவனு மரன்கட் படுமே

- (புறம்.183)

என்று கூறுவதன் மூலம் உணர முடிகிறது.

இப்பாட்டில், தன் நாட்டு மக்களும், பிற மக்கள் சமுதாயமும்
அறிவுடையவர்களாக, விளங்க வேண்டும் என விரும்பும் ஆரியப்படை
கடந்த நெடுஞ்செழியனின் உள்ள வேட்கைப் புலனாகிறது.

(4) ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன்

பூதப்பாண்டியன் அறிவும், ஆற்றலும், ஒழுக்கமும் நிரம்பியவன்.
மனைவியின்பால் பேரன்பு கொண்டவன். இவனும், இவன்
மனைவியும் தேர்ந்த புலமையாளர் ஆவர். ஒழுக்கத்தை உயிரினும்
மேலாகக் கருதுபவன் என்பதை, இவன் கூறிய வஞ்சினத்திலிருந்து அறிய
முடிகிறது. இவன் திதியன் என்பானுடன் கொண்டிருந்த நட்பினை,

செல்சமங் கடந்த வில்கெழு தடக்கைப்

பொதியிற் செல்வன் பொலந்தேர்த் திதியன்

- (அகம். 25 : 19-20)

எனப் பாராட்டி உரைப்பதன் மூலம் அறிய முடிகிறது.

பாண்டியர் குடியில் பிறந்ததைப் பெருமையாகக் கருதுபவன்.
தன்னை எதிர்த்து வந்த பகைவரை வெல்லாவிடின்,

மன்பதை காக்க நீள்குடிச் சிறந்த
தென்புலங் காவலி னொரீஇப் பிறர்
வன்புலங் காவலின் மாறியான் பிறக்கே - (புறம்.71 : 17-19)

என வஞ்சினம் உரைப்பதைக் காண முடிகிறது.

வேந்தர் குடிகளைப் புலவர்கள் வாழ்த்துதல் மரபு. தன் குடியின் பெருமையினைத் தானே எடுத்துக்கூறி, இத்தகு சிறப்புமிகு குடியில் மீண்டும் பிறக்க விரும்பும் இவன் வேட்கை குறிக்கத்தக்கது.

(5) கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி

இப்பாண்டியன் சிறந்த புலமையாளனாகவும், சிந்தனை யாளனாகவும் விளங்குகிறான். இவன் அரசனாய் நாடாண்ட வரலாறு எதுவும் கிடைக்கவில்லை. இவன் பாடிய பாடல்கள் பரிபாடலில் ஒன்றும் (15), புறநானூற்றில் ஒன்றும் (182) இடம் பெற்றுள்ளன.

நறுமணம் நாறும் துழாய் அணிந்தோனாகிய திருமால் அளித்தால் அன்றி துறக்க இன்பம் கிட்டாது; எனவே மனைவியரொடும், தாய் தந்தையரொடும், மக்களோடும், மாபெருஞ் சுற்றித்தினரோடும் கூடிச்சென்று அவன் உறையும் மலையை வணங்கி வழிபடுதல் வேண்டும் என்று மணிவண்ணன் பால் கொண்டிருந்த ஈடுபாட்டைப் புலப்படுத்துவதைக் காண முடிகிறது. இதனை,

நாறிணர்த் துழாயோ னல்கின் அல்லதை
ஏறுதல் எளிதோ வீறுபெறு துறக்கம் - (பரி. 15 : 15-16)

என்ற பாடலடிகளும்,

தைய லவரொடுந் தந்தா ரவரொடும்
கைம்மக வோடுங் காத லவரொடும்
தெய்வம் பேணித் திசைதொழுதனிர் சென்மின் - (பரி. 15 : 46-48)

என்ற பாடலடிகளும் உணர்த்துகிறது.

(6) கானப்பேர் எயில்கடந்த உக்கிரப்பெருவழுதி

தனக்குப் பகைவனாக விளங்கிய வேங்கை மார்பனை வென்று அவனுக்குரிய கானப்பேரெயில் (காளையார் கோயில்) என்னும் ஊரைக் கைப்பற்றியதனால் கானப் பேரெயில் கடந்தபாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதி என அழைக்கப்பட்டான். இவன் பாடிய பாடல்கள் இரண்டும் தொகை நூல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. குறிஞ்சியையும், மருதத்தையும் புனைந்து தன் பாடல்களில் பாடியுள்ளான்.

இப்பாண்டிய வேந்தன் தமிழ்மொழிக்குச் செய்த தொண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. நெடுந்தொகையெனும் அகநானூற்றைத் தொகுப்பித்த பெருமைக்குரியவன். தமிழ் மொழியின்பால் கொண்டிருந்த பற்றைப் போலவே, தமிழ் வேந்தர் மூவரும் ஒற்றுமையாக இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் உடையவன் ஆவான்.

மகளிரின் மன இயல்பை நன்றாக உணர்ந்த உக்கிரப்பெருவழுதி, பரத்தையின்பால் தலைவனிடம் ஊடிய தலைவி பிறகு தலைவன் செய்த தவற்றை மறந்து, தன் ஊடல்கொள்கையையும் மறந்து அவனோடு கலந்து ஒன்றுவிடுகிறாள் என்பதை,

சிறுபுறங் கவையின னாக வுறுபெயற்
றண்டுளிக் கேற்ற பலவுகு செஞ்செய்
மண்போ னெகிழ்ந்தவற் கலுழிந்தே
நெஞ்சறை போகிய யறிவி னேற்கே - (அகம்.26 : 23-26)

என்ற பாடலடிகளில் உணர்த்துகிறான். இந்நிலையையே வள்ளுவர்,

எழுதுங்கால் கோல்காணாக் கண்ணேபோல் கொண்கன்
பழிகாணென் கண்ட இடத்து - (குறள்.1265)

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

பன்றி தினையை உண்ண வேண்டி, இயந்திரமைந்த புழையில் புகும்போது பல்லியடிப்பக் கேட்டு, ஊறுநேரும் என உணர்ந்து, தன் இருப்பிடத்திற்குத் திரும்பும் நிலையினை,

பாங்கர்ப் பக்கத்துப் பல்லி பட்டென
மெல்ல மெல்லப் பிறக்கே பெயர்ந்துதன்
கல்லளைப் பள்ளி வதியும்

- (நற்.98 : 5-7)

என்று அக்கால மக்களின் சகுன பார்க்கும் தன்மையினை குறிப்பிடுகிறான்.

(7) குறுவழுதியார்

பாண்டியர் குடியில் பெருவழுதி, குறுவழுதி என்ற பெயர்களை வைத்துக் கொள்ளுதல் மரபு. இவன் அண்டர்மகன் குறுவழுதியிலும் வேறானவன். இவன் பாடிய பாடலொன்று அகநானூற்றில் இடம் பெற்றுள்ளது. அப்பாடல் வரையாது வந்து செல்லும் தலைவனை விரைவில் வரைந்து கொள்ளச்சொல்லும் தோழியின் கூற்றில் அமைந்துள்ளது.

தலைவனின் கூட்டத்தால் தலைவி பெற்ற பேரழகினைக் கண்ட தாய் தலைவியை இற்செறித்துவிடுகிறாள். கழியையும், கானலையும், காண்டொறும் எம்பெருமான் வாரார் கொல்லோ எனத் தலைவனின் வரவெதிர் நோக்கி இரங்கும் தலைவியின் நிலையினை எடுத்துரைப்பதை,

மாலை மணியிதழ் கூம்பக் காலைக்
கண்ணாறு காவியொடு கண்ணென மலருங்
கழியுங் கானலுங் காண்டொறும் பலபுலந்து
வாரார் கொல்லெனப் பருவருந்
தாரார் மார்பநீ தணந்த ஞான்ற

- (அகம்.150 : 10-14)

என்ற பாடலடிகள் மூலம் உணர முடிகிறது.

(8) தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்

இப்பாண்டியன் ஆலங்கானத்தில் இருபெருவேந்தரையும் எழுபெரு வேளிரையும் வெற்றிகொண்ட சிறப்பின் காரணமாகத்

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் என அழைக்கப்பெற்றான். இவன் பாடிய வஞ்சினப் பாடல் ஒன்று புறநானூற்றில் இடம் பெற்றுள்ளது. பழந்தமிழ் வேந்தருள் மிகப்பல புலவர்களின் பாராட்டைப் பெற்ற சிறப்புக்குரியவன். பத்தொன்பது புலவர்கள் இவனது வெற்றிச் சிறப்பையும், பண்புநலன்களையும் போற்றிப் புகழ்ந்துள்ளனர்.

புலவரைப் போற்றுவதிலும், தனிமனித ஒழுக்கத்திலும், தன் குடிமக்களைப் பேணுவதிலும் மிகுந்த நாட்டமுடையவன் என்பதை இவன் உரைத்த வஞ்சினத்தால் அறிய முடிகிறது.

ஓங்கிய சிறப்பி னுயர்ந்த கேள்வி

மாங்குடி மருதன் றலைவ னாக

உலகமொடு நிலைஇய பலர்புகழ் சிறப்பிற்

புலவர் பாடாது வரைகவென் னிலவரை

- (புறம்.72 : 13-16)

என்னும் கூற்றிலிருந்து புலவர் கூறும் புகழ்ச்சியைப் பெரிதாகக் கருதியதை காண முடிகிறது.

பத்துப்பாட்டுள் மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநல்வாடை இரண்டும் இவன் புகழ் எடுத்துரைக்கும் நூல்களாகும். இவன் பாண்டிய வேந்தர்களிலே மிகச் சிறந்த வீரனாக விளங்கிய சிறப்புக்குரியவன் ஆவான்.

(9) நல்வழுதி

பாண்டியன் குடியில் தோன்றிய இந்நல்வழுதி பற்றிய வரலாறு ஒன்றினையும் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. வையை ஆறு குறித்து வந்த பரிபாடல்கள் எட்டனுள் நல்வழுதி பாடிய பரிபாடலும் ஒன்று. இவன் பாடிய பாட்டில் ஆற்றில் புதுப்புனல் வருங்கால் பண்டைத் தமிழ்மக்கள் விரும்பி மேற்கொள்ளும் புனல்விழா நன்கு விளக்கப் பட்டுள்ளது.

ஒரு தலைவி, புனல்விழாக் காணத் தன்னோடு வந்திருக்கும், தன் கணவனை வேறு ஒருத்தி நோக்கினாள் என்பதைக்கொண்டு, பிறிதொருத்தி நோக்குமளவிற்குப் பிழையுடையான் போலும் எனக் கருதி, அவனை முத்துவடத்தாலும், மலர்மாலையாலும் ஒறுத்தாள். தான் செய்த பிழையினை அறியாது, அவளைத் தொழுது பிழை பொறுக்க வேண்டுகிறான் காதலன் என இக்காட்சியைக் குறிப்பிடும் நல்வழுதியின் புலமை நலம் போற்றத்தக்கது. இதனை,

அமிர்தன நோக்கத் தணங்கொருத்தி பார்ப்பக்
கமழ்கோதை கோலப் புடைத்துத்தன் மார்பில்
இழையினைக் கையாத் திறுகிறுக்கி வாங்கிப்
பிழையினை என்னப் பிழை யொன்றுங் காணான்
தொழுது பிழைகேட்குந் தூயவன் - (பரி. 12 : 57-61)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

(10) மாலைமாறன்

இவனைப் பற்றிய செய்திகள் தெரியவில்லை. இவன் பாடிய பாடலொன்று குறுந்தொகையினுள் இடம்பெற்றுள்ளது. தலைவன் பிரிவால் தன் நலன்அழிந்த கொடுமையினும், அத்தலைவன் செய்த தலையளி கண்டு, ஊரார் தூற்றும் அலரால் உண்டாகும் கொடுமையே தனக்குத் துன்பம் தருகிறது என்று தலைவி கூறுவதனை,

கடலங் கான லாய மாய்ந்தவென்
நலமிழந் ததனினு நனியின் னாதே
வாள்போல் வாய கொழுமடற் றாழை
மாலை வேனாட்டு வேலி யாகும்
மெல்லம் புலம்பன் கொடுமை
பல்லோ ரறியப் பரந்துவெளிப் படினே - (குறுந்.245)

என்ற பாடல்மூலம் உணர்த்துகிறார். வாள்போல் விளிம்புகளையுடைய மடல்களைக் கொண்ட தாழை மரங்கள் நிற்கும் காட்சிக்கு, வேலியாக

நாட்டப்பெற்ற வேற்படைகளை உவமை கூறியிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

(11) மாறன்வழுதி

மாறன்வழுதி பாடிய பாடல்கள் இரண்டும் நற்றிணையில் இடம்பெற்றுள்ளன. இவன் குறிஞ்சியையும், முல்லையையும் புனைந்து பாடும் திறன் பெற்றவன்.

தலைவனைப் பிரிந்து வாடும் தலைவியின் துன்பத்திற்கு இவன் கூறியிருக்கும் உவமை புதுமையானதாகும். நெடுங்காலத்திற்கு முன் மார்பில் பகைவர் வேல்பட்டுப் புண்ணுண்டாகியது. புண்ணின் வாய் அகன்று, ஆழ்ந்து பெரிதாகிவிட்டது. நெடுங்காலம் ஆகிவிட்டதால் ஈரம் காயாமல் துன்பத்தினைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. இந்நிலையில் மார்பில் உள்ள புண்ணில் வேற்படையைக் குத்தினால் ஏற்படும் துன்பத்திற்கு எல்லையேது! இப்படிப்பட்ட எல்லையில்லாத துன்பத்தினைத் தலைவி அடைகிறாள் என்று குறிப்பிடும் மாறன்வழுதியின் உவமை நலம் போற்றத்தக்கது. இதனை,

அழுந்துபடு விழுப்புண் வழும்புவாய் புலரா

எவ்வ நெஞ்சத்து எ.:கெறிந் தாங்குப்

பிரிவில புலம்பி நுவலுங் குயிலினுந்

தேறுநூர் கெழீஇய யாறுநனி கொடிதே - (நற்.97 : 1-4)

என்ற பாடலடிகள் மூலம் உணரலாம்.

மேலும், மலைகளில் நின்று தழைக்கும் குறிஞ்சி மரங்களின் பொன்னிற மலர்போலும், மேனியும், சுனையில் மலர்ந்த மைந்நிறக் குவளை மலர்கள் இரண்டினை எதிர்எதிர் வைத்துப் பிணைத்தாற்போலும் பெரிய கண்களும், மயிலை ஒத்த சாயலும், கிளியின் மொழிபோலும் மெல்லிய இனிய சொல்லும், பருத்த தோளும், கொல்லிப் பாவைபோலும் பேரழகு உடையாள் என்று

மகளிரின் பிற அழகுச் சிறப்பினை நன்கு புனைந்துள்ளதைக் காண முடிகிறது. இதனை,

நீண்மலைக் கலித்த பெருங்கோல் குறிஞ்சி
நாள்மலர் புரையும் மேனிப் பெருஞ்சனை
மலர்பிணைத்து அன்ன மாயிதழ் மழைக்கண்
மயிலோர் அன்ன சாயல் செந்தார்க்
கிளியோர் அன்ன கிளவிப் பணைத்தோள்
பாவை அன்ன வனப்பினள் இவள் - (நற்.309 : 1-6)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

மாறன்வழுதி பாடிய இரண்டு பாடல்களில் ஒன்றில் பெண்களின் புறஅழகு, மற்றொன்றில் அகஅழகு விளக்கப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

(12) முடத்திருமாறன்

இவன் பாடிய இரண்டு பாடல்கள் நற்றிணையில் இடம் பெற்றுள்ளன. கபாடபுரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சிபுரிந்த இடைச்சங்கத்தைக் கட்டிக்காத்த ஐம்பத்தொன்பதின்மருள் இறுதியில் வாழ்ந்தவன் ஆவான்.

பாலையையும், குறிஞ்சியையும் தன் பாடல்களில் சிறக்கப்பாடியுள்ளான். குட்டுவன் மலையின் இயற்கை எழிலை,

..... குட்டுவன்

குடவரைச் சுனைய மாயிதழ்க் குவளை - (நற்.105 : 7-8)

என பாராட்டியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. தன்னாட்டுச் சிறுகுடிப் பண்ணனை வாழ்த்திய கிள்ளிவளவன் போன்று, சேரனின் மலையினைப் புகழ்ந்துள்ளது போற்றத்தக்கது.

புலவராக விளங்குவதில் சேர, சோழரைவிடப் பாண்டியர் எண்ணிக்கையில் முதன்மை பெற்று விளங்குவதைக் காண முடிகிறது. பாண்டிய வேந்தருள் சரிபாதி வேந்தர்கள் புலவர்களாக விளங்குவது குறிப்பிடத்தக்கது. இவர்தம் பாடல்கள் உலகியல், கல்வியின் சிறப்பு, சான்றோர் இயல்பு, மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கை முதலியவற்றை எடுத்தியம்புவதையும் காண முடிகிறது.

2) வேளிகளின் ஆளுமைத்திறன்

சங்க இலக்கியங்களில் சேர, சோழ, பாண்டிய முடி வேந்தர்களையடுத்து மொழியப்பெறுவோர் வேளிரே ஆவர். வேந்தரோடே அவ்வேளிர் உடன்படுத்தி மொழியப்படுவதை,

‘பணைகெழு வேந்தரும் வேளிரும் ஒன்றுமொழிந்து’ - (பதிற்.30)

‘வெல்போர் வேந்தரும் வேளிரும் ஒன்றுமொழிந்து’ - (பதிற்.49)

‘வேந்தரும் வேளிரும் பின்வந்து பணிய’ - (பதிற்.88)

‘பதினொரு வேளிரோடு வேந்தர் சாய’ - (அகம்.246)

‘இருபெரு வேந்தரோடு வேளிர் சாய’ - (மதுரைக்.55)

என்ற பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இதன்மூலம் பண்டைத் தமிழகத்தில் வேந்தரையடுத்த நிலையில் சிற்றரசருள் சிறப்பிற்குரியோராய் வேளிர் விளங்கியமை புலனாகிறது.

இவ்வேளிர், ‘தொன்முதிர் வேளிர்’ (அகம்.258), எனவும், ‘தொன்று முதிர் வேளிர்’ (நற்.280), எனவும் கூறப்படுவதால் இவருடைய குடி மரபின் தொன்மை புலப்படுகிறது. ‘நாற்பத்தொன்பது வழிமுறை வந்த வேளிர்’ (புறம்.201) என்பது இத்தொன்மையை அறிதற்கு ஏற்புடைய சான்றாகும்.

வேளிர் குடி வழிகளுள் ஒருவழி வந்த இருங்கோவேளைப் பாடிய கபிலர், 'இருங்கோவேளின் முன்னோனான குடிமுதல்வன் வடபால் முனிவனது தடவினுள் தோன்றியவனென்பதும், அவனும், அவன் மரபினரும் துவரையென்ற நகரை யாண்டவரென்பதும் அவனது மரபிலே நாற்பத்தொன்பதாம் தலைமுறையினனே இவ்விருங்கோவே ளென்பதும் விளங்குகின்றன' என்று குறிப்பிடுகிறார். இதனை,

நீயே, வடபால் முனிவன் தடவினுள் தோன்றிச்

செம்புனைந்து இயற்றிய சேணெடும் புரிசை

உவரா ஈகைத் துவரை யாண்டு

நாற்பத் தொன்பது வழிமுறை வந்த

வேளிர்நுள் வேளே விறற்போர் அண்ணல்

- (புறம், 201)

என்ற பாடலடிகள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் 'பதினொரு வேளிர்' (அகம்.246), 'ஈரேழு வேளிர்' (அகம்.235) என்று இரண்டு இடங்களில் மட்டுமே இவர்கள் எண்ணிடப் பெறுகின்றனர். சங்ககாலத் தமிழகத்தில் ஆட்சிப்புரிந்த வேளிர்களாக அறிய வருவோர் இருபதின்மர் ஆவர் (வ. குருநாதன், 2001 : 258).

(i) சேரநாட்டு வேளிர்கள்

சேரநாட்டு வேளிர்கள் எழுவராவார். அவர்களின் ஆட்சி யிடங்களைத் தெற்கு வடக்காக நோக்கி, அவர்களை,

1. நெடுவேளாவி
2. வேளாவிக் கோமான் பதுமன்
3. வையாவிக் கோப்பெரும் பேகன்
4. நன்னன் வேண்மான்
5. வெளியன் வேண்மான் ஆய்எயினன்

6. வெளிமான்
7. எருமையூரன்

எனப் பிரிப்பர்.

(ii) பாண்டிய நாட்டு வேளின்கள்

1. ஆய் அண்டிரன்
2. பொதியிற் செல்வன் திதியன்
3. பாரிவேள்
4. இருங்கோவேள்

என்ற நால்வரும் பாண்டிய நாட்டு வேளின்கள் ஆவர்.

(iii) சோழநாட்டு வேளின்கள்

1. நெடுங்கை வேண்மான்
2. நெடுவேளாதன்
3. செல்லிக்கோமான் ஆதனெழினி
4. வாட்டாற்று எழினியாதன்
5. அழுந்தூர்வேள் திதியன்
6. வேளெவ்வி
7. வீரைவேண்மான் வெளியன் தித்தன்
8. நன்னன் சேய் நன்னன்
9. பொருநன்

எனவரும் ஒன்பதின்மரும் சோழநாட்டு வேளின்கள் ஆவர்.

‘வேளிரெல்லோரும் குறுநில மன்னரேயாயினும் குறுநில மன்னரெல்லோரும் வேளிராகார். எனவே, வேளிரைக் குறுநில மன்னரினும் சற்றே மேம்பட்ட சிறப்புடையோராகக் காணலாம்’ (மேலது, 261) என்பர். வேந்தருக்கு அடுத்த நிலையில் சிறப்பிற்குரியோராய்

வேளிகள் விளங்குகின்றனர். பெருநில வேந்தரின் பேராட்சிக்கு உட்பட்ட நிலையில் சிற்றரசர்களாய் விளங்கிய இவ்வேளிகள் அவர்தம் அரசியல் செயற்பாடுகளிலும், போர்ச்செயல்களிலும் துணை நின்று வினைபுரிந்துள்ளனர்.

தமிழ் மன்னரெல்லோரும் தலை மயங்கிப் பொருத தலையாலங்கானத்துப் போரிலே சேரல், செம்பியன் ஆகிய இருபெரு வேந்தரோடும் இருங்கோவேண்மான், எருமையூரன், எழினி, திதியன், பொருநன் என்ற ஐம்பெரு வேளிரும் கூடிவந்து பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனை எதிர்த்துப் போரிட்டு மடிந்தது, அவர்களின் போர்த்திறனைக் காட்டுகிறது. இதனை,

சேரல் செம்பியன் சினங்கெழு திதியன்
போர்வல் யானைப் பொலம்பூண் எழினி
நாரறி நறவின் எருமை யூரன்
தேங்கமழ் அகலத்துப் புலர்ந்த சாந்தின்
இருங்கோ வேண்மான் இயல்தேர்ப் பொருநனென்
றெழுவர் நல்வலம் அடங்க ஒருபகல் - (அகம், 36)

என்ற பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

மேலும் ஆதனெழினி என்னும் வேளிரின் வீரத்தைப் 'பகைப்படையின் யானைகளை வேலால் எறிந்தே வீழ்த்துகின்ற சிறப்பாற்றல் மிக்கவன் என்றும், இவன் குறிதவறாது எறிகின்ற வேல் மார்பினிடையே பாயப்பெற்ற பெருங்களிறுகளெல்லாம் மிக வருந்தும்' என்றும் குறிப்பிடுவதன் மூலம் அறிய முடிகிறது. இதனை,

ஆதனெழினி அருநிறத்து அழுத்திய
பெருங்களிற்று எவ்வம் போல
வருந்துப - (அகம். 216)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

வேளின்கள் போர்த்திறம் மிக்கவர்களாக மட்டுமன்றிச் சிறந்த கொடைத்திறம் வாய்ந்தவர்களாகவும் விளங்குகின்றனர். அவர்களின் சிறந்தகொடைத்திறத்தால், பேகன், அண்டிரன், பாரி போன்ற வேளின்கள் வள்ளல்களாகப் போற்றப்படுகின்றனர். இவர்கள் மட்டுமின்றி, நன்னன்சேய் நன்னன், வேள் எவ்வி, வெளியன் வேண்மான் ஆய் அயினன் போன்ற வேளின்களும் கொடைத்திறம் மிக்கவர்களாய் விளங்குகின்றனர்.

வெளியின் வேண்மான் ஆய் எயினன் தன்னைப்பாடும் பாணர்க்கும் மட்டும் அன்றி, பாடாத பறவைகளுக்கும் பாதுகாவலனாய் விளங்கியதை,

புள்ளிற்கு ஏமம் ஆகிய பெரும்பெயர்
வெள்ளத் தானை அதிகன் - (அகம்., 142)

என்ற பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. எவ்வியின் வண்மைச் சிறப்பினை,

ஓம்பா ஈகை மாவேள் எவ்வி - (புறம், 24)

இரும்பாண் ஒக்கல் தலைவன் பெரும்பூண்
போரடு தானை எவ்வி - (புறம், 233)

உலகுபுகத் திறந்த வாயில்
பலரோடு உண்டல் மரீஇ யோனே - (புறம், 234)

என்று வரும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

இவ்வாறு வேளின்கள் கொடைத்திறம் மிக்கவர்களாய் திகழ்ந்துள்ளதைக் காண முடிகிறது.

வேளின்கள் வேந்தர்கள் மணத்தொடர்பு கொள்ளும் மாந்தர்களாகவும் சிறந்து விளங்குகின்றனர். வெளியன் வேள்மகள் நல்லினி என்பாளைச் சேரமான் உதியஞ்சேரலாலும், வேளாவிக்

கோமான் பதுமன் மகளிர் இருவருள் ஒருத்தியை இமயவரம்பன்
நெடுஞ்சேரலாதனும் மற்றொருத்தியைச் செவ்வக் கடுங்கோ
வாழியாதனும், மையூர் கிழவனாகிய வேளின் மகள் அந்துவஞ்
செள்ளையைப் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையும் மணந்து மக்களைப்
பெற்று வாழ்ந்தனர். இதனை,

இன்னிசை முரசின் உதியஞ் சேரற்கு
வேளியன் வேண்மாள் நல்லினி யீன்றமகன்

ஆராத் திருவின் சேரலா தற்கு
வேளாவிக் கோமான்
பதுமன் தேவி யீன்ற மகன்முனை

குடக்கோ நெடுஞ்சேர லாதற்கு வேளள்
ஆவிக் கோமான் றேவி யீன்றமகன்

பொய்யில் செல்வக் கடுங்கோவுக்கு
வேளாவிக் கோமான் பதுமன் யீன்றமகன்

குட்டுவ னிரும்பொறைக்கு மையூர் கிழான்
வேண்மா ளந்துவஞ் செள்ளை யீன்றமகன் - (பதிற்.2,4,6,8,9)

எனவரும் பதிற்றுப்பத்தின் பதிகங்களில் இடம்பெறும் செய்யுள்
அடிகளால் அறிய முடிகிறது. இதன்மூலம் வேளிர்கள் தத்தம் பெருநில
வேந்தரின் பேரூராட்சிக்கு உட்பட்டுச் சிற்றரசர்களாய் வாழ்ந்ததையும்,
அவர்களுக்குப் போர்த்துணைவர்களாகவும், சிறந்த கொடைத்திறம்
மிக்கவர்களாகவும், வேந்தர்களுடன் மணத்தொடர்பு கொள்ளும்
மாண்புடையவர்களாகவும் ஆளுமை மிக்கவர்களாய்த் திகழ்ந்துள்ளமையைக்
காணமுடிகிறது.

குறுநில மன்னர்களின் ஆளுமைத்திறன்

தமிழகத்தைப் பெரிய நாடுகளுக்குத் தலைவர்களாக இருந்து சேர,
சோழ, பாண்டியர் ஆகிய மூவரும் ஆட்சி புரிந்துள்ளனர். அவர்கள்

மட்டுமின்றிச் சிறிய நிலப்பகுதியை இடமாகக் கொண்டு குறுநில மன்னர்களும் ஆட்சி புரிந்துள்ளதைக் காண முடிகிறது. இக்குறுநில மன்னர்கள் ஈகை, நட்பு, வீரம், புகழ் போன்றவற்றில் சிறந்து விளங்குகின்றனர். ஆளும் நிலம் சிறியதாக இருந்தாலும் அவர்களின் உள்ளப்பரப்பு பெருவேந்தரின் நிலப்பரப்பினும் பெரிதாக இருந்தது. அவர்களுள் பலர் நீண்டபுகழ் பெற்றவர்களாய்த் திகழ்கின்றனர். குறுநில மன்னர்களுள் சிலர் தத்தம் நிலங்களை உள்ளிட்ட பெருவேந்தரின் பேரூராட்சிக்குக் கீழ்ப்படிந்தும், அவர்தம் அரசியலில் தாமும் பங்கேற்றுப் படைத்தலைவர்களாய் வினைபுரிந்தும் ஆளுமை செலுத்தியிருக்கின்றனர்.

சேரநாட்டுக் குறுநிலமன்னர்களாக,

1. அறுகை - (பதிற்.44)
2. கடலன் - (அகம்.81)
3. மூவன் - (புறம்.209)
4. கழுவுள் - (அகம்.365)
5. தாமான் தோன்றிக்கோன் - (புறம்.391)
6. குமணன் - (புறம்.158)
7. ஓரி - (அகம்.208)
8. அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி - (அகம்.372)
9. அதியமான் பொகுட்டெழினி - (புறம்.96)
10. மலையமான் திருமுடிக்காரி - (அகம்.209)
11. மலையமான் சோழிய ஏனாதி திருக்கண்ணன் - (புறம்.174)
12. மல்லிகிழான் காரியாதி - (புறம்.177)
13. ஏறைக்கோன் - (புறம்.151)
14. பிட்டங்கொற்றன் - (அகம்.143)
15. பிண்டன் - (அகம்.192)
16. கொண்கானம் கிழான் நன்னன் உதியன் - (நற்.391)

ஆகிய பதினறுவரும்,

சோழநாட்டுக் குறுநில மன்னர்களாக,

1. அழிசி
2. விச்சிக்கோ
3. விச்சிக்கோ நன்னன்
4. அன்னி
5. பொறையாற்றுகிழான் நற்றேர்ப் பெரியன்
6. பரதவர் கோமான் மத்தி
7. கண்ணனெழினி
8. அகுதை
9. அவியன்
10. கரும்பனூர்கிழான்
11. ஓய்மான் நல்லியக்கோடன்
12. ஓய்மான் வில்லியாதன்
13. தொண்டைமான் இளந்திரையன்
14. ஆதனுங்கன்
15. கள்வர் கோமான் புல்லி
16. கட்டி

ஆகிய பதினறுவரும்,

பாண்டியநாட்டுக் குறுநில மன்னர்களாக,

1. நாஞ்சில் பொருநன் வல்வேல் கந்தன்
2. மோகூர் மன்னன் பழையன்
3. கண்டிரக்கோப் பெருநள்ளி
4. வேங்கை மார்பன்
5. கடிய நெடுவேட்டுவன்
6. அதிகன்

ஆகிய அறுவரும் அறியப்படுகின்றனர்.

மூவேந்தரைக் காட்டிலும் குறுநில மன்னர்களே புலவருக்கும், பாணருக்கும் அள்ளிக்கொடுத்து அவர்களின் வறுமைத் துயரைப் போக்கியுள்ளனர். ஒளவையார், கபிலர், பரணர், அசிரில்கிழார் போன்ற பெரும்புலவர்களால் பாடும் புகழுக்குரியவர்களாய்த் திகழ்கின்றனர். குறுநில மன்னர்களுள் சிலர் வாரிவழங்கும் வள்ளல்களாகவும் விளங்குகின்றனர். அவர்களின் வள்ளல்தன்மையை,

பாடுபெறு பரிசிலன் வாடினன் பெயர்தல்என்
நாடிழந் ததனினும் நனியின் னாதென
வாள்தந் தனனே தலையெனக்கு ஈய - (புறம்.165 : 10-12)

அதியமான் பரிசில் பெறுஉம் காலம்
நீட்டினும் நீட்டா தாயினும் யானைதன்
கோட்டிடை வைத்த கவளம் போலக்
கையகத் தது; அது பொய்யா காதே - (புறம்.101 : 5-9)

புன்தலை மடப்பிடி பரிசில் ஆகப்
பெண்டிரும் தம்பதம் கொடுக்கும் வண்புகழ்ச்
கண்ட ரக்கோன் - (புறம்.151 : 4-6)

என்பன போன்ற பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது.

குறுநில மன்னர்கள் கொடைத்திறம் மிக்கவர்களாக இருந்தததோடு மட்டுமின்றிச் சிறந்த போர்த்திறம் மிக்கவர்களாகவும் திகழ்ந்துள்ளனர். அவர்களின் சிறந்த போர்த்திறத்தால் பெருவேந்தர் களுக்கு உறுதுணையாய் இருந்து அவர்களின் வெற்றிக்கு வித்திட்டுள்ளனர். இதனை,

முள்ளூர் மன்னன் கழல்தொடிக் காரி
செல்லா நல்லிசை நிறுத்த வல்வில்
ஓரிக் கொன்று சேரலர்க்கு ஈத்த
செவ்வேர்ப் பலவின் பயங்கெழு கொல்லி - (அகம். 209)

ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை முன்னர்ப்
பலருடன் கழித்த ஒள்வாள் மலையனது
ஒருவேற்கு ஓடி யாங்கு - (நற்.170)

வல்வேல் மலையன் அல்லன் ஆயின்
நல்லமர் கடத்தல் எளிதுமன் நமக்கெனத்
தோற்றோன் தானும் நிற்கு றும்மே - (புறம்.125 : 14-16)

என்பன போன்ற பாடலடிகளால் அறியமுடிகிறது.

மேலும் இக்குறுநில மன்னர்கள் புலவர்களோடு நட்புத்திறன் கொண்டவர்களாகவும் திகழ்கின்றனர். அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியுடன் ஓளவையாரும், குமணன் என்ற குறுநில மன்னனுடன் பெருஞ்சித்திரனாரும், வல்விலோரியுடன் பரணரும், ஆதனுங்கனுடன் கள்ளில் ஆத்திரையனாரும் நட்புகொண்டு வாழ்ந்தமையை புறநானூற்றின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

குறுநில மன்னர்கள் பலர் தத்தமக்கு மேலுள்ள பெருநில வேந்தர்களின் படைத்தலைவர்களாகியும் விளங்கியுள்ளனர். அம்முறையில் குதிரைமலைக்கிழவன் பிட்டங்கொற்றன் சேரன் மறவனாயும் (அகம்.143), அதிகன், கோடைப்பொருநன் பண்ணியென்ற கடியநெடுவேட்டுவன், நாஞ்சில் பொருநன் வல்வேற் கந்தன் ஆகியோர் பாண்டியன் மறவர்களாயும் (புறம்.380), மலையமான் சோழிய ஏனாதி திருக்கண்ணன் சோழன் மறவனாவும் (புறம்.174) அறிய முடிகிறது.

இவ்வாறு குறுநில மன்னர்களும் வேளிர்களைப் போலவே, தத்தம் வேந்தருடைய பேரூராட்சியின் கீழ்ப்பணிந்து அவர்தம் அரசியல் செயல்பாடுகளிலும், போர்ச் செயல்களிலும் துணைநின்று, சிறந்த போர்த்திறமும், வள்ளண்மை குணமும் கொண்டவர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளதைக் காண முடிகிறது.

4) சீறார் மன்னர்களின் ஆளுமைத்திறன்

வேந்தர்கள், வேளிர்கள், குறுநிலமன்னர்கள் ஆகியோரை அடுத்த நிலையில் சங்க இலக்கியங்களில் 'சீறார்மன்னர்' என்ற அரசரை அறிய முடிகிறது. ஆயினும் ஆட்சித்திறத்தில் பெருநில வேந்தரிடத்துச் சீறார் மன்னர் இன்றியமையாச் சிறப்புற்று விளங்கினர்.

சீறார் மன்னர்கள் பலரையும் மிக்க முதுகுடி மன்னர்களாகவே புறநானூறு எடுத்துரைக்கின்றது. மூதின்மூல்லை மற்றும் அதனோடொத்த வல்லாண்மூல்லை ஆகிய புறத்துறைகளில் சீறார் மன்னரென்ற பெயரோடே குறித்து இவர்களின் மறத்திறன் மாண்புகளைக் கூறுகிறது. இதனை,

'சீறார் மன்னன் அறியிலை யெஃகம்' - (புறம்.308)

'சீறார் மன்னனைப் பாடினை செலினே' - (புறம்.328)

'சீறார் மன்ன னெருநை ஞாங்கர்' - (புறம்.319)

என்பன போன்ற பாடல்களின் மூலம் உணரமுடிகிறது.

'சங்க காலச் தமிழகத்தில் இத்தகைய சீறார் மன்னர்களாகப் பதினாறுவர் அறிய வருகின்றனர். அவர்களில் பெரும்பாலோருடைய ஆட்சியிடங்கள் எங்கேயென்று அறிய முடியவில்லை' (வ. குருநாதன், 2001 : 374) என்பார். சங்ககாலச் சீறார் மன்னர்களாக,

1. அம்பர்கிழான் அருவந்தை (புறம். 385)
2. அருமன் (குறுந். 293, நற். 367)
3. அள்ளன் (அகம். 325)
4. ஈர்ந்தூர்கிழான் தோயன்மாறன் (புறம். 180)
5. ஒல்லையூர்கிழான் மகன் பெருஞ்சாத்தன் (புறம். 242)
6. கொடுமுடி (அகம். 159)
7. சிறுகுடிகிழான் பண்ணன் (புறம். 70, 173, 388, அகம்.54,177)

8. தழும்பன் (அகம். 227, நற். 300, புறம். 348)
9. நாலைகிழவன் நாகன் (புறம். 179)
10. போர்கிழவோன் பழையன் (அகம். 326, 186, 44, நற்.10)
11. முசுண்டை (அகம். 249)
12. வயவன் (நற். 260)
13. வல்லங்கிழவோன் நல்லடி (அகம். 356)
14. வல்லார்கிழான் பண்ணன் (புறம். 181)
15. வாணன் (அகம்.204, 269, 117, நற். 340)
16. விரான் (நற்.350, ஐங். 58)

என்பவர்களை அறியமுடிகிறது.

மறமாண்புமிக்க இச்சீறார் மன்னர் தத்தம் சீறாரை உள்ளடக்கிய பெருநில வேந்தர்க்குப் போர் மறவர்களையாய்ப் பகை முனையில் துணைநின்று வினையாற்றி உள்ளனர். தம் வேந்தனுக்குப் பகைவேந்தரால் போர்த்துன்பம் நேருங்கால் அதனைத் தாங்கிப் பகைப்படையைத் தடுத்து நிறுத்துதற்கு இச்சீறார் மன்னர்களே முனைந்து செயல்பட்டிருக்கின்றனர். தன் வேந்தன் தானைவலி கெட்டுப் பின்வாங்க நேருமாயின், மண்டிவரும் பகைப்படைக்குத் தடையாய் நின்று தாங்குபவன் தானேயென்று சீறார் மன்னன் ஒருவன் சிறப்பிக்கப் பெறுதலை.

நடுகல் பிறங்கிய உவலிடு பறந்தலைப்

புன்காழ் நெல்லி வன்புலச் சீறார்க்

குடியும் மன்னும் தானே கொடியெடுத்து

நிறையழிந்து எழுதரு தானைக்குச்

சிறையும் தானேதன் இறைவிழு முறினே

- (புறம்.314 : 3-7)

என்னும் பாடலடிகளின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

மேலும், தன் வேந்தனுக்கு வரும் பகைத்துன்பத்தைத் தாங்கி, போர்க்களத்திலே விழுப்புண் பெற்றுக் கிடக்கும் சீறார் மன்னனின்

வீரத்தையும், அவன் பெற்ற விழுப்புண்ணையும் மறமாண்புடைய
அக்குடியின் மகளிர் மதித்துப் பேசுவதை,

‘காக்க வம்மோ காதலந் தோழி

வேந்துறு விழுமம் தாங்கிய

பூம்பொறிக் கழற்கால் நெடுந்தகை புண்ணே’ - (புறம்.281 : 7-9)

என்ற பாடலடியின் மூலமும், மேலும் போர்முனையில் தம்முடைய
வேந்தர்க்கு உள்ளமொன்றிய உயிர்த்துணைவர்களாகவும், பகை
முனையில் தன் வேந்தன் வீழ்ந்து மடிய நேர்ந்தால் அவனோடே மடியும்
தறுகண்மை மிக்க நெஞ்சறி துணைவர்களாகவும் விளங்கியுள்ளனர்.

சீறார் மன்னர்கள் தத்தம் பெருநில வேந்தர்க்குப் படைத்
துணைவர்களாய், அவர்களோடு பகைமுனைக்குப் போவதோடு
மட்டுமின்றி, அவர்களின் ஏவலையேற்றுத் தாமே படைத்தலைவர்
களாகவும் சென்றிருக்கின்றர்.

இவ்வாறு தம்பொருட்டுப் போர்த்தொழில் புரியும் சீறார்
மன்னர்க்கு வேந்தர் பொருள் வழங்கிச் சிறப்பிக்கும் வழக்கமுடையவர்
களாகவும், வேந்தன்தந்த விழுப்பொருள்களையே பரிசிலர்க்கு ஈயும்
வண்மையாளர்களாகவும் விளங்கியுள்ளதைப் புறநானூற்றின் மூலம்
அறியமுடிகிறது.

சீறார் மன்னர்கள், பெருநில வேந்தர் பெண்கேட்டு வருங்கால்
அவர்க்குத் தம் முதுகுடி முறைமை கடந்து பெண் கொடுத்தற்கு, அஞ்சி,
மகள் மறுத்துப் போர் உடற்றும் மாண்பினராகவும் திகழ்கின்றனர்.
இதனைத் தொல்காப்பியம்,

நிகர்த்து மேல்வந்த வேந்தனோடு முதுகுடி

மகட்பாடு அஞ்சிய மகட்பா லானும் - (தொல்.பொருள்.புறத்.77)

என்று கூறுகிறது. சீறார் மன்னன் மகளை மணக்க வருவோர்

வேந்தரேயாயினும், அவர் அவனைத் தக்க முறையில் வணங்க வேண்டுமென்றும், அவ்வாறு வணங்காராயின், அவன் அவர்க்குத் தன் மகளைக் கொடுக்கமாட்டான் என்ற உறுதிப்பாடும் போற்றுதற்குரியது. இதனை,

வேம்பும் ஆரும் போந்தையும் மூன்றும்
மலைந்த சென்னியர் அணிந்த வில்லர்
கொற்ற வேந்தர் வரினும் தற்றக
வணங்கார்க்கு ஈகுவ னல்லன்வன் தோட்டுப்
பிணங்குகதிர்க் கழனி நாப்பண் ஏழுற்று
உணங்குகலன் ஆழியின் தோன்றும்
ஓரெயில் மன்னன் ஒருமட மகளே - (புறம்.338 : 6-12)

என்ற குன்றுர்கிழார் மகனாரின் பாடல்மூலம் அறியமுடிகிறது.

இவ்வாறன்றி வேந்தன் பணிந்து வேண்டவும் சீறார்மன்னன் அவனுக்கு மகட்கொடை நேராமையோடு நில்லது, அவனுக்கெதிராகச் சினந்தெழுந்து போருக்குச் சித்தமாவதும் அவர்களின் ஆளுமையினை வெளிப்படுத்துகிறது. இதனை,

வேந்துகுறை யுறவும் கொடாஅன் ஏந்துகோட்டு
அம்பூந் தொடலை அணித்தழை அல்குல்
செம்பொறிச் சிலம்பின் இளையோள் தந்தை
புலக்கணத் தன்ன கடுங்கண் சுற்றமொடு
மாற்ற மாறான் மறலிய சினத்தன்
பூக்கோள் ளெனவேளய்க் கயம்புக் கன்னே - (புறம்.341 : 1-6)

என்ற பரணரின் பாடலடிகளின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

வேந்தர்கட்குப் பணிந்து அவர்களின் சொல்லுக்குக் கட்டுப் பட்டும், சிற்சில காலங்களில் அவர்களோடு மாறுபட்டும், மகள் மறுக்கும் மாண்பினராகவும்திகழ்ந்த சீறார் மன்னர்கள் சிறந்த

கொடைத்திறம் வாய்ந்தவர்களாகவும் விளங்கியுள்ளதைக் காண முடிகிறது.

சோழநாட்டில் காவிரியின் வடகரையில் அமைந்த சிறுகுடியென்னும் வளமிக்க சிற்றூரின் மன்னன் சிறுகுடிகிழான் பண்ணன் ஆவான். இவன் ஈகையில் சிறப்புற்று திகழ்ந்ததை,

‘கைவள் ஈகைப் பண்ணன்’ - (புறம்.70 : 13)

என கோவூர்கிழாரும்,

‘கொடைமேந் தோன்றல்’ - (புறம்.388 : 7)

என மதுரை அளக்குழார் மகனார் மள்ளனாரும்,

‘தனக்கென வாழப் பிறர்க்குரி யாளன்’ - (அகம்.54)

என மாற்றூர்கிழார் மகனார் கொற்றங்கொற்றனாரும் போற்றிக் கூறுவர்.

இத்தகைய கொடைப்புகழ் கொண்ட இப்பண்ணன் கொடைகளிலெல்லாம் சிறந்த கொடையாக,

நீரின் றமையா யாக்கைக் கெல்லாம்

உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத்தோரே

உண்டி முதற்றே உணவின் பிண்டம் - (புறம்.18 : 18-20)

என்றவாறு, உணவுக்கொடை கொடுத்துப் பசிப்பிணி தீர்க்கும் மருத்துவனாய் விளங்கியுள்ளான். அக்காலத்து இவனுக்குப் பெருவேந்தனால் விளங்கிய சோழன் கிள்ளிவளவனே இவன் செய்யும் இவ்வரும் பெருங்கொடைச் செயலைக் கண்டு இவனை மதித்து,

‘யான்வாழும் நாளும் பண்ணன் வாழிய’ - (புறம்.173 : 1)

என பாராட்டிப் பாடியுள்ளான். இதன்மூலம் சிறுகுடிகிழான் பண்ணனின் கொடைத் திறத்தைக் காணமுடிகிறது.

இவ்வாறு சீறூர் மன்னர்கள், போர்த்திறம் மிக்கவர்களாகவும், மகள் மறுக்கும் மாண்பினராகவும், கொடைத்திறம் மிக்கவர்களாகவும் திகழ்ந்துள்ளதைக் காண முடிகிறது.

5) வள்ளல்களின் ஆளுமைத்திறன்

சங்ககாலத்தை 'வீரயுகம்' என்று கூறுவது போலக் கொடையுகம் என்றும் கூறுவர். ஈத்துவக்கும் இன்பத்தை முதன்மையானதாகக் கொண்டு, கொடைத்தொழிலை மேற்கொண்டு அதன் வாயிலாகக் கலைவளமும், மொழிவளமும் பெருக்கிப் புகழோடு விளங்கியவர்கள் மிகப்பலர். அவர்களுள் ஈடற்ற பெரும்புகழ் உடையவர்களை 'வள்ளல்கள்' என்று போற்றுவர். அவர்கள் குறுகிய நிலப்பரப்பை ஆண்ட குறுநில மன்னர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர்.

தலை, இடை, கடையெழு வள்ளல்கள்

கொடைப்பெரும் வள்ளல்களைத் தலையெழு வள்ளல்கள், இடையெழு வள்ளல்கள், கடையெழு வள்ளல்கள் என மூன்று பிரிவினராகப் பிரிப்பர். அவர்களுள், தலையெழு வள்ளல்களாக,

1. சகரன்
2. காரி
3. நளன்
4. தந்துமாரி
5. நிருதி
6. செம்பியன்
7. விராடன்

என்ற எழுவரையும்,

இடையெழு வள்ளல்களாக,

1. அக்குரன்
2. அந்திமான்

3. கர்ணன்
4. கந்தன்
5. சந்திமான்
6. சிசுபாலன்
7. வக்கிரன்

என்ற எழுவரையும்,

கடையெழு வள்ளல்களாக,

1. பேகன்
2. பாரி
3. காரி
4. ஆய்
5. அதிகன்
6. நள்ளி
7. ஓரி

என்ற எழுவரையும் குறிப்பிடுவர்.

தலை, இடை, கடை எழு வள்ளல்களுள், தலையெழு வள்ளல்கள், இடையெழு வள்ளல்கள் பற்றி இதிகாசங்களும், புராணங்களும் மட்டுமே பேசுகின்றன. அவர்கள் வாழ்ந்ததற்கான சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் கடையெழு வள்ளல்கள் வாழ்ந்ததற்கான சான்றுகள் கிடைக்கின்றன. 'சிறுபாணாற்றுப்படை' என்னும் நூலில், 'இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார்' என்னும் புலவர் கடையெழு வள்ளல்களை ஒரு சேரப் பாடியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழ்நாட்டில் சேர, சோழ, பாண்டிய அரசர்கள் பெரிய நாடுகளுக்குத் தலைவர்களாக இருந்து ஆட்சி செய்து வந்தனர். அவர்கள் பிறருக்குப் பொரும்பொருளைப் பாராட்டைப் பெற்றது அரிது அன்று. ஆனால் சிறிய இடத்துக்குத் தலைவர்களாக இருந்து 'வள்ளல்கள்' என்று

புலவர்கள் வாழ்த்தும்படிப் பிறருக்குப் பொன்னும் பொருளும் அளித்து வாழ்ந்தது செயற்கரிய செயலாகப் போற்றப்படுகிறது.

• கொடைத்திறம்

பொருள் கொடுத்தலில் பலவகை உண்டு. இயல்பாகவே கொடுத்தல், கடமையாகக் கொண்டு கொடுத்தல், வறுமை தீரக் கொடுத்தல், குறித்த அளவு கொடுத்தல், எதிர்ப்பயன் கருதிக் கொடுத்தல், இரப்பவர் இன்முகம் காட்டும் வரையில் கொடுத்தல், இம்மைக்குச் செய்தது மறுமைக்கு உதவும் என்று கருதாமல் கொடுத்தல், தேவை இன்னது என்று அறிந்து கொடுத்தல், வேறு எவரிடத்தும் சென்று இரக்காத வகையில் கொடுத்தல், தன்னிடம் உள்ள பொருளை மறைக்காமல் கொடுத்தல், வந்தவர் தகுதி அறிந்து கொடுத்தல், குறிப்பு அறிந்து கொடுத்தல் என்று பலவகைகள் உள்ளன.

கொடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றியவுடன் இன்னாருக்கு இதைக் கொடுக்கலாமா, இதற்குத் தகுதி உள்ளவரா, என்றெல்லாம் ஆராயாமல் கிடைத்ததை நினைந்தவுடனே கொடுத்து விடுவார்கள் வள்ளல்கள். இவ்வியல்பைக் 'கொடைமடம் படுதல்' என்று புலவர் கூறுவர். 'மடம்' என்பதற்கு 'அறியாமை' என்று பொருள். இது சரியா, தவறா என்று ஆராயும் அறிவுக்கு இடம் கொடாமல், மனம் உருகிக் கொடுக்கத் தோன்றிய போதே கொடைமடம் உடையவர்கள் கொடுத்து விடுவார்கள். இவ்வாறு வள்ளல்கள் கொடைமடம் பட்டு அஃறிணை உயிர்களுக்கும் அளிக்கும் வள்ளல்தன்மை உடையவர்களாய்த் திகழ்ந்துள்ளனர்.

வேள்பாரி என்னும் வள்ளல் முல்லைக்கொடிக்குத் தேர் அளித்ததை,

'இவர்யார்? என்குவை ஆயின், இவரே
ஊருடன் இரவலர்க்கு அருளி, தேருடன்
முல்லைக்கு ஈத்த செல்லா நல்இசை
படுமணி யானை, பறம்பிற் கோமான்'

- (புறம்.201 :1-4)

என்ற பாடலடிகளின் மூலமும்,

வையாவிக் கோப்பெரும்பேகன் என்னும் வள்ளல், 'அழகிய மயில் குளிரால் நடுங்குகிறதே!' என்று எண்ணி தன்மேல் உள்ள விலையுயர்ந்த போர்வையை வழங்கியதை,

‘மடத்தகை மாமயில் பனிக்குமென் றருளிப்

படாஅ மீத்த கெடாஅ நல்லிசைக்

கடாஅ யானைக் கலிமான் பேக’

- (புறம்.145 : 1-3)

என்ற பாடலடிகளின் மூலமும் அறியமுடிகிறது. இவ்வாறு பாரி, பேகன் ஆகிய இரு வள்ளல்கள் அஃறிணை உயிர்களிடத்தும் தமது வள்ளல் தன்மையை வெளிப்படுத்தியிருப்பதை அறிய முடிகிறது.

மேலும் வள்ளல்கள் மாரியைப் போன்று எவ்வித பயனும் கருதாது வாரி வழங்கும் வள்ளல்தன்மை உடையவர்களாய்த் திகழ்ந்துள்ளதைக் காண முடிகிறது. பாரியின் வள்ளன்மையைப் புகழ் வந்த கபிலர், ‘பாரி ஒருவன் மட்டுமல்லன், இவ்விடத்து உலகைப் பாதுகாப்பதற்கு மாரியும் உண்டு’ என்று பழிப்பதுபோலப் புகழ்ந்துரைக்கிறார். இதனை,

பாரி பாரியென்று பல வேத்தி

ஒருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்

பாரி யொருவனு மல்லன்

மாரியு முண்டெண் டுலகுபுரப் பதுவே

- (புறம்.107)

என்ற பாடல்மூலம் அறியமுடிகிறது.

மலையமான் திருமுடிக்காரி என்னும் வள்ளல் பொன் அணிந்த நெடுந்தேரினைக் கொடையாக வழங்கினான். அவ்வாறு அவன் வழங்கிய தேர்கள் பயன்பொருந்திய முள்ளூர்மலை உச்சியின்கண் பெய்த மழைத்துளியினும் பலவாகும் என்று கபிலர் பாடுவதைக் காணுவதன் மூலம் இவனும் மாரியைப் போன்று வாரிவழங்கும் வள்ளல்தன்மை உடையவன் என்பதை அறியமுடிகிறது. இதனை,

தொலையா நல்லிசை விளங்கு மலையன்

மகிழா தீத்த விழையணி நெடுந்தேர்

பயன்கெழு முள்ளூர் மீமிசைப்

பட்ட மாரி யுறையினும் பலவே

- (புறம்.123 : 3-6)

என்ற பாடலடிகளின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

ஆய் அண்டிரன் என்னும் வள்ளல் பயன்னோக்காது வேண்டு
மிடத்து நீரைச் சொரியும் மாரிபோல, இரப்பார்க்கு ஈதல் தன்
கடனெனக் கருதி ஒழுகியதை,

மாரி யன்ன வண்மைத்

தேர்வே ளாயைக் காணிய சென்மே

- (புறம்.133 : 6-7)

என்ற பாடலடிகள் மூலமும்,

ஓரியின் மழைபோலும் வண்கொடையைக் காண்பதற்காக எம்
கூத்தச் சுற்றம் சென்றதாக வன்பரணர் குறிப்பிடுவதை,

அடுபோ ரானா வாத னோரி

மாரி வண்கொடை காணிய நன்றும்

சென்றது மன்னெங் கண்ணுளங் கடும்பே

- (புறம்.153 : 4-6)

என்ற பாடலடிகள் மூலமும் அறிய முடிகிறது.

• போர்த்திறம்

வள்ளல்கள் கொடைப்பண்பு உடையோராக விளங்கியதோடு
மட்டுமின்றிப் போர்த்திறன் உள்ளவர்களாகவும் விளங்கியுள்ளனர்.

சேரமான் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறைக்கும், சோழன்
இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளிக்கும் இடையே போர்
மூண்டபோது, தேர்வண்மலையனாகிய திருமுடிக்காரி என்னும்
வள்ளல், சோழனுக்குப் படைத்துணையாகி அவனை வெற்றி
வேந்தனாக்கிப் போர்த்திறன் மிக்கோனாய்த் திகழ்ந்ததை,

குன்றத் தன்ன களிறு பெயரக்
கடந்தட்டு வென்றோனும் நிற்க றும்மே
வெலீஇயோன் இவனெ
கழலணிப் பொலிந்த சேவடி நிலங்கவர்பு
விரைந்துவந்து சமந்தாங்கிய
வல்வேல் மலையன் அல்லன் ஆயின்

.....

.....

இருக்கைசான்ற வயர்மலைத்

திருத்தகு சேஎய்நிற் பெற்றிசி னோர்க்கே

- (புறம்.125 : 9-20)

என்ற பாடல்மூலம் அறிய முடிகிறது.

அதியமானின் போர்த்திறன் பற்றி ஓளவையார் குறிப்பிடும்போது,
'பகைமன்னர் பலரையும் வென்று அவர்தம் அரண்கள் பலவற்றையும்
அழித்த வெற்றித்திரு பெற்றவன்' என்று போற்றுவதைக் காணமுடிகிறது.
இதனை,

வலம்படு வாய்வாள் ஏந்தி ஒன்னார்

களம்படக் கடந்த கழல்தொடித் தடக்கை

ஆர்கலி நறவின் அதியர் கோமான்!

போரடு திருவின் பொலந்தார் அஞ்சி

- (புறம்.91 : 1-4)

ஒன்னார் கடிமதில் அரண்பல கடந்த

நெடுமான் அஞ்சிநீ யருளன் மாறே

- (புறம்.92 : 5-6)

போன்ற பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது.

மேலும், தன்மேல் பகைத்து வந்த கொங்கரை எதிர்த்துப்
போரிட்டு, வெற்றிபெற்ற அண்டிரனின் போர்த் திறத்தை
அறியும்போது, அக்கொங்கர் தாம்புறமுதுகிட்டு ஓடியபோது,
தம்தோல்வியின் அறிகுறியாகத் தம்முடைய கைவேல்களையெல்லாம்
முனைமாற்றி எறிந்துவிட்டு ஓடினர் என்பதை,

நின்னும்நின் மலையும் பாடி வருநர்க்கு
இன்முகம் கரவாது உவந்துநீ அளித்த
அண்ணல் யானை எண்ணின் கொங்கர்க்
குடகட லோட்டிய ஞான்றைத்
தலைப்பெயர்த் திட்ட வேலினும் பலவே

- (புறம்.130 :5-7)

என்ற பாடல் மூலம் அறிய முடிகிறது.

இவ்வாறு வள்ளல்கள் போர்த்திறன் மிக்கவர்களாய்
விளங்கியுள்ளனர்.

• ஆட்சித்திறன்

வள்ளல்கள் சிறந்த ஆட்சித்திறம் உடையவர்களாயும் விளங்கினர். அவர்களின் ஆட்சிச் சிறப்பால் மக்கள் எவ்வித வறுமை நிலையையும் அடையாவண்ணம் மகிழ்ந்தனர். மாதம் மும்மாரி பொழிந்து, இயற்கையும் ஆட்சித் திறத்தை ஓங்கச் செய்தது. சனிமீன், தனக்குப் பகைவீடாகிய சிம்மராசியில் புகின் உலகிற்குப் பெருங்கீங்கு விளையும் என்பர். தென்திசைக் கண் வெள்ளிமீன் சென்றால் மழை இராது. இவ்வாறு கோள்களின் தோற்றத்தால் தீங்கு வரினும், பாரி என்ற வள்ளலின் செங்கோன்மை திறத்தால், தீங்கு நேராமல் மாதம் மும்மாரி பொழிந்து அவனது ஆட்சிச் சிறப்பை ஓங்கச் செய்தது. அதாவது வேள்பாரி இருந்த காலத்தில் அவனது செங்கோன்மைத் திறத்தால் மழை பிழையாது, மாதம் மும்மாரி பொழிந்தது. அதனால் சான்றோர் பலர் நிறைந்திருந்த நாடு இன்று அவனை இழந்து புல்லிதாயிற்றோ என்று கபிலர் கையற்றுக் கலங்குவதன் மூலம் பாரி என்ற வள்ளலின் ஆட்சிச் சிறப்பை அறியமுடிகிறது. இதனை,

மைம்மீன் புகையினும் தூமந் தோன்றினும்
தென்றிசை மருங்கின் வெள்ளி யோடினும்
வயலக நிறையப் புதற்பூ மலர

மனைத்தலை மகவை யீன்ற வமர்க்கண்

ஆமா நெடுநிலை நன்பு லாரக்

கோலல் செம்மையிற் சான்றோர் பல்கிப்

பெயல்பிழைப் பறியாப் புன்புலத் ததுவே - (புறம்.117 : 1-7)

என்ற பாடல் அடிகள் சுட்டுகின்றன. இவற்றின் மூலம் வள்ளல்களின் செங்கோன்மைத் திறத்தால் மாதம் மும்மாரி பொழிந்ததையும், அதனால் விளைச்சல் மிகுந்ததையும், புதல் பூ மலர, பசுநிறை மேய, சான்றோர் பெருகக் காரணமாய் இருந்த அவர்களது ஆட்சிச் சிறப்பையும் அறிய முடிகிறது.

• நட்பு

புலவர்கள், வள்ளல்களோடு நட்புக்கொண்டு அவர்களின் உணர்ச்சிக் கொத்த நல்ல நண்பர்களாய்த் திகழ்ந்துள்ளனர். அவ்வகையில் பாரி-கபிலர், அண்டிரன்-முடமோசியார், அதியமான்-ஒளவையார், பேகன்-பரணர் போன்றோரின் நட்புத்திறன் குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

நட்பினுக்காக உயிர்துறந்த நல்லோர்வரிசையில் வைத்துப் பாராட்டத்தக்கவர் கபிலர் ஆவார். மூவேந்தர்களின் சூழ்ச்சியால் இறந்துபட்ட பாரியை நினைத்து கபிலர் கையறு நிலையாகப் பாடிய பாடல் நட்பின் ஆழத்தைப் புலப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. இதனை,

பாரி மாய்ந்தெனக் கலங்கிக் கையற்று

நீர்வார் கண்ணேந் தொழுதுநிற் பழிச்சிச்

சேறும் வாயோ பெரும்பெயர்ப் பறம்பே - (புறம்.113 : 5-7)

என்ற பாடலடிகள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

ஒளவையாரிடம் கொண்ட நட்பின் காரணமாக, அதியமான், அரிதிற் பெற்ற நெல்லிக்கனியை ஈந்தது நட்பின் திறத்தைப் புலப்படுத்துகிறது. இதனை,

சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி குறியர்

தாத னின்னகத் தடக்கிச்

சாத னீங்க வெமக்கீத் தனையே

- (புறம்.91 : 9-11)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

இதேபோன்று முடமோசியார்-ஆய் அண்டிரன் நட்பும் (புறம்.127-135) போற்றுதற்குரியதாகும். பேகன்-பரணர் நட்பினால் குற்றங்கண்ட விடத்து, நெடுங்கிச் சென்று உரிமையோடு இடித்துக்கூறித் திருத்தும் உண்மை நட்பை அறிய முடிகிறது. இதனை,

களங்கனி யன்ன கருங்கோட்டுச் சீறியாழ்

நயம்புரிந் துறையுநர் நடுங்கப் பண்ணி

அறஞ்செய் தீமோ அருள்வெய் யோயென

இ.:தியா மிரந்த பரிசில.: திருளின்

இனமணி நெடுந்தே ரேறி

இன்னா துறைவி யரும்படர் களைமே

- (புறம்.145 : 5-10)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகிறது.

இவ்வாறு வள்ளல்கள் கொடைமடம் படுபவர்களாகவும், போர்த்திறம் மிக்கவர்களாகவும், சிறந்த ஆட்சித்திறமும், நட்புத்திறமும் வாய்க்கப்பெற்றவர்களாகவும் விளங்கியுள்ளதைக் காண முடிகிறது.

6) மறவர்களின் ஆளுமைத்திறன்

சங்க காலச் சமூகத்தில் போர் என்பது தவிர்க்க முடியாததாக இருந்திருக்கிறது. போர்க்குணம் மிக்க ஆடவரை வீரர், மறவர், மள்ளர், மழவர், பொருநர் எனப் பல சொற்களால் குறிப்பதோடு, புலி, சிங்கம், சிறுத்தை ஆகியவற்றோடும் வெள்ளம், தீ, ஆகியவற்றோடும் உவமித்தும், உருவகித்தும் புலவர் பாடியுள்ளனர். இவ்வகை வீரம் நிரம்பிய தன்மையை அக்காலச் சமூகம் 'சால்பு' எனக் குறிக்கிறது. போர்வீரர் 'சான்றோர்' எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். சான்றோர் என்ற

சொல் வீரரையும், ஆன்றவிந்தடங்கிய கொள்கைச் சான்றோரைக் குறிப்பதை,

‘ஆன்றவிந் தடங்கிய கொள்கைச்

சான்றோர் பலர்யான் வாழு மூரே’

- (புறம்.191 : 6-7)

என வரும் பாடலடிகளின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

‘சான்றோர் என்னும் சொல் பழங்காலத்தில் வீரர் எனும் பொருளிலேயே பயின்றிருக்கும் என்பார் வ.சுப.மாணிக்கம்’ (1964 : 52-53) இளமையிலிருந்தே மறப்பண்புடன் விளங்கிய இளைஞர்கள் போரென்றால் பூரித்தெழும் இயல்பினராகவும், போரை விரும்பி ஆரவாரிக்கும் சிவந்த கண்களையுடையவராகவும் விளங்கினர். ஊர் மன்றின்கண் தூங்கும் முழவினைக் காற்றெறிந்ததால் ஏற்பட்ட ஒலியைக் கேட்டாலும் அவ்வொலி, போருக்கழைக்கும் போர்ப்பறை ஒலி என எண்ணி மகிழ்வார். இதனை,

‘செருவேட்டுச் சிலைக்குஞ் செங்க ணாடவர்’

- (அகம்.157:4)

‘பொதுவிற் றூங்கும் விசியுறு தண்ணுமை

வளிபொரு தெண்கண் கேட்பின்

அதுபோ ரென்னு மென்னையு முளனே’

- (புறம்.89 : 7-9)

‘போரெனிற் புகலும் புனைகழன் மறவர்’

- (புறம்.31 : 9)

எனவரும் பாடலடிகளின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

போர்வீரர் எரிக்கோலுக்கஞ்சாத அரவு போன்றவராக விளங்குகின்றனர். இவ்வீரர்களின் தறுகண்மையும், மறமும் புலவர்களால் போற்றியுரைக்கப்பட்டுள்ளன. இவர் முன் வைத்த அடியினைப் பெயர்த்துப் பின்வாங்காத மறப்பண்புடையவர். போரில் புண்பட்டு வீழ்ந்தபொழுதும், அப்புண்ணினை ஆற்றிக்கொண்டு உயிர்வாழ வேண்டும் என எண்ணாதவராய்ப் போரிலேயே மடிந்து புகழெய்த விரும்புவார்.

போருக்குச் செல்லும் முன் வேந்தர் வஞ்சினம் உரைப்பதைப் போல வீரரும் வஞ்சினம் உரைப்பார். வீரர் தாம் உரைத்த வஞ்சினம் பொய்த்துப் போகாதவாறு செயல்படும் மறப்பண்புடையவர் என்பதை,

‘வைத்த வஞ்சினம் வாய்ப்ப வென்று’ - (பதிற்.9 : 8)

‘ஒன்றுமொழிக் கோசர்’ - (அகம்.196 : 10)

என்பன போன்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இன்று இனிது உண்டு மகிழ்ந்தோம், நாளை பகைவர் மதிலைப் பாழ் செய்து வென்ற பின்னல்லது விருந்துண்ணல் செய்யோம் என வஞ்சினம் உரைக்கும் வீரர் நிலையினை,

இன்றினிது நுகர்ந்தன மாயி னாளை
மண்புனை யஞ்சி மதில்கடந் தல்லது
உண்குவ மல்லேம் புகாவெனக் கூறிக்
கண்ணி கண்ணிய வயவர் பெருமகன் - (பதிற்.58 : 5-8)

என பதிற்றுப்பத்து உரைக்கும். தன் முன்னோனைக் கொன்றவனை, அவன் தம்பியோடு சேர்த்துக் கொல்லப் போவதாக வஞ்சினம் உரைக்கும் மறவனின் போர்த்திறனை,

‘எம்முற் றப்பியோன் றம்பியொ டொராங்கு
நாளைச் செய்குவெ னமரெனக்’ - (புறம்.304 : 5-6)

என்ற பாடலடிகள் மூலம் உணர முடிகிறது.

போரில், களிற்று மறவர் களிற்றின் பிடரியில் அமர்ந்து காலைப் பிடரிக் கயிற்றின் இடையில் செலுத்தித் தம் குறிப்பினை உணர்த்திக் களிற்றினைச் செலுத்துவர். குதிரைவீரர் தம் கால்களால் சேணத்தினை ஆட்டித் தம் குறிப்பினை உணர்த்திக் குதிரையினை இயக்குவர்.

பகைவரைத் தம் வேலால் கெடுப்பர். தோள் வலிமை பெறுவதற்காகக் கல்லொடு பொருது எஃகைப் போன்ற உறுதிவாய்ந்த தோள்களைப் பெற்றிருப்பர். வில்லேந்திப்பொருது வருத்துவர் என்பதனை,

‘களிறுகடைஇய தாள்
மாவுடற்றிய வடிம்பு
சமைந்ததைந்த வேல்
கல்லலைத்த தோள்
வில்லலைத்த நல்வலத்து’ - (பதிற்.70 : 1-5)

எனப் பதிற்றுப்பத்து குறிப்பிடுவதன் மூலம் அறிய முடிகிறது.

படைமுகப்பில் நின்று தன் பக்கத்தினருக்கு வீரம் ஊட்டும் மறவன் மீது, பகைவர் வேலைச் செலுத்துகின்றனர். மடல்களையுடைய வலிய பனைபோன்ற அவனுடைய உடல்முழுதும் வேல்கள் பாயச் சலியாமல் போரிடும் மறவனின் போர்த்திறத்தை,

‘தண்ணடை பெறுதலு முரித்தே வைந்நுதி
நெடுவேல் பாய்ந்த மார்பின்
மடல்வன் போந்தையி னிற்கு மோர்க்கே’ - (புறம்.297 : 8-10)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

வீரனொருவன் வெறிகொண்டு கைவேலை ஆட்டியபடிப் பலரைக் கொன்று குவித்து, கடலைப் பிளந்து கொண்டு செல்லும் படகுபோலப் பகைவரின் படையணிகளைப் பிளந்து கொண்டு சென்று, அப்பகைவரின் களிறுகளையும் கொன்ற வீரனின் போர்த்திறத்தை,

‘உரைசால் சிறப்பின் வேந்தர் முன்னர்க்
கரைபொரு முந்நீர்க் திமிலிற் போழ்ந்தவர்
கயந்தலை மடப்பிடி புலம்ப
இலங்குமருப் பியாணை யெறிந்த வெற்கே’ - (புறம்.303)

என்ற பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன.

மேலும் புல்லும், நீரும் இன்றி, உப்பு வாணிகர் கைவிட்டுச் சென்ற முடம்பட்ட எருமை தன் அருகே கிடைத்த அனைத்தையும் தின்று தீர்ப்பதுபோல, மறவனொருவன் அசையாது நின்று தன்னை எதிர்த்து வரும் பகைவர் அனைவரையும் தீர்த்துக் கட்டுகிறான் என்பதை,

நீரும் புல்லும் மீயா துமணர்
யாருமி லொருசிறை முடத்தொடு துறந்த
வாழா வான்பக டேய்ப்பத் தெறுவர்
பேருயிர் கொள்ளு மாதோ வதுகண்டு - (புறம்.307)

என்ற பாடலடிகளும்,

போரில் ஈடுபட்டுள்ள வீரனொருவன் தான் பகைவரை எதிர்த்துச் செல்லும் முறை வரும்வரையும் காத்திராது வீரம் தோன்ற முன்னேறிச் சென்று, தனக்கு முன்னே வரும் பெரும்படையை எதிர்க்கின்றான் என்பதை,

‘என்முறை வருக வென்னான் கம்மென
எழுதரு பெரும்படை விலக்கி
ஆண்டு நிற்கு மாண்டகை யன்னே’ - (புறம்.292 : 6-2)

என்ற பாடலடிகளும், கன்றை நோக்கி ஓடும் பசுவைப் போலத் தன் நண்பனைக் காக்கச் செல்லும் மறவனின் இயல்பை,

‘கன்றமர் கறவை மான
முன்சமத் தெதிர்ந்ததன் தோழற்கு வருமே’ - (புறம்.275 : 5-9)

என்ற பாடலடிகளும் உணர்த்தி நிற்கின்றன.

இவ்வாறு சங்ககாலத்தில் போர்வீரர்கள் எரிகோலுக்கு அஞ்சாத அரவு போன்றும், போர்க்களத்தில் பொருது மடிவதே வீரம் என்றும், போர் என்றால் விருப்பமுடன் போரிடும் எண்ணம் உடையவராகவும் திகழ்ந்துள்ளதைக் காண முடிகிறது.

7) மறக்குடி மகளிரின் ஆளுமைத்திறன்

சங்க காலத்தில் ஆடவர் மட்டுமன்றி, மகளிரும் மறப்பண்புடன் விளங்கியதை அறிய முடிகின்றது. தம் வயிற்றில் பிறந்த தம் முலைப்பாலுண்ட மக்கள் மறம் குன்றாத மானமும், வீரம் செறிந்த வீராப்பும் உடையவராதல் வேண்டுமென்பது சங்கத் தாய்மாரின் குறிக்கோளாகும்.

தன் தலைவன் வெற்றிபெற்றுப் புகழ் எய்துவதற்குப் போர்கள் ஏற்பட வேண்டும் எனப் பெண்ணொருத்தி விரும்புவதை,

ஓ..... வேந்தனொடு

நாடுதரு விழுப்பகை யெய்துக வெனவே - (புறம்.306 : 6-7)

என அள்ளூர் நன்முல்லையார் காட்டுகிறார்.

முன்னர் நடந்த போரில் தன் தந்தையையும், நெருநல் நடந்த போரில் தன் கொழுநனையும் இழந்த பின்னரும், இன்று போர்ப்பறை ஒலிப்பதைக் கேட்டுத் தன் ஒரே மகனை வெள்ளுடை உடுத்தி, வேலைக் கையில் கொடுத்துப் போருக்கு அனுப்பும் மறக்குடி மகளின் மாண்பினை, ஓக்கூர் மாசாத்தியார் என்னும் புலவர் போற்றி உரைத்துள்ளார். இதனை,

‘இன்றும் செருப்பறை கேட்டு விருப்புற்று மயங்கி

வேல்கைக் கொடுத்து வெளிதுவிரித் துடிஇப்

பாறுமயிர்க் குடுமி யெண்ணெய் நீவி

ஒரு-மக னல்ல தில்லோள்

செருமுக நோக்கிச் செல்கென விடுமே’ - (புறம்.279 : 7-11)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்தி நிற்கின்றன.

வஞ்சினங் கூறுதலும் அக்காலத்து மகளிரின் மறப்பண்பினையும் ஆளுமையினையும் உணர்த்துகிறது. முதிய தாய் ஒருத்தி, தன் சிறுவன் போர்க்களத்தினின்றுப் புறங்காட்டி ஓடினான் என அறியாதார்

கூறக்கேட்டு, கொதிப்படைந்து, அவ்வாறு அவன் புறங்காட்டி யிருப்பின், அவன் பாலுண்ட என் மார்பிகத்தினை அறுத்திடுவேன் என வஞ்சினம் கூறிப் போர்க்களம் சென்றாள் அங்குத் தன் சிறுவனின் உடல் சிதைந்து வேறாகிக் கிடப்பதைக் கண்டு, அவனைப் பெற்ற ஞான்றினும் பெரிது உவந்தாள் என காக்கைப் பாடினியார், போற்றிக் கூறியுள்ளார். இதனை,

‘படையழிந்து மாறின னென்றுபலர் கூற
மண்டமர்க் குடைந்தன னாயி னுண்டவென்
முலையறுத் திடுவென் யானெனச் சினைஇக்
கொண்ட வாளொடு படுபிணம் பெயராச்
செங்களந் துழவுவோள் சிதைந்துவே றாகிய
படுமகன் கிடக்கை காணாஉ
ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதுவந் தனளே’

- (புறம்.278 : 3-9)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

போரில் புறங்கொடாது போரிட்டு வீழ்ந்துபட்ட மகளின் சிதைந்த உடலைக் கண்டு மகிழ்ந்த தாயின் நிலையினை,

‘சிறப்புடை யாளன் மாண்புகண் டருளி
வாடுமுலை யூறிக் சுரந்தன
ஓடாப் பூட்கை விடலை தாய்க்கே’

- (புறம்.295 : 6-8)

என ஒளவையார் குறிப்பிடுகிறார்.

இவ்வாறு மகளிரின் ஆளுமைத்திறத்தை வெளிப்படுத்திய புலவரும் மகளிர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் மூதின் முல்லைத் துறையமைந்த பாடல்கள் அனைத்தும் மகளிரின் வீரத்தையும், ஆளுமையினையும் உணர்த்தி நிற்பதைக் காணமுடிகிறது.

தொகுப்புரை

- o சங்ககாலத் தமிழர் வாழ்வில் அகமும், புறமும் இரு கண்களாகப் போற்றப்பட்டன. புறம் பற்றிய நூல்கள் குறைவாகக் காணப்பட்டாலும் செறிந்த கருத்துக்களைத் தாங்கியுள்ள வரலாற்றுக் கருவூலமாகத் திகழ்கிறது.
- o புறநானூறும், பதிற்றுப்பத்தும் இன்றி அகநூல்களும் புறப்பொருட் செய்திகளை வழங்குகின்றன.
- o சேர, சோழ, பாண்டியர் என்னும் மூவேந்தர்களும், வேளிர்களும், குறுநில மன்னர்களும், சீறார்மன்னர்களும், வள்ளல்களும், மறவர்களும், மறக்குடி மகளிரும் புறமாந்தர்கள் ஆவர். இவர்களது வீரம், கொடை, புகழ், ஆட்சிச்சிறப்பு, நட்புத்திறன் போன்றவற்றை அறிவதன் மூலம் அவர்களது ஆளுமையினை எடுத்துக்காட்ட முடிகிறது.
- o பத்துப்பாட்டுள் நான்கு பாட்டுகள் வேந்தரைக்குறித்துப் பாடப்பெற்றுள்ளன. பட்டினப்பாலையும், பொருநராற்றுப் படையும் கரிகால் பெருவளத்தானைக் குறித்தும், மதுரைக் காஞ்சியும், நெடுநல்வாடையும் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைக் குறித்தும் பாடப் பெற்றுள்ளதை அறியமுடிகிறது. சேரரைப் பற்றி அறிந்து கொள்வதற்குப் 'பதிற்றுப்பத்து' துணையாவது போல் சோழருக்கோ, பாண்டியருக்கோ தனிநூல் இல்லாமை குறிப்பிடத்தக்கது.
- o பழங்காலத்தில் போர் என்பது தவிர்க்க இயலாததாகவும், காலத்தின் தேவையாகவும் அமைந்திருந்தது. மூவேந்தர்கள் தங்கள் வாழ்நாளில் செய்த அறப்பணிகளினும், கொடைச் செயல்களினும் போர்க்களத்தில் பெறும் வெற்றியையே சிறப்பாகக் கருத்தியுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

- ◉ கொலை மலிந்த போர்க்களத்திலும் வேந்தர்கள் அற அடிப்படையில் சில வரையறைகளைப் பின்பற்றி உள்ளதைக் காணும்போது அவர்களது ஆளுமைப் பண்பு புலனாகிறது.
- ◉ சங்ககால வேந்தர்கள், சிறந்த ஆட்சித்திறம் உடையவர்களாய், நாட்டு மக்களின் நலனில் அக்கறை கொண்டு, புலி தன் குருளைகளைக் காப்பதுபோல் காத்து, ஆட்சி புரிந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.
- ◉ வேந்தர்கள் புலவர்களின் வறுமைநிலைக்கு இரங்கி, வாரிவழங்கும் வள்ளல்களாய்த் திகழ்ந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.
- ◉ மூவேந்தருள் சேர வேந்தரின் கொடைப்பண்பு குறிப்பிடத் தக்கதாய் அமைந்துள்ளதைப் புலவர்கள் பதிவு செய்துள்ளனர்.
- ◉ வேந்தர்கள் புலவர்களுடன் பழகி, சிறந்த நட்புத்திறன் உடையவர்களாய்த் திகழ்ந்துள்ளனர். மூவேந்தர்களுள் தன்னுடன் புலவர்பால் வடக்கிருந்து உயிர்துறக்கும் அளவிற்கு அவர்தம் பேரன்பைப் பெற்றவன் கோப்பெருஞ்சோழன் என்னும் வேந்தன் என்பதை உணர முடிகிறது.
- ◉ சங்ககால வேந்தர்கள் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்று ஆட்சி நடத்தியதுடன், பாடல் இயற்றும் புலவராகவும் புலமைத்திறம் பெற்று விளங்கியுள்ளனர். மூவேந்தர்களுள் பாண்டிய வேந்தரே சரிபாதிக்குமேல் புலவராக விளங்குவது குறிப்பிடத்தக்கது.
- ◉ சங்க இலக்கியங்களில் மூவேந்தர்களை அடுத்த நிலையில் வேளிர்கள் இடம் பெறுகின்றன. இவர்கள் தத்தம் பெருநில வேந்தரின் பேரூராட்சிக்கு உட்பட்டு, சிற்றரசர்களாய் வாழ்ந்து, அவர்தம் போர்த்துணைவர்களாகவும், மணத்தொடர்பு கொள்ளும் மாந்தர்களாகவும் திகழ்ந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

- ◉ மூவேந்தர்களைக் காட்டிலும் குறுநில மன்னர்களே சிறந்த ஆட்சித்திறம் உடையவர்களாகவும், வாரி வழங்கும் வள்ளல்களாகவும், போர்த்திறம் மிக்கவர்களாகவும் திகழ்ந்து தமது ஆளுமைப் பண்பை வெளிப்படுத்துவதை உணர முடிகிறது.
- ◉ வேந்தர், வேளிர், குறுநில மன்னர் என்ற இவர்களையடுத்து மொழியப்பெறும் சீறார் மன்னர்கள், மறமாண்பு மிக்கவராகவும், தம்முடைய வேந்தர்களுக்கு உள்ளமொன்றிய உயிர்த் துணைவர்களாகவும், பகைமுனையிவல் தம் வேந்தன் வீழ்ந்து மடிய நேர்ந்தால், அவனோடே தாமும் மடியும் தறுகண்மை மிக்க நெஞ்சறித் துணைவர்களாகவும் விளங்கும் அவர்தம் ஆளுமையை உணர முடிகிறது.
- ◉ குறுநில நிலப்பரப்பை ஆண்ட குறுநில மன்னர்களே 'கடையெழு வள்ளல்கள்' என்று போற்றும் சிறப்பிற்குரியர் என்பதையும், அவர்கள் கொடைமடம்பட்டு அஃறிணை உயிர்களுக்கும் அளிக்கும் வள்ளல்தன்மை உடையவராகவும் திகழ்வதைக் காணமுடிகிறது. புலவர்கள் வள்ளல்களோடு நட்புகொண்டு அவர்களின் உணர்ச்சிக் கொத்த நல்ல நண்பர்களாகவும் திகழ்ந்துள்ளதன் மூலம் வள்ளல்களின் ஆளுமைப் பண்பையும் அறிய முடிகிறது.
- ◉ போர்க்குணம் மிக்க ஆடவரை சங்க இலக்கியம் வீரர், மறவர், சான்றோர் எனப் பல பெயர்களால் குறிப்பிடுகிறது. இளமையிலேயே மறப்பண்புடன் விளங்கிய இவ்வீரர்கள் போரென்றால் பூரித்தெழும் இயல்பினராகவும், போரில் புண்பட்டு வீழ்ந்தபொழுது அதனை ஆற்றிக்கொண்டு வாழாது, போரிலேயே மடிய வேண்டும் என்ற எண்ணம் உடையவராகவும் திகழ்ந்துள்ளதைக் காண முடிகிறது.
- ◉ சங்ககாலச் சமூகத்தில் ஆடவர் மட்டுமின்றி, மகளிரும் மறப்பண்பு உடையவராய் ஆளுமையுடன் திகழ்ந்துள்ளதைத் தெளிவாக அறியமுடிகிறது.

புலவர்களின் ஆளுமைத்திறன்

முன்னுரை

செம்மொழித் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சங்கத் தமிழ் இன்றியமையாத இடத்தைப் பெற்றிருக்கின்றது. சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் இன்றைய இருபதாம் நூற்றாண்டிற்கும் பொருந்துவனவாக அமைந்துள்ளன. அதற்குக் காரணம், அப்பாடல்களைப் பாடிய சான்றோர்களின் ஆளுமைத்திறன் ஆகும். மனித குலத்திற்குத் தேவையான பல சிறந்த விழுமிய கருத்துக்களைச் சங்கப் புலவர்களின் பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

புலமைக்குப் பெருமையும் மதிப்பும் இருந்த காலம் சங்க காலம் ஆகும். அக்காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்கள் அனைவரும் கல்வியிற் சிறந்து விளங்கிக் கவிபாடும் ஆற்றல் உடையவராய்த் திகழ்ந்துள்ளனர். ஆசிரியர், கொல்லன், தச்சன், மருத்துவன், வணிகன், வண்ணக்கன், கணியன் எனப் பல்வேறு தொழில் தெரிந்த வல்லுநர்களாகவும் விளங்கினர். தம் கவிபாடும் திறமையால் பேரரசர், சிற்றரசர், குறுநில மன்னர் போன்றோரை வாழ்த்திப்பாடும் இயல்பு கொண்டிருந்தனர்.

பீடின் மன்னர்ப் புகழ்ச்சி வேண்டிச்

செய்யா கூறிக் கிளத்தல்

எய்யா தாகின்றெஞ் சிறுசெந் நாவே

- (புறம்.148 : 5-7)

சேண்விளங்கு நல்லிசை நிறீஇ

நாநவில் புலவர் வாயு ளானே

- (புறம்.248 : 10-11)

முதலிய புறநானூற்றுச் சொற்களும், தொடர்களும், புலவர் தொழிலையும், அவர் நாவின் மேன்மையையும் உணர்த்துகிறது. தம் கவிதை திறத்தினால் புலவர்கள் பல்வேறு பரிசுப் பொருட்களையும் பெற்றனர்.

சங்கச் சான்றோர்களாகிய தமிழ்ப் புலவர்கள் வறுமையில் செம்மை உடையவராய், பொய்யா நாவினராய், பழுமரம் நாடும் பறவைகள் போல புரவலர்களையும், மன்னர்களையும் நாடி, அவர்தம் வீரத்தையும், கொடையையும், புகழ்ந்து தீய ஒழுக்கங்களை இடித்துரைத்து, ஈயாமையை இழித்துக் கூறிப் பெருமித வாழ்வு வாழ்ந்துள்ளனர்.

சங்க காலச் சமூகத்தில் மன்னர்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டவர்களாகவும், அரசியலில் செல்வாக்குப் பெற்றவர்களாகவும், மன்னனுக்கும், மக்களுக்கும் இடையே தொடர்பு ஏற்படுத்துபவர்களாகவும் விளங்கினர். இத்தகையப் சிறப்புமிக்க புலவர்களின் ஆளுமைத் தன்மையை வெளிக்கொணர்வதற்கு இவ்வியலில் முயற்சி மேற்கொள்ளப்படுகிறது. அதற்கேற்ப இவ்வியல் கீழ்வருமாறு பகுத்தாராயப்படுகிறது.

- 1) சங்கப்புலவர்கள்
- 2) புலவர்களின் வாழ்வியல்
- 3) புலவர்களின் ஆளுமைத்திறன்
 - (i) ஆண்பாற்புலவர்களின் ஆளுமைத்திறன்
 - (ii) பெண்பாற்புலவர்களின் ஆளுமைத்திறன்

1) சங்கப் புலவர்கள்

தற்காலத்தில் கவிதைகளைப் படைப்போர் கவிஞர், பாவலர் என்ற சொற்களால் குறிக்கப்படுவது போல, சங்க காலத்தில் அறிவாளர் என்ற பொருளில் புலவர் என்ற சொல்லால் சுட்டப் பெற்றனர். சான்றோர், பரிசிலர், இரவலர் என்ற பெயர்களாலும் புலவர்கள் அழைக்கப் பட்டதை,

என்றுஞ் சான்றோர் சான்றோர் பாலர்ஆய - (புறம்.

பரிசிலர்க்கு அடையா வாயிலோயே - (புறம். 206 :5)

இரவலர்க் கீத்த யானையிற் கரவின்றி

- (புறம்.129 : 6)

ஆகிய பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது.

இவர்கள் ஒரே ஊரினர் அல்லர்; ஒரே குலத்தினர் அல்லர்; ஒரே காலத்தினர் அல்லர். ஒரே தொழிலினர் அல்லர் எனினும் பொன்னும், பவளமும், முத்தும், மணியும் ஒன்றற்கொன்று வேறு நிலத்தினவாயினும் அணிகலன்களைச் செய்யுங்காலத்து ஓரிடத்துத் தோன்றினார் போல் சங்கச் சான்றோர்கள் சிறந்து விளங்குவதைக் காணமுடிகிறது.

சமாசப் பதிப்பு சங்கத் தொகைப் பாடல்கள் அனைத்தும் அடங்கிய பெரும்பதிப்பாகும். அப்பதிப்பானது சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை 2381 என்றும், அதனைப் பாடிய புலவர்களின் எண்ணிக்கை 473 என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளது குறிப்பிடத் தக்கது. வ.சுப. மாணிக்கனாரும், '2381 சங்கப் பாக்களை 473 சான்றோர் பாடினர். இப்பாக்கள் அகத்திணையும் புறத்திணையும் பற்றியவை. இவற்றுள் அகத்திற்கே உரிய செய்யுட்கள் 1862. இவை தம்மை இயற்றியோர் 378 அகப் புலவோர், இவருள் பெண் புலவோர் இருபத்து மூவர். அவர் பாடிய அகங்கள் 97. சங்கத் தொகையின் 473 புலமையோருள் அகம் பாடாது புறமே பாடியவர் தொகை 95 (ஆண்-86, பெண்-9), புறம் பாடாது அகமே பாடியவர் எண். 301, அகமும் புறமும் பாடிய இருதிணைப் புலவோர் எண்ணிக்கை 71.' (2002:269) என்று குறிப்பிட்டுள்ளதை அறிய முடிகிறது. அறிஞர் பெருமக்களும் சங்கப் புலவர்களின் தொகை 473 என்றே குறிப்பிட்டுள்ளனர். இதன் மூலம் சங்கப் புலவர்களின் தொகை 473 என்பதில் எவ்வித கருத்து வேறுபாடும் இல்லை என்பது புலனாகிறது.

இச்சங்கச் சான்றோர் 473 பேர்களுள் பெண்பாற் புலவர்களும் சிறந்து விளங்குகின்றனர். அவர்களின் எண்ணிக்கைக் குறித்துக் கருத்து வேறுபாடுகள் நிலவுகின்றன. சங்க காலத்தில் 41 பெண்கள் கவிதை புனைந்ததாக அவ்வை நடராசன் குறிப்பிடுகிறார். உ.வே.சா 38

எனவும், எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை 30 எனவும், அவ்வை துரைசாமிப் பிள்ளை 34 எனவும், புலவர் கா. கோவிந்தன் 27 எனவும், ந. சஞ்சீவி 25 எனவும், தாயம்மாள் அறவாணன் 45 எனவும் குறிப்பிடுகின்றனர். எவ்வாறாயினும் சங்கப் பாடல்களைப் பாடிய 473 கவிஞர்களுள் ஏறத்தாழ 41 பேர் பெண்கவிஞர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழை உயர்தனிச் செம்மொழியாக இனங்காண்பதற்கு அடிப்படைச் சான்றாய் விளங்கும் சங்கப் பாக்களை இயற்றிய புலவர்களில் பெண்கவிகளும் உண்டு. இச்சங்கப் பெண்கவிகள் குறித்து இன்றளவும் கருத்து வேறுபாடுகள் நிலவிய வண்ணம் உள்ளது. சங்கப் பெண்பாற் புலவரின் தொகை 30 என்பது சைவசித்தாந்த சமாசப் பதிப்பு தரும் செய்தியாகும். புலவர்களின் பெயர் வகை என்ற தலைப்பிலான பகுப்பில் பெண்பாற்புலவர் என்ற உட்தலைப்பில் எண்ணிக்கை கூறாது, 30 புலவர்களின் பெயர்கள் தரப்பட்டுள்ளன.

பெண்பாற்புலவர்களின் எண்ணிக்கை 30 என்றே ந.சஞ்சீவியின் ‘சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி அட்டவணைகள்’ என்ற நூலுள்ளும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு ஆகிய அகநூல்களிலும், புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து ஆகிய இரண்டு புறப்பொருள் நூல்களிலும் பெண்பாற் புலவர்களின் பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. காக்கைப் பாடினியார் நச்செள்ளையார் மட்டுமே பதிற்றுப்பத்தில் இடம்பெறும் பெண்பாற்புலவர் ஆவார்.

‘பெண்பாற்புலவர்களுள் அகம் மட்டும் பாடியோர் 15 பேர் ஆவார். புறம் மட்டும் பாடியோர் எண்மர் ஆவர். அகமும், புறமும் பாடியோர் எழுவராவர். இவர்கள் பாடிய அகப்பாடல்களின் தொகை 87; புறப்பாடல்களின் எண்ணிக்கை 67; சமாசப் பதிப்பு கூறும் முப்பதின்மரோடு மேலும் அறுவரைச் சிலர் பெண்பாலராகக் கருதுவர் என்றும், அவர்களையும் சேர்த்தால் பெண்பாற்புலவர்களின் எண்ணிக்கை 36 பேர் எனக் கருத இடமுண்டு என்றும் கூறுவர்.’

செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனத்தின் இணையப் பக்கத்தில் தரப்பட்டுள்ள ‘சங்ககால மகளிர்’ என்னும் பெயரிய கருத்தரங்க அழைப்பிதழில் சங்கப் பெண் புலவர் முப்பதின்மர் என்ற குறிப்பு தரப்பட்டுள்ளது. (ற்றற.உஉ.உ.உ)

தமிழ் விக்கிபீடியாவில் சங்கப் பெண்பாற் புலவர்களின் எண்ணிக்கை 32 பேர் என்ற குறிப்பு தரப்பட்டுள்ளது. (www.ta.wikipedia.org)

தாயம்மாள் அறவாணன் தொகுத்தளித்த ‘மகநீஉ முன்னிலை’ என்ற நூலில் சங்கப் புலவர்களின் தொகை 45 எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மேற்கண்ட கருத்துக்களின்படி சங்கப் பெண்புலவர்களின் தொகையில் 30, 32, 45, 36 என கருத்து வேறுபாடுகள் நிலவுவதைக் காண முடிகிறது. எவ்வாறாயினும், சங்கப் பாடல்களைப் பாடிய பெருமை பெண்பாற்புலவர்களைச் சாரும் என்பதையும், அதில் அவர்களது ஆளுமையினையும் காண முடிகிறது என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

2) புலவர்களின் வாழ்வியல்

செல்வச் செழிப்பு மன்னனிடம் உண்டென்றால் வறுமையும், பஞ்சமும் புலவர்க்கும், கலைஞர்க்கும் உண்டென்பதை இலக்கியத்தின் வழி உணரமுடிகிறது. ஆற்றுப்படைத்துறை, பரிசில் கடாநிலைத் துறை போன்றவை பாணர், புலவர்கள் போன்றோரின் வறுமை நிலையைக் காட்டுகிறது. இதனை,

உடும்புரித் தன்ன வென்பெழு மருங்கிற்
கடும்பின் கடும்பசி களையுநர்க் காணாது - (புறம். 68, 1-2)

விருந்து கண்டொளிக்குந் திருந்தா வாழ்க்கைப்
பொறிப்புண ருடம்பிற் றோன்றியென்
அறிவுகெட நின்ற நல்கூர் மையே - (புறம். 266, 11-13)

நிரயத் தன்னவென் னறன்களைந் தன்றே - (புறம். 376 : 15)

என்று பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றது.

பெருஞ்சித்திரனார், பெருங்குன்றுர்கிழார், பெருந்தலைச் சாத்தனார் போன்ற புலவர்கள் தம் குடும்ப வாழ்வில் வறுமை எவ்வாறிருந்தது என்பதை கருத்துப்படவும், காட்சிப்படவும் எடுத்துரைத்துள்ளதை (புறம், 159, 165) காணும்போது புலவர்கள் வறுமை வாழ்வு வாழ்ந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

புலவர்களின் வறுமை நிலைக்கு மு.வ. அவர்கள் பின்வரும் மூன்று காரணங்களைக் குறிப்பிடுகிறார். அவை :

- ★ புலவர் உழைத்து பொருள் தேடுவதில் காலம் கழிக்காமல் எண்ணி எண்ணிப் புலமை தேடி தந்த வாழ்வு.
- ★ அவர்தம் வாழ்வின் பெருமை உணர்ந்த புரவலர் சிலர் பெரும் பொருள் நல்கினும் அதனை வைத்துக் காக்கும் வன்னெஞ்சம் இன்றி ஈந்து உவந்த எளிமை.
- ★ புலவரால் தமக்கு விளையும் நன்மையை உணர ஆற்றலின்றி வரவு செலவு நோக்கிப் பயனின்மைக் கருதி அவரைப் புறக்கணித்த பொது மக்களின் வயிற்றுக்கவலை.

(மு. வரதராசன், கட்டுரை : 102) என்பனவாகும். சங்க காலப் புலவர்கள் வறுமை நிலையில் வாழ்ந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

புலவர்கள் எத்தகைய வறுமை நிலையில் இருந்தாலும், தாம்பெறுதற்குரிய பரிசிற்பொருளையே பெரிதென நம்பித் தகுதியில்லாதவர்களைப் பாடும் இயல்பினர் அல்லர்; தமக்கு இயல்பாய் அமைந்த புலமைத் திறத்தினையோ அன்றித் தாம் பரிசில் பெற விரும்பிய தலைவனையோ, அவனால் அளிக்கப்படும் பரிசிற் பொருளையோ கருதாமல், தம்மாற் பாடுதற்குரிய நல்லியல்பாக அத்தலைவன்பால் அமைந்துள்ள ஒழுகலாறு ஒன்றையே தம் பாடலுக்குரிய நற்பொருளாகக் கொண்டிருந்தனர். இதன் காரணமாகவே, புலவராற் பாடப்பெறும் நற்பண்புகளை ஆளுதல்

தன்மையாகிய தகுதி சங்க காலத் தலைமக்கள்பால் நன்கு அமையவதாயிற்று என்பதை உணர முடிகிறது.

நாடாளும் தலைவர்கள், இலக்கியம் இயற்றும் புலவர்களையே விழுமியோராகப் போற்றி வந்தனர்; அரசனை 'அவன்' என்றும், புலவரை 'அவர்' என்றும் சுட்டியதில் உள்ள நாகரிக மதிப்பு; அரசியலில் தலையிட்டு அறிவுரை கூறியும், அறவுரை நல்கியும் அரசரின் போக்கைத் திருத்தும் உரிமை புலவர்க்கு இருந்தது. அரசர், குறுநில மன்னர் ஆகியோரின் குடும்ப வாழ்விலும் புலவர் தலையிட்டு ஆவன செய்யும் ஆர்வம் கொண்டிருந்தனர்' என்று மு.வரதராசனார் கூறுவது கருத்தக்கது (மு.வ.-வின் முன்னுரை, 1974). சங்கப் புலவர்கள் தம்புலமை நயத்தாலும், ஒழுக்கத்தாலும் சான்றோர் என்றே மதிக்கப்பெற்றனர். வறுமையில் செம்மையும், அறிவும், ஆற்றலும், அருந்திறம் பழமையும், வாய்மையும் அவர்கள் வாழ்வின் வாழ்வியல் முத்திரைகள் ஆகும். அவர்கள் ஒருவரையொருவர் நன்கு மதித்துப் போற்றினர். பெருமிதத்துடனும், தன்மானத்துடனும் வாழ்ந்தனர். தம்மைப் புரந்த புரவலர்களைச் செய்ந்நன்றி உணர்வுடன் புகழ்ந்தனர். மன்னனுக்கும் மக்களுக்கும் அறிவுரை கூறி நாடு செழிக்கவும், உயரவும் வழிவகுத்தனர்.

3) புலவர்களின் ஆளுமைத்திறன்

பெண்பால் புலவர்களைவிட ஆண்பால் புலவர்கள் எண்ணிக்கையில் அதிகமாயிருப்பினும் இருபால் புலவர்களும் இணையான ஆளுமைத் திறன்கள் மிக்கவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். இத்தன்மையினை,

(i) ஆண்பால் புலவர்களின் ஆளுமைத்திறன்

(ii) பெண்பால் புலவர்களின் ஆளுமைத்திறன்

எனும் இரண்டு நிலைகளில் விரிவாகக் காணலாம்.

(i) ஆண்பால் புலவர்களின் ஆளுமைத்திறன்

ஆண்பால் புலவர்களின் ஆளுமைத் திறன்களாக,

- அ) அழுக்காறின்மை
- ஆ) தமக்கென வாழாமை
- இ) செல்வத்துப் பயனே ஈதல்
- ஈ) உலகப் பொதுமை
- உ) வறுமையில் செம்மை
- ஊ) வாய்மையாளர்
- எ) பிறர்பொருட்டுக் கலங்குதல்

ஆகிய கூறுகள் காணப்படுகின்றன.

அ) அழுக்காறின்மை

இக்காலத்தில் சமகாலப் புலவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் ஏற்றிக் கூறுவது அரிதினும் அரிதாகும். ஆனால் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்கள் பிறர் புகழைக் கூறுவதால் தங்கள் பெருமை குன்றும் என்ற எண்ணம் சிறிதும் இல்லாமல் சிறந்த பண்புடையாளராய்த் திகழ்ந்தனர். சங்கப் புலவர்களுள் தலைமைப் புலவராக மதிக்கப்பெற்ற கபிலர், கழாஅத் தலையாரை,

புகழ்ந்த செய்யுட் கழாஅத் தலையை - (புறம். 202 : 12)

என்று சிறப்பிக்கின்றார். இவ்வாறு புகழ்ந்து கூறிய கபிலரின் புலமை நலத்தை பல புலவர்கள் புகழ்ந்து கூறியுள்ளனர். பொருந்தில் இளங்கீரனார் என்ற பெரும்புலவர் கபிலரை, பொருள் நிறைந்த செய்யுளைச் செய்பவர் என்றும், நிறைந்த கேள்விச் செல்வம் பெற்றவர் என்றும் பாராட்டுவதை,

செறுத்த செய்யுட் செய்செந் நாவின்

வெறுத்த வேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலன் - (புறம். 53 : 11-12)

என்ற பாடலடிகள் மூலம் அறியலாம். கபிலரால் சிறப்பித்துப் பாடப்பெற்றவன் மலையமான் திருமுடிக்காரி. அவனை மாறோக்கத்து நப்பசலையார் என்ற புலவர் பாட நேர்ந்தபோது கபிலரை போற்றும் விதமாக,

புலன முக்கற்ற அந்த ணாளன்
இரந்துசென் மாக்கட் இனியிட னின்றிப்
பரந்திசை நிற்கப் பாடினன் - (புறம். 126 : 11-13)

என்று பாராட்டுகிறார். மற்றோரிடத்தில் அவர் கபிலரை,

‘பொய்யா நாவிற் கபிலன்’ - (புறம்.174 : 10)

எனப் போற்றியுள்ளார். இதுபோன்றே பெருஞ்சித்திரனார் என்னும் புலவர் குமணனைப் பாடி பரிசுபெறும் நிலையில் கடையெழு வள்ளல்களைப் குறிப்பிடும்போது, ‘ஆய்’ என்னும் அரசனது பெருமையை அடக்கி,

‘திருந்துமொழி மோசி பாடிய ஆயும்’ - (புறம். 158 : 13)

என்று குறிப்பிடுவார். இப்பாடலடியில் ‘மோசி’ என்ற உறையூர் ஞானச்சேரி முடமோசியார் என்னும் புலவரின் மொழித் திறத்தையும் பாராட்டுவதைக் காணமுடிகிறது.

பெண்பாற் புலவர்களுள் ஓளவையார் பெரிதும் மதிக்கத்தக்கவர் ஆவர். இவர் கோவலூர் எறிந்து புகழ்கொண்ட அதியனைப் பாடும்பொழுது அவன் வீரத்தோளினை விளித்து வீர! ஒரு போரில் நீ ஏழு மாற்றரசரை முறியடித்தவன்; பாடுநர்க்கரியை! இன்றும் பரணர் என்னும் புலவர் ஒருவரே நின்னைப் பாடினார். அதுவும் தம் பெருமையாற் பாடினார். பிறரால் நின்வெற்றியைப் பாடுதல் எளிதன்று என்று போற்றுவதை,

முரசினெழு வரொடு முரணிச்
சென்றமர் கடந்து நின்னாற்றல் தோற்றிய

அன்றும், பாடுநர்க் கரியை; யின்றும்
 பரணன் பாடினன் மற்கொல் மற்றுநீ
 முரண்மிகு கோவலார் நூறிநின்
 அரண்டு திகிரி யேந்திய தோளே! - (புறம். 99 : 9-14)

என்ற பாடலடிகளால் உணர முடிகிறது. இப்பாடலடியில்
 அதியமானின் வெற்றியைப் பாராட்டுவதுடன் பரணரின் பாடு
 புகழையும் போற்றியுள்ளதைக் காண முடிகிறது.

இதன்மூலம், பண்டைய புலவர்களிடையே அன்பும் நட்பும்
 வாய்மையும் இனிதமைந்தது. அழுக்காறு அறவே கடிந்து
 ஒதுக்கப்பட்டது. அதன் பயனாகத் தமிழ் மொழியும், தழைத்
 தோங்கியது' என்பார் கூற்று இங்கு பெரிதும் நினையத்தக்கது. இவ்வாறு
 சங்கப் புலவர்கள் எவ்வித அழுக்காறும் இல்லாமல் பெருமையோடு
 விளங்கியதை அறிய முடிகிறது.

ஆ) தமக்கென வாழாமை

புலவர்கள் எத்தகைய வறுமை நிலையில் இருந்தாலும், கிடைத்த
 பொருளைத் தான் மட்டும் வைத்துக் கொண்டு வாழாது, பிறருக்கும்
 கொடுத்து உதவும் கொடையுள்ளமும், பண்புள்ளமும் கொண்டு
 வாழ்ந்தனர். அவர்கள் வள்ளல்களை நினைத்து பழுமரம் நாடும்
 பறவைகள் போல நீண்ட தூரம் சென்று நம் நாக்கு வருந்தப் பாடுவர்.
 பரிசில் சிறிதாயினும் மகிழ்ந்து கொள்வர். அப்பரிசிலைத் தனித்து
 உண்ணாது தம் உறவினர்க்கும் கொடுத்து உதவுவர். பெற்ற
 பொருளைத் தமக்கெனப் பேணிப் பாதுகாக்காமல் உள்ளம் மகிழ்ந்து
 வாரி வாரி வழங்கும் வள்ளல் தன்மை வாய்ந்தவர் என்பதை,

வள்ளியோர்ப் படர்ந்து புள்ளிற் போகி
 நெடிய என்னாது சுரப்பல கடந்து
 வடியா நாவின் வல்லாங்குப் பாடி
 பெற்றது மகிழ்ந்து சுற்றம் அருத்தி

ஓம்பாது உண்டு கூம்பாது வீசி
வரிசைக்கு வருந்தும் இப்பரிசில் வாழ்க்கை
பிறர்க்குத் தீதறிந்தன்றோ இன்றே.... - (புறம். 47 : 1-7)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. இதேபோன்று பெருஞ்சித்திரனார் என்ற புலவர், குமணனிடம் தாம் பெற்றுவந்த பரிசைத் தம் மனையாளிடம் கொடுத்து, பகைவர் என்றும் உறவினர் என்றும் பாகுபாடு காட்டாமல், என்னைக் கேட்டுச் செய்ய வேண்டும் என்றும் எண்ணாமல், பிறர்க்கு வழங்காமல் வைத்திருப்பின் வளமுடன் வாழலாம் என்றும் கருதாமல் நின்னொடு அன்பு பாராட்டுவார்க்கும், நீ அன்பு காட்டுவார்க்கும் கொடு என்று கூறும் உயர்ந்த உள்ளத்தினை,

நின்நயந்து உறைநர்க்கும் நீநயந்து உறைநர்க்கும்
பன்மாண் கற்பினின் கிளைமுத லோர்க்கும்
கடும்பின் கடும்பசி தீர யாழநின்
நெடுங்குறி யெதிர்ப்பை நல்கி யோர்க்கும்
இன்னோர்க் கென்னா தென்னாடுஞ் சூழாது
வல்லாங்கு வாழ்து மென்னாது நீயும்
எல்லோர்க்குங் கொடுமதி மனைகிழ வோயே
பழந் தூங்கு முதிரத்துக் கிழவன்
திருநதுவேற் குமணன் நல்கிய வளனே - (புறம். 163)

என்ற புறப்பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

இதன்மூலம் புலவர்கள் தாம் வறுமையுற்று வாழும் நிலையிலும், தமக்குக் கிடைத்த பரிசிலைத் தான் மட்டும் வைத்திருக்காமல் பிறருக்கும் கொடுத்து உதவும் கொடையுள்ளம் கொண்டு திகழ்ந்தவர்களாக விளங்கியுள்ளதை அறிய முடிகிறது.

இ) செல்வத்துப் பயனே ஈதல்

‘செல்வத்துப் பயனே ஈதல்’ என்ற அரிய கருத்தை அறிவுறுத்திய புலவர் மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் ஆவார். இவர்

உலக வாழ்க்கை பற்றிய உண்மைகளை நன்கு உணர்ந்த சான்றோராய்த் திகழ்ந்தார்.

உலகில் ஏழை-பணக்காரன் என்ற ஏற்றத்தாழ்வு இன்றளவும் உள்ளது. உயர்ந்தவன், தாழ்ந்தவன் என்ற மனப்பான்மையும், மக்கள் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்துள்ளது. இவ்வேறுபாட்டை அகற்றக் கருதிய புலவர் 'செல்வத்துப் பயனே ஈதல்' என்ற அறத்தை வலியுறுத்தும் பொருட்டு 'அரசனாயினும், வேடனாயினும் இருவரும் மனிதர்களே. அவர்களின் தேவைகள் ஒரு நிலையினவே. இருவருக்கும் வேண்டியது உண்பதற்கு நாழி அரிசியும், உடுப்பதற்கு இரண்டு ஆடையுமேயாகும். உண்டல், உறங்குதல், இனம் பெருக்குதல் என்ற பிறவும் இருவருக்கும் ஒன்றேயாகும். வேறு எவ்வகையிலும் இல்லை' என்ற இவ்வாழ்வியல் உண்மையை நன்கு உணர்ந்ததாலேயே,

தென்கடல் வளாகம் பொதுமையின்றி
வெண்குடை நிழற்றிய ஒருமை யோர்க்கும்
நடுநாள் யாமத்தும் பகலும் துஞ்சான்
கடுமாப் பார்க்கும் கல்லா ஒருவற்கும்
உண்பது நாழி உடுப்பவை இரண்டே
பிறவும் எல்லாம் ஓரொக் கும்மே
செல்வத்துப் பயனே ஈதல்
துய்ப்பேம் எனினே தப்புந பலவே - (புறம். 189)

என்ற பாடலில் ஈதல் அறத்தை வலியுறுத்துகிறார். இதனையே திருவள்ளுவர்,

ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்லது
ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு - (குறள். 231)

என்று கூறியுள்ளார்.

இதன்மூலம் ஈட்டிய செல்வத்தைப் பிறருக்கு அளிக்காமல் தாமே உண்ணக் கருதுவது செல்வருக்கும், எளியோருக்குமிடையே

ஒற்றுமையைக் குலைக்கிறது. தீய கருத்தையும், தீய செயலையும் பிறப்பிக்கின்றது. அதனால் செல்வர், வறியவர் ஆகிய எல்லோருடைய வாழ்வும் பொருட்குறையுற்று அறமும் இன்பமுமின்றிச் சீரழிவது ஒருதலை என்று கண்ட நிலையில்தான் புலவர் 'செல்வத்துப் பயனே ஈதல்' என்று அறங்கூறியுள்ளதை அறிய முடிகிறது.

ஈ) உலகப் பொதுமை

சங்க இலக்கியங்கள் யாவும் உலகப் பொதுமையை நோக்கி நிற்பன. அவை ஒரு குலத்தை, ஒரு இனத்தை, ஒரு இடத்தை, ஒரு நாட்டைக் குறிப்பிடாமல் உலகம் என்னும் பொதுநோக்கில் அமைந்துள்ளது. பெரும்பாலான சங்கப் பாடல்கள் உலகை மையப்படுத்தியும், விளித்தும் தொடங்கப்பட்டுள்ளன. 'உலகம் உவப்ப', 'வையகம் பனிப்ப', 'நனந்தலை உலகம்', 'உலகு' என்னும் சொற்றொடர்களால் தொடங்கப்படுகின்றன.

சங்கப் புலவர்களுள் கணியன் பூங்குன்றனாருக்கு ஒரு தனியிடம் உண்டு. இப்புலவர், உலகத்திற்கே உரிய உயரிய உண்மையை முதற்கண்டு எடுத்தியம்பியவர் ஆவார். இவர், ஒருவர் செய்த வினைக்கேற்ப இன்பமும் துன்பமும் வரும் என்ற கொள்கையுடையவர். எனவே பிறர் அவற்றிற்குக் காரணமாவார் என மொழிகிறார். நாம் எவ்வாறு செயல்படுகிறோமே அதற்கேற்பவே தீமையும் நன்மையும் துன்பமும் இன்பமும் வருவனவாகும். அவை பிறரால் வருவனவல்ல. தம் செயல்களால் வருவனவே. இவ்வுண்மையை ஒவ்வொருவரும் உணர வேண்டும் என்பதை உணர்த்தும் விதமாக,

யாது மூரே யாவருங் கேளிர்

தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா

நோதலுந் தணிதலு மவற்றோ ரன்ன

சாதலும் புதுவ தன்றே வாழ்தல்

இனிதென மகிழ்ந்தன்று மிலமே முனிவின்

இன்னா தென்றலு மிலமே
வானந் தண்டுளி தலைஇ யானாது
கல்பொரு திரங்கும் மல்லற் பேரியாற்று
நீர்வழிப் படுஉம் புணைபோ லாருயிர்
முறைவழிப் படுஉ மென்பது திறவோர்
காட்சியிற் றெளிந்தன மாகலின், மாட்சியிற்
பெரியோரை வியத்தலு மிலமே
சிறியோரை யிகழ்த லதனினு மிலமே - (புறம். 192)

என்று பாடியுள்ளதைக் காண முடிகிறது. இப்பாடல் பல்லறம் உணர்த்தும் பாடலாகும். உலகத்திற்கே உரிய உயரிய இவ்வுண்மையை முதற்கண் எடுத்தியம்பியவர் ஆவார்.

சாதல் இவ்வுலகில் புதியதன்று; பிறப்பு உண்டு என்றாலே இறப்பும் உண்டு என்பதை உணர்தல் வேண்டும் என்று வள்ளுவர் நிலையாமையை வலியுறுத்துள்ளதை,

நெருநல் உளனொருவன் இன்றில்லை என்னும்
பெருமை உடைத்திவ் வுலகு - (குறள்.336)

என்ற குறள் மூலம் அறிய முடிகிறது. இதேபோல் பூங்குன்றனாரும் இப்பாட்டில் நிலையாமையையும், உலகப் பொதுமையையும் வலியுறுத்தியுள்ளார்.

உ) வறுமையில் செம்மை

வறுமையில் செம்மை உடையவர்களாக வாழ்ந்த புலவர் பெருமக்கள், பரிசில் கிடைத்தால் பசிதீரும் என்ற வறுமை நிலையிலும் பெருமித வாழ்வில் சற்றும் குறைந்திலர முடியுடை வேந்தராயினும், குறுநில மன்னராயினும், வேளிராயினும், தம்மை அவர் வணங்க வாழ்தலன்றித் தாம் அவரை வணங்கி வாழ்ந்தவரிலர். பரிசில் வேண்டிச் சென்றவிடத்து யாரேனும் ஒரு சிறிது பாராமுகம் காட்டினும், காலம்

நீட்டிப்பினும், மனம் பொறார். கொடுப்பவர் பணிவுடனும், மரியாதையுடனும், இன்முகத்துடனும் கொடுத்தாலன்றி அதனை ஏற்கமாட்டார்கள். யாம் வேண்டலம் என்பார்கள். புலவர்கள் இத்தகைய சிறந்த ஆளுமைத் தன்மை உடையவர்கள் ஆவர்.

முற்றிய திருவின் மூவர் ஆயினும்

பெட்பின்றி ஈதல் யாம் வேண்டலமே - (புறம். 205 : 19-21)

எழுயினி, நெஞ்சம் செல்கம் யாரோ

பருகு அன்ன வேட்கை இல்வழி

அருகில் கண்டும் அறியார் போல

அகம்நக வாரா முகனழி பரிசில்

தாள்இ லாளர் வேளார் அல்லர்

என்றும்,

வாணிகப் பரிசிலன் அல்லன் பேணித்

தினை அனைத் தாயினும் இனிதவர்

துணை அளவறிந்து நல்கினர் விடினே - (புறம். 208 : 7-9)

என்றும் வரும் பாடலடிகள் புலவர் தம் செம்மாந்த நிலையினை விளக்கும் சான்றுகளாகும்.

ஊ) வாய்மையாளர்

உலகில் அழுக்காறு காரணமாக ஒருவர் மற்றவரைப் போல், செல்வச் செழிப்புடன் வாழ விழைகின்றனர். இவ்விழைவு காரணமாக எதையாவது செய்து உண்மையை மறைத்து பொய்ப்பேசி வாழ முற்படுகின்றனர். பொய் பேசுவதுடன் மட்டுமில்லாமல் ஒருவரைக் கண்டவிடத்துப் புகழ்வதும், காணாத விடத்து இகழ்ந்தும் புறமுகங்கூறுவர். இவர்களுையே வள்ளுவர்,

புறங்கூறிப் பொய்த்துயிர் வாழ்தலின் சாதல்

அறங்கூறும் ஆக்கம் தரும்

- (குறள், 183)

என்பார்.

பண்டைத் தமிழ்ச் சான்றோர்கள் தமது நல்வாழ்விற்காகப் பொய்கூற வேண்டிய சூழ்நிலைகள் வந்தபோதிலும், வாய்மையை கடைப்பிடித்து ஒழுகி, அதனால் வாழ்விழந்து, வறுமைப்பட்டு, அல்லல் பல அடைந்தாலும் மெய்கூறுவதையே தம் உயிரினும் மேலாகக் கருதி வாழ்ந்தனர்.

வறுமையால் துன்புற்று நாஞ்சில் வள்ளுவன்பால் பரிசில் வேண்டிச் சென்ற மருதனிள நாகனார்,

‘வாழ்தல் வேண்டிப்

பொய்கூறேன் மெய்கூறுவல்’

- (புறம். 149 : 5-6)

என கூறுவதன் மூலம் புலவர்கள் சிறந்த வாய்மையாளராக விளங்கி யுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

இப்பொய்மையாகிய அறத்தையே சிறந்த அறம் எனப் போற்றுகிறார் திருவள்ளுவர். இதனை,

பொய்யாமை பொய்யாமை ஆற்றின் அறம்பிற

செய்யாமை செய்யாமை நன்று

- (குறள். 297)

என்ற குறள்மூலம் அறிய முடிகிறது.

எ) பிறர்பொருட்டுக் கலங்குதல்

சங்கச் சான்றோர்கள் தம்வாழ்வில் நேரிடும் துன்பங்களுக்காக வருந்துவதைக் காட்டிலும், தம்மைச் சார்ந்தோரின் வாழ்வில் நேரும் இடர்களுக்காகவே பெரிதும் வருந்துவர். சங்க இலக்கியத்தில் புலவர்கள் கண்ணீர் மல்கிக் கசிந்து பாடிய பாட்டுகள், கற்பவர் நெஞ்சை கசிந்துருகச் செய்வனவாகும்.

தாயிடம் மகளாக இருந்து அழும் பெண் ஒருத்தியின் நெஞ்சத்தைவிட மகளிடம் தாயாக இருந்து அழுபவளின் நெஞ்சம் பல மடங்கு வளர்ச்சி உடையதாகும். மற்றவர் உறும் துயரத்திற்கும் புலவர் உறும் துயரத்திற்கும் இடையே இவ்வளவு பெரிய வேறுபாடு உள்ளது. இத்தகைய வளர்ச்சி பெறுதலே அறிவின் பயன் என்று திருவள்ளுவர் கருதுகின்றார். இதனை,

அறிவினான் ஆகுவ துண்டோ பிறிதின்றோய்

தம்நோய்போல் போற்றாக் கடை - (குறள்.315)

என்ற குறள் மூலம் அறியலாம். சங்க காலத்துப் புலவர்கள் இத்தகைய வளர்ச்சி பெற்று நல்வாழ்வு வாழ்ந்த சான்றோர்கள் ஆவர்.

பிரிவாற்றாமையாலோ பிற காரணத்தாலோ விடச் செய்த கண்ணீரை அகம், நற்றிணை, குறுந்தொகை முதலிய நூல்களில் காணலாம். அந்தக் கண்ணீரெல்லாம் கற்பனைக் கண்ணீர். கற்பவரின் நெஞ்சின் ஆழத்தை அவை தொடுகின்றன. ஆனால் புறநானூற்றில் புலவர்கள் நெக்குருகிப் பாடிய பாட்டுக்கள் பல உள்ளன. அவை அவர்கள் கண்ணீர் மல்கிக் கசிந்து பாடிய பாட்டுகள் ஆகும். அப்பாட்டுக்கள் தம்மைச் சார்ந்தோரின் வாழ்வில் நேர்ந்த சாக்காடு முதலிய பெருந்துன்பங்களுக்காக கலங்கிய கலக்கத்தை உணர்த்து கின்றன.

அதியமான், கிடைத்தற்கு அரிதாய்ப் பெற்ற அரிய நெல்லிக்கனியை, தன் வாழ்நாள் வளர்ச்சிக்கு உரிய அரு மருந்தாய்ப் பெற்ற நெல்லிக்கனியைத் தான் உண்ணாமல் தமிழ்ப் புலவர் ஔவையார் உண்டு வாழ வேண்டுமென்ற கருத்தோடு அவருக்குக் கொடுத்தான். அதன் பயன் இன்னது என்று அறியாத புலவர், பிறகு அதனை அறிந்தபோது அவனது வண்மையை வியந்து போற்றி, நீலமணிமிடற்று சிவபெருமான் போல நீடு வாழ வாழ்த்தினார். இத்தகைய உயரிய வாழ்த்தைப் பெற்றும் அதியமான் நீடு வாழவில்லை.

முதியவராகிய ஓளவையார் காலத்திலேயே அவன் மாய்ந்துபோக, அப்புலவர் கையறுநிலை பாடும் நிலை வந்தது. ஒரு போரில் அதியமான் மார்பில் வேல்பாய்ந்து வீழ்ந்தான். அவன் மாய்ந்தபின் சென்று கண்ட ஓளவையார் மிக வருந்திப்பாடிய பாட்டில், அந்த வேல் பாணருடைய மண்டையில் துளைசெய்து உருவி, இரப்பவரின் கையுள்ளும் ஊடுருவி, அவனால் புரக்கப்படும் சுற்றத்தாரின் கண்களில் பாவை சோருமாறு, அழகிய சொற்களில் நுண்ணிய தேர்ச்சி பெற்ற புலவர்களின் நாவிலே சென்று தங்கியதாகும் என்று கருதினார். ‘எம் வாழ்விற்குப் பற்றுக்கோடான தலைவன் இப்போது எங்கே உள்ளானோ?’ என்று அவன் இறந்து கிடக்கும் காட்சியைக் கண்டு அலறினார். இதனை,

சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னே
பெரியகட் பெறினே
யாம்பாடத் தான்மகிழ்ந் துண்ணு மன்னே
சிறுசோற் றானு நனிபல கலத்தன் மன்னே
பெருஞ்சோற் றானு நனிபல கலத்தன் மன்னே
என்பொடு தடிபடு வழியெல்லா மெமக்கீயு மன்னே
அம்பொடு வேனுழை வழியெல்லாந் தானிற்கு மன்னே
நரந்த நாறுந் தன்கையாற்
புலவு நாறு மென்றிலை தைவரு மன்னே
அருந்தலை யிருப்பாண ரகன்மண்டைத்துளையுரீஇ
இரப்போர் கையுளும் போகிப்
புரப்போர் புன்கண் பாவை சோர
அஞ்சொனுண் டேர்ச்சிப் புலவர் நாவிற்
சென்றுவீழ்ந் தன்றவன்
அருநிறத் தியங்கிய வேலே
ஆசா கெந்தை யாண்டுளன் கொல்லோ
இனிப் பாடுநரு மில்லைப் பாடுநர்க்கொன்றிக்குநரு மில்லைப்
பனித்துறைப் பகன்றை நறைக்கொண் மாமலர்
சூடாது வைகியாங்குப் பிறர்க்கொன்
நீயாது வீயு முயிர்த்தவப் பலவே - (புறம். 235)

என்ற பாடல் மூலம் அறிய முடிகிறது. இதுபோன்றே புலவர் குடவாயிற் கீரத்தனார் கையறுநிலையாகப் பாடியுள்ள பாட்டு மிக நுட்பமான உணர்ச்சியுள்ள பாட்டாகும். ஒல்லையூர் கிழான் மகன் பெருஞ்சாத்தன் இறந்தபோது, ‘முல்லைக் கொடியே! இந்த ஒல்லையூர் நாட்டில் தலைவன் பெருஞ்சாத்தன் மாய்ந்த பிறகு உன் மலர்களை ஏவலாட்கள் சூடார்; மகளிர் கொய்யார்; நல்ல யாழின் கொம்பாலே வளைத்துப் பாணனும் சூடான்; பாடினியும் அணியாள். வீரர் பலரை வென்ற சாத்தன் மாய்ந்தபிறகு நீ ஏன் இவ்வாறு மலர்கிறாய்?’ என்று தன் துயர்மிகுதியால் வருந்திக் கலங்கினார். இதனை,

இளையோர் சூடார் வளையோர் கொய்யார்
நல்லியாழ் மருப்பின் மெல்ல வாங்கிப்
பாணன் சூடான் பாடினி அணியாள்
ஆண்மை தோன்ற ஆடவர்க் கடந்த
வல்வேல் சாத்தன் மாய்ந்த பின்றை
முல்லையும் பூத்தியோ ஒல்லையூர் - (புறம். 242)

என்ற பாடல் மூலம் அறிய முடிகிறது.

இவ்வாறு புலவர்கள், தன்னைச் சார்ந்தோருக்கு ஏற்படும் துன்பநிலைக்கு வருந்துவதைக் காட்டிலும், பிறப்பொருட்டுக் கலங்கும் துயர மிகுதியைக் காண முடிகிறது.

அறிவுரைக் கூறுதல்

குடி ஆட்சியினும் மேலாகப் போற்றப்பெறும் சங்ககால மன்னர் ஆட்சியில், புலவர்களை மதித்துப் போற்றியமையால் இருவர்களுக்கு மிடையே நெருங்கிய உறவு மலர்ந்தது. புலவர்கள் மன்னர்களின் மாண்புகளைப் பாராட்டி மகிழ்ந்ததுடன் அமைச்சர்களாகவும், நிர்வாகச் செம்மைக்கு ஆன்ற அறிவுரை மொழியும் ஆன்றோர்களாகவும் விளங்கினர். வேந்தரிடம் பரிசில் பெற்ற புலவர்கள் பரிசிலுடன் வறிதே மீளாது, தக்க அறிவுரையினைக் கூறிச் செல்லுதல் மரபு. வேந்தனிடம்

தவறு கண்டபொழுது தமக்குப் பரிசில் நல்கினனே எனத் தாழ்ந்து விடாமல் கடுமையாக அறிவுறுத்தும் நெஞ்சுரத்தைக் காண முடிகிறது. இம்மரபினையே வள்ளுவர்,

இடிப்பாரை இல்லாத ஏமரா மன்னன்

கெடுப்பா ரிலானுங் கெடும் - (குறள். 448)

என்று குறிப்பிடுகிறார். மேலும் சங்கச் சான்றோர்கள் அரசன் ஆயினும் அஞ்சாது இடித்துரைக்கும் இயல்பினராகவும் விளங்கினர்.

(1) நாடுகாக்க நல்வழி

புலவர்கள் அரசர்களுக்கு வேண்டியபோது அறிவுரைப் பகன்று நல்வழிப்படுத்தினர். அரசர்களும் விரும்பிக் கேட்டு நல்லாட்சி புரிந்தனர். சங்கப் புலவர்களில் ஒருவரான நரிவெருஉத் தலையார் என்னும் புலவர் கோப்பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை என்ற மன்னனைக் கண்டு, “இம்மாநிலத்தை ஆளும் மிகப்பொறுப்புடைய அரசே! இவ்வுலகில் அருளையும் அன்பையும் நீக்கி வாழ முற்பட்டோர் தாங்கொணாத் துன்பம் பெற்றுத் தவிப்பர். அத்தகையோருடன் உறவு கொள்ளாது குழந்தையைக் காப்பது போல் குடிமக்களைக் காப்பாயாக” என்று அறிவுரை வழங்கினார். இதனை,

நின்னொன்று மொழிவல்

அருளு மன்பு நீக்கி நீங்கா

நிரயங் கொள்பவரொ டொன்றாது காவல்

குழவி கொள்பவரி னோம்புமதி

அளிதோ தானேயது பெறலருங் குறைத்தே - (புறம். 5 : 4-8)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. நாடாள்வோர் மக்களிடம் அன்பு, அருள் ஆகிய உயர் பண்புடையவர்களாய் இருந்தாலன்றி மக்களுக்கு நன்மை செய்தல் இயலாது என்பது வலியுறுத்தப்படுகிறது. இதனையே வள்ளுவர், ‘இறைவன் எவ்வாறு உயிர்களிடத்தில் அன்பு செலுத்தி

வேண்டியவர், வேண்டாதவர் என்ற வேறுபாடு இல்லாமல் காக்கின்றானோ அதைப் போன்று வேந்தன் குடிமக்கள் எல்லோரையும் காக்க வேண்டும்' என்கிறார். இதனை,

ஓர்ந்துகண் ணோடாது இறைபுரிந்து யார்மாட்டும்
தேர்ந்துசெய் வ.தே முறை - (குறள். 541)

என்ற குறள் வலியுறுத்துகிறது.

(2) நிலையாமையைக் கூறி அறிவுறுத்தல்

மனிதன் விலங்கின வாழ்விலிருந்து விடுபட்டு மனிதனாக வாழக் கருதின் நிலையாமை என்ற தத்துவத்தை நன்கு உணர வேண்டும். தமிழ் இலக்கியத்தின் மையக்கருத்து நிலையாமையை உணர்த்துவதாகும். நில்லா உலகையும், நிலைபேறில்லாச் செல்வத்தையும், அழியும் யாக்கை, இளமை முதலியவற்றையும் நிலைத்தாக எண்ணி மயங்கி ஆணவமும் அதிகாரம் கொண்டு வாழ்ந்து வீழ்ந்து மடிந்தோர் இழிநிலையை எண்ணி, போர்வெறிகொண்ட மன்னனின் மனநிலையில் மாற்றம்பெற காஞ்சித்திணை நிலையாமையை வலியுறுத்துகிறது.

நிலையாமையைக் கூறும் எல்லா நூல்களுமே உலக வாழ்க்கையின் இயல்பினையும் உலகத்தின் இயற்கையையும் உணர்ந்து வாழ்நாளை வீணடிக்காமல் பயன்படுத்திக் கொள்ளுமாறு வலியுறுத்தி உள்ளன. இதனை வள்ளுவர்,

'அன்றறிவாம் என்னாது அறஞ்செய்க' - (குறள்.36)

என்பார்.

'தம்மோடு ஒத்த வேந்தர் எவருமில்ர் எனப்பெருமை பேசிய வேந்தர் பலரும் தம் புகழ்மட்டும் நின்று நிலவ மறைந்து போயினர். சோலைகள் தோறும் நிகழும் வெறியாட்டயர் களத்தில் இனி இடமில்லையெனக் கூறுமாறு நெருங்க நிற்கும் ஆடுகள் அனைத்தும்

அழிந்துபோவது உறுதியாவதைப் போன்றே உலகில் வாழும் உயிர்கள் அனைத்தும் ஒருநாள் அழிந்துபோவது உறுதி. இவ்வுலக வாழ்வு நிலையற்றது. இவ்வுண்மையை நினைவில் நிறுத்தி, நல்லது ஆற்றி, நெடிதே வாழ்க!' என வாழ்த்தும் பழந்தமிழ்ப் புலவரின் கருத்துரை நிலையாமையை வலியுறுத்துவதாகும். இதனை,

விழுக்கடிப் பறைந்த முழுக்குரன் முரசம்
ஒழுக்குடை மருங்கி னொருமொழித் தாக

.....

.....

உடம்பொடு நின்ற உயிரும் இல்லை
மடங்க லுண்மை மாயமோ வன்றே

- (புறம். 366)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

இதே போன்று, 'இவ்வுலகில் பிறந்தவர் இறவாமல் என்றும் இருந்ததில்லை! பிறப்பும் இறப்பும் மாறிமாறி வருவன! எனவே இறக்கும் நாள் வரும் முன்பே நல்வினைகளைச் செய்தல் நலம் பயக்கும்' என்ற கருத்தை வலியுறுத்தும் விதமாக, 'துன்பம் பொருந்திய இறுதிநாள் வருவதற்கு முன்பாகவே நீ இவ்வுலக வாழ்வைப் பற்றறத் துறந்து நினக்குரிய நல்வினையாகிய நல்லறத்தைச் செய்வாயாக' எனப் புலவர் அறிவுறுத்துகிறார். இதனை,

நிலங்கல னாகஇ லங்குபலி மிசையும்
இன்னா வைகல் வாரா முன்னே
செய்நீ முன்னிய வினையே
வரைப்பகம் முழுதுடன் துறந்தே

- (புறம்.)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

(3) நீர்நிலை பெருக்க அறிவுறுத்தல்

ஒரு மனிதனுக்கு மிகவும் அத்தியாவசியமான உணவு நீர் ஆகும். குடபுலவியனார் என்ற சங்கப் புலவர் வறுமையில் வாடிப் பசிக்கு

கொடுமையை நன்கு உணர்ந்தவர். அதனால் பசிக்கொடுமை தீர நாட்டில் நீர் வளத்தைப் பெருக்க அறிவுறுத்துகிறார். அதாவது ‘பசியும், பகையும் இன்றி மக்கள் வாழும் நாடே சிறந்த நாடாகக் கருதப்படும். பசியும், பிணியும், பகையுமின்றி மக்கள் வாழ வேண்டுமென்றால், உணவுக்குறை உண்டாதல் கூடாது. உணவு நன்னிலமும், நிறைநீரும் உண்டாகிய வழியே உண்டு. நீர் அற்றவழி நிலம் இருந்தும் பயன் இல்லை. எனவே நீர் நிறைந்து நிறையக் கிடக்குமாறு நீர்நிலை பலவற்றை ஆங்காங்கே ஆக்கித் தருதல் வேந்தனுடைய தலையாய கடமை. இம் மண்ணுலகில் நிலைத்த புகழை விரும்புவோர் நீரின் இன்றியமையாமையை உணர்ந்து அதற்கு வேண்டுவன செய்வர்’ என வலியுறுத்துகிறார். இதனை,

நீரின் றமையா யாக்கைக் கெல்லாம்

உண்டி கொடுத்தோ ருயிர்கொடுத்தோரே

உண்டி முதற்றே உணவின் பிண்டம்

உணவெனப் படுவது நிலத்தொடு நீரே

நீரு நிலனும் புணரி யோரீண்

டுடம்பு முயிரும் படைத்திசி னோரோ - (புறம். 18 : 18-23)

என்ற பாடலடிகள் மூலம் அறிய முடிகிறது. இப்பாடலில் புலவர், மக்களின் பசிப்பிணி அகற்றார் மற்றும் நீர்வளம் பெருக்கார் உலகில் தம் பெயரை நிலை நிறுத்தாதவர் ஆவார் என அழுத்தமாக வலியுறுத்துகிறார்.

இவ்வாறு புலவர்கள் நாட்டில் பசி, பட்டினி தீர நீர் நிலையைப் பெருக்க வேண்டும் என்று அறிவுறுத்துவது ஆளுமைத் தன்மை மிக்க செயலாகும்.

(4) உழவினைப் போற்றுதல்

வில்லேருழவர் பெறும் வெற்றி, நல்லேருழவரின் கையில் உள்ளது. எனவே உழவர்களைப் பேணிக் காக்க வேண்டும் என்னும் கருத்துப்பட,

புலவர் வெள்ளைக்குடிநாகனார், கிள்ளிவளவனுக்குக் கூறும் அறிவுரை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அதாவது, 'வேந்தன் காட்சிக்கு எளியனாதல் வேண்டும், கடமையில் தவறாமை வேண்டும் இவ்விரண்டும் அவன் கீழ்ப் பணியாற்றும் பணியாளரிடமும் இருக்க வேண்டும். தன் நாட்டு மக்கள் நல்வாழ்விற்கான பொருளிற்குப் பிற நாடுகளை எதிர்நோக்காத நிலையில் ஆட்சி அமைந்திருத்தல் வேண்டும். இத்தகு வளம்பெருக வழிசெய்யும் நாட்டிற்குக் கேடுண்டாகும் என அறியின், அதை இழந்து வாழ்வதினும் அழிவதே சிறப்புடைத்து என எண்ணிக் களம் புகுவர். இவ்வெண்ணம் உடையார் தம் உள்ளஉரனை அழிக்கும் ஆற்றல் உலகில் எத்தனைச் சிறந்த படையாளர்க்கு இல்லை. போரில் வில்லேருழுவர் பெறும் வெற்றி நாட்டின் நல்லேருழுவர் தரும் நற்பயனின் விளைவாகும். எனவே தம் நாடு வளம்பல செறிந்த நல்ல நாடாதல் காணும் பிற நாட்டு மக்களும், இத்துணை வளம் கொழிக்க ஆளும் வேந்தனே தங்கள் நாட்டையும் ஆட்சிபுரிய வேண்டும் என விரும்புவர். இத்தகைய எண்ணங்கொண்ட மக்கள் நிறைந்த ஆட்சியைப் போர்புரிந்து கைப்பற்ற வேண்டியதில்லை. மக்களே முன்னின்று இவனிடம் ஆட்சியைத் தருவர். ஆகவே உலகெல்லாம் ஆள ஆசை கொள்ளும் வேந்தர்க்கும் உறுதுணை புரிவோர் உழுவர். நாட்டிற்கு அரணாக நிற்கும் உழவர்களுக்கு நல்லன செய்தலை வேந்தன் நாள்தோறும் அறிந்து தக்கன செய்தல் வேண்டும்' என்று அறிவுறுத்துகிறார். இதனை,

நளியிரு முந்நீ ரேணி யாக

வளியிடை வழங்கா வானஞ் ஆடிய

.....

.....

.....

அதுநற் கறிந்தனை யாயி னீ யும்

நொதும லாளர் பொதுமொழி கொள்ளாது

பகடுபுறந் தருநர் பார மோம்பிக்

குடிபுறந் தருகுவை யாயினின்

அடிபுறந் தருகுவ ரடங்கா தோரே

- (புறம். 35)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

இப்பாடல் மூலம் வேந்தர்கள் மண்ணாசை கொண்டு போரிடுவதை நிறுத்திவிட்டு, உழவரைப்பேணி, நாட்டு மக்கள் நல்வாழ்வில் கருத்துச் செலுத்தினால், மக்களே விரும்பித் தம்மை ஆளும் உரிமையைக் கொடுப்பர் என்று கருத்து புலனாகிறது.

(5) முறையறிந்து வரி வாங்க அறிவுறுத்தல்

நீர்நிலை கண்டு, உழவுத் தொழிலைப் பேணி, வளர்ச்சியடையச் செய்வதோடு வேந்தன் கடமை முடிந்து விடுவதில்லை. விளைந்த விளையுளுள், தனக்குச் சேர வேண்டியவற்றை முறையறிந்து அறவழியில் வாங்க வேண்டும். முறையோடு வரிவாங்க முடியாத வேந்தன் நீர்நிலைகண்டு, உழவரைப் பேணியது பொருளற்றதாகி விடும். எனவே வேந்தன் தன் குடிகளிடம் எவ்வாறு வரி வாங்க வேண்டும் என்பதைப் புலவர் பிசிராந்தையார், பாண்டியன் அறிவுடை நம்பிக்கு, 'விளைநிலம், மா அளவு சிறிது என்றாலும், அதையும் முறையாகப் பயிரிட்டு, அதில் விளையும் உணவுப் பொருளை நாஸ்தோறும் கணக்கிட்டுத் தந்து வந்தால், அச்சிறு நிலத்தில் விளைந்த உணவே யானைக்குப் பலநாள் உணவாகும். அவ்வாறு இல்லாமல், பல வேலியளவு பரந்துள்ள நிலத்தில் யானை ஒன்றை விரும்பிய வண்ணம் உண்ணச் செய்தால், அது உண்பதைக் காட்டிலும், அதன் கால்களால் மிதிபட்டு அழிவதே மிகுதியாகும். இதுபோன்று ஆளும் வேந்தன், மக்களிடம் முறையறிந்து வரிவாங்க வேண்டும்' என்று அறிவுறுத்துகிறார். இதனை,

காய்நெல் லறுத்துக் கவளங் கொளினே

மாநிறை வில்லதும் பன்னாட் காகும்

நூறுசெறு வாயினுந் தமிழ்துப்புக் குணினே

வாய்புகு வதனினுங் கால்பெரிது கெடுக்கும்

அறிவுடை வேந்த னெறியறிந்து கொளினே

கோடி யாத்து நாடுபெரிது நந்தும்

.....

.....

யானை புக்க புலம்போலத்

தானு முண்ணா னுலகமுங் கெடுமே - (புறம். 184)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

இப்பாடலில் புலவர் அறிவுறுத்துவது இந்நாளைய ஆட்சியாளர் களும் கருதத்தக்க ஒன்றாகும். மேலும், ஆட்சித்துறையில் புலவர் களுக்குள்ள ஈடுபாட்டையும், தங்கள் கருத்தினை அஞ்சாது எடுத்துரைக்கும் அளவிற்குப் புலவர்கள் பெற்றிருந்த செல்வாக்கினையும் அறிய முடிகிறது.

(6) வேந்தனுக்கு இருக்க வேண்டிய பண்புகளை அறிவுறுத்தல்

நீர்நிலைகண்டு, விளைநிலம் பேணி, உழவரைக் காத்து, முறையறிந்து வரி வாங்கப்பட்டாலும், வேந்தனுக்கு இருக்க வேண்டிய அடிப்படையான பண்புகள் இல்லையானால் அவ்வேந்தன் நீண்டநாள் ஆட்சிப் பொறுப்பில் நிலைக்க முடியாது. எனவே நாடாளும் வேந்தனுக்கு இருக்க வேண்டிய பண்புகளை சங்க இலக்கியத்தில் காண முடிகிறது.

புலவர் மதுரை மருதனிளநாகனார், பாண்டியன் இலவந்திகைத் துஞ்சிய நன்மாறனுக்கு வேந்தனுக்கு இருக்க வேண்டிய பண்புகளை, 'பிழை புரிந்தவர், நம்மவர்; எனவே, பிழைத்துச் செல்க என ஒறுக்காது விடுத்தலும், இவர் நம் பகைவர்; எனவே பிழை புரியாராயினும் பெருந்தண்டம் கொடுக்க என ஒறுத்தலும் அறத்திற் பாற்பட்டதன்று. வேந்தனாய் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்றிருப்பவனுக்கு வேண்டியவர் வேண்டாதவர் என்ற வேறுபாடு இருத்தல் கூடாது. இவ்வறனல்லாத செயல், தன்பால் நிகழா வண்ணம் வேந்தன் நடந்துகொள்ள வேண்டும்.

இவ்வாறு நடுநிலை நின்று, நாடு காப்பவர்பால் ஆண்மையும் அருளும், அருட்பெருங்கொடையும் ஆகிய பண்புகள் இன்றியமையாது இருத்தல் வேண்டும்' என அறிவுறுத்துகிறார். இதனை,

அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்
அதனால் நமரெனக் கோல்கோடாது
பிறரெனக் குணங் கொல்லாது
ஞாயிற் றன்ன வெந்திற லாண்மையும்
ததிங்க ளன்ன தண்பெருஞ் சாயம்
வானத் தன்ன வண்மையு மூன்றும்
உடையை யாகி யில்லோர் கையற.... - (புறம். 5 : 10-16)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

இப்பாடலில் வேந்தனுக்கு இருக்க வேண்டிய பண்புகளை எடுத்தியம்பிய புலவரின் அறிவுரை உணரத்தக்கது.

(7) பகை கடிதல்

வேந்தரின் வீரத்தையும் அவர்தம் போர் வெற்றியையும் சிறப்பாகப் பாடிய புலவர்கள் பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் போரைத் தடுத்தும் அமைதி ஏற்படுத்தியுள்ளனர். போரின் கொடுமையையும், அறத்தின் அடிப்படையில் விளங்கும் மறப்பண்பையும் விளக்கிப் போரைத் தடுத்துள்ளதையும் காண முடிகிறது.

சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், சேரமான் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனுடன் பகை கொண்டு, சேரனின் கருவூர்க் கோட்டையை முற்றுகையிட்டான். சோழனை எதிர்க்கும் அளவிற்குத் தன்னிடம் படைவலிமை இல்லை என்பதை அறிந்த சேரன் கோட்டைக்குள்ளேயே அடங்கியிருந்தான். சோழர்படை கருவூர்க் கோட்டையைச் சுற்றியுள்ள காவல் காட்டை அழித்தது. தன் காவல்மரம் வெட்டப்படும் ஓசை கேட்டும் வெளிவராது கோட்டைக்

குள்ளேயே அடைந்திருந்தான். இதனால் இருபெரும் படைகளும், மக்களும் துன்புறுவதைக் கண்ட ஆலத்தூர் கிழார் என்னும் புலவர், 'வீரர் தம்மை நிகர்த்த வீரரோடு போரிடுவர் பெரு வீரனாய நீ வீரனில்லாத சேரனுடன் போரிடுவது பெருமை தருவதன்று' என்று கூறி வேந்தரின் மறப்பண்பைக் கிளர்த்திப் போரைத் தவிர்க்க விழைந்தார். இதனை,

கடிமரந் தடியு மோசை தன்னூர்
கெடுமதில் வரைப்பிற் கடிமனை யியம்ப
ஆங்கினி திருந்த வேந்தனொ டங்குநின்
சிலைத்தார் முரசங்க கறங்க
மலைத்தனை யென்பது நாணுத்தக வுடைத்தே

- (புறம். 36 : 9-13)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகிறது.

இதன் மூலம் புலவர்கள் இருவேந்தர்களிடையே இருந்த பகையினை நிறுத்தி, நாட்டில் அமைதி ஏற்படுத்திய செயலை உணர முடிகிறது.

(8) பழிகாத்தல்

புலவர் பெருமக்கள், வேந்தர்கள் தவறு செய்ய நேர்ந்தபொழுது, உரிய நேரத்தில் அவர்களது தவற்றினை உணர்த்தி, அதனால் அவர்களுக்கு ஏற்பட இருந்த பழியினின்று காத்துள்ளதை சங்க இலக்கியங்களில் காண முடிகிறது.

சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், திருக்கோவிலூரைத் தலைநகராக கொண்டு, மலைநாட்டை ஆட்சிபுரிந்த மலையமானுடன் பகைகொண்டு போருடற்றினான். வெற்றிபெற்ற வளவன் மலையமான் மக்கள் இருவரையும் கைப்பற்றிச் கொணர்ந்து யானைக்காலின் கீழிட்டுக் கொல்லத் துணிந்தான். இச் செயலால் கிள்ளிவளவனின் புகழ்

குன்றும், வரலாற்றில் நிலைத்தபழி நேரிடும் என்பதை உணர்ந்த கோவூர்கிழார் என்னும் புலவர், உள்ளம் பதறி, இக்கொடுமையைத் தடுத்து நிறுத்த விரைந்தார். வளவனின் முன்னோர் செயலை எடுத்துக்காட்டி, அவனை முறைப்படுத்தினார். புறாவுக்காகத் தன் ஊனைக் கொடுத்துப் புரந்த முன்னோர் மரபில் வந்தவனே! நீ கொல்லத் துணிந்திருக்கும் மக்களோ சிறுவர்கள். தம்மை நாடி வந்தோர்க்கு வாரி வாரி வழங்கிய வள்ளலின் மக்கள். எதிர்த்து நிற்கும் பருவமும், ஆற்றலும் அற்றோர். இவர்களைக் கொல்லுதல் நினக்கு அருளாகாது எனக் கூறி, வளவனின் கொலைச் செயலைத் தவிர்த்த புலவர் கோவூர்க்கிழாரின் அருள் உள்ளம் போற்றத்தக்கது. இதனை,

நீயே புறவி னல்ல லன்றியும் பிறவும்
இடுக்கண் பலவும் விடுத்தோன் மருகனை
இவரே, புலனுழு துண்மார் புன்க ணஞ்சித்
தமதுபகுத் துண்ணுந் தண்ணிழல் வாழ்நர்
களிறுகண் டமூஉ மழாஅன் மறந்த
புன்றலைச் சிறாஅர் மன்றுமருண்டு நோக்கி
விருந்திற் புன்கணோ புடையார்
கேட்டனை யாயினீ வேட்டது செம்ய்மே - (புறம். 46)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

இதன்மூலம் புலவர், கிள்ளிவளவன் வாழ்வில் ஏற்படவிருந்த கொலைப் பழியினைக் காத்து, மலையமானின் மக்களையும் காப்பாற்றி, பிறர்நலம் கருதும் பெருந்தகையையோடு தொண்டாற்றிய அருஞ் செயலை அறிய முடிகிறது.

இதுபோன்று, கோப்பெருஞ் சோழனுக்கு எதிராக அவன் பெற்ற பிள்ளைகளே போருக்கு எழுந்த நிலையினைக் கண்டு, புலவர் புல்லாற்றார் எயிற்றியனார் பழி நேரா வண்ணம் காத்தார். அவர் கோப்பெருஞ்சோழனைக் கண்டு, 'நின்னொடு போருக்கு வந்திருப்பவர் நின் பகைவராகிய, சேரரோ, பாண்டியரோ அல்லர். உனக்குப்

பின்னால் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்க இருப்பவர், நின் மக்கள். நீ வெற்றி பெற்றால் உனக்குப் பிறகு ஆட்சியினை யாருக்கு வழங்குவாய், நீ தோற்றாலும் அது நின் புகழுக்கு மாசு உண்டாக்கும். எனவே போரைத் தவிர்த்து அமைதியடைவாய்' என அறிவுறுத்தினார். இதனை,

எண்ணில் காட்சி யினையோர் தோற்பின்

நின்பெருஞ் செல்வம் யார்க்கெஞ் சுவையே

அமர்வெஞ் செல்வ நீயவர்க் குலையின்

இகழுந ருவப்பப் பழியெஞ் சுவையே

அதனால், ஒழிகதி லத்தைநின் மறனே - (புறம். 213 : 15-19)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. இதன்மூலம் கோப்பெருஞ்சோழனின் மறத்தைக் கெடுத்து, அறத்தில் நாட்டம் ஏற்படச் செய்த புலவரின் பணி போற்றுதற்குரியது என்பது புலனாகிறது.

மேலும், நலங்கிள்ளியிடமிருந்து பரிசில்பெற்று, நெடுங் கிள்ளியின்பால் பரிசுபெறும் பொருட்டு இளந்தத்தன் என்ற புலவர் உறையூர் சென்றார். நலங்கிள்ளியிடமிருந்து வந்தமையால் அவரை ஒற்றன் எனக் கருதிக்கொல்லத் துணிந்தான் நெடுங்கிள்ளி. புலவரைக் கொன்ற பெரும்பழி நெடுங்கிள்ளிக்கு வந்துவிடுமே எனக் கருதிய கோவூர்கிழார், நெடுங்கிள்ளிக்கு உண்மையை உணர்த்தி புலவரைக் காப்பாற்றினார். இவ்வுண்மையை உணர்த்தும்போது புலவர்களின் இயல்பினை, 'பழுமரம் நாடிச்செல்வன பறவைகள், அவைபோலத் தமக்குப் பரிசில் வழங்குவோரை நாடிச் செல்பவர் புலவர்கள். அங்கும் தன் வல்லமைக்கு ஏற்பப் பாடிப்பெறும் பரிசிலால் மகிழ்வார். தாம் மகிழ்வதோடன்றித் தாம் பெற்ற பொருள்கொண்டு தம் சுற்றத்தையும் மகிழ்விப்பர். தாம்பெறும் பொருள்களை மிகுத்துக் காக்கும் இயல்பும் இல்லாதவர். தம்மைப் புரம்போரால்பெறும் சிறப்புக்காக இவ்வாறு வருந்தி நாளும் அலைவதே இப்பரிசிலர்களுடைய வாழ்க்கையின் தன்மையாகும். பிறருக்குக் கொடுமை செய்ய அறியாதவர். கல்வியால்

நம்முடன் மலைத்தவரை அவர்நாண வென்று, செம்மாந்து நடந்து, அவ்விடத்தில் இனிதாக ஒழுகும் இயல்பினர். அவ்வாறு ஒழுகும்பொழுது ஓங்குபுகழுடன் நிலம் ஆளும் வேந்தரைப் போன்ற சீரும் உடையோராய் விளங்குவர்' என எடுத்துரைக்கிறார். இதனை.

வள்ளியோர்ப் படர்ந்து புள்ளிற் போகி
நெடிய வென்னாது சுரம்பல கடந்து
வடியா நாவின் வல்லாங்குப் பாடிப்
பெற்றது மகிழ்ந்து சுற்ற மருத்தி
ஓம்பா துண்டு கூம்பாது வீசி
வரிசைக்கு வருந்துமிப் பரிசில் வாழ்க்கை
பிறர்க்குந் தீதறிந் தன்றோ வின்றே, திறப்பட
நண்ணார் நாண உண்ணாந் தேகி
ஆங்கினி தொழுகி னல்ல தோங்குபுகழ்
மண்ணாள் செல்வ மெய்திய
நும்மோ ரன்ன செம்மலு முடைத்தே - (புறம். 126)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. இதன்மூலம் புலவர்தம் செம்மாந்த புலமைச் செருக்கை, வேந்தரின் நிலமாளும் ஆட்சிச் செருக்குடன் ஒப்பிட்டுக் கூறியிருப்பது கருத்தக்கதாகும்.

குடும்ப வாழ்வில் அறிவுரை

சங்க காலச் சான்றோர்கள் அரசியல் வாழ்வில் மட்டுமல்லாது குடும்ப வாழ்விலும் அறிவுரைக் கூறி மன்னர்களை நெறிப்படுத்தி யுள்ளதைக் காண முடிகிறது.

மயிலுக்குப் போர்வை ஈந்து ஈகை மனமுடையோனாக விளங்கிய பேகன், தன் மனைவியைத் துறந்து பரத்தை ஒழுக்கம் உடையவனாக இருந்தான். கபிலர், பரணர், பெருங்குன்றூர்க்கிழார், அரிசில்கிழார் போன்ற புலவர்கள் அவனிடம் சென்று நல்லுரை கூறித் திருத்தினர்.

கபிலர், 'நான் நின்னையும், நின் மனைவியையும், வாழ்த்திப்பாட, ஒருத்தி குழல் இணைவது போல முலையகம் நனைய விம்மி அழுதாள். அவள் யாரோ இரங்கத் தக்கவள்!' எனப் பேகனிடம் கூறித் தன் குற்றம் உணரச் செய்ததை,

நளியிருஞ் சிலம்பிற் சீ றூராங்கண்
வாயிற் றோன்றி வாழ்த்தி நின்று
நின்னுநின் மலையும் பாட வின்னா
திகுத்த கண்ணீர் நிறுத்தல் செல்லாள்
முலையக நனைப்ப விம்மிக்
குழலினை வதுபோ லழுதனள் பெரிதே - (புறம். 143 : 10-15)

என்ற பாடலடிகள் மூலமும்,

பெருங்குன்றூர்க்கிழார், பேகனிடம் 'அவலம் மீதூர்ந்து புலம்பும் நின் துணைவியின் மையிருங் கூந்தலை மாசறக் கழுவிப் புதுமலர் சூட்ட இன்று செல்லின் அதுவே யாம் விழையும் பரிசில்' என்று கூறுவதை,

அரிமதர் மழைக்க ணம்மா வரிவை
நெய்யொடு துறந்த மையிருங் கூந்தல்
மண்ணுறு மணியின் மாசற மண்ணிப்
புதுமலர் கஞல வின்று பெயரின்
அதுமனெம் பரிசி லாவியர் கோவே - (புறம். 147 : 5-9)

என்ற பாடலடிகள் மூலமும்,

அரிசில்கிழார் பேகனிடம், 'நீ எனக்குப் பரிசில் நல்குவதாயின், நீ அருளாமையின் அருந்துயர் உழக்கும் நின் மனைவி கூந்தலில் கமழ்புகை ஊட்டிக் கோதை புனைய தேரிற் செல்க' என்று கூறுவதை,

பரிசி னல்குவை யாயிற் குரிசீனி
நல்கா மையி னைவரச் சாஅய்

அருந்துய ரழக்குநின் றிருந்திழை யரிவை

கலிமயிற் கலாவங் கால்குவித் தன்ன

ஒலிமென் கூந்தற் கமழ்புகை கொளீ இச்

தண்கமழ் கோதை புனைய

வண்பரி நெடுந்தேர் பூண்கநின் மாவே - (புறம். 146 : 5-11)

என்ற பாடல் மூலமும் உணர முடிகிறது.

பரணரோ, 'நீ நின் துணைவிக்கு அருள் செய்யாது புறத்தொழுக்கம் பூண்டது தவறு. நீ மயிலுக்குப் போர்வை தந்த அருளாளன். நானோ உன்னிடம் பசித்தும் வரவில்லை. குடும்ப பாசமும் எனக்கில்லை. யான் உன்னை இரக்கும் பரிசில் யாதெனில், நீ மணி நெடுந்தேர் ஏறி இன்னாது உறையும் நின் மனைவியின் அல்லல் களைந்து அறஞ்செய்ய வேண்டும்' என்று பேசனை இடித்துரைக்கின்றார். பரணரே பகேனை மிகவும் வன்மையாக இடித்துரைத்துள்ளார். இதனை,

அருளா யாகலோ கொடிதே

.....

.....

முகைபுரை விரவின் கண்ணீர் துடையா

யாமவன் இளைஞரே மல்லேங் கேளினி

எம்போ லொருத்தி நலனயந் தென்றும்

வருஉ மென்ப வயங்குபுகழ்ப் பேகன்

ஒல்லென வொலிக்குந் தேரொடு

முல்லை வேலி நல்லூ ரானே

- (புறம். 144)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

இதன் மூலம் புலவர்கள், சமூக வாழ்வில் மட்டுமின்றி, குடும்ப வாழ்விலும் அக்கறை கொண்டு விணங்கியதைக் காணமுடிகிறது.

பீடும் பெருமிதமும் நிறைந்த ஆளுமை

வரிசைக்கு வருந்தும் பரிசில் வாழ்க்கை யாயினும், புலவர், தம் தகுதியறிந்து கொடுக்கும் பரிசிலையே ஏற்றனர். கபிலர், மலையமான் திருமுடிக்காரியை காணச் சென்றபோது, பொதுநோக்கு ஒழித்து, புலவரின் தகுதியறிந்து பரிசில் அளிக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தியதை,

ஒருதிசை யொருவனை யுள்ளி நாற்றிசைப்

பலரும் வருவர் பரிசின் மாக்கள்

வரிசை யறிதலோ வரிதே பெரிதும்

ஈத லெளிதே மாவண் டோன்றல்

அதுநற் கறிந்தனை யாயிற்

பொதுநோக் கொழிமதி புலவர் மாட்டே

- (புறம். 121)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

இதுபோன்று, அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியிடம் சென்ற பெருஞ்சித்திரனாரை, அவன் நேரில் காணாது, இதுகொண்டு செல்க என்று விடுத்த பரிசிலை ஏற்காது, 'பல குன்றுகளையும், பல மலைகளையும் கடந்து வந்து என்னிடம் பரிசில் கொண்டு போவதற்காக வந்து நின்றேன் நான். என்னிடம் அன்பு கொண்டு, அப்பொருளைக் கொண்டு, இவ்வாறு நீ செல்வாயாக என்று என்னிடம் கூறுவதற்கு என்னுடைய தகுதியை எப்படி அறிந்தான் அவ்வேந்தன்? என்னை அழைத்துக் காணாமல் தந்த இப்பொருளுக்கு யான் ஊதியத்தை மட்டுமே கருதும் பரிசிலன் இல்லை. பரிசில் வேண்டு வோரின் கல்வி முதலிய தகுதியின் அளவறிந்து விருப்பத்தோடு தினை அளவு கொடுத்தாலும் நல்லது என்று உரைத்தார். இதனை,

குன்றும் மலையும் பலபின் ஒழிய

வந்தனன், பரிசில் கொண்டனென் செயற்கு என

நின்றஎன் நயந்துஅருளி ஈதுகொண்டு

ஈங்ஙனம் செல்க தான்என என்னை

யாங்கு அறிந்தனனோ, தாங்களும் காவலன்?
 காணாது ஈத்தஇப் பொருட்கு யான்ஓர்
 வணிகப் பரிசிலன் அல்லென், பேணி
 தினை அனைத்து ஆயினும் இனிது - அவர்
 துணை அளவு அறிந்து நல்கினர் விடினே - (புறம். 208)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

‘வரிசைக்கு வருந்தும் பரிசில் வாழ்க்கை’ யாயினும், சங்கப் புலவர்கள் காலம் தாழ்த்தித் தரும் பரிசிலையோ, அன்பின்றி ஈயும்பரிசிலையோ ஏற்பதில்லை. கடிய நெடு வேட்டுவன் பரிசில் நீட்டித்தவிடத்துப் பெருந்தலைச் சாத்தனார்,

முற்றிய திருவின் மூவ ராயினும்
 பெட்பின்றி ஈதல் யாம்வேண் டலமே - (புறம். 205:1-2)

என்று மறுத்துரைக்கின்றார். இதில் புலவரது பெருமித உணர்வு வெளிப்படுகிறது.

இதுபோல, அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி ஓளவையாருக்குப் பரிசில் நீட்டித்தவிடத்து ‘விரைந்த குதிரையை உடைய தலைவனாகிய நெடுமான் அஞ்சி தன் தரம் அறியவில்லையோ? அறிவும் புகழும் உடையோர் மாய்ந்தாராக உலகம் அதனால் வறுமைப்படுவதில்லையே அதனால் எம் இசைக் கருவிகளைத் தோளிற் சுமந்தோம். எங்கள் இசைக் கலங்கள் இட்ட பைகளைக் கட்டிக் கொண்டோம். மரத்தை வெட்டிக்கொள்ளும் தச்சர் பெற்ற சிறுவர்கள் தம் மழுவோடு காட்டிற்குச் சென்றால் அங்குள்ள மரங்கள் அவர்களுக்கு உடனே வேண்டுமாறு பயன்படுமோ அப்ப டிஎந்தத் திசைக்கண் சென்றாலும் அத்திசையில் சோறு கிடைக்கும்’ எனப்பாடி கற்றவர்க்குச் சென்றவிடமெல்லாம் சிறப்பு கிடைக்கும் என்பதை உணர்த்துகிறார். இதனை,

வாயிலோயே! வாயிலோயே!
 வரிசைக்கு வருந்தும் இப்பரிசில் வாழ்க்கை
 பரிசிலர்க்கு அடையா வாயிலோயே
 கடுமான் தோன்றல் நெடுமான் அஞ்சி
 தன் அறியலன் கொல்? என் அறியலன்கொல்
 அறிவும் புகழும் உடையோர் மாய்ந்தென
 வறுந்தலை உலகமும் அன்றே; அதனால்
 காவின்எம் கலனே சுருக்கின்எம் கலப்பை
 மரம்கொல் தச்சன் கைவல் சிறாஅர்
 மழுவுடைக் காட்டகத்து அற்றே
 எத்திசைச் செலினும் அத்திசைச் சோறே - (புறம். 206)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

இதன்மூலம் புலமைக்கு மதிப்பளித்தலையே புலவர் உலகம் போற்றும் என்பதும், புலவர்கள், பீடும் பெருமிதமும் நிறைந்த வாழ்வையே விரும்பும் இயல்பு படைத்தவர் என்பதும், பரிசில் பொருட்டாக யாரையும் இரந்து நில்லா மாண்பு மிக்கவராக விளங்கினர் என்பதும் புலனாகிறது.

உடன்பாட்டுச் சிந்தனை மனம்

நன்மை-தீமை, பிறப்பு-இறப்பு, இன்பம்-துன்பம் எல்லாம் நிறைந்தது தான் இந்த உலகம். இச்சூழ்நிலையில் உடன்பாட்டுச் சிந்தனை மனம் கொண்டவர்களே வெற்றியை, தமதாக்கிக் கொள்கிறார்கள். சங்கச் சான்றோர்கள் இத்தகைய உடன்பாட்டுச் சிந்தனைகளை ஆளும் திறம் கொண்டவர்களாக விளங்குவதைக் காண முடிகிறது.

கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி என்னும் புலவர், “தமக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளர் இந்திரர் அமிழ்தம் கிடைப்பதாயினும் அதனைத் தனித்திருந்து உண்ணார்; யாரையும் வெறுக்கமாட்டார்;

பிறர் அஞ்சும் செயலுக்கு அஞ்சுவர். அஞ்சி அதனைத் தீர்த்தற்கண்
சோம்பார்; புகழ்பொருட்டுத் தம் உயிரையும் கொடுப்பார்; பழியால்
உலகம் முழுதாலும் உயர்வு வரின் அதனை ஏற்கமாட்டார்;
மனக்கவலையுங் கொள்ளார்; இவ்வியல்பினரோடு பிறர்நலம் பேணும்
பெரியோர் உளர்; அவரால் இவ்வுலகம் நிலைபெற்றிருக்கிறது என்று
உடன்பாட்டுச் சிந்தனைகளை கையாள்கிறார். இதனை,

உண்டா லம்மவிவ் வுலக மிந்திரர்
அமிழ்த மியைவ தாயினு மினிதெனத்
தமிய ருண்டலு மிலரே முனிவிலர்
துஞ்சலு மிலர்பிற ரஞ்சவ தஞ்சிப்
புகழெனி னுயிருங் கொடுக்குவர் பழியெனின்
உலகுடன் பெறினுங் கொள்ளலர யர்விலர்
அன்ன மாட்சி யணையை ராகித்
தமக்கென முயலா நோன்றாட்
பிறர்க்கென முயலுந ருண்மை யானே - (புறம். 182)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

இதே கருத்தினை வலியுறுத்தி நரிவெருஉத் தலையார் என்னும்
புலவர்,

‘நல்லது செய்தல் ஆற்றீர் ஆயினும்
அல்லது செய்தல் லும்புமின்’ - (புறம். 195 : 6-7)

என்றும், பக்குடுகை நன்கணியார் என்னும் புலவர்,

‘இன்னா லம்மவிவ் வுலகம்
இனிய காண்கித னியல்புணர்ந் தோரே’ - (புறம். 194 : 6-7)

என்றும் கூறியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

பழங்காலத் தமிழர் கண்ட இந்த உண்மையைத்தான் வள்ளுவரும்,

பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஒம்புதல் நூலோர்

தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை - (குறள்.332)

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இதன்மூலம் சங்கப் புலவர்கள், ஒவ்வொரு தொடரிலும் ஆழ்ந்த கருத்துக்களை, உயர்ந்த உண்மைகளை, உடன்பாட்டுச் சிந்தனைகளைக் கையாளும் திறம் மிகுந்தவர்களாக விளங்கியுள்ளதைக் காண முடிகிறது.

புரவலனைக் காத்த புலவர்

வேந்தர் புலவர்க்குப் பரிசில் தந்து புரத்தல் இயல்பு. அவ்வாறு பரிசில் பெற்ற புலவர், தம்மைப் புரந்த வேந்தனுக்குத் துன்பம் நேர்ந்தபொழுது அவனைக் காப்பாற்றும் கடமையினையும் மேற்கொண்டிருந்ததைக் காண முடிகிறது.

பொய்கையார், புரவலனைக் காத்த புலவராக விளங்குகிறார். சேரமான், கணைக்கால் இரும்பொறை சோழன் கோச்செங்கணானிடம் பொருது தோல்வியுற்று, அவனிடம் சிறைப்பட்டான், வேந்தன் சிறைப்பட்ட செய்தியை அறிந்த பொய்கையார் அவனை மீட்கும் பொருட்டு, கோச்செங்கணானின் வெற்றியைச் சிறப்பித்து 'களவழி நாற்பது' என்னும் நூலைப் பாடினார். பாடலுக்குப் பரிசிலாகச் சேரமானின் விடுதலையைக் கேட்டுப் பெற்றார். பொய்கையார் சேரனைச் சிறைவீடு செய்த செய்தியினைச் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடவில்லை. பிற்கால இலக்கியங்களான கலிங்கத்துப்பரணியும், விக்கிரமசோழனுலாவும் இச்செய்தியினை முறையே,

களவழிக் கவிதை பொய்கை உரைசெய்ய, உதியன்

கால்வழித் தளையை வெட்டி அரசிட்ட பரிசும்

- (கலிங்கத்துப்பரணி, 196)

என்றும்,

இன்னருளின்

மேதக்க பொய்கை கவிகொண்டு வில்லவனைப்

பாதத் தளைவிட்ட பார்த்திபனும் - (விக்கிரம சோழனுலா, 13-14)

என்றும் குறிப்பிடுகின்றன.

‘சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை சோழன் செங்கணானோடு திருப்போரில் போரிட்டுத் தோற்று, குடவாயிற் கோட்டத்தில் சிறைப்பட்டுத் தண்ணீர் கேட்டு, அது காலந் தாழ்த்தித் தரப்பெற்றதனால் உண்ணாது, துஞ்சினான் எனப் புறநானுற்றுப் பாடலின் கீழுள்ள குறிப்பு குறிப்பிடுகிறது’ என்பர் (உ.வே.சா.1971, பக்.177). சேரமானைச் சிறைமீட்ட பொய்கையாரின் செயலைப் பிற்கால இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. வேந்தனுக்கு நேர்ந்த துன்பத்தைக்கண்டு பொறுத்துக் கொள்ளாது, அவனைச் சிறைமீட்ட செய்கை வேந்தர்பால்புலவர்க்கு இருந்த நெருக்கத்தை உணர்த்துகிறது.

சோழன், முடித்தலைக் கோப்பெருநற்கிள்ளி என்பான். சேரன் அந்துவஞ்சேரல் இரும்பொறையுடன் பகைகொண்டு, சேரனின் கருவூரை முற்றுகையிட்டான். முற்றுகையிட்டிருந்த நேரத்தில் ஒருநாள் இவன் ஊர்ந்து சென்ற களிறு மதம் கொண்டு, பகைவரின் பாசறையிடத்தே சென்றுவிட்டது. இக்காட்சியினைக் கண்ட உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் என்ற புலவர். எதிர்பாராமல் தனிமைப்பட்டுவிட்ட சோழனைச் சேரப்படைவீரர் சூழ்ந்து அழித்துவிடலாம். அதனால் தனித்து வந்தவனை அழித்தபழி சேரனுக்கு நேர்ந்துவிடாமல் காப்பதற்கும், சோழன் உயிர்பிழைத்துச் செல்லவும், சேரனுக்கு நிலைமையை விளக்கிப் பழிநேராமல் காத்தார். இதனை,

மரீஇயோ ரறியாது மைந்துபட் டன்றே

நோயில னாகிப் பெயர்கதி லம்ம

- (புறம், 13 : 8-9)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இதன்மூலம் புலவர்களும் புரவலர்களைக் காத்து அருள்புரிந்ததைக் காண முடிகிறது.

ஒற்றுமை ஓங்க அறிவுறுத்தல்

சங்ககால மூவேந்தர்களும் ஒருவருக்கொருவர் முக்கோண நிலையிலேயே இருந்துள்ளனர். சில வேளைகளில் குறுநில மன்னர்களும் முடியுடை வேந்தர்களுங்கூட முரண்பட்டிருந்ததைக் காண முடிகிறது.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் என்ற புலவர், மூவேந்தர்கள் இணைந்திருந்ததை ஒளவைப் பெருமாட்டி மகிழ்ந்து வாழ்த்தியதைப்போல, சோழன் குராப் பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமா வளவனும், பாண்டியன் வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதியும் ஒருங்கிருந்ததைக் கண்டு ஒற்றுமை ஓங்க வழிகூறி வாழ்த்துவதைக் காண முடிகிறது.

சோழனையும், பாண்டியனையும் இருபெருந் தெய்வங்களாக்கி, அவர்கள் இருவரும் ஒருங்கிணைந்திருக்கும் காட்சி பலதேவனும் கண்ணனும் போல் காட்சி தருவதாக மகிழ்ச்சிகொள்கிறார். இருவரும் ஒருசேர இருப்பதில் புலவர் கொண்ட மகிழ்ச்சி அவரைச் சான்றோர் ஆக்குகிறது 'நீவிர் இருவரும் உடனிலை திரியாது ஒன்றுபட்டு வாழ்ந்ததால் கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகு நும் கையகத்தாவது பொய்யாகாது. அதனால் நல்ல போலவும், நயக்கும் நீதியுடையன போலவும், தொல்லோர் சென்ற நெறியின போலவும் கூறி நும்மிடை நுழைந்து நும்மைப் பிரித்தற்குச் சுற்றித் திரியும் அயலரவது புன்மொழிகளைக் கொள்ளாது இன்றே போல்க நும் நட்பு' என்று ஒற்றுமை ஓங்க வழி கூறி வாழ்த்துகிறார். இதனை,

தமிழ்கெழு கூடற் றண்கோல் வேந்தே
பாணிற வருவிற் பனைக்கொடி யோனும்
நீனிற வருவின் நேமியோ னுமென்
றிடுபெருஞ் தெய்வமு முடனின் றாஅங்
குருகெழு தோற்றமொடு உட்குவர விளங்கி

.....

 காதல் நெஞ்சினும் மிடைபுகற் கலமரும்
 ஏதில் மாக்கள் பொதுமொழி கொள்ளா
 தின்றே போல்கரும் புணர்ச்சி - (புறம். 58 : 13-28)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

இதன்மூலம் உள்ளத்தில் கள்ளமும், உதட்டில் வெள்ளமும் கொண்டு நயந்துபேசி, தீமை செய்யும் நயவஞ்சகர் பேச்சைக் கேட்கக் கூடாது என்று புலவர் அறிவுறுத்துவது புலனாகிறது.

பெண்பாற் புலவர்கள்

சங்க இலக்கியம் எழுதப்படாத சட்டப் பதிவேடு எனலாம். காலம் பல, அரசர்கள் பலர், புலவர்கள் பலர், ஆளுமைக் கருத்துக்கள் பல, தொழில்கள், தொழில் வர்ணங்கள் பல, குலங்கள் பல எனச் சங்ககாலச் சமூகம் பலதளங்களைக்கொண்டு இயங்கி வந்துள்ளது. அவ்வியங்கு தளத்தில் பெண் வினைஞர்கள், பெண் கலைஞர்கள், பெண் விற்பனையாளர்கள், போருக்கு ஆண் மகனை அனுப்பி அரசனின் அறம் காத்த மகளிர், போர்க்களத்தில் புண்பட்ட வீரர்களுக்கு மருத்துவம் செய்த விறலி மருத்துவச்சியர், மதிநுட்பம் வாய்ந்த தூதுப்புலவராக, அரசர், வள்ளல்களின் ஆளுமைத்திறத்தை நாட்டு மக்களுக்கு அறிவுறுத்தும் அறிஞர் பெருமக்களாக வாய்மொழிப் பாடல்களால் வள்ளல்களை நாடி ஆடிப்பாடிப் பண் இசைத்த விறலி பாடினியாக, அரசியாக இருந்தும் கவிபாடும் திறனாளராக எனப் பன்முக ஆளுமைகளோடு சமூக இயங்கு தளத்தில் தடம்பதித்த வரலாற்றுக்கு உரியவராக இருந்துள்ளனர். அறிஞரெனும் பெண்பாற் புலவராகச் சங்ககால வரலாற்றில் உயர் மதிப்பீட்டாளராக இருந்துள்ளனர். ஐவகை நிலங்களின் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என முறையறிந்து பாடும் 'புலமை' யாளராக, இயற்கையை அளந்து பாடிய

அறிதிறனாளராக இருந்துள்ளனர். இத்தகு சிறப்புகளைக் கொண்ட பெண்கள் வாழ்ந்த காலம் சங்க காலம் என்ற பெருமையைச் சங்க இலக்கியம் கொண்டமைந்திருக்கிறது. இது தமிழக வரலாற்றில் முத்திரைக்கற்கள் எனும் தனிச்சிறப்போடு பேசப்படுகின்றது.

(ii) பெண்பாற் புலவர்களின் ஆளுமைத்திறன்

சங்க காலத்தில் பெண்கள் உயர்வாகப் போற்றப்பட்டனர். ஆண்பாற் புலவர்களைப் போன்றே பெண்பாற் புலவர்களும் தம் கவிதைத் திறத்தாலும், கற்பனைத் திறத்தாலும் பாடல்களைப் படைக்கும் ஆற்றல் பெற்றுத் திகழ்ந்தனர். அரசன் தவறு செய்யும் இடத்தில் தட்டிக் கேட்கும் உரிமை உள்ளவராகவும், குறுநில மன்னனிடம் நட்பு பாராட்டியும் வாழ்ந்து வந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

பெண்பால் புலவர்களின் ஆளுமைத் திறன்களாக,

- அ) தூது நடத்தல்
- ஆ) வீர உணர்வு
- இ) மான உணர்வு
- ஈ) காதல் உணர்வு
- உ) கடமை உணர்வு
- ஊ) விருந்தோம்பல் பண்பு
- எ) வென்றவர் முன் தோற்றவனைப் பாராட்டுதல்
- ஏ) வாழ்வியல் சிந்தனைகளை அறிவுறுத்தல்

ஆகிய கூறுகள் காணப்படுகின்றன.

அ) தூது நடத்தல்

சங்க இலக்கியப் பெண்பாற் புலவர்களுள் பெரும்பான்மையான பாடல்களை பாடியவர் ஓளவையார் ஆவார். உலகறிந்த புலவர் என்று சொல்லும் அளவில் தனித்த இடத்தை வகித்துக்கொண்ட அறிவுத்திறம்

வாய்ந்த புலமைமிக்கவர். தமிழகம்சுன்ற அரிய பெரும்புலவர். பாடும் திறம்வாய்க்கப்பெற்ற இவர் பாணர் குலத்தவர் ஆவார்.

ஏறத்தாழ இருநூறு ஆண்டுகளிலும் தூதுப் பெண்டிராக, பெண்பாற் புலவரான ஔவையார் ஒருவரே அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி என்னும் மன்னனுக்காக தூது சென்றுள்ளதைக் காண முடிகிறது. அவர் தொண்டைமான்பால் அதியனுக்காகத் தூது சென்றார். தொண்டை நாட்டை ஆண்ட தொண்டைமான் அதியமான்பால் பகைமை கொண்டான். தம் படைவலிமை மிகுதியாக இருப்பதை எண்ணிச் செருக்குற்றான். அவன் அறியாமையை நீக்கிச் செருக்கை அடக்குவதற்காகவே ஔவை அவன்பால்தூது சென்றார். தொண்டைமான் தன் படைக்கலக் கொட்டிலுக்கு ஔவையை அழைத்துச் சென்று படைக்கலங்களைக் காட்டித் தறுக்குற்றான். ஔவையாரோ தன் தலைவன் அதியமானின் படைக்கலங்களைப் பழிப்பது போல் புகழ்ந்தும், தொண்டைமானின் படைக்கலங்களைப் புகழ்வதுபோல் பழித்தும் தம் புறப்பாடலில் கூறியுள்ளதைக் காண முடிகிறது. இதனை,

இவ்வே பீலியணிந்து மாலை சூட்டி
கண்டிர ணோன்காழ் திருத்திநெய் யணிந்து
கடியுடைய வியனக ரவ்வே யவ்வே
பகைவர்க் குத்திக் கோடுநுதி சிதைந்து
கொற்றுறைக் குற்றில மாதோ வென்றும்
உண்டாயிற் பதங்கொடுத்
தில்லாயி னுடனுண்ணும்
இல்லோ ரொக்கற் றலைவன்

அண்ணலெங் கோமான் வைந்நுதி வேலே - (புறம். 95)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. இதன்மூலம், புலவர்கள் போரைத் தவிர்க்கத் தூது சென்றும், தொண்டாற்றியுள்ளதைக் காண முடிகிறது.

ஆ) வீர உணர்வு

சங்க காலத்தில் பெண்கள் போரில் ஈடுபடவில்லை என்றாலும் வீரத்தைப் போற்றுபவர்களாகவும், வீரத்தின் விளைநிலங்களாகவும் இருந்துள்ளனர். ஆடல் பாடல்களில் வல்ல விறலியர், பாடினியராக போர்க்காலங்களில் உடன் சென்றுள்ளனர். போரைப் போற்றும் மகளிர் ‘மூதின்மகளிர்’ எனப்பட்டனர். போரைப் போற்றும் துறை ‘மூதின்மூல்லை’ எனப்பட்டது. போர்க்களத்திலே விழுப்புண்பட்டு இறப்பதையே பெண்கள் விரும்பினர். அவர்களைப் பெற்ற வயிற்றையும், பாலாட்டிய மார்பினையும் பெருமையாகக் கருதினர்.

புறநானூற்றில் இடம்பெற்றுள்ள பெண்பாற்புலவர்கள் பாடியுள்ள பாடல்களில் வீரத்தைப் போற்றியுள்ள பாடல்களே அதிகமாக உள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தன் மகன் எங்கு உள்ளான்? என வினவியார்க்கு, அவன் போர்க்களத்தே விளங்கித் தோன்றுவன்; அவற்கும் எனக்கும் உள்ள தொடர்பு புலிக்கும் அதன் முழைக்குமுள்ள தொடர்பாகும்; அவனை ஈன்ற வயிறோ இது எனத் தம் வயிற்றைக் காட்டியுரைத்தார். இதனை,

யாண்டுளன் ஆயினும் அறியேன், ஓரும்

புலிசேர்ந்து போகிய கல்அனை போல

ஈன்ற வயிறோ இதுவே

தோன்றுவன் மாதோ போர்க்களத் தானே - (புறம். 86 : 3-6)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இப்பாடலடிகள் என்றைக்கும் தமிழின வீர வரலாற்றில் மறக்குடிப் பெண்களின் வீரத்தைப் பறை சாற்றுவனவாகும்.

பூங்கண் உத்திரையார் என்ற பெண்பாற்புலவர், மறக்குடி மகளாகிய பெண் ஒருத்தியின் வீரத்தை வியந்து பாராட்டுவதை, “ஒரு மறவன் காளைப் பருவத்தே வேந்தன் பொருட்டு போருக்குச் சென்றான். அவன் தாய் மிக்க முதுமையெய்தி அவனையே பற்றுக்கோடாகக்

கொண்டிருந்தாள். அவன் போரில் விழுப்புண்பட்டு மேலோராகிய சான்றோர் வருந்த இறந்தான். இச்செய்தியை அவர்கள் அம்முதியவட்கு மெல்ல அறிவித்தனர். அதுகேட்டு அவள் கழிபேருவகை எய்திக் கண்ணீர் சொரிந்து மகிழ்ச்சியுற்றாள்” என்று குறிப்பிடுகிறார். இதனை,

மீனுண் கொக்கின் றூவி யன்ன
வானரைக் கூந்தன் முதியோள் சிறுவன்
களிறெறிந்து பட்டன னென்னு முவகை
ஈனற ஞான்றினும் பெரிதே கண்ணீர்
நோன்கழை துயல்வரும் வெதிரத்து
வான்பெயத் தூங்கிய சிதரினும் பலவே - (புறம். 277)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

இதுபோல, காக்கைப்பாடினியார், நச்செள்ளையார் என்ற பெண்புலவர், வீரத்தைப் பற்றிக் கூறும்போது, ‘நரம்பு எழுந்து காட்சி தரும் மேனியளாய முதியோள், தன் மகன் போர்க்களத்தே புறமுதுகிட்டு இறந்துவிட்டனன் எனப் பிறர்கூறக் கேட்டு, அங்ஙனமாயின், பாலுண்ட என் மார்பினை அறுத்திடுவேன் எனக்கூறி வாளேந்திப் புறப்பட்டனள். பிணங்களைப் பெயர்த்துக் கண்டு, அவன் விழுப்புண்பட்டு இறந்தமைகண்டு, ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதும் உவந்தாள்’ என வியப்பதைக் காண முடிகிறது. இதனை,

நரம்பெழுந் துலறிய நிரம்பா மென்றோள்
முளரி மருங்கின் முதியோள் சிறுவன்
படையழிந்து மாறின னென்றுபலர் கூற
மண்டமர்க் குடைந்தன னாயி னுண்டவென்
முலையறுத் திடுவென் யானெனச் சினைஇக்
கொண்ட வாளொடு படுபிணம் பெயராச்
செங்களந் துழவுவோள் சிதைந்துவே றாகிய

படுமகன் கிடக்கை காணூஉ

ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதுவந் தனளே - (புறம். 278)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. இதனையே வள்ளுவர்,

ஈன்ற பொழுதின் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச்

சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய் - (குறள். 69)

என்று கூறியுள்ளதையும் காணமுடிகிறது.

ஒக்கூர் மாசாத்தியார் என்ற பெண்பாற் புலவர், முதல்நாள் போரில் இவன் தந்தை யானையைக் கொன்று இறந்தான். இவள் கணவன் ஆநிரை மீட்க முயன்று போரில் இறந்துவிட்டான். தன்குடிக்கு ஒரு மகன் அல்லது இல்லாத இவள், அவனை அழைத்து வெள்ளாடை உடுத்தி, வேல்கை கொடுத்துப் போருக்கு அனுப்புகின்றாள். இதுகண்டு 'கெடுக சிந்தை கடிதுஇவள் துணிவே' என வீர உணர்வை போற்றியுள்ளதைக் காண முடிகிறது. இதனை,

கெடுக சிந்தை கடிதிவ டுணிவே

மூதின் மகளி ராத றகுமே

மேனா ஞற்ற செருவிற் கிவடன்னை

யானை யெறிந்து களத்தொழிந் தனளே

நெருந லுற்ற செருவிற் கிவள் கொழுநன்

பெருநிறை விலங்கி யாண்டுபட் டனளே

இன்றும் செருப்பறை கேட்டு விருப்புற்று மயங்கி

வேல்கைக் கொடுத்து வெளிதுவிரித் துடிஇப்

பாறுமயிர்க் குடுமி யெண்ணெய் நீவி

ஒருமக னல்ல தில்லோள்

செருமுக நோக்கிச் செல்கென விடுமே - (புறம். 279)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

ஒளவையார், வீரவுணர்வு பற்றிக் கூறும்போது, ‘போர்க்களத்தில் உடல் வெட்டுண்டு கிடந்த தன் மகனைக் கண்டு, அன்பு மேலிட அவளின் வற்றிய முலைகளில் பால் ஊறிச் சுரந்தன’ என வீரத்தாய் ஒருத்தியை அடையாளம் காட்டுகின்றார். இதனை,

இடைப்படை யவேத்துச் சிசைந்துவே றாகிய

சிறப்புடை யாளன் மாண்புகண் டருளி

வாடுமுலை யூறிச் சுரந்தன

ஓடாய் பூட்கை விடலை தாய்க்கே - (புறம். 295 : 5-8)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகிறது. மேலும் இவர், அதியமானின் வீரத்தையும், அவன் மகன் பொகுட்டெழினியின் வீரத்தையும் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார்.

இவ்வாறு பெண்பாற் புலவர்கள் வீர உணர்வை ஊட்டி, மறக்குடி மகளிரின் வீரத்தை புலப்படுத்தியுள்ளதைக் காண முடிகிறது. இவையும் இவை போன்று இன்னும் பல பாடல்களும் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன.

இ) மான உணர்வு

சங்ககாலப் பெண்புலவர்கள் மானவுணர்வு உள்ளவர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளதைக் காண முடிகிறது. ஒளவையார், அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியிடம் பரிசில் பெறுவதற்காகச் சென்றபோது, அவன் பரிசில் தரக் காலம் நீட்டித்ததைப் பொறுக்கலாற்றாமல், ‘பரிசிலர்க்கு அடையாத வாயிலோனின் காவலனே! அறிவும் புகழும் உடையோர் மாய்ந்து போயினும் இவ்வுலகம் வற்றிய உலகமாகிவிட்டது. எனவே யான் இங்கிருந்து செல்வதற்கு என் கலங்களைக் கட்டிவிட்டேன். முட்டுக்களை உடைய பையையும் சுருக்கிவிட்டேன். தொழில் வல்ல மரத்தச்சனுடைய மக்கள் காட்டுக்குச் சென்றால் ஏதாவது ஒரு மரம் கிடைக்காமல் போகுமா? பரந்த இவ்வுலகில் எந்த திசையில்

சென்றாலும் எனக்குச் சோறு தட்டாமல் கிடைக்கும் என்று நட்பு நாடி வந்த தன்னை, பாராமுகமாக இருந்த அதியமானைப் புலவருக்கே உரிய திமிர்ந்தஞானச் செருக்குடன் இடித்துரைத்தார். இதனை,

பரிசிலர்க்கு அடையா வாயி லோயே!
கடுமான் றோன்றே னெடுமா னஞ்சி
தன்னறி யலன்கொல் லென்னறி யலன்கொல்
அறிவும் புகழு முடையோர் மாய்ந்தென
வறுந்தலை யுலகமு மன்றே அதனாற்
காவினெங் கலனே சுருக்கினெங் கலப்பை
மரங்கொஃறச்சன் கைவல் சிறா அர்
மழுவுடைக் காட்டகத் தற்றே
எத்திசைச் செலினு மத்திசைச் சோறே - (புறம். 206 : 5-13)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

இதன் மூலம் சங்கப் பெண்புலவர்கள் எத்துணை அளவு மானத்தைப் போற்றும் பண்புடையவர்கள் என்பது புலனாகிறது. இத்துணிச்சலே,

மன்னவனும் நீயோ வளநாடும் உன்னதோ
உன்னையறிந் தோதமிழை ஒதினேன் - என்னை
விரைந்தேற்றுக் கொள்ளாத வேந்துண்டோ உண்டோ
குரங்கேற்றுக் கொள்ளாத கொம்பு - (தனிப்பாடல் திரட்டு. 309)

எனச் சோழன் அவையில் கம்பர் உரைக்க முன்னோடி என்பர்.

ஈ) காதல் உணர்வு

தொல்காப்பியர், அகத்திணையியலில் பெண்கள் தமது காதலை வெளிப்படுத்துவதற்கு என்று சில வரையறைகளை வரையறுத்துள்ளார். அவற்றுள்,

எத்திணை மருங்கினும் மகடுஉ மடல்மேல்

பொற்புடை நெறிமை இன்மை யான

- (தொல். பொருள். அகத். 38)

அச்சமும் நாணும் மடனும் முந்துறுதல்

நிச்சமும் பெண்பாற்கு உரிய என்ப

- (தொல். பொருள். களவியல், 96)

என்பன குறிப்பிடத்தக்கன. மேலும், தனது வேட்கையைக் கிழவன் முன்பு சொல்லுதல் நினைக்குங் காலத்துக் கிழத்திக்கு இல்லை. அங்ஙனம் சொல்லாவிடத்தும் புதுக்கலத்தின் கட்பெய்த நீர் போலப் புறம் பொசிந்து காட்டும். அதாவது குறிப்பின் உணர நிற்கும் என்று கூறியுள்ளதைக் காண முடிகிறது. இதனை,

தன்னுறு வேட்கை கிழவன்முன் கிளத்தல்

எண்ணும்காலை கிழத்திக்கு இல்லை

பிறநீர் மாக்களின் அறிய ஆயிடைப்

பெயந்நீர்ப் போலும் உணர்விற்பு என்ப

- (தொல். பொருள். களவு. 116)

என்ற நூற்பா உணர்த்துகிறது. இதுபோல உடம்பும் உயிரும் மெலிந்த இடத்தும் இவை எண்ணுற்றன எனக் கூறினல்லது கிழவோன் உள்வழிப் படர்தல் கிழத்திக்கு இல்லை என்பதை,

உடம்பும் உயிரும் வாடியக் கண்ணும்

என்உற்றன கொல்இவை எனின் அல்லதை

கிழவோன் சேர்தல் கிழத்திக்கு இல்லை

- (தொல். பொருள். 200)

என்ற நூற்பா உணர்த்துகிறது.

இதன் மூலம் ஒரு பெண் தன் காதலை குறிப்பால் அன்றி, வெளிப்படையாக உணர்த்தமாட்டாள் என்பது தெரிகிறது. ஆனால் சங்க இலக்கியப் பெண் கவிஞர்களின் பாடல்களில் பெரும்பாலானவை

தமது உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் தன்னுணர்ச்சிப் படல்களாகவே உள்ளன. அதாவது பெண் கவிஞர்களின் பாடல்களில் ஒன்று தலைவன், தலைவி, தோழி, பாங்கன் முதலிய பல பாத்திரங்களின் கூற்றாக வரும். மற்றொன்று பெண் கவிஞர்கள் இயல்பாகவே காதல் வயப்பட்டுப் பாடும் தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களாகும். இவை, தலைவி கூற்றாக இருக்கும். இவற்றில் கவிஞரின் சொந்தக் கருத்துக்களே வெளிப்படும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அள்ளூர் நன்முல்லையாரின் பாடல்களில் பெரும்பான்மை யானவை தலைவி கூற்றாகவே உள்ள தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களாகும். (குறுந். 32, 67, 68, 93, 140, 157, 202). ஆதிமந்தியார், தான் ஒரு தலைவனோடு காதல் கொண்டமையை, 'யானும் ஓர் ஆடுகள மகள்; என் கைவளை நெகிழ்ந்த தலைவனும், ஓர் ஆடுகள மகனேயாவான்; அவன் இப்போது யாண்டுள்ளானோ? யான்அவனை எங்கு தேடியும் கண்டேனில்லை' என்று தன் காதலைத் துணிவுடன் நேரடியாக வெளிப்படுத்துவதைக் காண முடிகிறது. இதனை,

யாண்டுங் காணேன், மாண்தக் கோனை;

யானுமோர் ஆடுகள மகளே; என்கைக்

கோடுடரி லங்குவளை நெகிழ்த்த

பீடுகெழு குரிசிலு மோர் ஆடுகள மகளே - (குறுந்.31 : 3-6)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகிறது. வெள்ளிவீதியாரின், 'தோழி! என் அழகு எனக்கும் ஆகாது தலைவர்க்கும் பயன்படாது வீணே பசலை பாய்ந்து கெடா நின்றது' என்று வரும் கூற்றும் தனது காம வேட்கையை வெளிப்படையாகக் கூறுதலாக அமைந்துள்ளதை,

கன்றும் உண்ணாது கலத்தினும் படாது

நல்ஆன் தீம்பால் நிலத்துஉக் காங்கு

எனக்கும் ஆகாது என்னைக்கும் உதாவது

பசலை உணீ இயர் வேண்டும்

திதலை அல்குல்என் மாமைக் கவினே

- (குறுந்.27)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

ஒளவையார் என்னும் பெண்புலவர் காமத்தால் தனக்கு நேர்ந்துள்ள துன்பத்தை, 'என் துன்பத்தை அறியாமல் துயில்கின்ற இவ்வூர்க்கு யான் மூட்டுவோனே! தாக்குவேனே! கூவுவேனோ? என் செய்வேன்' என்றும், 'தலைவரை எண்ணுமிடத்து நெஞ்சம் வேகா நின்றது, அவரை எண்ணாது அமைவதும் இயலாததாக இருக்கின்றது; காம நோயோ விரிந்த விசம்பையும் சென்று தொடும் பெருக்க முடையத்து' என்றும், எடுத்துரைப்பது காம வேட்கையை வெளிப் படையாகக் கூறுதலாக அமைந்ததாகும். இதனை,

மூட்டுவேன் கொல் தாக்குவேன் கொல்

ஓரேன் யானும் மோர் பற்றி மேலிட்டு

'ஆஅ ஒல்' லெனக் கூவு வேன்கொல்

அலமரல் அசைவளி அலைப்ப வென்

உயவுநோ யறியாது துஞ்சம் ஊர்க்கே

- (குறுந்.28)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

உள்ளின் உள்ளம் வேமே உள்ளா

திருப்பினென் அளவைத்தன்றே வருத்தி

வான்றோய் வற்றே காமம்

சான்றோர் அல்லாயாம் மரீஇ யோரே

என்ற பாடலும் உணர்த்துகிறது.

மேலும், வெள்ளிவீதியார் தன் காமத்தை ஆற்றமுடியாத நிலையை,

அளிதோ தானே நானே நம்மொடு

நனிநீடு உழந்தன்று மன்னே; இனியே

வான் பூங்கருப்பின் ஓங்கு மணற்சிறு சிறை
 தீம்புனல் தெறிதர வீந்து உக்காஅங்கு
 தாங்கும் அளவைத் தாங்கி
 காமம் தெரிதரக் கைநில்லாதே

என்ற பாடலும், காமம் மிகுதியால் தலைவனைத் தேடிப்போகும் நிலையை,

நிலம்தொட்டுப் புகாஅர் வானம் ஏறார்
 விலங்கு இருமுந்நீர் காலின் செல்லார்
 நாட்டின் நாட்டின் ஊரின் ஊரின்
 குடிமுறை குடிமுறை தேரின்
 கெடுநரும் உளரோ நம்காத லோரே

என்ற பாடலும் உணர்த்துகிறது.

இதன்மூலம் சங்ககாலப் பெண்புலவர்கள் தங்கள் காதல் உணர்வை எவ்வித ஒளிவு மறைவுமின்றி வெளிப்படையாக எடுத்துரைத்ததன் மூலம் அவர்களது ஆளுமையை அறிய முடிகிறது.

உ) கடமை உணர்வு

சமுதாயத்தில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு வகையான கடமை உண்டு என்பதை உணர்த்தியவர் பொன்முடியார் என்னும் பெண்பாற் புலவர் ஆவார். இவர் மறக்குடியில் பிறந்து நல்லிசைப் புலமைபெற்ற புலவர் பெருமாட்டியார் ஆவார். மறக்குடி மகள் ஒருத்தியின் கூற்றில் வைத்து, 'பிள்ளையைப் பெற்று வளர்த்தல் தாயின் கடமை; பெற்ற பிள்ளைக்குக் கல்வி அறிவு கொடுத்துச் சான்றோனாக்குதல் தந்தைக்குக் கடமை; படைக்கலத்தைத் திருத்தமாகச் செய்து கொடுத்தல் கொல்லனுக்குக் கடமையாகும்; கல்வி அறிவைத் தந்தை அளித்தலான் இளைஞர்களுக்குச் சிறந்த படைப்பயிற்சி தந்து நாட்டையும் குடிமக்களையும் காப்பது மன்னனின் கடமையாகும். வீரனாகிய

ஆண்மகன் பகைக்களம் நோக்கிச் சென்று பல களிறுகளை வாள்கொண்டு வீழ்த்தித் தன் வீரத்தை உலகறியச் செய்வது அவனின் கடமையாகும் என்று, சமுதாயத்தில் ஒவ்வொருவரும் தம் கடமையைத் தவறாது ஆற்ற வேண்டும்' என்று வலியுறுத்துகிறார். இதனை,

ஈன்று புறந்தருத லென்றலைக் கடனே
சான்றோ னாக்குத றந்தைக்குக் கடனே
வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே
தண்ணடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே
ஒளிறுவா ளருஞ்சம முருக்கிக்
களிறெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே - (புறம். 312)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

‘தேசப் பற்றையும் வீர உணர்ச்சியையும் நாம் மீண்டும் பெறுதற்கு வேண்டும் உள்ளக் கிளர்ச்சி புறநானூறு என்ற இப்பண்டை நூலில் கிடைப்பது போல் வேறு எவ்விடத்தும் இல்லை’ என்பார் கூற்றுக்கு இப்பாடலே சான்றாக விளங்குகிறது.

ஊ) விருந்தோம்பல் பண்பு

தமிழரின் பண்பாடே விருந்தோம்புதல் பண்பாகும். சங்ககாலப் பெண்கள் விருந்தோம்பல் பண்பில் சிறந்தவர்களாக விளங்குகின்றனர். குடும்பத்தினர், உறவினருடன் வருகின்ற விருந்தினருக்குத் தேவையான அனைத்தும் தந்து உபசரிக்கின்றனர்.

அள்ளூர் நன்முல்லையார் என்னும் பெண்பாற்புலவர் காடு சேர்ந்த நாட்டிற்குச் சென்று ஒருமறக்குடி மகளைக் கண்டார். அவள் தன் குடியின் முன்னோர் புகழ் நிலவப் பொருது நடுகல்லாகியது அறிந்து அவர் நடுகல்லை நாஸ்தோறும் தவறாமல் வழிபட்டு வந்தாள். அவ்வழிபாட்டில் அவள் நாளும் விருந்தினர். வரப்பெறுதல் வேண்டும், தன்கொழுநன் போரில் வெற்றிபெற வேண்டும் என்றும்

வேண்டிக்கொள்வதன் மூலம் மகளிரின் விருந்தோம்பல் பண்பினை உணர்த்துகிறார். இதனை,

ஒலிமென் கூந்தல் ஒண்ணுதல் அரிவை
நடுகல் கைதொழுது பரவும் ஓடியாது
விருந்தெதிர் பெறுகதில் யானே

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகிறது.

எ) வென்றவர் முன் தோற்றவனைப் பாராட்டுதல்

வெற்றிபெற்ற அரசனைப் பாராட்டுவதுதான் புலவரின் இயல்பு. ஆனால் வெற்றிகொண்ட பேரரசனின் முன் நின்று உன்னிலும், உன்னிடம் தோற்றுப் புறப்புண்ணுக்கு நாணி, வடக்கிருந்து உயிர் விட்டவன் சிறந்தவன் எனப் பாராட்டும் புதிய வழக்கினை பெண்பாற் புலவரிடம் காண முடிகிறது.

வெண்ணிக் குயத்தியார் என்ற பெண்பாற் புலவர், சேரமான் பெருஞ்சேரலாதனோடு போரிட்டு, வெற்றிபெற்று, மகிழ்ந்த கரிகாற் பெருவளத்தானை கண்டார். இச்சேரமான் புறப்புண்ணுக்கு நாணி வாள் வடக்கிருந்ததும், அதுகண்டு, வீரராகிய சான்றோர் பலர் உயிர் துறந்ததும் பற்றி கேள்வியுற்றிருந்த அவர்க்கு, கரிகாலனது வலிமையும், சேரமானது மானவுணர்வும் பெருவியப்பைத் தந்தன. எனவே கரிகாலன் முன் அவனிடம் தோற்ற பெருஞ்சேரலாதனைச் சிறப்பித்து, 'வேந்தே, வெற்றிப் புகழ் ஒன்றே நீ பெற்றனை; அதனை நினக்குத் தந்து, நின்னாலுண்டாகிய புறப்புண்ணுக்கு நாணி வாள் வடக்கிருந்து இவ்வுலகத்தே புகழ்மிக எய்திய சேரலாதன் நின்னினும் நல்லன் போலும்' என நயம்படக் கூறுவது இவரது புலமையையும், வென்றவன் முன்தோற்றவனைப் பாடும் துணிச்சலையும் காண முடிகிறது. இதனை,

களியியல் யானைக் கரிகால் வளவ
சென்றமர்க் கடந்தநின் ஆற்றல் தோன்ற

வென்றோய் நின்னினும் நல்ல னன்றே
 கலிகொள் யாணர் வெண்ணிப் பறந்தலை
 மிகுபுகழ் உலகம் எய்திப்
 புறப்புண் நாணி வடக்கிருந் தோனே - (புறம். 66 : 3-8)

என வரும் பாடலடிகள் உணர்த்துகிறது.

ஏ) வாழ்வியல் சிந்தனைகளை அறிவுறுத்தல்

சங்ககாலப் பெண்புலவர்கள் வாழ்வியல் குறித்து அறிவுரைக் கூறுபவர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளதைக் காண முடிகிறது. சேரமான் மாரிவெண்கோவும், சோழன் காணப்பேர் தந்த பெருவழுதியும், சோழன் இராயசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியும் ஒருகாலத்தே ஓரிடத்தே ஒருங்கு கூடியிருந்தனர். வேந்தர் மூவரும் ஒருங்கிருப்பக் கண்டு, ஒளவையார் என்னும் பெண்பாற்புலவர், பெருமகிழ்வு கொண்டு, 'வேந்தர்களே! நிலவுலகம் வேந்தர்க்குரியதாயினும், அவர் இறந்து போகும்போது, உலகமும் உடன் போவதில்லை; அரசியல் பேற்றுக்குரிய நோன்மையுடையோர் வேற்று நாட்டவரோயினும், அவர்க்கு உரியதாய்ச் சென்றோழியும்; ஆதலால், அரசியலை அறநெறியில் செலுத்திப் பொருளீட்டி, இரவலர்க்கு வழங்கி உங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் இன்பமுற வாழ்வீர்களாக உங்களை வாழச் செய்தே நல்வினையே உங்கள் இறுதிக்காலத்தில் உயிர்த்துணையாகும். ஆதலின், அந்நல்வினையையே செய்வீர்களாக' என்று வாழ்வியல் சிந்தனைக் குறித்து அறிவுறுத்துகிறார். இதனை,

நாகத் தன்ன பாகார் மண்டிலம்
 தமவே யாயினுந் தம்மொடு செல்லா
 வேற்றோ ராயினு நோற்றோர்க் கொழியும்
 ஏற்ற பார்ப்பார்க் கீர்ங்கை நிறையப்

.....

.....

.....

 யானறி யளவையோ விதுவே வானத்து
 வயங்கித் தோன்று மீனினு மிம்மென
 இயங்கு மாமழை யுறையினும்
 உயர்த்துமேந் தோன்றி பொலிக நுந் நாளே - (புறம். 367)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. மேலும், ஒரு சமுதாயத்தின் பெண்கள் நலமுடன் வாழ ஆடவர் நற்பண்புடையவராய் இருத்தல் வேண்டும் என்ற கருத்தையும் வலியுறுத்துகிறார். இதனை,

நாடா கொன்றோ காடா கொன்றோ
 அவலா கொன்றோ மிசையா கொன்றோ
 எவ்வழி நல்லவ ராடவர்
 அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே - (புறம். 187)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

இதன்மூலம் பெண்பாற் புலவர்கள் தங்கள் பாடல்களில் வாழ்வியல் சிந்தனைகள் குறித்து அறிவுறுத்தியிருப்பதைக் காண முடிகிறது.

அரசப் பெண்பாற் புலவர்கள்

சங்க இலக்கியத்துள் அரச மகளிரும் பாடல் இயற்றி புலவராய்த் திகழ்ந்திருப்பதைக் காண முடிகிறது. அவ்வகையில் மூவர் அரசப் பெண்புலவராக இடம் பெறுகின்றனர். அவர்கள்,

1. ஆதிமந்தியார்
2. பாரிமகளிர்
3. பூதப்பாண்டியன் தேவி பெருங்கோப்பெண்டு

என்பவர்களாவர். இவர்களுள் ஆதிமந்தியார் குறுந்தொகையில் ஒரே

ஒருபாடலும், மற்ற இருவரும் புறநானூற்றில் ஒரேயொரு பாடலும் பாடியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆதிமந்தியார், தமது கணவனைக் காணாது தேடியபொழுது பாடிய பாடல் அவரின் காதல் உணர்வைக் குறிப்பதாக உள்ளது. இதனை,

மள்ளர் குழீஇய விழவி னானும்
மகளிர் தழீஇய துணங்கை யானும்
யாண்டுங் காணேன், மாண்தக் கோனை

எனவரும் பாடலடிகளால் உணரலாம்.

பாரி மகளிர், மூவேந்தருடைய சூழ்ச்சியால் தமது தந்தை இறந்துவிட, அதனால் ஒரு திங்கட்கு மேல் சான்றோராகிய கபிலர் பாதுகாப்பில் இருந்தபோது தன் தந்தையை இழந்த துயரும், பறம்பு மலையைத் துறந்த வருத்தமும் பெருங்கலகத்தை அளித்ததாகப் பாடியுள்ளது நெஞ்சை உலுக்குவதாக அமைந்துள்ளதைக் காண முடிகிறது. இதனை,

அற்றைத் திங்க ளவ்வெண் ணிலவின்
எந்தையு முடையேமெங் குன்றும், பிறர்கொளார்
இற்றைத் திங்க ளிவ்வெண் ணிலவின்
ரென்றெறி முரசின் வேந்தரெம்
குன்றுங் கொண்டார்யா மெந்தையு மிலமே - (புறம். 112)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

பூதபாண்டியன் தேவி பெருங்கோப்பெண்டு, தன் கணவன் பூதபாண்டியன் இறந்ததனால், தீப்பாயக் கருதினாள். அவள் மண்ணாளும் வேந்தர்க்குக் கண்ணென்று ஓதப்படும் அரசியல் நீதிகளை நன்கு பயின்றவள்; மூதில் மகளாதலால் மறத்திலும் மாறாத மாண்புடையவள். பூத பாண்டியனுக்குப் பின் பாண்டிய நாட்டைக்

காக்கும் பண்புடையை வேந்தர் இல்லாமையால், அரசியற் சுற்றத்தாராகிய சான்றோர் பலர் அவளை வேண்டித் தீப்புகாது அரசு கட்டிலேறி ஆட்சி புரியுமாறு வேண்டினர். ஆனால் பெருங்கோப் பெண்டோ, அதனை ஏற்காது தன் காதலன் உயிருடன் தன்னுயிரை ஒன்றுவித்து மறுமையிற் பிரிவிலாக் காதல்வாழ்வு தனக்குண்டாகாதவாறு விலக்கும் விலக்குரையாகக் கருதினாள்; பலவாறு வேண்டி நிற்கும் சான்றோர் பால் வெகுளியும் மிக்கெழுந்தது. அந்த வெகுளியுரை கண்ணீர் சேராக் கதறி நிற்கும் அவள் வாயினின்றும் ஒரு பாட்டாய் வெளிவந்தது. அதனையே,

பல்சான் நீரே பல்சான் நீரே
செல்கெனச் செல்லா தொழிகென விலக்கும்
பொல்லாச் சூழ்ச்சிப் பல்சான் நீரே
.....
.....
வள்ளிதழ்விழ்ந்த தாமரை
நள்ளிரும் பொய்கையுந் யுமோ ரற்றே - (புறம். 246)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

இதன்மூலம் அரசு மகளிரும் பெண்புலவராகத் திகழ்ந்துள்ளதைக் காண முடிகிறது.

புலவர்களின் நட்புத்திறன்

நட்பினும் சிறந்தபேறு எதுவுமில்லை என்பது வள்ளுவர் கருத்து. ஒருவன் சிறந்த நட்பைப் பெற்றுவிடின் அதைவிட உறுதியான காப்பு வேறொன்றுமில்லை என்று கூறுவதை,

செயற்கறிய யாவுள காப்பின் அதுபோல்
வினைக்கரிய யாவுள காப்பு - (குறள். 781)

என்ற குறள் மூலம் வலியுறுத்துகிறார். முகமும் அகமும் மலர விருமபி நட்பு கொள்வதே நட்பாகும். நல்லோர் நட்புச் சந்திரனைப் போன்று

நாளும் வளரும். அறிவிலார் நட்பு வளர்ந்த சந்திரன் நாள்தோறும் குறைவதுபோல் தேயும் என்று கூறுவர்.

ஒருவரோடு ஒருவர் நட்பாவதற்குப் புணர்ச்சியும் பழகதலுமாகிய காரணங்கள் வேண்டுவதில்லை. இருவருக்கும் ஒத்த உணர்ச்சியும் நட்புக்கு உரிமையைக் கொடுக்கும். இதனை,

புணர்ச்சி பழகதல் வேண்டா; உணர்ச்சிதான்
நட்பாங் கிழமை தரும் - (குறள். 785)

என்ற குறள்வழி அறிய முடிகிறது. இவற்றால் உணர்ச்சியே நட்புக்கு உரிமை என்பதும், முகமும் அகமும் மலர விரும்பி நட்புகொள்ள வேண்டும் என்பதும் வலியுறுத்தப்பெறுகின்றன.

சங்ககாலத்தில் நட்பின் உயர்வு மதித்துப் போற்றப்பட்டது. மன்னர்களுடன் நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பு புலவர்களுக்குக் கிட்டியதால் அவர்களிடையே நட்புறவு வளர்ந்தது. மன்னர்களின் உணர்ச்சிக்கொத்த நல்ல நண்பர்களாக கபிலர், ஓளவையார், பிசிராந்தையார், முடமோசியார், பொத்தியார், ஆதனுங்கன் ஆகியோர் திகழ்ந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

உயர்ந்த நட்பு உயர்ந்தோரிடம் சேர்வதாகும். பொன்னும், பவளமும், முத்தும் பணியும் வெவ்வேறிடத்தன. ஆனால் அணிகலனுக்கு ஒன்றாகக் கொடுக்கும்போது அவை அனைத்தும் ஓரிடத்தன. ஆதலால் உயர்ந்த நட்பாகிய சான்றோர் நட்பு சான்றோரையே நோக்கியது என்பதை,

..... சான்றோர்
சான்றோர் பாலர் ஆப;
சாலார் சாலார் பாலர் ஆகுபவே - (புறம். 218)

என்பர்.

கபிலர் - பாரி

‘ஈதல் இசைபட வாழ்தல்’ என்ற குறளுக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கிய வள்ளல்களுள் தலை சிறந்தவனாகப் போற்றப்பட்டவன் வேள்பாரியே ஆவான். சங்கப் புலவர்களுள் தலைமை வாய்ந்தவராகப் போற்றப் பெற்றவர் கபிலர். இவர் பாண்டிய நாட்டைச் சேர்ந்தவர். இவர்கள் இருவரும்கொண்ட நட்பு இலக்கியத்தில் என்றும் ஏற்றம் பெற்ற நட்பாகும்.

கபிலர் அகத்திலும் புறத்திலுமாக 234 பாடல்கள் பாடியுள்ளார். இவற்றுள் புறத்திணைக்குரியன புறநானூற்றில் 28 பாடல்களும் பதிற்றுப்பத்தில் ஒரு பத்துமாகும். புறநானூற்றில் இவர் வேள்பாரியை மட்டும் 16 பாடல்களால் பாடிச் சிறப்பித்துள்ளார்.

‘செந்நாப் புலவர்’ எனச் சிறப்பிக்கப் பெற்ற புலவர் கபிலர், நக்கீரர், பொருந்தில் இளங்கீரனர், மாறோக்கத்து நப்பசலையார், பெருங்குன்றூர்க் கிழார், ஓளவையார் முதலிய புலவர் பெருமக்களால் பெரிதும் போற்றப்பெற்றவர்.

கபிலர் பாரியினுடனேயே வாழ்ந்து உளங்கவர்ந்த கேண்மையரானார். பாரி இறந்தபின்னர் அவன் மகளிரை மணம் செய்விக்கும் கடமை மேற்கொண்டு, பின்பு வடக்கிருந்து பாரியை நினைத்து உயர்துறந்த புனமுக்கற்ற அந்தணாளர். ஈகைத்தன்மையும், கருணை உள்ளமும், உயர்பண்புகளும் நிறைந்த பாரியின் பெயர் உலகு உள்ளவும் என்றும் நிலைபெற எல்லோராலும் போற்றும் வண்ணம்பாடிச் சென்ற நாவண்மை மிக்க நல்லோராவார்.

பறம்பு மலைப்பகுதித் தலைவன் பாரிவேள்; கொடைப் பண்பைத் தன் உயிர்ப் பண்பாகக் கொண்ட பாரியின் பறம்பு மலை கோடுதோறும் இழியும் அருவிகள் கொண்டது. பொய்யினும், பொய்யாதாயினும் விளையும் வயல்களை உடையது. சிறியிலை வெதிரின் நெல்லும், தீஞ்சுவைப் பலவும், கொழுங்கொடி வள்ளியும் ஓரி

பாய்ந்த தேனும் மலிந்த மலைப்பகுதிகளை கொண்டது. மைம்மீன் புகையினும் தூவும் தோன்றினும் தென்திசை மருங்கின் வெள்ளி ஓடினும் வளங்குன்றா நன்னிலம் உடையது பறம்பு மலை. இதனை,

அளிதோ தானே பாரியது பறம்பே
நளிகொண் முரசின் மூவிரு முற்றினும்
உழவ ரழாதன நான்குபய னுடைத்தே
ஒன்றே சிறியிலை வெதிரி னெல்வினை யும்மே
இரண்டே தீஞ்சுளைப் பலவின் பழமூழ்க் கும்மே
மூன்றே கொழுங்கொடி வள்ளிக் கிழங்குவீழ்க் கும்மே
நான்கே அணிநிற வோரி பாய்தலின் மீதழிந்து
திணிநெடுங் குன்றந் தேன்சொறி யும்மே - (புறம். 109 : 1-8)

என்ற பாடலடிகளின் மூலம் அறியலாம்.

இத்தகைய சிறப்புமிக்க வேள்பாரியினுடைய உயிர் நண்பராகவும் அவைக்களப் புலவருமாகவும் விளங்கியவர் கபிலர். வேள்பாரியும் கபிலரைத் தன் உயிரினும் இனிய நண்பராகப் போற்றினார்.

பாடுவோர்க்குத் தன்னையும் குன்றையும் ஒருங்களிக்கும் வள்ளல் என்று பாரியைப் புகழ்ந்த கபிலர் அவன் கொடைச்சிறப்பை மேலும் உயர்த்திக் கூறக் கருதி, 'புலவர்கள் எல்லாம் பாரி, பாரி என்று அவன் ஒருவனையேப் புகழ்கின்றார்களே! வழங்குவது பாரி ஒருவன் மட்டுமல்ல உலகைக் காப்பதற்கு மாரியும் உள்ளது என இகழ்வது போல் புகழ்ந்து பாராட்டி மகிழ்கிறார். இதனை,

பாரி பாரி என்று பலவேத்தி
ஒருவர் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்
பாரி யொருவனு மல்லன்
மாரியு முண்டெண் டுலகபுரப் பதுவே - (புறம். 107)

என்ற பாடல் மூலம் அறியலாம்.

‘பாரிவேள் ஒரு குறுநில மன்னன். இவன் தன் நாட்டைவிட்டு மதுரைக்குச் சென்று கபிலருடன் வாழ்தல் இயலாது. ஆகவே கபிலரே பறம்பு மலைக்கு வந்து பாரியுடன் வாழ முடிவு செய்தார். இம்முடிவு மதுரையில் வாழ்ந்தோருக்குத் துன்பம் ஆயினும் பறம்பு நாட்டோர் அமுதத்தைப் பெற்ற வானோர் போல் மகிழ்ந்தனர்’ என்ற அறிஞரின் கூற்று கபிலரின் நட்புச் சிறப்பிற்கு நல்ல விளக்கமாக அமைகிறது. கபிலர் பாரிவேளிடம் கொண்ட நட்பு அற்ற குளத்தின் அருநீர்ப் பறவை போன்றதன்று; கொட்டியும் ஆம்பலும் போல் ஒட்டியே உறவாடும் தன்மை வாய்ந்ததாகும்.

பாரியோடு மூவேந்தரும் போர் தொடுத்த நிலையிலும் கபிலர் அம்மூவேந்தர் பக்கம் சேராமல் இறுதிவரை பாரியுடன் இருந்து பாரிக்காக அவர்களை எதிர்த்து வாதிட்டு, அப்பெருவேந்தர் பகைவரையும் பொருட்படுத்தாது வாழ்ந்த கபிலரின் நட்பு ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

மூவேந்தரின் பறம்புமலை முற்றுகையில் கபிலர் அவர்களை நோக்கி, ‘முயற்சியால் பாரியை வெல்ல இயலாது; நும் வாளின் வலிமைக்கு அஞ்சி அவன்தர மாட்டான்; நீங்கள் அவன் மலைப் பகுதியைப் பெறுவதற்குரிய வழியை நான் அறிவேன்; நும் விறலியர் பின்வர சிறிய யாழை வாசித்து ஆடியும் பாடியும் செல்லின் நுமக்கு நாட்டையும் மலையையும் ஒருசேரத் தருவான்’ என்று கூறுகிறார். இதனை,

மரந்தொறும் பிணித்த களிற்றினி ராயினும்
புலந்தொறும் பரப்பிய தேரினி ராயினும்
தாளிற் கொள்ளலிர் வாளிற் றாரலன்
யானறி குவனது கொள்ளு மாறே
சுகிர்புரி நரம்பின் சீறியாழ் பண்ணி
வரையொலி கூந்தனும் விறலியர் பின்வர

ஆடினிர் பாடினிர் செலினே

நாடுங் குன்று மொருங்கீ யும்மே

- (புறம். 109 : 11-18)

என்ற பாடல் அடிகளின் மூலம் அறியலாம். இதன்மூலம் கபிலர் பாரியிடம் கொண்டிருந்த அன்பின் பெருக்கும் பற்றும் புலனாகின்றன.

கபிலர் சிறந்த புலமையாளர் மட்டுமல்ல; பாரி இறந்த பின்னர் அவன் மகளிருக்கு மணம் முடிக்க அவர் மேற்கொண்ட முயற்சி அவர் தம் கடமை உணர்வையும் புலப்படுத்துகிறது. பாரி மகளிரை மணம் முடிக்க விச்சிக்கோன், இருங்கோவேள் ஆகியோரிடம் அழைத்துச் சென்று மணஞ்செய்து கொள்ளும்படி வேண்டினார் கபிலர். அம்மகளிரை இருங்கோவேளிடம் கொண்டு சென்றபோது,

இவரியார் என்குவை யாயி நிவரே

வளருட னிரவலர்க் கருளித் தேருடன்

முல்லைக் கீத்த செல்லா நல்லிசைப்

படுமணி யானைப் பறம்பிற் கோமான்

நெடுமாப் பாரி மகளிர் யானே

தந்தை தோழ னிவரென் மகளிர்

அந்தணன் புலவன் கொண்டுவந் தனனே - (புறம். 201: 1-8)

என்று கூறுகிறார். இவர், தந்தைக்குத் தோழன். ஆதலால் நானும் இவர்களுக்குத் தந்தை என்று இருங்கோவேளிடம் கூறும் கபிலர் பண்பு அவரது நட்பின் பெருமையை விளக்குகிறது.

பாரி இறந்துபட்டதனால் தமக்கு நேர்ந்த துன்பத்தைத் தாங்க இயலாமல் கபிலர் புலம்பியுரைக்கும் சொற்கள் அவரது நட்பின் மேன்மையைத் தெளிவுறுத்துகின்றன.

பாரி தம்மைவிட்டு பிரிந்தது அவனுடைய நட்பொழுக்கத்திற்குப் பொருந்தாது என்றும், இப்பிறப்பில் அவர்கள் இருவரும் கூடி இன்புற்றிருந்தது போல் மறுபிறப்பிலும் அவனோடு கூடி வாழ உயர்ந்த

விதி கூட்டுவதாக என்றும் கபிலர் பாடியிருப்பது அவர்தம் இணையற்ற நட்பின் திறத்தைக் குறிப்பதாகும்.

பாரி மகளிரை மலையமான் திருமுடிக்காரியின் மக்களுக்குத் திருமணம் செய்து முடித்த பின்னர் கபிலர் வடக்கிருக்க விரும்பினார். இதுவும் அவர்தம் அளப்பரிய நட்பின் திறத்தைப் புலப்படுத்துகிறது.

ஒளவையார் - அதியமான்

சங்கச் சான்றோர்களில் கபிலரையொத்த புலமை நலம்பெற்றவள் ஒளவையார். இவர் புறத்தில் 33 பாடல்களும் அகப் பாடல்களில் 26 பாடல்களுமாக 59 பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். இவர் புறத்தில் பாடிய 33 பாடல்களில் 22 பாடல்கள் அதியமானையும் 3 பாடல்கள் பொகுட்டெழினியையும் குறித்தனவாகும். அதியமானைக் குறித்து இவர் மிகுதியாகப் பாடியுள்ள பாங்கே அதியமானுக்கும் ஒளவைக்கும் உள்ள நட்பின் திறத்தைப் புலப்படுத்துவனவாகும்.

முடியுடை வேந்தர் எனப்பெறும் சேர, சோழ, பாண்டியர் ஆகிய மூவரும் ஆண்டு தமிழகத்தில் தத்தமக்கென ஒவ்வொரு நிலப் பகுதியை உரியதாகக் கொண்டு குறுநில மன்னர்கள் பலர் ஆட்சி செய்தனர். அவர்களுள் தம் வெற்றிச் சிறப்பாலும், கொடைத் தன்மையாலும் இறவாப் புகழ் எய்தியவர் பலர். அப்பலருள் நெடுமான் அஞ்சியும், ஒருவனாவான். இவன் அதியமான் என்றும், எழினி, அஞ்சி என்றும் அழைக்கப் பெற்றான்.

இவன் தகடுரைத் தலைநகராகக் கொண்டு குதிரைமலையைத் தன்னகத்தே கொண்ட நிலப்பகுதியை ஆண்டு வந்தான். அதியமான் தமிழ்நெஞ்சம் உடையவன்; சான்றாண்மை மிக்கவன்; புலவர்களைப் போற்றிப் பரிசில் வழங்கிய பெருவள்ளல் ஆவான்.

பொதுவாகத் 'தமிழ் மன்னர்கள் புலவர்களோடு கொண்ட நட்பினைத் தங்களுக்குச் சமமாகவும் ஒருபடி மேலாகவும் கருதிப்

போற்றி வந்த நிலை தமிழகத்தின் பரந்த நிலைக்குச் சான்றாகும்' என்று அறிஞர் கருத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்ந்தவன் அதியமான்.

ஒளவையார் அதியமானிடம் நெருங்கிய நட்புக் கொண்டவர். 'முதற் சந்திப்பின்போது முரண்பாடாக இருந்திருக்க வேண்டும். அதன்பின்னர் அதியமானின் அகத்தை அறிந்து அவனிடத்தில் அவைக்களப் புலவராக இருந்திருக்க வேண்டும்' என்றுக் கூறுவர்.

அதியமான் ஒளவையாரைத் தங்க வைத்துப் பரிசிலை அளிக்க காலம் தாழ்ந்த நினைத்த நிலையில், ஒளவையார் 'அதியமான் தன்னையும் அறிந்திலன்; என்னையும் அறிந்திலன்; எம் போன்ற புலவர்க்கு எத்திசைச் செல்லினும் அத்திசைச் சோறே' என்று செருக்குத் தோன்றக் கூறுகிறார்.

இவ்வாறு இவர்கள் நட்பு முரண்பாட்டில் தொடங்குகிறது. பின்னர் அதியமான் பெருமை அறிந்த நிலையில் ஒளவையார் அவனுடன் நட்பை வளர்த்துக்கொண்டு அவன் செற்றிச் சிறப்பையும், கொடைச் சிறப்பையும் பரப்பப் புகழ்ந்துரைக்கின்றார்.

அதியமான் நீண்டகாலம் வாழ்வளிக்கும் அரிதிற் பெற்ற நெல்லிக்கனியைத் தான் உண்ணாமல் தமிழ் மூதாட்டியாகிய ஒளவைக்குக் கொடுத்த நிகழ்ச்சி இருவருக்குமிடையேயுள்ள நட்பின் ஆழத்தைப் புலப்படுத்துவதாகும். ஒளவையார் அந்நெல்லிக்கனியை உண்ட பின்னரே அதியமான் அக்கனியின் சிறப்பை விளக்கிக் கூறினான். அதைக் கேட்ட ஒளவை மூதாட்டியார் பெருவியப்படைந்து,

பால்புரை பிறைநுதற் பொலிந்த சென்னி
நீல மணிமடற் றொருவன் போல
மன்னுக பெரும நீயே தொன்னிலைப்
பெருமலை விடரகத் தருமிசைச் கொண்ட
சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி குறியா

தாத னின்னகத் தடக்கிச்

சாத னீங்க வெமக்கீத் தணையே

- (புறம். 91 : 5-11)

என வாழ்த்திப் பாடியதை உணர முடிகிறது.

அதியமான் விருந்தினரைக் குறிப்பாகப் புலவர்களை எந்நாளும் தலைநாள் போல் வரவேற்கும் இயல்பும் பண்பும் உடையவன். இதனை,

ஒருநாட் செல்லல மிருநாட் செல்லலம்

பலநாள் பயின்று பலரொடு செல்லினும்

தலைநாட் போன்ற விருப்பினன் மாதோ - (புறம். 101 : 1-3)

என்ற பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இதன்மூலம் நட்பின் மிகுதியால் ஓளவை அதியனைப் புகழ்ந்துரைப்பதை அறிய முடிகிறது.

ஓளவை அதியமான் கொண்ட நட்பினை 'உயிருடன் பிணைந்த நட்பிற்கு உயர் சான்றாவர்' என்று குறிப்பிடுவர்.

பிசிராந்தையார் - கோப்பெருஞ்சோழன்

பாண்டிய நாட்டில் பிசிரர் என்ற ஊரில் தோன்றிய ஆந்தையார் என்ற புலவரே அவருடைய ஊரின் பெயரால் பிசிராந்தையார் என அழைக்கப்பெற்றார். இவர் அகத்திணையில் இரண்டு புறத்திணையில் நான்குமாக ஆறு பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

ஒருவரை ஒருவர் காணாது கொண்ட நட்பிற்கு இப்புலவரும் கோப்பெருஞ் சோழனும் எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றனர்.

'புணர்ச்சி, பழகுதல், உணர்ச்சி ஒத்தல் என்னும் மூன்றும் நட்பை வளர்க்கும் காரணங்கள். இம்மூன்றனுள்ளும் உணர்ச்சி ஒத்த என்பதே நட்பை வளர்த்தற்கு உயர்நாடியான காரணமாகும். இவ்வாறு உணர்ச்சி ஒத்தல் காரணமாக ஏற்பட்ட நட்பே பிசிராந்தையார்-கோப்பெருஞ் சோழன் நட்புறவாகும். இத்தகைய நட்பிற்கு எடுத்துக்காட்டாகப்

பரிமேலழகர் இதனையே குறிப்பிடுகின்றார். புணர்ச்சி ஒரு தேயத்தராதல், பழகுதல், பலகாற் கண்டும் சொல்லாடியும் மருவுதல், புணர்ச்சி, பழகுதல் இவ்விரண்டுமின்றிக் கோப்பெருஞ் சோழனுக்கும் பிசிராந்தையாருக்கும் போல் உணர்ச்சி ஒப்பின் அதுவே உடனுயிர் நீங்கும். உரிமைத்தாய நட்பினைப் பயக்கும் என்பதாம். நட்பிற்கு புணர்ச்சி, பழகுதல், உணர்ச்சியொத்தல் என்னும் மூன்றனுள்ளும் பின்னது சிறப்புடைத்தென்பது இதனால் கூறப்பட்டது' என்பர் பரிமேலழகர்.

பிசிராந்தையார், பாண்டியன் அறிவுடைநம்பிக்கு அரசியல் அறம் கூறியவர். நெறியறிந்து வரி வாங்க அறிவுறுத்தியவர். உணர்ச்சி வயப்படாத அமைதியான வாழ்க்கை உடையவர். இவரின் இளமை காண்பவரை மருட்கை அடையச் செய்தது. மனைவி மக்கள் மாட்சிமை உடையவர்கள்; சுற்றத்தார் இனியர்; ஓவலர் நல்லர்; வேந்தன் செங்கோலன்; ஊரலர் சான்றோர்; ஆகவே நரை பெற்றிலேன் என்று கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இதனை,

யாண்டுபல வாக நரையில வாகுதல்
யாங்கா கியரென வினவுதி ராயின்
மாண்டவென் மனைவியொடு மக்களு நிரம்பினர்
யாண்கண் டனையரென் னிளையரும் வேந்தனும்
அல்லவை செய்யான்காக்கு மதன்றலை
ஆன்றவிந்த தடங்கிய கொள்கைச்
சான்றோர் பலர்யான் வாழு மூரே - (புறம். 191)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

கோப்பெருஞ்சோழனும் பிசிராந்தையாரும் ஒருவரையொருவர் காணவில்லையெனினும் பிறரிடம் ஒருவரையொருவர் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டிருந்தனர். இவ்வாறு அவர்கள் நட்பு வளர்ந்தது.

இதற்கிடையில் உறையூரில் இருந்து ஆட்சி செலுத்திய கோப்பெருஞ்சோழன், தம் மைந்தர்களிடம் ஏற்பட்ட பிணக்கின்

காரணமாக வடக்கிருந்து உயிர்விடும் பொருட்டுச் சான்றோர் சென்ற நெறியில் சென்றான். வடக்கிருந்த மன்னனைத் தொடர்ந்து அவன்பால் அன்புகொண்ட புலவர் அனைவரும் சென்று, அவனுடைய மனத்துணிவு கண்டு கலங்கினர். சிலர் உயிர் துறக்கவும் உறுதி பூண்டனர். தன்னைச் சுற்றிய சான்றோர்களை நோக்கிய கோப்பொருஞ் சோழன் பெரியீர்! இப்போது என் உயிர் நண்பர் பிசிராந்தையார் வருவார் எனக் கூறினான். இதனைக் கேட்ட சான்றோர்கள் பெருவியப்படைந்து அரசே! உங்கள் புகழைக் கேட்டதன்றி உங்களை ஒருபோதும் காணாத அவர் எப்படி வருவார்! என வினவினர். அதற்கு விடையளித்த கோப்பொருஞ்சோழன் அவர் என் உயிரை விரும்பும் உண்மை நண்பர். செல்வக்காலத்தே அவர் என்னைக் கண்டதிலர். காணாராயினும் அல்லற்காலமாகிய இப்போது என்னைக் காணாதொழியார்; காண்டற்கு விரைந்து வருவார்; என்று கூறுகிறார். இதனை,

தென்னம் பொருப்ப னன்னாட் டுள்ளும்

பிசிரோ ரென்பவென் னுயிரோம் புநனே

செல்வக் காலை நிற்பினும்

அல்லற் காலை நில்லன் மன்னே - (புறம். 215 : 6-9)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

இப்பாடலடிகள் கோப்பொருஞ்சோழன் பிசிராந்தையாரிடம் கொண்ட உள்ளண்பையும், நட்பையும் வெளிப்படுத்துகின்றன. மேலும் புலவர் தம் பெயரைச் சொல்லுங்கால் கோப்பொருஞ்சோழன் என்றே கூறுவதும், உறுதியாக வருவர் அவருக்கு ஓர் இடம் ஒதுக்குங்கள் என்று உரைப்பதும், இவர்களின் நட்பு உண்மையானதும், உயர்ந்ததும் என்பதற்கு ஒரு நல்ல சான்றாகும். இதனை,

இகழ்வில னினிய னியாத் நண்பினன்

புகழ்கெட வருஉம் பொய்வேண் டலனே

தன்பெயர் கிளக்குங் காலை யென்பெயர்
 பேதைச் சோழ னென்னுஞ் சிறந்த
 காதற் கிழமையு முடைய னதன்றலை
 இன்னதோர் காலை நில்லன்
 இன்னே வருகுவ னொழிக்கவவற் கிடமே கிடமே

- (புறம். 216 : 6-12)

என்ற பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

கோப்பெருஞ்சோழன் உறுதியாகக் கூறியவாறே பிசிராந்தையாரும் குறித்த நேரத்தில் அங்குவந்து, கோப்பெருஞ்சோழனின் நடுகல்லைக் கண்டு, தாமும் வடக்கிருந்து உயிர் துறந்து உண்மையான நட்பின் ஆழத்தை உணர்த்துகிறது.

பொத்தியார் - கோப்பெருஞ்சோழன்

பிசிராந்தையாரைப் போல பொத்தியாரும் கோப்பெருஞ்சோழனின் உயிர்த்தோழர் ஆவர். சோழன் மீது கொண்ட நட்பினால் தாமும் வடக்கிருக்க உடன்பட்டார். அப்போது புலவரின் மனைவி கருவுற்றிருந்ததை அறிந்திருந்த சோழன் 'நினக்கு மகன் பிறந்தபின் வருக' என்று பணித்தான். புலவரும் அதற்கு உடன்பட்டு மனைவாழ்வில் இருந்து வந்தார். சில நாட்கள் கழித்து புலவருக்கு மகனொருவன் பிறந்தான். எப்பொழுது தன் மனைவி கருவுயிர்ப்பது? எப்பொழுது கோப்பெருஞ்சோழனுடன் வடக்கிருப்பது? என்று எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருந்த பொத்தியார்க்கு மனக்கவலை நீங்கியது. வடக்கிருக்கச் செல்வோர் செய்யும் ஏற்பாடுகளைச் செம்மையாக செய்துவிட்டு ஒரு நன்னாளில் அவர், கோப்பெருஞ்சோழன் நடுகல்லாயிருக்கும் இடத்திற்குச் சென்றார். அவன்பால் அவர்க்கிருந்த அன்பும் நட்பும் பெருக்கெடுத்தன. அந்நடுகல் சோழனது மெய்யுருவை அவர் மனக்கண்ணிற்குக் காட்டியது. அவர் மனங்குழைந்து வேந்தே! யான்

வடக்கிருக்க வேண்டும்; அதற்கு ஏற்ற இடம் யாது? கூறுக என்று வேண்டினார். இதனை,

அழலவிர் வயங்கிழைப் பொலிந்த மேனி
நிழலினும் போகாநின் வெய்யோள் பயந்த
புகழ்சால் புதல்வன் பிறந்தபின் வாவென
என்னிவ ணொழித்த வன்பி லாள
எண்ணா திருக்குவை யல்லை
என்னிடம் யாதுமற் றிசைவெய் யோயே - (புறம். 222)

என்ற பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இதன்மூலம் கோப்பெருஞ் சோழன் மீது பொத்தியார் கொண்ட நட்பின் ஆழம் வெளிப்படுகிறது.

பொத்தியார் வேண்டுகோளை ஏற்று சோழன், புலவரின் மனக்கண்ணில் தோன்றித் தான் வடக்கிருந்த இடத்தருகே இடம் காட்டினார். அதனைத் தெளிந்துணர்ந்த பொத்தியார் அவர் குறித்த இடத்தில் வடக்கிருக்கும் நற்றவத்தை மேற்கொண்டார். இதனை,

பலர்க்குநிழ லாகி யுலகமீக் கூறுத்
தலைப்போ கன்மையிற் சிறுவழி மடங்கி
நிலைபெறு நடுக லாகியக் கண்ணும்
இடங்கொடுத் தளிப்ப மன்ற வுடம்போ
டின்னுயிர் விரும்புங் கிழமைத்
தொன்னட்ட புடையார் தம்முழைச் செலினே - (புறம். 223)

என்ற பாடல் மூலம் உணர்த்துகிறார்.

உடம்பொடு உயிரிடை என்னமற் றன்ன
மடந்தையொடு எம்மிடை நட்பு - (குறள்.1122)

என்னும் சிறந்த நட்புக்கு உடம்பும் உயிரும் இயைந்து நிற்கும் இயைபு உவமமாகக் கூறியிருப்பது உண்மை நட்பின் திறத்தைப் புலப்படுத்துவதாகும். கோப்பெருஞ்சோழன் பொத்தியார் நட்பு இத்தகைய தன்மை வாய்ந்ததாகும்.

உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் - ஆய் அண்டிரன்

சிறந்த நட்பிற்கு மற்றோர் எடுத்துக்காட்டு உறையூர் ஏணிச் சேரி முடமோசியார் ஆய் அண்டிரன் கொண்ட நட்பாகும்.

ஆய் அண்டிரன் பொதியின் மலையடியிலுள்ள ஆய் குடியைத் தலைநகராகக் கொண்டு அரசு முறை புரிந்தொழுகிய குறுநில மன்னன் ஆவான். இவனை உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார், துறையூர் ஓடைகிழார், குட்டுவன்கீரனார், உமட்டூர் கிழார் மகனார் பரங்கொன்றனார், பரணர், காரிக்கண்ணனார் முதலிய சான்றோர்கள் பாடிச்சிறப்பித்துள்ளனர். இவர்களுள் இவனைப் பல படியாலும் பாராட்டிய பாடியவர் உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் ஆவார்.

ஏணிச்சேரி முடமோசியார் ஏணிச்சேரி என்னும் ஊரினர். இஃது உறையூரின் பகுதியாகும். இவர் அண்டிரன்பால் கொண்ட நட்பால் அவனது புகழைப் பல பாடல்களில் எடுத்துரைக்கிறார். அண்டிரனின் கொடைச் சிறப்பைப் புகழும் மோசியார்,

இம்மைச் செய்தது மறுமைக் காமெனும்

அறவிலை வணிக னாயலன் பிறரும்

சான்றோர் சென்ற நெறியென

ஆங்குப் பட்டன் றவன்கைவண் மையே - (புறம். 134)

என்று பாடுவதன் மூலம் அண்டிரனின் கொடைத்தன்மையை அறிய முடிகிறது.

ஆய் அண்டிரனின் கொடையால் நன்கு வாழ்ந்த முடமோசியார் 'யாவரினும் முன்னே நினைக்கத் தக்கவனைப் பின்னை நினைத்த அக்குற்றத்தால் என் உள்ளம் அழிந்துபடுக. அவனைப் புகழாமல் பிறரைப் புகழ்ந்து பாடிய குற்றத்தால் என் நா பிளந்துபடுவதாகுக, பிறர் புகழ் கேட்ட குறையால் என் செவி பாழூர்க் கிணறுபோல் தூர்வதாகுக. வடதிசை இமயமும் தென்திசை ஆய்குடியும் இல்லையாயின் உலகம் கீழ்

மேலாகிக் கெடும்' என்று வருந்தி மொழிவதன் மூலம் அவரது நட்புத் திறத்தை உணர முடிகிறது. இதனை,

முன்னுள்ளு வோனைப் பின்னுள்ளி னேனே
ஆழ்கென் னுள்ளம் போழ்கென் னாவே
பாழூர்க் கிணற்றிற் றூர்கவென் செவியே
நரந்தை நறும்புன் மேய்ந்த கவரி
குவளைப் பைஞ்சுனை பருகி யயல
தகரத் தண்ணிழற் பிணையொடு வதியும்
வடதிசை யதுவே வான்றோ யிமயம்
தென்றிசை யாஅய்குடி யின்றாயிற்
பிறழ்வது மன்னோவிம் மலர்தலையுலகே - (புறம். 132)

என்ற பாடல்மூலம் அறிய முடிகிறது.

ஆய் அண்டிரனோடு நெருக்கமாகக் கொண்ட நட்பால் பயன்பல பெற்ற புலவர், இப்பாடலில் தன் செய்ந்நன்றியைச் செலுத்தியுள்ளதை காண முடிகிறது.

ஆதனுங்கள் - கள்ளில் ஆத்திரையனார்

ஆதன் அழிசி, ஆதன் அவினி என்பாரைப் போல ஆதன் நுங்கனும் ஒரு குறுநில மன்னன் ஆவான். வேங்கடத்தைச் சார்ந்த நாதும், வேங்கட மலையும் இவற்கே உரியதாகும். இவ்வாதனுங்கள் இரவலர் இன்மை தீர்க்கும் இனிய உள்ளமும், சான்றோர் சால்பறிந்து பேணும் பெருந்தகைமையும் உடையவன் ஆவான்.

இவன்பால் கள்ளில் ஆத்திரையனார் என்னும் சான்றோர் மிக்க அன்பு கொண்டு விளங்கினார். கள்ளில் என்பது தொண்டை நாட்டிலுள்ளதோர் ஊர். ஆத்திரையன் என்பது இவரது இயற்பெயர் ஆகும். ஒருசமயம் ஆத்திரையனார் தமது ஊராகிய கள்ளிலைவிட்டு வேங்கடத்துக்குச் சென்று ஆதனுங்கனைக் கண்டு அளவளாவியிருந்தார்.

இருவரும் சொல்லாடுகையில் ஆத்திரையார் ஆதனுங்கன்பால் உள்ள அன்பினை எடுத்தோதும் விதமாக, 'இறைவ, நீ எப்போதும் என் நெஞ்சில் இடம்பெற்றுள்ளாய்; என் நெஞ்சைத் திறப்போர் நினை அங்கே காண்பர்; பலரையும் புரத்தலை மேற்கொண்டிருக்கும் அறத்துறையாகிய நினை ஒரு காலும் மறவேன்; மறத்தற்குரிய காலமொன்றுண்டாயின் அஃது என்னுயிர் என் யாக்கையை விட்டுப் பிரந்தேகும் காலமே யன்றிப் பிறிதில்லை' என்று குறிப்பிடுகிறார். இதனை,

எந்தை வாழி யாத னுங்கவென்
நெஞ்சந் திறப்போர் நிற்காண் குவரே
நின்னியான் மறப்பின் மறக்குங் காலை
என்னுயிர் யாக்கையிற் பிரியும் பொழுதும்
என்னியான் மறப்பின் மறக்குவென் - (புறம். 175 : 1-5)

என்ற பாடல் மூலம் அறிய முடிகிறது.

இதன்மூலம் கள்ளில் ஆத்திரையனார் ஆதனுங்கன் மீது கொண்ட நட்பும், பாசமும் வெளிப்படுகிறது.

தொகுப்புரை

- o சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் இன்றைய இருபதாம் நூற்றாண்டிற்குப் பொருந்துவனவாக அமைவதற்குக் காரணம் அப்பாடல்களைப் பாடிய புலவர்களின் ஆளுமைத் திறன் என்பது புலனாகிறது.
- o புலவர்கள் கவிபாடும் ஆற்றல் உடையவராய் விளங்கியதோடு மட்டுமின்றி, பல்வேறு தொழில் தெரிந்த வல்லுநர்களாகவும் திகழ்ந்துள்ளதைக் காண முடிகிறது.
- o புலவர்கள் சங்ககாலச் சமூகத்தில் ஆட்சியாளர்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு உள்ளவர்களாகவும், அரசியலில் பங்க

பெற்றவர்களாகவும், மன்னனுக்கும், மக்களுக்கும் இடையே தொடர்பு ஏற்படுத்துபவர்களாகவும் விளங்கினர்.

- o புலவர்கள் சங்க காலத்தில் சான்றோர், பரிசிலர், இரவலர் என அழைக்கப்பட்டுள்ளதை அறிய முடிகிறது.
- o புலவர்கள் பெரும்பாலும் வறுமைநிலை உடையவராகவே திகழ்ந்துள்ளனர். எத்தகைய வறுமைநிலையில் உழன்றாலும் தாம்பெறுதற்குரிய பரிசிற் பொருளையே பெரிதென நம்மித் தகுதியில்லாரைப் பாடும் இயல்பினரல்லர்.
- o புலவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் நன்கு மதித்துப் போற்றி, பெருமிதத்துடனும், தன்மனத்துடனும் வாழ்ந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.
- o புலவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் நன்கு மதித்துப் போற்றி, பெருமிதத்துடனும், தன்மானத்துடனும் வாழ்ந்துள்ளதைக் காண முடிகிறது.
- o சங்கப் புலவர்களின் தொகை 473 என்பதும், இவர்கள் ஒரே ஊரினர், ஒரே சாதியினர், ஒரே குலத்தினர், ஒரே காலத்தினர், ஒரே தொழிலினர் அல்லர் என்பதும் புலனாகிறது.
- o சங்க காலப் புலவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் ஏற்றிக்கூறி, அழுக்காறின்மை உடையவர்களாய்த் திகழ்ந்துள்ளனர்.
- o புலவர்கள் எத்தகைய வறுமை நிலையில் இருந்தாலும் கிடைத்த பொருளைத் தான் மட்டும் வைத்துக் கொண்டு வாழாது, பிறருக்கும் கொடுத்து உதவும் கொடையுள்ளமும், பண்புள்ளமும் கொண்டு வாழ்ந்துள்ளதைக் காண முடிகிறது.
- o சங்கப் புலவர்கள் 'செல்வத்துப் பயனே ஈதல்' என்னும் அரிய கருத்தினை வலியுறுத்தும் ஆன்றோர்களாய் திகழ்ந்துள்ளனர்.

- ◉ முடியுடை வேந்தராயினும், குறுநில மன்னராயினும், வேளிராயினும் தம்மை அவர் வணங்க வாழ்தலன்றித் தாம் அவரை வணங்கி வாழ்ந்தவரில்.
- ◉ பண்டைத் தமிழ்ச் சான்றோர்கள் தமது நல்வாழ்விற்காகப் பொய்கூற வேண்டிய சூழ்நிலைகள் வந்தபோதிலும், பொய்மையைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகி, அதனால் வாழ்விழந்து, வறுமைப்பட்டு, அல்லல்பல அடைந்தாலும் மெய்கூறுவதையே தம் உயிரினும் மேலாகக் கருதி வாழ்ந்தனர்.
- ◉ சங்க வாழ்வில் நேரிடும் துன்பங்களுக்காக வருந்துவதைக் காட்டிலும், தம்மைச் சார்ந்தோரின் வாழ்வில் நேரும் இடர்களுக்காகவே பெரிதும் வருந்தியுள்ளனர்.
- ◉ நாடாளும் வேந்தர் என்ற அச்சம் சிறிதும் இன்றி, சமூக வாழ்விலும், குடும்ப வாழ்விலும் அறிவுரை நல்கும் ஆன்றோர் களாய்த் திகழ்ந்துள்ளனர்.
- ◉ போர் வெற்றியையும், வீரத்தையும் புகழ்ந்து பாடிய பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் போரைத் தடுத்தும் அமைதி ஏற்படுத்தி யுள்ளனர். மேலும் வேந்தர்கள் தவறு செய்ய நேர்ந்தபொழுது, உரிய நேரத்தில் அவர்களது தவற்றினை உணர்த்தி, அதனால் அவர்களுக்கு ஏற்பட இருந்த பழியினின்று காத்துள்ளதைக் காண முடிகிறது.
- ◉ வேந்தர் புலவர்க்குப் பரிசில் தந்து புரத்தல் இயல்பு. அவ்வாறு பரிசில் பெற்ற புலவர் தம்மைப் புரந்த வேந்தனுக்குத் துன்பம் நேர்ந்தபொழுது அவனைக் காப்பாற்றும் கடமை யினையும் மேற்கொண்டிருந்ததைக் காணமுடிகிறது.
- ◉ சங்க இலக்கியப் பாடல்களைப் பாடிய தமிழ்ச் சான்றோர்களுள் பெண்பாற் புலவர்களும் குறிப்பிடத்

தக்கவர்களாய்த் திகழ்ந்துள்ளனர். அவர்கள் ஐவகை நிலங்களின் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என முறையறிந்து பாடும் புலமையாளராக, இயற்கையை அளந்து பாடிய அறிதிறனாளராக இருந்துள்ளனர்.

- o பெண்பாற் புலவர்களின் எண்ணிக்கையில் 30, 32, 45, 36 என கருத்து வேறுபாடுகள் நிலவுகின்றன. எவ்வாறாயினும் சங்கப் பாடல்களைப் பாடிய பெருமை பெண்பாற் புலவர்களைச் சாரும் என்பதையும், அதில் அவர்களது ஆளுமையினையும் காண முடிகிறது.
- o சங்க இலக்கியப் பெண்பாற் புலவர்களுள் ஒளவையார் ஒருவரே தூதுப் பெண்டிராக சிறந்து விளங்கியுள்ளது புலப்படுகிறது.
- o சங்க காலப் பெண்பாற் புலவர்களின் பாடல்களில் வீர உணர்வு, காதல் உணர்வு, கடமை உணர்வு, மாண உணர்வு, விருந்தோம்பல் பண்பு, வென்றவர் முன் தோற்றவனைப் பாராட்டும் துணிச்சல், வாழ்வியல் சிந்தனைகளை அறிவுறுத்தல் போன்ற செய்திகளை அறியமுடிகிறது.
- o பெண்பாற் புலவர்களுள் அரச மகளிரும், பாடல் இயற்றி புலவராய்த் திகழ்ந்துள்ளனர்.
- o புலவர்கள் வேந்தரோடு நெருங்கிய நட்புகொண்டு அவர்களின் உணர்ச்சிக்கொத்த நல்ல நண்பர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

* * * * *

மொழி ஆளுமை

முன்னுரை

கருத்துப் பரிமாற்றத்திற்கு இன்றியமையாததும், அடிப்படையானதும் மொழி ஆகும். மனிதன் தனது தேவைக்காக பேச்சு என்பதை வளர்த்துக் கொண்டு அதன் மூலம் தனது விருப்பங்களை நிறைவேற்றிக் கொண்டான். பேச்சு என்பதில் அழகியல் உட்புகுந்து சுவையான பேச்சு என்னும் நிலைக்கு மாறியது. சுவைப்பேச்சின் ஒரு வளர்ந்த நிலையாக நாம் மொழியையும், அம்மொழி சார்ந்த கலை, இலக்கியங்களையும் கருதலாம். மொழி என்னும் தகவல் தொடர்பு கருவியில் அழகியல் சேரும்போது அது இலக்கியத் தன்மை பெறுகிறது.

பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் நம் சங்கச் சான்றோர்கள் எழுதி வைத்த இலக்கியங்கள் இன்றும் நாம் படிப்பதற்கும், பொருள் உணர்ந்து கொள்வதற்கும் ஏற்ற வகையில் இருப்பதற்குக் காரணம் நம் மொழியின் ஆளுமையும், அதனைப் படைத்த புலவர்கள் கையாண்ட தன்மையும் ஆகும்.

புலவர்கள் தான் கூற விரும்பும் கருத்தைப் பல்வேறு உத்திகளைக் கொண்டு வெளிப்படுத்தி உள்ளனர். ஒரு கருத்தினை, ஒரு அனுபவத்தை, ஒரு உணர்ச்சியை அல்லது ஒரு செய்தியை மொழி வழியே வெளிப்படுத்தும் பாங்கினை ஒட்டியே அதன் ஆளுமை அமையும். இலக்கியத்தில் ஆளுமை என்பது கருத்து, உணர்ச்சி, கற்பனை ஆகியவற்றை வெளியிடும் வாயில்கள் ஆகும். அவ்வடிப்படையில் சங்கப் புலவர்கள் மொழியைக் கையாண்ட முறைகளான,

- 1) திணை - துறை பாகுபாடு
- 2) கூற்று முறை

- 3) உவமை
- 4) உள்ளுறை
- 5) இறைச்சி
- 6) தொன்மம்
- 7) இயற்கையின் செல்வாக்கு
- 8) மொழிநடை

ஆகியவற்றைப் பற்றி ஆராய்வதாக இவ்வியல் அமைகிறது.

1) திணை - துறை பாகுபாடு

சங்க இலக்கியங்களை அகம், புறம் என பாகுபாடு செய்வது மரபாகும். மக்களின் அகப்புற வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கூறுவதால் சங்க இலக்கியங்களைத் திணை இலக்கியங்கள் என்று கூறுவர். அவை, அகத்திணை, புறத்திணை என இரண்டு வகைப்படும்.

தொல்காப்பியம் அகம், புறம் ஆகிய இரு பிரிவுகளுக்குமுரிய இலக்கண நெறிகளை வகுத்துக் கூறுகிறது. அகத்திற்கென்று அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல் என நான்கு இயல்களும், புறத்திற்கென்று புறத்திணையியலும் அமைந்துள்ளது.

பாலுணர்வாலும் இன்ப நாட்டத்தாலும் உந்தப்பட்ட தலை மக்களின் நினைவு ஓட்டங்களையும், செயல்களையும் இயற்பெயர் குறியிடாமல், சமுதாயத்தில் பெயரறியா யாரோ இருவரின் நினைவுகளாகவும், செயல்களாகவும் பாடுவதே அகத்திணை மரபாகும். இவ் அகத்திணை ஏழு வகைப்படும். அவை,

- * கைக்கிளை
- * குறிஞ்சி
- * முல்லை
- * மருதம்
- * நெய்தல்

* பாலை

* பெருந்திணை

என்பனவாகும். இதனை,

கைக்கிளை முதலாகப் பெருந்திணை இறுவாய்

முற்படக் கிளந்த எழுதிணை என்ப

என்ற நூற்பா மூலம் அறியமுடிகிறது.

சங்கப் புலவர்கள் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற ஐந்து திணைகளையும், அன்பின் ஐந்திணை என்று போற்றுகின்றனர். கைக்கிளை, ஐந்திணை, பெருந்திணை என்று அகத்திணையை ஏழு வகைப்படுத்தினும் அன்பின் ஐந்திணைப் பற்றியே சங்க அகப்பாடல்கள் மிகுதியும் சிறப்பித்துப் பாடுகின்றன.

அகத்திணையில் அமையும் பொருள்களை முதல், கரு, உரிப் பொருள்கள் என மூன்றாகப் பிரிப்பர். அவற்றுள் முதற்பொருளாவது நிலமும், பொழுதும் ஆகும். கருப்பொருளாவது தெய்வம் முதலாகச் சொல்லப்பட்டவையும், அவ்வகைப் பிறவும் ஆகும். உரிப் பொருளாவது புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் ஆகிய ஐவகையாகும். முதல், கருப்பொருட்கள் இன்றி பாடல்கள் அமையப் பெற்றாலும், உரிப்பொருள் இல்லாமல் பாடல்கள் அமையாது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

முதல், கரு, உரிப் பொருள்கள் அகப்பாடல்கட்கே உரியனவாகும். தொல்காப்பியர் அகம் பற்றிய கோட்பாடுகளை,

முதல்கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே

நுவலுங் காலை முறைசிறந் தனவே

பாடலுட் பயின்றவை நாடுங் காலை

திணைமயக் குறுதலும் கடிநிலை யிலவே

நிலனொருங்கு மயங்குதல் இல்லென மொழிப
புலன்நன் குணர்ந்த புலமை யோரே

ஆகிய நூற்பாக்கள் மூலம் வரையறுத்துள்ளார். மேலும்
அகத்திணையில் தலைமக்கள் பெயரைச் சுட்டிக் கூறும் மரபு இல்லை
என்பதை,

மக்கள் நுதலிய அகன்ஐந் திணையும்
சுட்டி ஒருவர் பெயர்கொளப் பெறார் - (தொல்.பொருள்.57)

புறத்திணை மருங்கின் பொருந்தின் அல்லது
அகத்திணை மருங்கின் அளவுதல் இலவே - (தொல்.பொருள்.58)

என்ற நூற்பாக்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

2) கூற்று முறை

சங்கப் புலவர்களின் மொழி ஆளுமையின் சிறந்த கூறாக
கூற்றுமுறை காணப்படுகிறது. அக இலக்கியங்கள் அனைத்தும்
அகமாந்தர்களின் கூற்று அடிப்படையில் அமைந்த பாடல்களின்
தொகுப்பாக அமைந்துள்ளது. தொல்காப்பியர் தோழி, தலைவி,
தலைவன், செவிலி, நற்றாய், காமக்கிழத்தி, வாயில்கள் ஆகிய
அகத்திணை மாந்தர்களின் கூற்றுப் பற்றி தம் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.
தலைவன் கூற்றுக்கள் அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல் ஆகிய
மூன்றிலும் இடம் பெறுகின்றன. நற்றாய், கண்டோர் கூற்றுக்கள்
அகத்திணையியலில் மட்டும் இடம் பெறுகின்றன. காமக்கிழத்தி,
வாயில்கள் கூற்று கற்பியலில் மட்டும் இடம் பெறுகின்றன.
வாயில்களுள் பாடினி, இளையோர், விருந்தினர், கூத்தர், விறலியர்,
அறிவர் கூற்றுக்கள் அக இலக்கியத்தில் யாண்டும் இடம்பெறவில்லை.
தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் பன்னிரண்டு வாயில்களுள் புதல்வன் ஒரு
வாயிலாகக் குறிக்கப்படவில்லை. ஆனால் இலக்கியத்தில் கற்பியலில்
இடம்பெறும் தலைவிக் கூற்றிலும், காமக்கிழத்தி கூற்றிலும் புதல்வன்
சிறந்த வாயிலாக ஊடற்காலத்தில் விளங்கக் காண்கிறோம்.

அகமாந்தர்கள் தங்கள் உணர்வுகளை அதன் வன்மை மென்மைகளுக்கேற்பப் பல்திற உத்திகளைக் கையாண்டு வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். அகமாந்தர்கள் கூற்றினால் மட்டுமின்றி, அவற்றைக் கூறும் முறையாலும் தங்கள் மன உணர்வினை தெளிவுபடுத்தி நிற்கின்றனர். கூறுவோர் தங்களின் மனக்கருத்தை உணர்த்த மூன்று வழிகளைப் பின்பற்றுகின்றனர். அவை,

1. உள்ளுறை, இறைச்சி ஆகிய குறிப்புப் பொருள்களின் மூலம் உணர்த்துதல்.
2. உவமை வாயிலாக உணர்த்துதல்
3. வெளிப்படையாகக் கூறி உணர்த்துதல்

என்பனவாகும். வெளிப்படையாகக் கூற முடியாத மன உணர்வுகளை அகமாந்தர்கள் உள்ளுறை, இறைச்சி வாயிலாகக் குறிப்பிடுவர். இக்கூற்றுகள் மூலம் அகமாந்தர்கள் கேட்போர் புரிந்துகொள்ளும் வண்ணம் குறிப்பிட்ட சூழலில், குறிப்பிட்ட மனவோட்டங்களை முன் நிறுத்துகின்றனர். இவ்வாறு புலவர்கள் தம்பாத்திரப் படைப்புகளின் கூற்றால், கூறும் முறையால், கூறும் செய்தியை முன்வைக்கும் பாங்கால் தம் மனவோட்டங்களைப் பிறர்மனம் அறிந்து வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றமையைத் தங்களின் மொழி ஆளுமையை எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர்.

அக இலக்கியங்களுள் ஐங்குறுநூறும், கலித்தொகையும் திணை அடிப்படையில் பகுத்துத் தொகுக்கப்பட்டவையாயினும் ஒவ்வொரு பாடலும் அகமாந்தரின் கூற்று அடிப்படையிலேயே திணைக் குறிப்பும், பொருளமைதியும் கொண்டு விளங்குகிறது. அகநானூறு, நற்றிணை, முல்லைப்பாட்டு, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை ஆகியவை திணைப்பாகுபாடு சுட்டிக் கூற்று அடிப்படையில் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. குறுந்தொகை, பரிபாடலின் வையைப் பாடல்கள், நெடுநல்வாடை

ஆகியவை திணைப்பாகுபாடு உணர்த்தாமல் கூற்று அடிப்படையில் பகுக்கப்பட்டுள்ளன.

பத்துப்பாட்டில் உள்ள முல்லைப்பாட்டு, நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை ஆகிய நான்கு அகப்பாடல்களும் அமைப்பால் கலித்தொகை, பரிபாடல் போன்று நெடும்பாடல்களாக அமையினும், பொருளமைதியால் குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு போன்று அகமாந்தர் ஒருவரின் கூற்றாக அமைந்து விளங்குகின்றன. குறிஞ்சிப்பாட்டு தோழி, செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்கும் கூற்று, பட்டினப்பாலை தலைவன் தலைவியைப் பிரிய ஆற்றாது செலவழுங்கும் கூற்று, முல்லைப்பாட்டு வினைவயிற்பிரிந்த தலைவனின் வரவை நம்பி இருக்கும் தலைவியின் அகச்சிந்தனை பற்றிய வாயில்களின் கூற்று, நெடுநல்வாடை பருவம் கடந்ம் வினைவயிற்பிரிந்த தலைவன் வாராமையால் ஆற்றாது வருந்தும் தலைவியைத் தேற்றும் செவிலியர் கூற்றாக அமைந்து காணப்படுகிறது. மேலும், ‘அகத்திணை நிகழ்ச்சிகளைக் கோவைப்படச் சுட்ட முனையாது கூற்று அடிப்படையில் அகப்பாடல்களைப் பகுத்தற்கு, அகமாந்தரின் உணர்வுகளை வெளியிடும் பாங்கிற்குச் சிறப்பிடம் தர விரும்பிய கவிஞனின் உள்ளக் கிடக்கை காரணமாகலாம்’ என அமைகிறது.

இவ்வாறு அக இலக்கியங்களில் இடம்பெறும் அக மாந்தர்களான தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி, பரத்தை, வாயில்கள் என்போர் தங்கள் கூற்றாலும், கூற்றை முன்னிலைப்படுத்தும் முறையாலும், கூற வேண்டிய இடத்தில் கூறாது அமைதி கொள்ளும் பாங்காலும் தங்கள் மன உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துகின்றனர். இவ்வுணர்வுகள் சூழ்நிலையால் நெறிப்படுத்தப்பட்டு, மனம்படும் எண்ணங்களில் ஒன்றாகவும், அதனைப் புறநிலைப்படுத்தும் சொற்களில் வேறாகவும் மாறுபட்டு ஒலித்தலைக் காணமுடிகிறது. அகமாந்தர்களின் கூற்றுக்கள் கூறுவோரின் இன்பதுன்ப மனநிலைக்கு ஏற்பவும், கேட்போரின் மனநிலைக்கு ஏற்பவும் மாறுபட்டு ஒலிக்கின்றன. கேட்போர்க்கமைந்த

பின்புலங்களின் தன்மைக்கேற்ப கூறுவோர் உள்ளுறை, இறைச்சிகளைப் பயன்படுத்திக் குறிப்பாகவோ, உவமைகளைப் பயன்படுத்தி விளக்கமாகவோ, நேர்முகச் சொற்களைப் பயன்படுத்தி வெளிப்படையாகவோ தன் மன உணர்வுகளை வெளியிட்டுள்ளனர்.

3. உவமை

கவிதை நன்கு சிறப்புற்று விளங்க உதவுவன உவமை, உருவகம் முதலிய அணிகளாகும். அவற்றுள் உவமை என்பது ஒரு பொருளை உணர்த்தத் தக்க ஒப்புமை கொண்டு விளக்குவதாகும். கருத்துச் சுவைமிக்க இவ்வுவமைகள் சிலவற்றைச் சங்கச் சான்றோர்கள் தம் பாடல்கள் வழி எடுத்துக்கூறி விளக்கியுள்ளனர்.

ஒரு பொருளை விளக்க, அதனோடு ஒப்புமையுடைய மற்றொரு பொருளோடு ஒப்பிட்டுக்கூறி விளக்குவதை உவமை என்பர். ‘உவமை என்பது ஒருபுடை ஒப்புமை உடையது. அது புலனல்லாதன புலனாக வைப்பது. மேலும் கேட்போர்க்கு அலங்காரமாகி இன்பம் பயப்பது (தொல்.பொருள்.உவமை, இளம்.தலைமையுரை) என்று இளம்பூரணர் குறிப்பிடுகிறார். இத்தகு சிறப்புடைய உவமைக் குறித்துத் தொல்காப்பியர்,

உவமப் பொருளின் உற்ற துணருந்

தெளிமருங் குளவே திறத்திய லான

- (தொல்.பொருள். உவமை.20)

என்னும் நூற்பா வாயிலாக உணர்த்துகிறார். இந்நூற்பாவிற்கு விளக்கம் கூறும் பொருட்டு இளம்பூரணர், ‘உவமப் பொருளாலே சொல்லுவான் குறிக்கப்பட்ட பொருளை யுணருந் தெளியும் பக்கமும் உண கூறுபாட்டியலான் என்றவாறு’ என்றாரெக்கிறார் (2005:386).

தொல்காப்பியர் உவமையை நான்கு வகைகளாகப் பகுக்கின்றார். அவை, வினை, பயன், மெய், உரு என்ற நான்கின் அடிப்படையில் அமையும். இதனை,

‘வினைபயன் மெய்உரு என்ற நான்கே

வகைபெற வந்த உவமைத் தோற்றம்’

- (தொல்.பொருள். உவமை.1)

என்ற நூற்பா மூலம் உணர்த்துகிறார். உவமம் என்பதன் பொருளை பேராசிரியர், ‘ஒரு பொருளோடு ஒரு பொருளை ஒப்புமை கூறல்’ (தொல்.பொருள். உவமை. பேரா. தலைமையுரை) என விளக்கியுள்ளார். பொருளின் சிறப்பை உணர்த்துவதற்காகவே உவமை அமைக்கப்படுகிறது. பொருளின் உயர்வைக் காட்ட அப்பொருளினும் உயர்ந்தவற்றையே உவமையாக அமைக்க வேண்டியுள்ளது. எனவே உவமை, பொருளைவிட உயர்ந்ததாக இருக்க வேண்டும் என்பதைத் தொல்காப்பியர்,

‘உயர்ந்தன் மேற்றே உள்ளுங்காலை’ - (தொல்.பொருள். உவமை.3)

என்று கூறுகிறார்.

உவமையின் தொன்மைச் சிறப்புக் குறித்துத் கா.காளிமுத்து, ‘இலக்கியக் கோட்பாடுகளிலேயே உவமையைத் தொன்மையுடையது என்று சுட்டலாம். தமிழில் தொல்காப்பியர் உவம இயல் என்றே ஒன்றை வகுத்து அணியியல் என்ற ஒன்றை வகுக்காது விடுப்பதனால் ஏனைய அணிகளிலும் உவமையணி தொன்மையானது என அறியலாம்’ (1981:99) என்று கூறியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் உவமையானது சிறப்பு, நலன், காதல், வலிமை ஆகிய நான்கையும் நிலைக்களனாகக் கொண்டு வரும் என்பதைத் தொல்காப்பியர்,

‘சிறப்பே நலனே காதல் வலியோடு

அந்நாற் பண்பும் நிலைக்கள மென்ப’

- (தொல்.பொருள். உவமை.4)

என்னும் நூற்பா மூலம் உணர்த்துகிறார்.

சங்கப் புலவர்களின் புலமைச் சிறப்பினையும், மொழி ஆளுமையினையும் எடுத்தியம்பும் விதமாக அவர்தம் பாடல்களில் பயின்றுவரும் உவமைகள் காணப்படுகின்றன. புலவர்கள் தம் பாடல்களில் உவமையைப் பெரும்பாலும் கருப்பொருள்களின் வாயிலாகவே விளக்கிச் செய்யுளைச் சிறப்படையச் செய்துள்ளனர்.

பரத்தையானவள் தன்னை வெறுத்துத் தன் தலைவியிடத்தே இருக்கின்ற தலைவனைப் பழிக்குமிடத்து, 'அத்தலைவன் தனக்கென்று ஒரு சிறிதும் அறிவுடையானல்லன். ஆதலின் அவன் மனைவியின் சொற்கேட்டு, அவள் கூறினபடி எல்லாம் நடப்பவன் ஆகிவிட்டான்' என்று கூறுமிடத்து பயின்று வரும் உவமையை,

'கழனி மாஅத்து விளைந்துஉகு தீம்பழம்

பழன வாளை கதூஉ மூரன்

எம்மிற் பெருமொழி கூறித் தம்மிற்

கையும் காலும் தூக்கத் தூக்கும்

ஆடிப் பாவை போல,

மேவன செய்யும்தன் புதல்வன் தாய்க்கே'

- (குறுந்.8)

என வரும் ஆலங்குடி வங்கனாரின் பாடல் உணர்த்துகிறது.

மற்றோரிடத்தே 'காம நோயாலே நீ மிகவும் உடல் மெலிந்தாய். இது நீ பெருமைக்குத் தக்கவென்று காண்' எனத் தன்னைத் தன் நண்பன் இடித்துரைத்த பொழுது, தலைவன் காமநோய் தன் வரைத்தாகாது பெருகி நலிதற்குக் கூறும் உவமை சிறப்பிற்குரியதாக அமைகிறது. இதனை,

இடிக்குங் கேளிற் நுங்குறை ஆக

நிறுக்க லாற்றினோ நன்றுமற் றில்ல

ஞாயிறு காயும் வெவ்வறை மருங்கில்

கையில் ஊமன் கண்ணிற் காக்கும்

வெண்ணெய் உணங்கல் போலப்

பரந்தன் நிந்நோய் நோன்றுகொளற்கு அரிதே - (குறுந். 58)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. இப் பாடலில் ஞாயிறு, காமநோய்க்கு உவமையாகவும், வெப்பமேறிய பாறைக்கல், காமத் தீயால் சுடப்பட்ட நெஞ்சிற்கு உவமையாகவும், கையில் ஊமன் என்பது செயலற்ற தலைவனுக்கு உவமையாகவும், வெண்ணெய் உணங்கல் என்பது உருகும் தலைவனுடலிற்கு உவமையாகவும் பயின்று வந்துள்ளதைக் காண முடிகிறது.

மழைபொழிவது, களிறு நீரை உறிஞ்சித் தும்பிக்கையால் வேகமாகத் தூவுவதுபோல் அமைந்துள்ளது என்பதை,

‘களிறு உயிர்த் தன்ன கண்அழி துவலை’ - (அகம். 163)

என்றும்,

காந்தள் மலர் விரிந்திருப்பது நாகப்பாம்பு சினத்தால் படம் எடுத்தது போல் உள்ளது என்பதை,

‘வெஞ்சின அரவின் பை அணந்து அன்ன’ - (அகம். 154)

என்றும்,

போர்மன்னன் ஒருவன் தன் குதிரையைப் போர்க்களத்திற்குக் கொண்டு சென்றபோது, அது தனக்கு முன்னின்ற படையின் அணிவரிசையைக் கண்டு அஞ்சி முன்செல்லாது நின்ற காட்சியினை, முருகன் கோயிலுக்கு வந்த பெண திடும் எனத் தீட்டு வந்தமையால் ஒதுங்கி நின்றது என்று,

‘தண்ணடை மன்னர் தாருடைப் புரவி

அணங்குடை முருகன் கோட்டத்துக்

கலந்தொடா மகளிரின் இகழ்ந்து நின்றவ்வே’ - (புறம். 299:5-7)

என்றும் புலவர்கள் உவமைகள் மூலம் வெளிப்படுத்தியிருப்பதைக் காண முடிகிறது.

சங்கப் புலவர்களின் பாடல்களில் பயின்றுவரும் உவமைகளை அவற்றின் பண்புகள் அடிப்படையில் வகைப்படுத்தலாம்.

வினை உவமை

ஒரு தொழிலைச் சுட்டும் வகையில் அமைந்துள்ள உவமைகள் வினை உவமை எனப்படும். சில அரிய உவமைகள் வினையை உணர்த்தும் முறையில் அமைந்துள்ளன.

தன் இல்லத்தை விட்டு வெளியேறி தலைவன் வழியே தானும் சென்று அவனை அடைய எண்ணும் தலைவியின் துணிவுக்கு, மீன்கள் தண்ணீர் அற்ற இடத்தில் நின்று வாழாது நீரிடம் நோக்கு வெளியேறிப் போதல் போல என்ற உவமை கூறப்படுவதை,

அழிநீர் மீன்பெயர்ந் தாங்கவர் வழிநடைச் சேறல் - (அகம். 303)

என்ற பாடலடியும்,

ஒரு தலைவி தன் தலைவனைத் தேடி அலைதலைப் போல வெள்ளிவீதியார் தன் கணவனைத் தேடி அலைந்த செய்திக்கு உவமையாக,

‘நெறிபடு கவலை நிரம்பா நீளிடை

வெள்ளி வீதியைப் போல நன்றுஞ்

செலவு அயர்ந்திசினால்’ - (அகம். 147)

என்னும் பாடலடிகளும்,

கடல் அலைகள் கிளர்ந்து எழுந்ததுபோல அவ்வூர் மக்கள் கிளர்ச்சி உற்றனர் என்பதை,

‘கடல் கிளர்ந்தன்ன கட்நூர்’ - (புறம். 295)

என்னும் பாடலடியும் உணர்த்துகிறது.

பயன் உவமை

ஒன்றன் பயனை விளக்குவதற்காகக் கூறப்படும் உவமை 'பயனுவமை' ஆகும். பசுவன் பால் கன்றுக்கும் உதவாமல், கலத்தினும் படாமல், நிலத்தில் பட்டு வீணாவது போல், தலைவியினுடைய அழகு அவளுக்கும் பயன்படாமல் தலைவனுக்கும் இன்பம் தராமல், பசலையால் வீணாக அழிவதை,

கன்றும் உண்ணாது கலத்தினும் படாது
நல்ஆன் தும்பால் நிலத்துஉக் காஅங்கு
எனக்கு ஆகா தென்னைக்கு முதவாது,
பசலை உணீ இயர் வேண்டும்
திதலை அல்குல்என் மாமைக் கவினே

- (குறுந். 27)

என்ற பாடல்மூலம் அறிய முடிகிறது. இதில் தலைவியின் அழகு பசலை நோயால் அழிவதற்குப் பசுவின்பால் யாருக்கும் பயன்படாது. வீணாவதற்கு உவமையாக்கப்பட்டுள்ளதைக் காண முடிகிறது.

யானை தன் கோட்டிடை வைத்த உணவுக்கவளானது எவ்வாறு அதன் வயிற்றுக்குள் சென்று உணவாவது உறுதியானதோ அதுபோல் அதியமான் பரிசில் தராமல் காலம் நீட்டினும் பரிசில் கிடைப்பது உறுதி என்பதை,

நீட்டினு நீட்டா தாயினும் யானைதன்
கோட்டிடை வைத்த கவளம்போலக்
கையகத் ததுபொய்ஆ காதே

- (புறம். 101 : 6-8)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. இதில் உணவுக்கவளம் யானைக்கு உணவாகி உதவுவதுபோல் அதியமான் தரும் பரிசுப்பொருளால் பயனடைவது உறுதி என்பதை இவ்வவமை எடுத்துரைக்கிறது.

மெய் உவமை

ஒன்றின் உருவத்தை விளக்குவதற்கு அதனைப்போல தோற்றம் கொண்ட மற்றொன்றை உவமையாகக் கூறுவது மெய் உவமையாகும்.

அதியமானின் தோளுக்கு முழவு உவமைப்படுத்தப்படுவதை,

விழவுமேம் பட்ட நற்போர்

முழவுத்தோ ளென்னையைக் காணா ஊங்கே - (புறம். 88 : 5-6)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகிறது.

சங்குமணிக் கோவை போன்ற வென்மையான நல்ல நீண்ட கூந்தல்என்று கட்டுவிச்சியின் வெண்ணிற கூந்தலுக்குச் சங்குமணிக் கோவை உவமையாக்கப்பட்டுள்ளதை,

மனவுக்கோப் பன்ன நல்நெடுங் கூந்தல் - (குறுந். 23 : 2)

என்ற பாடலடி உணர்த்துகிறது.

உருவ உவமை

உருவநிலைக்கு ஏற்ற பொருத்தமுடையவற்றை உவமையாக்குவது உருவ உவமையாகும்.

மலர்ந்த வேங்கை மரத்தின் தழையை வேறுவேறாக வகுத்து வைத்தாற் போலப் புலிக்குட்டிகள் தோன்றுகின்றன. புலிக்குட்டியின் உருவத்திற்கு மலர்ந்த வேங்கைமரம் உவமையாக்கப்படுவதை,

வேங்கை வெறித்தழை வேறுவகுத் தன்ன

ஊன்பொதி யவிழாக் கோடுகிர்க் குருளை - (அகம். 147)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகிறது.

வானத்தில் வேகமாக வீசி எறிந்த கூதல மலர்மாலைப் போல வெள்ளைக் கொக்குகள் தாவிப்பறந்தன என்ற பறக்கும் கொக்கிற்கு வீசி எறியப்பட்ட மலர்மாலை உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளதை,

விசம்பு விசைத் தெறிந்த கூதளங் கோதையிற்

பசங்கால் வெண்குருகு - (அகம். 273)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகிறது.

மேலும் சங்கப் புலவர்கள், ஒன்றன் பண்பை விளக்குவதற்கும், ஒரே பாடலில் இரண்டு முதலான உவமைகளைப் பயன்படுத்தியும், சூழலுக்கேற்பவும், வரலாற்றுச் செய்திகளை தொடர்புபடுத்தியும், தொன்மம் பற்றிய கருத்திற்கும், இயற்கைப் பொருள்களை உணர்த்துவதற்கும், அரிய காட்சிகளை விளக்குவதற்கும், பழமொழிகளை உணர்த்துவதற்கும் உவமைகளைக் கையாண்டுள்ளதைக் காண முடிகிறது.

வானம் ஊர்ந்த வயங்கொள மண்புலம்

நெருப்பெனச் சிவந்த உருப்பவிர் அங்காட்டு - (அகம். 11)

என்ற பாடலடிகள் பண்பை விளக்குவதற்கும்,

திங்கள் அன்ன வெண்குடை

ஒண்ணாயிற்று அன்னோன் புகழ்மா யலவே - (புறம். 231 : 5-6)

என்ற பாடலடிகள் ஒரே பாடலில் இரண்டு உவமைகள் இடம்பெற்று வருவதற்கும்,

கடும்பகட் டியானை நெடுந்தே ரஞ்சி

கொன்முனை இரவூர் போல

சிலவா குகநீ துஞ்ச நாளே - (குறுந். 91 : 6-7)

என்ற பாடலடிகள் வரலாற்றுச் செய்தியை உவமைமூலம் விளக்குவதற்கும்,

நீலமணி மிடற்றொ ருவன் போல

மன்னுக பெரும நீயே - (புறம். 91 : 6-7)

என்ற பாடலடிகள் தொன்மம் பற்றிய கருத்தினை விளக்குவதற்கும்,

இருவிசேர் மருங்கில் பூத்த முல்லை

வெருகுசிரித் தன்ன பசுவீ மென்பிணி - (குறுந். 226 : 3-4)

என்ற பாடலடிகள் இயற்கைக் காட்சிகளை உவமையாக அமைத்ததற்கும்,

எண்தேர் கெய்யும் தச்சன்

திங்கள் வலித்த கால்அன் னோனே

- (புறம். 87:3-4)

என்ற பாடலடிகள் அரிய காட்சிகளை உவமையாக அமைத்ததற்கும்,

ஆம்பல் குறுநர் நீர்வேட் டாங்கு இவள்

இடைமுலைக் கிடந்தும் நடுங்கல் ஆனீர்

- (குறுந். 178 :3-4)

என்ற பாடலடி பழமொழிகளை உவமையாகக் கையாள்வதற்கும் சான்றாக அமைகின்றன.

சங்க இலக்கிய உவமைகள் சொல்லியலாலும், பொருள் அமைப்பாலும் தனிமரபுகள் பெற்று விளங்குகின்றன.

‘ஒப்புமை செய்யப்படும் பொருள்கள் இரண்டினை எடுத்துக் கொண்டு, எக்காரணம் பற்றி இவை ஒப்புமை செய்யப்பெற்றன என்று ஆராய்ந்தால், ஏதோ ஒரு பண்புபற்றி மட்டும் செய்யப்பட்டிப்பதை அறியலாம். முற்றும் வேறுபட்டதாகக் காணப்படும் பொருள்களில் ஓர் இயல்பு மட்டும் இரண்டுக்கும் பொதுவாக அமைந்துவிடுமாயின் அதுவே போதுமானது’ (1981 : 243) என்று ஒப்புமைக்குரிய பொருள்களின் இயல்பு குறித்து அ.ச. ஞானசம்பந்தன் குறிப்பிடுகின்றார்.

இதன்மூலம் சங்கப் புலவர்கள் தம் பாடல்களின் கருத்தைப் புலப்படுத்துவதற்கும், அழகு செய்வதற்கும் உவமையைக் கையாண்டு அதன்மூலம் மொழி ஆளுமையை வெளிப்படுத்தியுள்ளதைக் காண முடிகிறது.

4. உள்ளுறை

ஒரு செய்யுளில் வெளிப்படையாக அமைந்த பொருளோடு புலவன் தான் குறிப்பாக உணர்த்த விரும்பும் செய்தியைக்

கருப்பொருளின் மேல் ஏற்றிக் கூறுதல் உள்ளுறை எனப்படும். அதாவது கூறிய கருத்திலிருந்து கூறாதக் கருத்தைக் குறிப்பாக வெளிப்படுத்தும் முறையாகும். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

உள்ளுறுத்து இதனோடு ஒத்துப்பொருள் முடிகென

உள்ளுறுத்து உரைப்பதே உள்ளுறை உவமம்

- (தொல். பொருள். அகத். 51)

என்ற நூற்பா மூலம் உணர்த்துகிறார்.

மேலும், ‘உள்ளுறை என்ற சொல் உள்+உறை எனப் பிரியும். உள்ளே தங்குதல் என்பது அச்சொல்லின் பொருள். உள்ளுறை, கருத்தைக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்தும் ஓர் இலக்கியநெறி என்பதும், மிகுதியும் அகத்திணைச் செய்யுள்களிலேயே பயிலும் அறிய நெறி என்பதும், கூறுவோர், கேட்போர் நுண்ணுணர்வைப் பொறுத்தே விளங்கும் நுட்பநெறி என்பதும் சங்க உள்ளுறைகளும் தொல்காப்பியமும் காட்டும் உண்மைகளாகும்’ (1998 : 48) என்று உள்ளுறை குறித்த அர.சிங்கார வடிவேலன் விளக்குகின்றார்.

ஒரு பாடலின் திணையை அறிவதற்கு உதவுவன இரண்டு. அவை, உள்ளுறை உவமம், ஏனை உவமம் என்பனவாகும். இவ்விரண்டினுள் கருப்பொருள்களுள் தெய்வம் தவிரப் பிறவற்றை நிலைக்களமாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பெறுவது உள்ளுறையாகும். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

உள்ளுறை யுவமம் ஏனை யுவமமெனத்

தள்ளா தாகும் திணையுணர் வகையே

- (தொல். பொருள். அகத். 49)

உள்ளுறை தெய்வம் ஒழிந்ததை நிலனெனக்

கொள்ளும் என்ப குறியறிந் தோரே - (தொல். பொருள். அகத். 50)

என்னும் நூற்பாக்கள் மூலம் உணர்த்துகிறார். உள்ளுறையின் இயல்பு

குறித்து, 'பாடலில் வருங் காதல் மாந்தர் கருதியது கூறாதுவழியும் கேட்போர் (அ) படிப்போர் அம்மாந்தர் கருதிய பொருள் இதுதான் என்று அறிந்து கொள்வதற்குக் கருவியால் நிற்பது உள்ளுறை உவமம் ஆகும். ஆதலின் கருப்பொருளுடன் கருதிய பொருள் ஒத்து முடிதல் உள்ளுறையின் இயல்பு என்பதும், உவமை புலப்படும், உவமிக்கப்படும் பொருள் புலப்படாமலும் இருப்பது உள்ளுறை உவமத்தின் இயல்பு என்பதும் அறிதல் வேண்டும். சுருங்கக் கூறின் உள்ளொன்று வைத்து புறமொன்று பேசுதல் உள்ளுறையின் உட்கிடையாகும்' (1978 : 106) என்று சோ.ந. கந்தசாமி குறிப்பிடுகிறார்.

'உள்ளுறை உடைய பாட்டு மலரணிந்த கூந்தல் போன்றது. இலக்கிய அழகை மிகுப்பது. இயற்கை வனப்பும், உவமைத் தன்மையும், உள்ளப்பதிவும், நாகரிகப் பண்பும், புலமைக் கூர்மையும் உள்ளுறையால் விளங்கும்' என்பர் (வ.சுப. மாணிக்கம், 2002 : அணிந்துரை). இத்தகைய சிறப்புவாய்ந்த உள்ளுறையின் மூலம் மாந்தர்தம் மன உணர்வுகளை புலவர்கள் வெளிப்படுத்தியிருப்பதைக் காண முடிகிறது.

தலைவன் உண்டற்குக் கூட இல்லத்திற்கு வாராதவனாய்ப் பரத்தை மனையிலேயே நெடுநாள் தங்கிவிட்டான். பின்பு ஒருநாள் அவன் தலைவியை நினைத்து வாயில்பெறும் பொருட்டுப் பாணன் முதலியரை விடுத்தான். அவர்க்குத் தலைவி, கரிய கொம்பினை உடைய எருமை தன்னைக் கட்டிய அறுத்துக் கொன்று சென்ற, நெடிய கதிரையுடைய நெல்லாகிய புதிய உணவைத் தின்றதற்கு இடமானதும், நீர்நிலைகளாலே சூழப்பட்டதுமாகிய ஊரினை உடையோன் என்று கூறி வாயில் மறுத்ததை,

கருங்கோட் டெருமை கயிறுபரிந் தசைஇ

நெடுங்கதிர் நெல்லி னான்மேய லாரும்

புனன்முற் றூரன் பகலும்

படர்மலி யநோய் செய்தன னெமக்கே

- (ஐங்.95)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. இப்பாடலில், 'எருமை கயிற்றை அறுத்துக்கொண்டு புதிய மேயலாகிய நெற்பயிரைத் தின்னுவது போன்று, தலைவன் இல்லறத்தார்க்கு ஓதிய அறத்தினைப் பெரிதும் புறக்கணித்துத் தீ நெறியிலே சென்று வறிய காமவின்பந் துய்க்கின்றான்' என்பது உள்ளுறையாக அமைந்துள்ளது.

கான மஞ்ஞை யறையீன் முட்டை

வெயிலாடு முசுவின் குருளை உருட்டும்

குன்ற நாடன் கேண்மை என்றும்

- (குறுந்.38 : 1-3)

என்ற பாடலடிகளில் மயிலின் முட்டையைக் குரங்கின் குட்டி வெயிலில் உருட்டும் என்பது, தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிந்தமையால் வருந்தும் தலைவியின் துன்பத்திற்கு உள்ளுறையாக அமைந்துள்ளது.

வாரன் மென்றினைப் புலவுக்குரல் மாந்திச்

சாரல் வரைய கிளையுடன் குழீஇ

வளிஎறி உயிரின் கிளிவிளி பயிற்றும்

நளிஇருஞ் சிலம்பின் நன்மலை நாடன்

- (நற்.304)

என்னும் மாறோக்கத்து நப்பசலையாலின் பாடலில், 'கிளிகள் கூட்டத்துடன் பறந்து வந்து திணைக்கதிர்களைத் தின்று ஒன்றை ஒன்று மகிழும் நாட்டையுடையவன் என்பது, அக்கிளிகளைப் போலவே, தலைவனும் சான்றோர் பலருடன் கூடி வந்து, தலைவியை மணம்புரிந்துகொண்டு அவளிடம் இன்பம் துய்த்த மகிழ்வான் என்னும் உள்ளுறை அமைந்து காணப்படுகிறது.

சங்கப் பாடல்களில் தலைவியின் கூற்றுக்களில் அதிகமான உள்ளுறைகள் காணப்படுகின்றன. அதனையடுத்துத் தோழியின் கூற்றுக்களில் உள்ளுறை உவமம் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. சங்கப்

புலவர்கள் தலைவியும், தோழியும் தங்களது மன உணர்வுகளைப் பிறர் அறியாதவாறும், அதே நேரத்தில் தலைவனுக்குத் தெரியப்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காகவும் உள்ளுறையைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

சங்கப் புலவர்கள் கையாண்டுள்ள இவ்வுள்ளுறையின் பயன் பாட்டுச் சூழல் குறித்துக் கார்மேகக் கோனார், 'தலைவி, தோழி இவர்கள் தலைவன் வரைவு நீட்டித்தவிடத்தும், பரத்தை வயத்தனான போதும் முனிந்து பேச சேர்ந்துழி, தலைவனது உள்ளத்தைச் சிறிதும் வருத்தாமலும், காதற் கருத்துக்களைப் பிறர் எளிதில் அறியாமல் இருத்தற்கும், இவ்வுள்ளுறை உவமம் நன்கு பயன்படுகிறது' (கார்மேகக் கோனார், 1955 : 69) என்று கூறியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மேலும், 'உள்ளுறை உவமையானது, களவைப் பொறுத்தவரை சிக்கலாக உள்ள செய்தி வரைவாகும். கற்பைப் பொறுத்தவரை சிக்கலாக உள்ள செய்தி பரத்தையிற் பிரிவாகும். எனவே இவ்விரு சூழலிலுமே உள்ளுறை உவமம் பெரும்பாலும் பயன் படுத்தப்படும். குறிஞ்சி, மருதத் திணைகளில் உள்ளுறை உவமம் அதிகம் பயன்படுத்தப் படுவதும், முல்லை, பாலைத் திணைகளில் பயன்படுத்தப்படாமையும் குறிக்கத்தக்கச் செய்தியாகும்' (நா. செயராமன், 1979 : 59) என்று ஆய்வாளர் குறிப்பிடுவதனால் உள்ளுறையின் பயன்பாட்டுச் சூழலை அறிய முடிகிறது.

இத்தகைய சிறப்புமிக்க உள்ளுறைகள், தமிழ் இலக்கியத்துக்கே உரியதாகவும், அதிலும் குறிப்பாக அகப்பாடல்களுக்கே உரியதாகவும் அமைந்து, ஓர் இலக்கிய உத்தியாக மட்டுமல்லாமல், புலவர்களின் ஆளுமையை வெளிப்படுத்தும் களமாகவும் அமைந்து காணப் படுகின்றன. இவ்வகையில் 'உள்ளுறை' நாகரிக மொழியாகவும் பண்பாட்டு மொழியாகவும் மொழி ஆளுமையை பறைசாற்றியுள்ளது எனலாம்.

5. இறைச்சி

உள்ளுறையும், இறைச்சியும் தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே போற்றப்பட்டவை ஆகும். சங்க இலக்கியத்திற்கே உரியனவாகப் போற்றப்படும் இவ்வுத்திகள் அகப்பொருள் பாடல்களிலேயே இடம் பெறுகின்றன. எனவே இறைச்சி என்பது உள்ளுறைப் பொருளும், அகத்திணைக்கே உரியதுமாகத் திகழ்கிறது. இது உள்ளுறைப் போன்று கருத்தைக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்தும் நெறியேயாகும்.

இறைச்சி என்பது முதலில் கருப்பொருளையும், பின்னர் அதன் கருத்துப் பொருளையும், அதன்பின்னர் அக்கருத்துப் பொருளாய்ப் பெறப்படும் குறிப்புப் பொருளையும் குறிக்கும் என்பர் உரையாசிரியர் தொல்காப்பியர்.

‘இறைச்சி தானே உரிப் புறத்ததுவே’ - (தொல்.பொருள்.பொருளி.33)

என இறைச்சிக்கு இலக்கணம் வகுத்துள்ளார். இறைச்சியின் பயன் குறித்தும், பண்பு குறித்தும், ‘அகத்திணை மாந்தர் பேசும் பேச்சில் திணை உணர்வதற்குத் துணையாக விலங்கு, பறவை முதலிய கருப்பொருள்களின் பண்பையும், செயலையும் புனைந்து பேசுதலே இறைச்சி ஆகும். இறைச்சி என்னும் சொல்லின் பொருள் அகத்திணை மாந்தர் பேசும் சொற்களுள் திணை விளக்குவதற்குரிய பொருள் தங்கியிருத்தல் என்பதாகும். இறை-தங்குதல், சி-தொழிற்பெயர் விகுதி. இதனைப் பொருள் என்றும் வழங்குவர்’ (252) என்று இரா.ச. பாலசுந்தரம் விளக்குகின்றார்.

மேலும் இறைச்சியின் இயல்பு குறித்து மு.வ.அவர்கள், ‘பாட்டின் நேரான கருத்தைவிடக் குறிப்புமுறையில் புலப்படும் உணர்ச்சியே சிறப்புடையதாகும். அந்த உணர்ச்சி ஒரு குறிப்புடையதாய் வருமாயின் அக்குறிப்புப்பொருள் உணர்த்தும் ஆற்றலும் பாட்டுக்கு இருப்பதை அறிய முடிகின்ற. அத்தகைய குறிப்புப் பொருளை மறைத்துப் புலப்படுத்துதலையே இறைச்சி’ (1965 : 235) என்று கூறுவது

குறிப்பிடத்தக்கது. இறைச்சியில் பிறக்கும் பொருள் குறித்துத் தொல்காப்பியர்,

இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளுமா ருளவே

திறத்தியல் மருங்கின் தெரியு மோர்க்கோ

- (தொல். பொருள். பொருளி.34)

என்ற நூற்பா மூலம் உணர்த்துகிறார். இதற்கு இளம்பூரணர், 'இஃது இறைச்சிப் பொருள்வயிற் பிறக்கும் பிறிதுமார் பொருள் உணர்த்துதல் நுதலிற்று. இறைச்சிப் பொருள்வயிற் தோன்றும் பொருளும் உள. பொருட்டிறத்தியலும் பக்கத்து ஆராய்வார்க் சென்றவாறு' என விளக்கம் அளித்துள்ளதை காண முடிகிறது.

கருப்பொருள்களின் வாயிலாக இறைச்சி வெளிப்பட்டு மாந்தரின் மன உணர்வினைத் தெரிவிக்கின்றது என்று இரா.ச.பாலசுந்தரம் அவர்கள், 'இவ்விறைச்சியானது அமைந்து தோன்றுதற்கு அடிப்படைப் பொருள் பெரும்பான்மையும், மா, மரம், புள், நீர், நிலம், பூ முதலியவாகிய ஐவகை நிலத்திலும் தோன்றும் கருப்பொருள்களாகும். இறைச்சியை அமைத்துப் பேசுங்கால் இத்தகைய அஃறிணைப் பொருள்களுக்கு உயர்திணையாகிய மக்களின் பண்பும் செயலுமாகிய ஒழுகலாறுகளைச் சார்த்திப் பேசுதல் இலக்கண மரபாகும்' (503) என்று குறிப்பிடுகிறார்.

சங்கப் புலவர்கள் தம் பாடல்களில் இறைச்சிப் பொருளைப் பயன்படுத்தி மாந்தரின் மன உணர்வினை நுட்பமாக பதிவு செய்துள்ளதைக் காண முடிகிறது. அறத்தொடு நின்றலின்பின் தலைமகன் நெடுந்தாரம் பொருள்வயிற்பிரிந்து போனபின்பு, ஆற்றாளாகிய தலைமகளைத் தோழி, அவர் குறித்த கார்காலம் வந்துற்றதாதலின், இன்னேவந்து நினைவரைந்து கொள்வர், அதுகாறும் வருந்தாதொழிக எனத் தேற்றுவதை,

குருடை நனந்தலைச் சுனைநீர் மல்கப்
 பெருவரை அடுக்கத் தருவி யார்ப்பக்
 கல்லலைத் திழிதருந் கடுவரற் கான்யாற்றுக்
 கழைமாய் நீத்தங் காடலை யார்ப்பத்
 தழங்குரல லேறொகு முழங்கி வனம்
 இன்னே பெய்ய மின்னுமால் தோழி
 வெண்ணெ லருந்திய வரிநுதல் யானை
 தண்ணறுஞ் சிலம்பில் துஞ்சுஞ்
 சிறியிலைச் சந்தின் வாடுபெருங் காடே

- (நற்.135)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. இப்பாடலில், வாடுகின்ற பெருங் காட்டிலே அக்காடு தழைப்ப மழைப்பெய்யத் தொடங்குமென்றது வருந்திய நின்மாட்டு அருள்செய்ய வேண்டி தலைவர் இன்னே வருவரென்ற இறைச்சிப் பொருளும், நெல்லருந்திய யானை கவலைகெடத் துயிலுமென்றது காதலனொடு இன்பம் நுகர்ந்த நீ கவற்சியின்றிச் சேக்கையிலே துயிலப் பெறுவாய் என்று இறைச்சிப் பொருளும் இடம் பெற்றுள்ளதைக் காண முடிகிறது.

கூறப்படும் சொல்லில் நேரடியாகப் புலப்படுத்தாமல், அவற்றிற்கு அப்பால் நின்று மறைவாகப் பொருள் சுட்டும் நெறியே இறைச்சியாகும் என்பதை, 'இறைச்சிக் காட்சியில் வரும் இயற்கைச் சொல்லாலும், தொடராலும் தரும் பொருளும் காட்சியம் வெளிப்படைப் பொருள்தரும் பாடலுக்கு நயமாகவும் விளங்குகின்றன. அவ்வளவில் நின்றுவிடாமல் மணி அடித்து ஓய்ந்த பின்னும் நுட்பமான அதிர்வலைகளை எழுப்புவது போலச் சொற் புறத்ததுவான ஒரு நயம் கொண்டுள்ளது' (1980 : 121) என்று ம.ரா.போ.குருசாமி கூறியுள்ளார். இக்கூற்றிற்குச் சான்றாக,

மாசில் மரத்த பலியுண் காக்கை
 வளிபொரு நெடுஞ்சினை களியொடு தூங்கி
 வெல்போர்ச் சோழர் கழாஅர்க் கொள்ளும்

நால்வகை மிகுபலிக் கொடையோடு உகுக்கும்

அடங்காச் சொன்றி அம்பல் யாணர்

விடக்குடைப் பெருஞ்சோறு உள்ளுவன இருப்ப - (நற்.281)

என்ற பாடலடிகள் அமைகின்றன. அதாவது பலி தின்னும் காக்கை மழையால் நனைந்து உடல் வருந்திய சமயத்தும், புலாலுணவை விரும்பி இருக்கும் என்றது, அவர் அருள் காட்டியமையால் மகிழ்ச்சி கொண்ட நான் இப்பொழுது பனி, குளிர் இவற்றால் வருத்தம் அடையினும், அவர் வருவாரோ என்னும் ஆயைால் உயிருடன் இருக்கிறேன் என்று தலைவனைப் பிரிந்து வருந்தும் தலைவி கூறுவதாக இப்பாடலின் இறைச்சிப் பொருள் அமைந்துள்ளது.

‘பூந்தாது படியும்பொழுது குயில் பொன்னிறம் பெறினும் அதுவே அதன் நிறமன்று. அது பறக்கும்போது உதிர்ந்துவிட மீண்டும் கருங்குயிலாதலே இயல்பு. அதுபோல் நினது சொற்கள் கேட்கும் பொழுது யான் சிறிது ஆற்றுவேன் போலக் காணப்படுகின்றேன். பின்னர் உன், உரை மறந்துவிட மீண்டும் துன்பமே வெளிப்படுகிறது’ என்று தலைவனைப் பிரிந்து வருந்திய தலைவிக்குத் தோழி கூறும் ஆறுதல் மொழிகேட்டுத் தலைவி கூறுவதாக அமைந்த உள்ளுறையை,

மின்னின் றூவி இருங்குயில் பொன்னின்

உரைதிகழ கட்டளை கடுப்ப மாச்சினை

நறுந்தாது கொழுதும் பொழுதும் - (குறுந். 192)

என்ற பாடல்மூலம் உணர முடிகிறது.

இவ்வாறு சங்கப் புலவர்கள், தம் பாடல்களில் இறைச்சிப் பொருளைக் கையாண்டு, அதன்மூலம் மாந்தரின் உள்ளக் குறிப்பினைக் கருப்பொருள்களின் வாயிலாகத் தெரிவித்து, மொழி ஆளுமை மிக்கவர்களாக விளங்குவதை இவ்விறைச்சியும் தமிழிலக்கியத்திற்கே உரியதாகவும் குறிப்பாக அகப்பாடலுக்கே உரியதாகவும் அமைகிறது.

6. தொன்மம்

ஓர் இலக்கியத்தின் வெற்றி அவ்விலக்கியத்தைப் படிப்போரின் மனநிறைவைப் பொருத்தது ஆகும். இந்நிறைவு ஏற்படப் படைப்பாளன் தன் பாடுபொருளை மனிதகுல முன் அறிமுகச் செய்திகளோடு இணைத்துக் காட்ட விரும்புகிறான். அதன்பொருட்டு அவனுக்கு அம்மக்களிடையே வழங்கிவரும் தொன்மக் கதைகள் உதவுகின்றன. இக்கதைகளோடு தன் இலக்கிய உருவாக்கத்தைச் சேர்த்துப் பாடுபொருளை எளிதில் விளங்கிக்கொள்ளச் செய்கிறான். இத்தகு இலக்கிய உத்தியைத் 'தொன்மம்'(Myth) என்று குறிக்கின்றனர்.

ஒரு சமூகத்தில் வாழும் மக்கள் தனித்தனி அடையாளங்களோடு நிலம், பொழுது, காலம் என வேறுபட்டு வாழ்ந்திருப்பினும் அவர்களின் மன உணர்வுகள் ஒன்றாகவே அமைந்து காணப்படுகின்றன. இம்மன உணர்வுகள் நம்முடைய மனதில் ஆழமாகப் பதியத் துணைபுரிவது தொன்ம, புராணக் கதைகள் ஆகும். இத் தொன்ம, புராணக் கதைகள் வாழ்க்கைக்குப் படிப்பினை அளிப்பதாகவும் அமைகின்றன.

தொன்மத்தின் வரைவிலக்கணமாகத் தொல்காப்பியர் கூறுவதை,

தொன்மை தானே சொல்லுங் காலை

உரையொடு புணர்ந்த பழமை மேற்றே

- (தொல். பொருள். செய்யு. 239)

என்ற நூற்பா மூலம் உணர முடிகிறது. இந்நூற்பாவிலுள்ள 'தொன்மை' என்ற சொல்லே 'தொன்மம்' என்று கூறப்படுகிறது.

'தெய்வங்களோடு தொடர்புடையனவே தொன்மங்கள் (புராணக் கதைகள்) எனலாம்' (1994 : 12) என்று பெ.மாதையன் தனது நூலில் தொன்மத்தின் தன்மை குறித்துக் குறிப்பிடுகின்றார்.

மேலும் தொன்மத்தில் இடம்பெறும் பாடுபொருள் குறித்து அவர், 'சங்க காலம் பலவிதமான வழிபாட்டு முறைகள் நிறைந்திருந்த

காலம். குறிஞ்சி முதலான நிலப் பாகுபாட்டிற்கும், அந்நில மக்களின் சமூக வாழ்விற்கும் ஏற்ற வகையில் அவரவர் வாழ்வியல் நிலைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட வழிபாட்டு முறைகளும், கடவுள்களும் இருந்துள்ளன. பழமையான மந்திர விதிகளும் சடங்கு நெறிகளும் ஒருபுறத்தே நிலவிய அதே வேளையில் மறுபுறத்தே வைதீக நெறிகளும் யாகங்களும் ஆரியக் கடவுட்கூறுகளும் வளம்பெறத் துவங்கின. குறிப்பிட்ட சமூக மாற்றச் சூழலில் மருதநில வாழ்வை ஆதாரமாய்க் கொண்ட அரசுகள் உருவான நிலையில் இவ்விருவகை நெறிகளும் இணைந்த தமிழ்க்கடவுள்கள் வைதீக நெறிக்கு ஆட்படுத்தப்பட்டு மாற்றங்களைப் பெறுகின்றன. இவ்வாறு திணை நிலத் தெய்வங்கள் ஆரிய மயமாகிப் போகும் நிலையில் ஆரியக் கடவுள்களோடு தொடர்புடைய பல கதைகள் தமிழ்க் கடவுளர்களோடு இணைத்துப் பேசப்படுகின்றன. இப்புராணக் கதைக் கூறுகள் அன்றைய சமூக மாற்றங்களுக்கு ஏற்ற வகையில் முக்கியத்துவம் பெற்றுச் செல்வாக்கடைகின்றன. இவ்வாறு இடம்பெற்ற புராணக் கதைகளே தொன்மங்கள் எனப்படும்' என்று விளக்கமளிக்கிறார் (மேலது, 61). தொன்மம் பற்றி மேலைநாட்டு அறிஞர்களும் விளக்கிச் சென்றுள்ளனர். சான்றாக :

- * 'தத்துவமேதை அரிஸ்டாட்டில் தொன்மங்கள் இலக்கியங்களின் ஆன்மா என்றும்,
- * இ.பி. டெய்லர் என்ற அறிஞர் புராணக் கதைகள் தங்களை உருவாக்கிய மக்களைப் பற்றியும், பயன்படுவோரைப் பற்றியும் கூறுகின்றது என்றும்,
- * லெவிஸ்ராஸ் அவர்கள் புராணக் கதைகளின் அமைப்பு மனித மனத்தின் ஆழத்திலிருந்து வந்தது என்றும்,
- * விளாடிமர் பராப் என்ற அறிஞர் தெய்வத் தன்மை வாய்ந்தோரையும், தெய்வங்களையும் பற்றிய கதைகள்

புராணங்கள் ஆகும். அவர்களையும் அவர்களைப் பற்றிய இக்கதைகளையும் உண்மையென்று மக்கள் நம்புகின்றனர் என்றும் குறிப்பிடுகிறார் (2011 : 1178).

இவற்றின் மூலம் பழமை பொருந்திய மற்றும் மக்களின் வாழ்க்கைக்குத் துணைபுரியும் ஊன்றுகோலாகத் தொன்மங்களும், புராணங்களும் இருப்பதைக் காண முடிகிறது. தொன்மக் கதைகளின் மூல ஆதாரமாக விளங்கும் கடவுளர்களாக முருகன், மாயோன், வேந்தன், வருணன், சிவன், உமை, கொற்றவை, கங்கை போன்றோர் பற்றி உணர்த்தும் பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் மிகுதியாக அமைந்துள்ளன.

தமிழகத்தில் நிலத்திற்கேற்றாற்போல் கடவுளர் வணக்கம் இருந்ததென்பதைத் தொன்னூலாகிய தொல்காப்பியம்,

மாயோன் மே காடுறை உலகமும்

சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்

வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்

வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும் - (தொல்.பொருள்.அகத்.5)

எனக் கூறுகிறது. சைவர்களின் முழுமுதற் கடவுளாகக் கருதப்பெறும் 'சிவம்' என்ற பெயர் சங்க இலக்கியத்தில் எங்கும் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆனால் பிற பெயர்களால் சிவபெருமான் குறிக்கப்பட்டுள்ளதை,

'தாழ்சடை பொலிந்த அருந்தவத்தோன்' - (புறம்.1)

'கறைமிடற்று அண்ணல்' - (புறம்.55:4)

'நீலமணிமிடற்று ஒருவன்' - (புறம்.91 : 6)

'ஆதிரையான்' - (கலி.150 : 20)

'எரிதிகழ் கணிச்சியோன்' - (கலி.103 : 25)

‘மூவெயில் முருக்கிய முரண்மிகு செல்வனும்’ - (திருமுருகு.154)

‘ஆதிரை முதல்வன்’ - (பரி.8 : 6)

என்று வரும் பாடலடி மூலம் அறியமுடிகிறது.

எட்டுத்தொகை நூலிற்குக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடிய பெருந்தேவனாருடைய பாடலில் சிவனுடைய உருவத் திருமேனியின் இயல்புகள் கூறப்பட்டுள்ளன. பத்துப்பாட்டில் முதலாவதாகத் திகழும் திருமுருகாற்றுப்படையில், இமையாத முக்கன்களை உடையவனும், முப்புரங்களை எரித்தவனும், மாறுபாடு மிக்கவனும் ஆகிய தன்மைகளை உடையவன் என்று சிவபெருமான் குறிப்பிடப்படுவதை,

புள்ளணி நீளகொடிச் செல்வனும் வெள் ஏறு

வலம் வயின் உயரிய பலர்புகழ் தணிதோள்

உமையமர்ந்து விளங்கும் இமையா முக்கண் - (திருமுருகு.153-155)

என்ற அடிகள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

தொல்காப்பியம் ‘மாயோன் மேய காடுறை யுலகம்’ என மாயோனை முல்லைநிலத் தெய்வமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் மாயோன் வழிபாட்டு நெறி பரவலாகக் காணப்படுவதுடன், ‘மாயோன்’ என்ற சொல்லாட்சியும் காணப்படுகிறது. திருமாலுக்கு மலையை உவமையாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதை,

‘மாயோன் அன்ன மால்வரைக் காவாஅன்’ - (நற்.32:1)

என்ற நற்றிணைப் பாடலடியின் மூலம் அறிய முடிகிறது. அசுரர்களால் மறைக்கப்பட்ட ஞாயிற்றைத் திருமால் மீட்டுக் கொணர்ந்தான் எனும் தொன்மச் செய்தி, புறநானூற்றில் இடம்பெற்றுள்ளதை,

அணங்குடை யவுணர் கணங்கொண் டொளித்தெனச்
 சேண்விளங்கு சிறப்பின் ஞாயிறு காணா
 திருள்கண் டெடுத்த பருதி ஞாலத்
 திடும்பைகொள் பருவர நீரக் கருந்திறல்
 அஞ்சன வருவன் றந்து நிறுத்தாங்கு - (புறம்.174)

என்ற பாடலடிகள் மூலம் உணர முடிகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் முருகனாவன் முருகு, வேள், முருகன், செவ்வேள் என்ற பெயர்களால் குறிப்பிடப்படுகின்றான். முருகன் வீரமிக்கவனாகவும், அச்சுறுத்துபவனாகவும் காணப்படுவதை,

முருகுறுழ் முன்பொடு கடுஞ்சினம் செருக்கிப்
 பொருத யானை வெண்கோடுக் குப்ப - (திருமுருகு.)

என்ற பாடலடிகளும், வேட்டுவர் குலத்து வள்ளியை மணந்த செய்தியை,

'முருகு புணர்ந்து இயன்ற வள்ளி போல்' - (நற்.83)

என்ற பாடலடியும் உணர்த்துகிறது. மேலும் முருகன் அசுரர்களுடன், செம்மையான யானைப்படைகளையும் கொண்டு அவர்களைக் கலத்திலே செம்மைநிறக் குருதி முழுவதும் படியுமாறு வீழ்த்தினான். அப்பொழுது யானையின் தந்தங்களிலும் குருதி படிந்து காணப்பட்டது என்ற தொன்மச் செய்தியை,

செங்களம் படக்கென்று, அவுணர்த் தேய்த்த
 செங்கோல் அம்பின் செங்கோட்டு யானை
 கழல்தொடிச் சேஎய் குன்றம்
 குருதிப் பூவின் குலைக்காந் தட்டே - (குறுந். 1)

என்ற பாடல் மூலம் அறிய முடிகிறது.

‘ஓர் இனம் காலங்காலமாக இந்நிலவுலகில் வாழ்ந்ததினால் உருவாகிய பண்பாட்டின் விளைவாய் தொன்மங்கள் தோன்றின. எனவே பழங்கதைகளாம் தொன்மங்கள் கூட்டுக் கற்பனையானாலும், கூட்டு அனுபவத்தாலும் கிளர்ந்து எழுந்தவை. இவை ஒரு நாளில் உருவாகியவை அல்ல. காலத்தின் கோலத்தினால் இக்கதைகள் கருவாகி வளர்கின்றன எனவும், சமுதாயத்தின் பழக்க வழக்கங்களுக்கு ஏற்றவகையில் தொன்மங்கள் உருவாகியுள்ளன. சமுதாயத்தின் தாக்கம் தொன்மங்களில் எதிரொலிப்பதைக் காண்கிறோம்’ (35) என்று கதிர்மகாதேவன் குறிப்பிடுவதைத் தொன்மங்களின் சமுதாயப் பண்பாட்டுத் தொடர்பை வெளிப்படுத்துவதாய் அமைகின்றது.

அறிவியல் வளர்ச்சியில்லாத காலத்தில் மனித வாழ்வில் அனுபவித்த முரண்பாடுகள், விந்தைகள், சிக்கல்கள் ஆகியவற்றிற்குத் தீர்வுகாணப் பயன்படுத்திய கருவி புராணக் கதைகள் ஆகும். இக்கதைகள் மனித மனத்தின் அடித்தளத்திலுள்ள எண்ணங்களை மையமாகக் கொண்டவை. அத்தகைய காரணத்தினால்தான் அன்று முதல் இன்றுவரை புராணக்கதைகள் வாழ்ந்து வருகின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இவ்வாறு சங்கப் புலவர்கள், தமது இலக்கியங்களில் தெய்வங்களோடு தொடர்புடைய பல தொன்மக் கதைகளை, தலைவன், தலைவி ஆகியோரின் களவு மற்றும் கற்பு நெறியை விளக்குவற்கும், சிறந்த உவமைகளாகவும், கற்பனை நயத்துடனும் அமைத்துள்ளமை அவர்களின் மொழி ஆளுமையை வெளிப்படுத்துகிறது.

7. மொழிநடை

இக்கால இலக்கிய ஆய்வில் மிகுந்த செல்வாக்கு செலுத்தி வரும் மொழிநடைகளுக்கும் சங்கப் புலவர்கள் முன்னோடிகளாகத் திகழ்ந்து ஆளுமை மிக்கவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் விழுமிய யாப்பமைதியும் நடைச் செறிவும் கொண்டு திகழ்கின்றன. இப்பாடல்கள் பொருட்செறிவும், தனிச்சிறப்பும்

கொண்டு, மொழி ஆளுமையை வெளிப்படுத்துகின்றன. ஓர் இலக்கியப் படைப்பின் சிறப்பிற்கு அதனுள் பயன்படுத்தப்படும் சொற்கள் இன்றியமையாத காரணங்களாக அமைகின்றன. ஒரு புலவரின்நடை அவருடைய உள்ளத்தின் இயல்பை ஒட்டி அமைவதாகும். சொற்களின் தேர்வு, அவற்றைப் பயன்படுத்தும் முறை, புதுச் சொற்களை ஆக்கும் திறன் என்பன நடையியலின் சிறப்பிற்குப் பயன்படுத்தும் உத்திகளாகும். அவ்வகையில் சங்கப் புலவர்களின் மொழிநடைகளில்,

- ★ எளிய நடை
- ★ கடின நடை
- ★ வினா நடை
- ★ அடுக்குமொழி நடை
- ★ விளிநடை
- ★ தொடர்நடை
- ★ தனிவாக்கிய நடை
- ★ முரண்நடை
- ★ பேச்சு வழக்கு நடை
- ★ உரையாடல் நடை
- ★ நனவோடை நடை
- ★ எதுகை மோனை நடை
- ★ எதிர்மறைப் பயன்பாட்டு நடை

ஆகிய நடைச்சிறப்புகளைக் காணமுடிகிறது.

★ எளிய நடை

சங்கப் புலவர்கள் பெரும்பாலும் எளிமையான சொற்களைப் பயன்படுத்தி தங்கள் பாடல்களை அணி செய்துள்ளனர். கூறவரும் கருத்தை எளிமையாகவும், மற்றவர்களின் உள்ளத்தில் பதியும் வண்ணமும் கூற வேண்டும் என்பதற்காக எளிமையான மொழி நடையைப் பயன்படுத்தி, கருத்துக்களை விளக்கமாகவும், எளிமையாகவும் கையாண்டுள்ளனர்.

எளிமையான நடைக்கு எடுத்துக்காட்டாகப் பாரி மகளிரின் புறப்பாடலைக் குறிப்பிடலாம்.

அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் ணிலவின்
எந்தையு முடையேமெங் குன்றும் பிறர்கொளார்
இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண் ணிலவின்
வென்றெறி முரசின் வேந்தரெம்
குன்றும் கொண்டார்யாம் எந்தையும் இலமே' - (குறுந். 112)

★ கடின நடை

ஒரு கருத்தைச் சொல்லும்பொழுது அதை எளிமைப்படுத்திச் சொல்லாமல் கடினச் சொற்களைப் பயன்படுத்திக் கூறுவது கடின நடையாகும். ஒளவையாரின் பின்வரும் புறப்பாடலைக் கடின நடைக்கு எடுத்துக்காட்டாக கூறலாம்.

திண்பிணி முரசு மிழுமென முழங்கச்
சென்றமர் கடத்தல் யாவது வந்தோர்
தார்தாங் குதலு மாற்றார் வெடிபட்
டோடன் மரீஇய பீடின் மன்னர்
நோய்ப்பால் விளிந்த யாக்கை தழீஇக்
காதன் மறந்தவர் தீதுமருங் கறுமார்
அறம்புரி கொள்கை நான்மறை முதல்வர்
திறம்புரி பசும்புற் பரப்பினர் கிடப்பி
மறங்கந் தாக நல்லமர் வீழ்ந்த
நீள்கழன் மறவர் செல்வழிச் செல்கென
வாள்போழ்ந் தடக்கலு முய்ந்தனர் மாதோ
வரிஞிமி றார்க்கும் வாய்புகு கடாஅத்
தண்ணல் யானை யடுகளத் தொழிய
அருஞ்சமந் ததைய நூறிநீ
பெருந்தகை விழுப்புண் பட்ட மாறே - (புறம். 93)

இதில் விழுப்புண்பட்ட மன்னனைக் கூறுவதற்குப் வீரரின் பெருமைகளைக் கூறிப் பிறகு சொல்ல வேண்டிய கருத்தை விளக்கிச் சொல்வதால் இப்பாடல் கடின நடையில் அமைந்துள்ளது.

★ வினா நடை

கேள்வி கேட்பது போன்ற நடையைப் பயன்படுத்திப் பாடல்களைப் படைப்பது 'வினா நடை' உத்தியாகும். வினாக்களை அடுத்தடுத்துத் தொகுத்துப் பாடல்கள் அமைக்கும் பாங்கினை சங்கப் புலவர்களின் பாடல்கள் சிலவற்றில் காண முடிகிறது. ஒளவையாரின்,

மூட்டு வேன்கொல் தாக்கு வேன்கொல்

ஓரேன் யானும்ஓர் பெற்றி மேலிட்டு

ஆஅஓல் எனக் கூவு வேன்கொல் - (குறுந்.28 : 1-3)

என்ற இப்பாடலில் மூன்று வினாக்கள் அமைந்துள்ளன. ஊரெல்லாம் உறங்கும் வேளையில் தலைவி காமநோயால் கண்ணுறங்காது வருந்துவதை இப்பாடல் அழகுற வினாநடை உத்தியின் மூலம் எடுத்துரைக்கின்றது.

★ அடுக்குமொழி நடை

ஒரு பாடலில் ஓரடியில் பயின்று வந்த ஒரு சொல் அதே அடியில் அடுத்து வந்து அழகு சேர்ப்பது அழகுமொழி நடையாகும். அடுக்குமொழி நடைக்குச் சான்றாக,

வாயிலோயே வாயிலோயே

வள்ளியோர் செவிமுதல் வயங்குமொழி வித்தித்தாம் - (புறம்.206)

நோமென் நெஞ்சே, நோமென் நெஞ்சே

புன்புலத்து அமன்ற சிறியிலை நெஞ்சே - (குறுந்.202)

நாட்டின் நாட்டின் ஊரின் ஊரின்

குடிமுறை குடிமுறை தேரின் - (குறுந்.130)

போன்ற பாடல் அடிகளைக் குறிப்பிடலாம்.

★ விளிநடை

விளித்து உரைப்பது போன்று அமைவது விளிநடையாகும். சங்கப் புலவர்கள் விளிநடையில் பல பாடல்கள் படைத்து அளித்துள்ளனர். விளிநடைக்குச் சான்றாக,

அகவன் மகளே அகவன் மகளே
மனவுக் கோப்பன்ன நல்லெடுங் கூந்தல்
அகவன் மகளே பாடுக பாட்டே - (குறுந்.23)

வாயிலோயே வாயிலோயே - (புறம்.206)

பல்சான் நீரே பல்சான் நீரே - (புறம்.246)

ஆன்றோர் கணவ சான்றோர் புரவல - (பதிற்.55)

என்னும் பாடல்களைக் குறிப்பிடலாம்.

★ தொடர் நடை

ஒரு பாடலில் ஓர் அடியில் வந்த ஒரு சொல் மீண்டும் மீண்டும் வந்து கருத்தை வெளிப்படுத்துவது தொடர்நடையாகும். சங்கச் சான்றோர்கள் பலர் தொடர்நடையில் பாடல்களை யாத்துள்ளனர்.

உள்ளினென் அல்லெனோ யானே உள்ளி
நினைந்தெ தனன் அல்லெனோ பெரிதே நினைந்து
மருண்டனென் அல்லெனோ உலகத்துப் பண்பே - (குறுந்.99)

அழல் தொடங்கினளே ஆயிழை அதனெதிர்
குழல் தொடங்கினரே கோவலர் - (நற்.371)

ஒருநாட் செல்லலம் இருநாட் செல்லலம்
பலநாள் பயின்று பலரொடு செல்லினும்
தலைநாட் போன்ற விருப்பினன் மாதோ - (புறம்.101)

என்னும் பாடல்கள் தொடர்நடையில் அமைந்து அழகு சேர்ப்பனவாக உள்ளன. அல்லெனோ, தொடங்கினளே, நாள் போன்ற சொற்கள் மீண்டும் மீண்டும் வந்து தொடர் நடையாகக் காணப்படுகிறது.

★ தனிவாக்கிய நடை

பாடல்கள் தனி வாக்கியங்களைக் கொண்டு அமையுமெனின் அது தனிவாக்கிய நடையாகும்.

கன்றும் உண்ணாது கலத்தினும் படாது

நல்லான் தீம்பால் நிலத்துக் காஅங்

எனக்கும் ஆகாது என்னைக்கும் உதவாது - (குறுந்.27)

என்னும் பாடலில் கன்றும் உண்ணாது, கலத்தினும் படாது, எனக்கும் ஆகாது, என்னைக்கும் உதவாது என்ற நான்கு தனி வாக்கியங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. தனி வாக்கிய நடையில் இடம்பெறும் பாடல்கள் பொதுவாக எளிய நடையில் அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

★ முரண் நடை

புலவர்கள் ஒரு பாடலில் ஒரே அடியில் அல்லது அடுத்தடுத்த அடிகளில் மாறுபட்ட பொருளைத் தரக்கூடிய சொற்களைக் கையாண்டு பாடல்களை படைத்துள்ளனர். பாடலின் ஓசை நயத்தினைச் சிறப்பிக்க இம்முரண்நடை பயன்படுகிறது. முரண் நடைக்குச் சான்றாக,

பெருமலை விடரகத்து அருமிகைச் கொண்ட

சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி குறியாது - (புறம்.91)

நல்உரை இகந்து புல்வரைத் தாஅய் - (குறுந்.29)

உண்டாயின் பதங்கொடுத்து

இல்லாயின் உடன்உண்ணும் - (புறம்.95)

சிறுசோற் றானும் நனிபல கலத்தன் மன்னே

பெருஞ்சோற் றானும் நனிபல கலத்தன் மன்னே - (புறம்.235)

இன்பமும் துன்பமும் முடைத்தே

- (நற்.304)

என்பன போன்ற பாடல்களை அறிய முடிகிறது.

★ பேச்சுவழக்கு நடை

எளிமை என்ற பெயரில் எளிதாகப் பொருள் விளங்கும் வகையில் எளிமையான சொற்களைப் பயன்படுத்திப் புலவர்கள் பாடல்களைப் படைத்தளித்துள்ளனர். அவர்கள் பேச்சு வழக்கில் உள்ள எளிய வாக்கியங்கள், உரையாடல்கள் போன்றவற்றை அவ்வாறே பாடல்களில் எடுத்தாண்டுள்ளதை,

மறந்தோர் மன்ற மறவாம் நாமே

- (குறுந்.200)

மன்னுக பெரும நீயே

- (புறம்.91)

காலே பரிதப் பினவே கண்ணே

நோக்கி நோக்கி வாள்இழந் தனவே

- (குறுந்.44)

என்பன போன்ற பாடல் அடிகளின் மூலம் உணர முடிகிறது. இப்பாடலில், 'நீ என்னை மறந்தாலும் நான் உன்னை மறக்க மாட்டேன்' என்றும் 'நீ நீடுழி வாழ்வாயாக' என்றும், நடந்து நடந்து கால்கள் தோய்ந்து போயின. பார்த்துப் பார்த்து கண்கள் பூத்துப் போயின என்றும் பேச்சுவழக்கு முறை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதைக் காண முடிகிறது.

★ உரையாடல் நடை

இருவர் பேசிக்கொள்வதை போல் அமைவது உரையாடல் நடை உத்தியாகும். சங்கப் புலவர்கள் இவ்வுரையாடல் நடை உத்தியைப் பயன்படுத்தி பாடல்கள் அளித்துள்ளனர்.

யாண்டுள னோவென வினவுதி யென்மகன்

யாண்டுள னாயினு மறியே னோரும்

புலிசேர்ந்து போகிய கல்லளை போல

ஈன்ற வயிறோ விதுவே

தோன்றுவன் மாதோ போர்க்களத் தானே - (புறம்.86)

எனும் பாடலில் உன்னுடைய மகன் எங்கோ? என்று வினவுவது போலவும், அதற்கு விடையாகப் போர்க்களத்தில் உள்ளான் என்று தாய் விடையளிப்பது போலவும் உரையாடல் நடை அமைந்துள்ளது.

★ நனைவோடை நடை

இறந்த காலத்து நிகழ்வுகளை, நிகழ்காலத்தில் நினைவுபடுத்திப் பார்ப்பது நனைவோடை உத்தியாகும். சங்கப் புலவர்களின் பாடல்களில் நனைவோடை நடை உத்தி பரவலாகக் காணப்படுகிறது.

ஓவன் தன்ன விடனுடை வரைப்பிற்

பாவை யன்ன குறுந்தொடி மகளிர்

கழைக்க ணெடுவரை யருவி யாடிக்

கான யானை தந்த விறகிற்

கடுந்தெறற் செந்தீ வேட்டுப்

புறந்தாழ் புரிசடை புலர்த்து வோனே - (புறம்.251)

கறங்குவெள் ளருவி யேற்றலின் நிறம்பெயர்ந்து

தல்லை யன்ன புல்லென் சடையோ

டள்ளிலைத் தாளி கொய்யு மோனே

இல்வழக்கு மடமயில் பிணிக்கும்

சொல்வலை வேட்டுவ னாயினன் முன்னே - (புறம்.252)

எனும் பாடல்களில் புரிசடையுடன் இருந்த ஒருவன் வேடனாக இருக்கும் நிலையினை நினைத்துக் கூறும் கருத்து வெளிப்படுகிறது.

★ எதுகை மோனை நடை

ஓசை நயத்திற்கு ஏற்ப எதுகை மோனைகளை பயன்படுத்தி, சங்கப் புலவர்கள் தம் பாடல்களை அழகுற அணி செய்துள்ளனர். பெரும்பாலான பாடல்களில் எதுகை மோனையின் பயன்பாடு பரவலாக இடம் பெற்றுள்ளன.

நிழல் திகழ் சுடர்தொடி நெகிழ ஏங்கி
அழல் தொடங்கினளே ஆயிழை அதனெதிர் - (நற்.391)

யாமம் உய்யாமை நின்று அன்று
காமம் பெரிதே களைஞரோ இலரே - (நற்.335)

நம்மனம் அத்தன்ன மென்மை இன்மை
நம்முடை உலகம் உள்ளார் கொல்லோ - (அகம்.273)

இனிய செய்தநம் காதலர்
இன்னா செய்தல் நோம்என் நெஞ்சே - (குறுந்.202)

என்பன போன்ற பெரும்பாலான பாடல்களில் எதுகை மோனை பயன்பாடு பரவலாகக் காணப்படுகிறது.

★ எதிர்மறைப் பயன்பாட்டு நடை

உடன்பாட்டுச் சொல்லையும், எதிர்மறைச் சொல்லையும் அடுத்தடுத்துக் கையாண்டு எதிர்மறைப் பொருளைக் குறிப்பது எதிர்மறை உத்தியாகும். சங்கப் புலவர்கள் எதிர்மறைப் பயன்பாட்டு உத்தியைக் கையாண்டும் பாடல்கள் இயற்றியுள்ளனர்.

செல்வார் அல்லர் என்றுயான் இகழ்ந்தனனே
ஓல்வாள் அல்லள் என்று அவர் இகழ்ந்தனரே - (குறுந்.43)

உள்ளினென் அல்லெனோ யானோஉள்ளி
நினைந்தனென் அல்லெனோ பெரிதே நினைந்து
மருண்டனென் அல்லெனோ உலகத்து பண்பே - (குறுந்.99)

என்னும் பாடல்கள் மூலம் புலவர்கள் உடன்பாட்டுடன் எதிர்மறைச் சொற்களைப் பயன்படுத்தி, எதிர்மறைப் பொருளைத் தரும் பாடல்கள் பலவற்றை இயற்றியுள்ளதைக் காண முடிகிறது.

இவ்வாறு சங்கப் புலவர்கள் பொருள் சிறப்பது மட்டுமின்றி, சிறந்த ஓசையும் இனிமையும் கொண்டு விளங்கும் வண்ணம் பல்வேறு நடையியல் உத்திகளைக் கையாண்டு மொழி ஆளுமையை வெளிப்படுத்தியிருப்பதைக் காண முடிகிறது.

8. இயற்கையின் ஆளுமை

தற்காலத்தை அறிவியல் யுகம் என்று கூறுவது போல, சங்க காலத்தை இயற்கை யுகம் என்று கூறும் அளவிற்கு மக்கள் இயற்கையோடு ஒன்றி வாழ்ந்துள்ளனர். சங்கப் புலவர்களும் அவ்வாறே இயற்கையோடு ஒன்றி, அக்காட்சிகளைப் படம்பிடித்துத் தம் பாடல்களில் இடம்பெறச் செய்துள்ளனர். ‘சங்ககாலப் புலவர்கள் காதலையும், வீரம், கொடை முதலியவற்றையும் பொருளாகக் கொண்டு பாடிய போதிலும் நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பின்னணியாக அவர்கள் அமைத்த இயற்கைக் காட்சிகள் அமைந்திருக்கின்றன’ (38) என்ற இயற்கையின் சிறப்புக்குறித்து மு.வ. வலியுறுத்தியுள்ளதன் மூலம் இயற்கையின் செல்வாக்கை அறிய முடிகிறது.

தமிழர் இயற்கையோடு பெருங்கேண்மையினர்; நிலம், புல், மரம், புள், விலங்கு என்றின்ன அஃறிணைப் பற்றிய அறிவு இயல்பாக நிரம்பியவர்; அன்னவர்தம் இயற்கைப் பேரறிவுக்கும், தொடர்புக்கும் சங்க இலக்கியத்தின் ஒவ்வோரடியும் சான்று எனப் பலர் எழுதுதல் இன்று வழக்கமாயிற்று. பண்டைத்தமிழர் என்ன, உலகின் எப்பகுதிக் கண்ணும் வாழ்ந்த பண்டை மக்கள் என்பார் இயற்கையோடு அகலாத் தொடர்புடையவரே, இயற்கை ஆசானிடமிருந்து எல்லாம் கற்றவரே. ஆதலின் இயற்கையோடு ஒன்றிய வாழ்க்கை தொல் தமிழர்க்கு மட்டும்

உரியதன்று தொன்மாந்தர்க்கெல்லாம் பொதுமையதே (வ.சுப. மாணிக்கம், 2002 : 157).

வைகறைப் பற்றித் தலைவனைப் பிரியும் பொருட்டு வைகறை வந்ததால் அப்பொழுதை வாள்போன்ற தன்மையுடையது என்று கூறுவதை,

வாள்போல் வைகறை வந்தன்றா லெனவே - (குறுந்.157 : 4)

என்ற பாடலடி உணர்த்துகிறது.

பாடிப் பரிசில் பெறும் புலவர், தமக்குப் பரிசில் நல்கிய வேந்தனை வாழ்த்துதல் இயல்பு. அவ்வாறு வாழ்த்தும்போது இயற்கைப் பொருள்களை உவமை கூறி வாழ்த்தும் மரபை கொண்டிருந்தனர். புலவர்கள் வேந்தரை வாழ்த்திய தன்மையினை,

மிக்கு வரும் இன் நீர்க் காவிரி
எக்கர் இட்ட மணலினும் பலவே - (புறம்.43 : 22-23)

பெருங் கடல் நீரினும் அக் கடல் மணலினும்
நீண்டு உயர் வானத்து உறையினும் நன்றும் - (புறம்.198 : 18-20)

நன்னீர்ப் பஃறுளி மணலினும் பலவே - (புறம்.9 : 11)

வெங்கதிர் செல்வன் போலவுங் குடதிசைத்
தண்கதிர் மதியம் போலவும்
நின்று நிலைஇய ருலகமோ டுடனே - (புறம்.56 : 23-25)

எனவரும் பாடலடி மூலம் அறிய முடிகிறது. இதில் புலவர்கள் எனினும் நிலைத்து நிற்கக் கூடிய இயற்கைப் பொருள்களைச் சுட்டி வாழ்த்துவதை உணரமுடிகிறது.

மழை பெய்ததினால் தழைத்த வரகினை ஆண்மான் மேய்ந்தமையான் கதிர்அரிந்ததாள் பக்கத்திலே பூத்த முல்லைக் கொடியின் பூக்கள் காட்டுப்பூனை சிரித்தாற்போன்று மலர்ந்துள்ளது.

இவ்வாறு இலக்கியப் படைப்பில் தொடக்கக் காலந்தொட்டு, சங்கப் புலவர்கள் இயற்கையை அதன் அழகுக்காக மட்டும் பாடாது, அதன் மூலம் வாழ்வியல் உண்மைகளையும் சேர்த்து உணர்த்தும் விதம் போற்றுதற்குரியது. மேலும் இயற்கையோடு பழகி இயற்கையழகில் ஈடுபட்டு அவ்வியற்கையின் பலவகைக் கோலங்களைச் சொற்சித்திரங்களால் உருப்படுத்திக்காட்டும் அவர்களுடைய பேரறிவின் திறம் யாவரும் வியத்தற்குரியதாக அமைகிறது.

தொகுப்புரை

- o தொல்காப்பியத்திற்கு முன்பே தோன்றிய அகம், புறம் என்ற கோட்பாடு தமிழுக்கு உரிய தனிப் பண்பாகும்.
- o அகத்திணை ஏழு என்பதனால் புறத்திணையும் ஏழு என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவார். ஆனால் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை புறத்திணையைப் பன்னிரண்டாக விரிவாக்கி இலக்கணம் வகுத்துள்ளது.
- o அகத்திணையில் பெயர் சூட்டிக்கூறும் மரபு கிடையாது. அகத்திணை முதல், கரு, உரிப்பொருள்கள் என்ற முப்பொருள்கள் பாகுபாடு உடையது.
- o சங்க அக இலக்கியங்கள் அனைத்தும் அகமாந்தர்களின் கூற்று அடிப்படையில் அமைந்த பாடல்களின் தொகுப்பே ஆகும். அகமாந்தர்கள் தங்கள் உணர்வுகளை அதன் வன்மை மென்மைகளுக்கேற்ப பல்திற உத்திகளைக் கையாண்டு வெளிப்படுத்தியுள்ளதை உணர முடிகிறது.
- o அக இலக்கியங்களில் இடம்பெறும் அகமாந்தர்களான தலைவன், தலைவி, தோழி, தாய், செவிலி, பரத்தை, வாயில்கள் என்போர் தங்கள் கூற்றாலும் கூற்றை முன்னிலைப்படுத்தும் முறையாலும், கூற வேண்டியிடத்தில் கூறாது அமைதி கொள்ளும்

பாங்காலும் தங்கள் மன உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதைக் காணமுடிகிறது.

- o சங்கச் சான்றோர்கள் தம் பாடல்களில் உவமையைப் பயன்படுத்திப் பாடல்களை விளக்கமாகவும், தெளிவாகவும் கூறியுள்ளதை உணர முடிகிறது. சங்கப் புலவர்களின் புலமைச் சிறப்பினையும், மொழி ஆளுமையினையும் எடுத்தியம்பும் விதமாக அவர்தம் பாடல்களில்பயின்று வரும் உவமைகள் காணப்படுகின்றன.
- o வெளிப்படையாக அமைந்த பொருளோடு, புலவன் தான் குறிப்பாக உணர்த்தவிரும்பும் செய்தியைக் கருப்பொருளின் மேல் ஏற்றிக் கூறுதல் உள்ளுறை எனப்படும். சங்கப் புலவர்கள் அகப்பாடல்களில் உள்ளுறையை அமைத்தும் பாடல்கள் இயற்றியுள்ளதை உணர முடிகிறது. இவ்வுள்ளுறையானது தலைவியின் கூற்றுக்களில் அதிகம் இடம் பெற்றுள்ளதை அறிய முடிகிறது. இது தமிழ்மொழிக்கே உரிய தனிச்சிறப்பாகும். இவ்வுள்ளுறையானது இலக்கிய உத்தியாக மட்டுமில்லாமல் மாந்தரின் எண்ண ஓட்டத்தை வெளிக்காட்டும் வாயிலாகவும் அமைந்து காணப்படுகிறது.
- o அகத்திணைப் பாடல்களுக்கே உரியதும், உள்ளுறைப் போன்று கருத்தைக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்துவதும், இறைச்சி எனப்படும். இவ்விறைச்சி முதலில் கருப்பொருளாகவும், பின்னர் அக்கருத்துப் பொருளாய்ப் பெறப்படும் குறிப்புப் பொருளையும் குறிப்பதை உணர முடிகிறது. மேலும் இது கூறப்படும் சொல்லில் நேரடியாகப் புலப்படுத்தாமல் அவற்றிற்கு அப்பால் நின்று மறைவாகப் பொருள் சுட்டும் தன்மை உடையதை அறிய முடிகிறது.

- சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் இன்னும் படிப்பதற்கு ஏற்ற வகையில் அமைந்துள்ளதற்குக் காரணம் அதில் பயன் படுத்தப் பட்டுள்ள மொழிநடையே ஆகும். சங்கப் புலவர்கள் பல்வேறு வகையான மொழிநடையைப் பயன்படுத்தி, மொழி ஆளுமையை வெளிப்படுத்தி உள்ளதை உணர முடிகிறது.
- மக்களிடையே வழங்கி வரும் தொன்மக் கதைகளோடும், புராணக் கதைகளோடும் சேர்த்துத் தம் பாடுபொருளை எளிதில் விளக்கிக் கொள்ளச் செய்யும் உத்தியே 'தொன்மம்' ஆகும். சங்கப் புலவர்கள் மக்கள் மனதில் ஆழமாகப் பதியும் வண்ணம் தொன்மப் புராணக் கதைகளைச் சேர்த்து பாடல் இயற்றியிருப்பதன் மூலம் வரலாற்றுச் செய்திகளையும், இறைவன் பற்றிய செய்திகளையும் அறிய முடிகிறது.
- சங்கப் புலவர்கள் தமது இலக்கியங்களில் தெய்வங்களோடு தொடர்புடைய பல தொன்மக் கதைகளை, தலைவன், தலைவி ஆகியோரின் வாழ்வியல் நிகழ்வுகளை விளக்குவதற்கும், சிறந்த உவமைகளாகவும், கற்பனை நயத்துடனும் அமைந்துள்ளமை மொழி ஆளுமையை வெளிப்படுத்தும் விதமாக இருப்பதை உணர முடிகிறது.
- சமூக மக்கள் இயற்கையோடு ஒன்றி வாழும் இயல் புடையவர். சங்கப் புலவர்களும் அவ்வாறே இயற்கையோடு ஒன்றி, அக்காட்சிகளைத் தம் பாடுபொருளுடன் இணைத்து எடுத்துரைத்திருப்பது அவர்களது ஆளுமைப் பண்பை வெளிக்காட்டுகிறது.

* * * * *

முடிவுரை

சங்க இலக்கியத்தில் ஆளுமைத்திறன் என்னும் இவ்வாய்வில் ஆளுமை குறித்த வரையறைகள், அடிப்படைகள் விளக்கிக் காட்டப்பட்டுள்ளன. ஒருவரது தோற்றம், பேச்சு, பழக்க வழக்கம் போன்ற அவரது ஆளுமையை வெளிப்படுத்துகிறது. ஆங்கிலத்தில் PERSONALITY என்று அழைக்கப்படும் சொல்லானது, இலத்தீன் மொழிச் சொல்லிலிருந்து உருவானது. ஆளுமைக்கு உளவியலறிஞர்களே அதிகமாக விளக்கம் அளித்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

ஒரு மனிதனுடைய ஆளுமையைத் தீர்மானிப்பதில் உயிரியல், சமூக, உளவியல் காரணிகள் பெரும் செல்வாக்குடன் திகழ்கின்றன. ஆளுமைப் பண்பை மேம்படுத்தும் வழிமுறைகளாகப் பண்புகள், பழக்க வழக்கங்கள், கால மேலாண்மை, வழி நடத்தல், நம்பிக்கை, வீரம், பொறுமை போன்ற உளவியல் வழிமுறைகளும், வேதாந்தம் காட்டும் வழிகளாக, பரிவுணர்வு, போன்ற வழிமுறைகளும் காணப்படுகின்றன.

சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் அகமாந்தர்களாக, தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலித்தாய், நற்றாய், பரத்தை, வாயில்கள் ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம். இவர்கள் தாங்கள் கூற்றாலும், கூற்றை முன்னிலைப் படுத்தும் முறையாலும், தங்கள் மனநிலையை வெளிப்படுத்துவதைக் காணமுடிகிறது.

தலைவனானவன் களவிலும், கற்பிலும், தலைவியின் மீது அளவில்லாக் காதல் கொண்டு அவளைவிட்டு, நீங்காதவனாகவும், நீங்கினாலும், அவள் நினைவாகவே மீண்டும் இல்லம் திரும்புவனாகவும் இருப்பதை அறியமுடிகிறது.

இரந்து பின் நிற்றல், கழற்று எதிர்மறை, மடல் வலித்தல், பிரிவு வலித்தல், உடன்போக்கு, இடைச்சுரத்தின் கண்ணும் பாசறைக் கண் உள்ள போதும் வினைமுற்றி மீளல், வாயில் வேண்டல் ஆகிய நிலைகளில் தலைவனின் ஆளுமையை அறிய முடிகிறது.

தலைவிக் கூற்றுப்பாடல்கள் பெரும்பாலும் தலைவியின் பிரிவுக்கால மனநிலையை எடுத்துரைப்பதாக உள்ளன. அறத்தொடு நின்றல், உடன்போக்கு செல்லுதல், தலைவி கொள்ளும் பிரிவுத்துயர், தலைவன் சிறைப்புறமாக இருத்தலின்போது தலைவியின் மனநிலை, தலைவனின் பரத்தையிற் பிரிவில் தலைவியின் மனநிலை, வாயில் மறுத்தல், வாயில் நேர்தல் என அனைத்து நிலைகளிலும் தலைவியின் ஆளுமை புலப்படுகிறது.

களவு, கற்பு என இரு கைகோள்களிலும் பெரும்பங்கு வசிப்பவள் தோழி ஆவாள். அவள் அகத்திணையின் முதன்மையான துறைகளிலும், பிற மாந்தர்கள் இடம்பெறும் சூழல்களிலும் முன்நிற்பவள் என்பதை அறியமுடிகிறது.

உடன்போக்குச் சென்ற தலைவியைத் தேடிச்செல்லும் போதும், நற்றாயின் மகளாக இருப்பினும் தலைவியைத் தம் மகளாக எண்ணும்போதும் செவிலியின் ஆளுமை போற்றப்படுகிறது.

தலைவியைப் பெற்றெடுத்தவள் நற்றாய், தலைவி, தலைவனோடு உடன்போக்கு சென்றவுடன் மனம் கலங்கும் இயல்புடைய துணைப் பாத்திரமாக நற்றாய் விளங்குவதைக் காணமுடிகிறது.

தலைவியின் புதல்வன்மேல் தணியாத பாசம் கொண்டவளாக விளங்குவதும், தன்னிடத்தே மயங்கிக் கிடக்கும் தலைவனைத் தன்னை ஒத்த தலைவியரிடமும் சென்று வரச்சொல்லுதலும் பரத்தையினது ஆளுமையை உணர்த்தி நிற்கிறது. தலைவி பெறும் உணர்வுகளும், உரிமைகளும், பரத்தைக்கும் ஏற்றி உரைக்கப்படுகிறது.

களவிலும், கற்பிலும் தலைவன் தலைவியர்க்குத் துணை நிற்பவர்கள் வாயில்கள் ஆவர். இவ்வாயில்கள் அகமாந்தர்களின் உணர்வு வெளியீட்டிற்கும், உறவுநிலை பேற்றுக்கும் வாயில் போன்று அமைப்பவர்கள் என்பது புலனாகிறது.

சங்க காலத் தமிழர் வாழ்வில் அகமும் புறமும் இரு கண்களாகப் போற்றப்பட்டது. புறம் பற்றிய நூல்கள் குறைவாகக் காணப்பட்டாலும் கூட அவை செறிந்த கருத்துக்களைத் தாங்கியுள்ள வரலாற்றுக் கருவூலமாகத் திகழ்வதைக் காணமுடிகிறது.

சேர, சோழ, பாண்டியர் என்னும் மூவேந்தர்களும், வேளிர்களும், குறுநில மன்னர்களும், சீறூர் மன்னர்களும், வள்ளல்களும் புற மாந்தர்கள் ஆவர். இவர்களது வீரம், கொடை, புகழ், ஆட்சிச் சிறப்பு, நட்புத்திறன் போன்றவற்றை அறிவதன் மூலம் அவர்களது ஆளுமைப் பண்பை அறிய முடிகிறது. மூவேந்தர்கள் தங்கள் வாழ்நாளில் செய்த அறப்பணிகளினும், கொடைச் செயல்களினும், போர்க்களத்தில் பெறும் வெற்றியையே சிறப்பாகக் கருதியமையைக் காணமுடிகிறது.

சங்க கால வேந்தர்கள் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்று ஆட்சி நடத்தியதுடன், பாடல் இயற்றும் புலவராகவும் புலமைத்திறம் பெற்று விளங்கியுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

மூவேந்தர்களைக் காட்டிலும் குறுநில மன்னர்களே சிறந்த ஆட்சித்திறம் உடையவர்களாகவும், வாரி வழங்கும் வள்ளல்களாகவும், போர்த்திறம் மிக்கவர்களாகவும் ஆளுமையோடு திகழ்ந்துள்ளனர். மன்னர்களைப் போன்றே வேளிர்கள், சீறூர் மன்னர்கள், வள்ளல்கள், மறக்குடிப் பெண்கள், வீரர்கள் போன்றோர்கள் தம்முடைய வேந்தர்களுக்கு உள்ளம் ஒன்றிய உயிர்த் துணைவர் களாகவும், பகைமுனையில் தம் வேந்தன் வீழ்ந்து மடிய நேர்ந்தால் அவனோடே தாமும் மடியும் தறுகண்மை மிக்க நெஞ்சறித் துணைவர்களாகவும் விளங்கும் அவர்தம் ஆளுமையை உணர முடிகிறது.

சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் இன்றைய இருபதாம் நூற்றாண்டிற்கும் பொருந்துனவாக அமைவதற்குக் காரணம் அப்பாடல்களைப் பாடிய புலவர்களின் ஆளுமைத் திறனே என்பதில் ஐயமில்லை. புலவர்கள் சங்க காலச் சமூகத்தில் ஆட்சியாளர்களுடன்

நெருங்கிய தொடர்பு உள்ளவர்களாகவும், அரசியலில் செல்வாக்கு பெற்றவர்களாகவும் திகழ்ந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது. சங்கப் புலவர்கள் வறுமை நிலையிலும், செம்மை உடையவராய் ஒருவரை ஒருவர் மதித்து, பெருமிதத்துடனும், தன்மானத்துடனும் வாழ்ந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது. நாடாரும் வேந்தர் என்ற அச்சம் சிறிதும் இன்றி, மன்னன் தவறு செய்யுமிடத்து, சமூக வாழ்விலும், குடும்ப வாழ்விலும் அறிவுரை கூறும் ஆன்றோர்களாய்த் திகழ்ந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

சங்க காலப் புலவர்கள் 473 பேர்களுள் பெண்பாற் புலவர்களும் இடம் பெற்று, அரசனை வழிநடத்திச் சென்றுள்ளதைக் காணும்போது பெண்பாற் புலவர்களின் ஆளுமையை அறியமுடிகிறது. மேலும் அவர்கள் மன்னர்களோடு நெருங்கிப் பழகி, உளமொத்த நண்பர்களாகவும் திகழ்ந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

சங்க இலக்கியங்கள் இன்றும் படித்துப் பொருள் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் இருப்பதற்குக் காரணம் தமிழ் மொழியின் ஆளுமைத் தன்மையே ஆகும். புலவர்கள் தாங்கள் கூற வரும் கருத்தினை அதன் வன்மை மென்மைகளுக்கேற்பப் பல்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டு வெளிப்படுத்தி உள்ளதை அறியமுடிகிறது.

சங்கப் புலவர்கள் தம் பாடல்களில் உவமை, உள்ளுறை, இறைச்சி, மொழிநடை, தொன்மம் போன்ற இலக்கியக் கூறுகளைப் பயன்படுத்தி மொழி ஆளுமையை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.

தம் பாடல்களில் இயற்கைக் காட்சிகளை இடம்பெறச் செய்து அதன் மூலம் வாழ்வியல் உண்மைகளையும், கற்பனை நயத்தையும் வெளிப்படுத்தும்போது அவர்களின் ஆளுமையினையும், மொழியின் ஆளுமையையும் அறிய முடிகிறது.

* * * * *

துணைநூற்பட்டியல்

முதன்மை நூல்கள் :

01. 2007. எட்டுத்தொகை - பத்துப்பாட்டு. சென்னை : கழக வெளியீடு.

துணைமை நூல்கள் :

01. ஆசாரக்கோவை. 2006. சென்னை : சாரதா பதிப்பகம்.
02. இராகவையங்கார், மு. 1938. தொல்காப்பிய பொருளதிகார ஆராய்ச்சி. சென்னை :
03. இராசமாணிக்கனார், ரா. 1957. சோழர் வரலாறு. சென்னை : எண்கேஷனல் பப்ளிசிங் கம்பெனி.
04. இளம்பூரணர் (உ.ஆ). 2005 . தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம். சென்னை : சாரதா பதிப்பகம்.
05. இறையனார். 1953. அகப்பொருள் உரை. சென்னை : கழக வெளியீடு.
06. கந்தசாமி. 1978. குறுந்தொகைத் திறனாய்வு. சிதம்பரம் : அபிராமி பதிப்பகம்.
07. காரை மைந்தன். 2008. ஆளுமை வளர்ச்சி. காரைக்கால் : விழுதுகள் வெளியீடு.
08. குருசாமி, ம.ரா.போ. 1979. சங்க காலம். சென்னை : குரு அச்சகம்.
09. கோவிந்தன், புலவர் கா. 1956. சங்ககால அரசர் வரிசை (பகுதி-2). சென்னை : கழக வெளியீடு.
10. சுஞ்சீவி, பேரா. ந. 2008. சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி அட்டவணைகள்; சென்னை : தமிழ்மண் அறக்கட்டளை.
11. செயராமன். 1979. தமிழ் இலக்கிய நெறிகள். மதுரை : குமரன் பதிப்பகம்.
12. சோமசுந்தரனார், பொ.வே. 1981. குறுந்தொகை. சென்னை : கழக வெளியீடு.

13. ஞானசம்பந்தன், அ.ச. 2010. இலக்கியக் கலை, சென்னை : பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்.
14. நச்சினார்க்கினியர் (உ.ஆ). 1958. தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம். சென்னை : கழக வெளியீடு.
15. நாலடியார். 1981. சென்னை : கழக வெளியீடு.
16. பரிமேலழகர் (உ.ஆ). 2002. திருக்குறள்; சென்னை : சாரதா பதிப்பகம்.
17. பாட்டி, ஜே.ஆர். 2010. ஆளை அசத்தும் ஆளுமை; சென்னை : விகடன் பிரசுரம்.
18. பாலசுந்தரம், இரா.ச. 1988. இறைச்சி வாழ்வியற் களஞ்சியம் (தொகுதி-4). தஞ்சாவூர் : தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்.
19. பாஸ்கரன், பெ. 2009. கள்வி உளவியலும் மனிதவள மேம்பாடும்; சென்னை : அம்சா பதிப்பகம்.
20. பிள்ளை, கா.சு. (உ.ஆ). 1957. தனிப்பாடல் திரட்டு. சென்னை : இரத்தின நாயக்கர் சன்ஸ்.
21. பேராசிரியர் (உ.ஆ). 1975. தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம். சென்னை : கழக வெளியீடு.
22. மகாதேவன், கதிர். 1980. தொன்மம். மதுரை : ஏரக வெளியீடு.
23. மாணிக்கம், வ.சுப. 1964. எந்தச் சிலம்பு. காரைக்குடி :
24. மாதையன், பெ. 1991. சங்க இலக்கியத்தில் பழமரபுக் கதைகளும் தொன்மங்களும். தஞ்சாவூர் : தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்.
25. வரதராசன், மு. 1965. இலக்கியத்திறன். சென்னை : பாரி நிலையம்.
26. வரதராசன், மு. 1947. தமிழ்நெஞ்சம். சென்னை : பாரி நிலையம்.
27. வரதராசன், மு. 1959. பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை. சென்னை : கலைக்கதிர்.
28. வரதராசன், மு. 1946. ஓவச்செய்தி. சென்னை : தாயக வெளியீடு.

29. வரதராசன், மு. 1963. புலவர் கண்ணீர்; சென்னை : தாயக வெளியீடு.
30. வரதராசன், மு. 2004. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு. புதுதில்லி : சாகித்திய அகாடெமி.
31. வேங்கடசாமி நாட்டார், ந.மு. 2008. சிலப்பதிகாரம். சென்னை : ராமையா பதிப்பகம்.
32. வித்தியானந்தன், டாக்டர் சு. 1985. தமிழர் சால்பு; சென்னை : பாரி புத்தகப் பண்ணை.

அகராதிகள் :

33. கழகத் தமிழ் அகராதி. 1964. சென்னை : கழக வெளியீடு.
34. தமிழ்ப் பேரகராதி. 1964. சென்னை : சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்.
35. வாழ்வியல் களஞ்சியம். 1988. தஞ்சாவூர் : தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்.
36. தமிழ் அகராதி (தொகுதி-5). 1934. சென்னை : சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்.

ஆங்கில நூல்கள் :

37. Christopher Caudwell. 1956. Illution and Reading. Delhi : Pepole Publishing House Ltd.
38. Pillai, K.K. A social History of the Tamil (Vol.5). Madras : University of Madras.
39. Shanmugam, S. 1969. Narrinai. Chidambaram : Annamalai University
40. Sigmund Freud. 1953. Civilization and its discontents. London : The Hograth Press Ltd.

ஆய்வுக் கட்டுரைகள் :

41. மணவாளன், அ.அ. 1975. சங்க இலக்கியம் (கட்டுரை). சென்னை : உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.
42. 2011. பன்முக நோக்கில் தமிழ் (ஆய்வுக்கோவை - தொகுதி 2). சென்னை : கிறித்துவக் கல்லூரி தமிழ்த்துறை வெளியீடு.
43. தனிமனித ஆளுமைத்திறன் வளர்ச்சிக்குத் தமிழ் இலக்கியங்களின் பங்களிப்பு (கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள்). 2009. விருத்தாசலம் : திரு கொளஞ்சியப்பர் அரசு கலைக்கல்லூரி தமிழ்த்துறை வெளியீடு.

* * * * *

சங்க இலக்கியத்தில் ஆளுமைத்திறன்

திருவள்ளுவர் பல்கலைக்கழகத்திற்கு
முனைவர் பட்டத்திற்காக (முழுநேரம்) அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

பா. பாலரமணி

பதிவு எண். No. TU/R/Ph.D/Tamil/FT/TKGAC/2010/1900, Date : 15-04-2010

ஆய்வு நெறியாளர்

முனைவர் **இரா. கருணாநிதி,**
இணைப்பேராசிரியர்

தமிழாய்வுத்துறை

திரு கொளஞ்சியப்பர் அரசு கலைக்கல்லூரி (நிலை-1)

விருத்தாசலம்-606 001.

ஏப்ரல் - 2017

முடிவுரை

சங்க இலக்கியத்தில் ஆளுமைத்திறன் என்னும் இவ்வாய்வில் ஆளுமை குறித்த வரையறைகள், அடிப்படைகள் விளக்கிக் காட்டப்பட்டுள்ளன. ஒருவரது தோற்றம், பேச்சு, பழக்க வழக்கம் போன்ற அவரது ஆளுமையை வெளிப்படுத்துகிறது. ஆங்கிலத்தில் PERSONALITY என்று அழைக்கப்படும் சொல்லானது, இலத்தீன் மொழிச் சொல்லிலிருந்து உருவானது. ஆளுமைக்கு உளவியலறிஞர்களே அதிகமாக விளக்கம் அளித்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

ஒரு மனிதனுடைய ஆளுமையைத் தீர்மானிப்பதில் உயிரியல், சமூக, உளவியல் காரணிகள் பெரும் செல்வாக்குடன் திகழ்கின்றன. ஆளுமைப் பண்பை மேம்படுத்தும் வழிமுறைகளாகப் பண்புகள், பழக்க வழக்கங்கள், கால மேலாண்மை, வழி நடத்தல், நம்பிக்கை, வீரம், பொறுமை போன்ற உளவியல் வழிமுறைகளும், வேதாந்தம் காட்டும் வழிகளாக, பரிவுணர்வு, போன்ற வழிமுறைகளும் காணப்படுகின்றன.

சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் அகமாந்தர்களாக, தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலித்தாய், நற்றாய், பரத்தை, வாயில்கள் ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம். இவர்கள் தாங்கள் கூற்றாலும், கூற்றை முன்னிலைப் படுத்தும் முறையாலும், தங்கள் மனநிலையை வெளிப்படுத்துவதைக் காணமுடிகிறது.

தலைவனானவன் களவிலும், கற்பிலும், தலைவியின் மீது அளவில்லாக் காதல் கொண்டு அவளைவிட்டு, நீங்காதவனாகவும், நீங்கினாலும், அவள் நினைவாகவே மீண்டும் இல்லம் திரும்புவனாகவும் இருப்பதை அறியமுடிகிறது.

இரந்து பின் நின்றல், கழற்று எதிர்மறை, மடல் வலித்தல், பிரிவு வலித்தல், உடன்போக்கு, இடைச்சுரத்தின் கண்ணும் பாசறைக் கண் உள்ள போதும் வினைமுற்றி மீளல், வாயில் வேண்டல் ஆகிய நிலைகளில் தலைவனின் ஆளுமையை அறிய முடிகிறது.

தலைவிக் கூற்றுப்பாடல்கள் பெரும்பாலும் தலைவியின் பிரிவுக்கால மனநிலையை எடுத்துரைப்பதாக உள்ளன. அறத்தொடு நின்றல், உடன்போக்கு செல்லுதல், தலைவி கொள்ளும் பிரிவுத்துயர், தலைவன் சிறைப்புறமாக இருத்தலின்போது தலைவியின் மனநிலை, தலைவனின் பரத்தையிற் பிரிவில் தலைவியின் மனநிலை, வாயில் மறுத்தல், வாயில் நேர்தல் என அனைத்து நிலைகளிலும் தலைவியின் ஆளுமை புலப்படுகிறது.

களவு, கற்பு என இரு கைகோள்களிலும் பெரும்பங்கு வசிப்பவள் தோழி ஆவாள். அவள் அகத்திணையின் முதன்மையான துறைகளிலும், பிற மாந்தர்கள் இடம்பெறும் சூழல்களிலும் முன்நிற்பவள் என்பதை அறியமுடிகிறது.

உடன்போக்குச் சென்ற தலைவியைத் தேடிச்செல்லும் போதும், நற்றாயின் மகளாக இருப்பினும் தலைவியைத் தம் மகளாக எண்ணும்போதும் செவிலியின் ஆளுமை போற்றப்படுகிறது.

தலைவியைப் பெற்றெடுத்தவள் நற்றாய், தலைவி, தலைவனோடு உடன்போக்கு சென்றவுடன் மனம் கலங்கும் இயல்புடைய துணைப் பாத்திரமாக நற்றாய் விளங்குவதைக் காணமுடிகிறது.

தலைவியின் புதல்வன்மேல் தணியாத பாசம் கொண்டவளாக விளங்குவதும், தன்னிடத்தே மயங்கிக் கிடக்கும் தலைவனைத் தன்னை ஒத்த தலைவியரிடமும் சென்று வரச்சொல்லுதலும் பரத்தையினது ஆளுமையை உணர்த்தி நிற்கிறது. தலைவி பெறும் உணர்வுகளும், உரிமைகளும், பரத்தைக்கும் ஏற்றி உரைக்கப்படுகிறது.

களவிலும், கற்பிலும் தலைவன் தலைவியர்க்குத் துணை நிற்பவர்கள் வாயில்கள் ஆவர். இவ்வாயில்கள் அகமாந்தர்களின் உணர்வு வெளியீட்டிற்கும், உறவுநிலை பேற்றுக்கும் வாயில் போன்று அமைப்பவர்கள் என்பது புலனாகிறது.

சங்க காலத் தமிழர் வாழ்வில் அகமும் புறமும் இரு கண்களாகப் போற்றப்பட்டது. புறம் பற்றிய நூல்கள் குறைவாகக் காணப்பட்டாலும் கூட அவை செறிந்த கருத்துக்களைத் தாங்கியுள்ள வரலாற்றுக் கருவூலமாகத் திகழ்வதைக் காணமுடிகிறது.

சேர, சோழ, பாண்டியர் என்னும் மூவேந்தர்களும், வேளிர்களும், குறுநில மன்னர்களும், சீறூர் மன்னர்களும், வள்ளல்களும் புற மாந்தர்கள் ஆவர். இவர்களது வீரம், கொடை, புகழ், ஆட்சிச் சிறப்பு, நட்புத்திறன் போன்றவற்றை அறிவதன் மூலம் அவர்களது ஆளுமைப் பண்பை அறிய முடிகிறது. மூவேந்தர்கள் தங்கள் வாழ்நாளில் செய்த அறப்பணிகளினும், கொடைச் செயல்களினும், போர்க்களத்தில் பெறும் வெற்றியையே சிறப்பாகக் கருதியமையைக் காணமுடிகிறது.

சங்க கால வேந்தர்கள் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்று ஆட்சி நடத்தியதுடன், பாடல் இயற்றும் புலவராகவும் புலமைத்திறம் பெற்று விளங்கியுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

மூவேந்தர்களைக் காட்டிலும் குறுநில மன்னர்களே சிறந்த ஆட்சித்திறம் உடையவர்களாகவும், வாரி வழங்கும் வள்ளல்களாகவும், போர்த்திறம் மிக்கவர்களாகவும் ஆளுமையோடு திகழ்ந்துள்ளனர். மன்னர்களைப் போன்றே வேளிர்கள், சீறூர் மன்னர்கள், வள்ளல்கள், மறக்குடிப் பெண்கள், வீரர்கள் போன்றோர்கள் தம்முடைய வேந்தர்களுக்கு உள்ளம் ஒன்றிய உயிர்த் துணைவர் களாகவும், பகைமுனையில் தம் வேந்தன் வீழ்ந்து மடிய நேர்ந்தால் அவனோடே தாமும் மடியும் தறுகண்மை மிக்க நெஞ்சறித் துணைவர்களாகவும் விளங்கும் அவர்தம் ஆளுமையை உணர முடிகிறது.

சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் இன்றைய இருபதாம் நூற்றாண்டிற்கும் பொருந்துனவாக அமைவதற்குக் காரணம் அப்பாடல்களைப் பாடிய புலவர்களின் ஆளுமைத் திறனே என்பதில் ஐயமில்லை. புலவர்கள் சங்க காலச் சமூகத்தில் ஆட்சியாளர்களுடன்

நெருங்கிய தொடர்பு உள்ளவர்களாகவும், அரசியலில் செல்வாக்கு பெற்றவர்களாகவும் திகழ்ந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது. சங்கப் புலவர்கள் வறுமை நிலையிலும், செம்மை உடையவராய் ஒருவரை ஒருவர் மதித்து, பெருமிதத்துடனும், தன்மானத்துடனும் வாழ்ந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது. நாடாரும் வேந்தர் என்ற அச்சம் சிறிதும் இன்றி, மன்னன் தவறு செய்யுமிடத்து, சமூக வாழ்விலும், குடும்ப வாழ்விலும் அறிவுரை கூறும் ஆன்றோர்களாய்த் திகழ்ந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

சங்க காலப் புலவர்கள் 473 பேர்களுள் பெண்பாற் புலவர்களும் இடம் பெற்று, அரசனை வழிநடத்திச் சென்றுள்ளதைக் காணும்போது பெண்பாற் புலவர்களின் ஆளுமையை அறியமுடிகிறது. மேலும் அவர்கள் மன்னர்களோடு நெருங்கிப் பழகி, உளமொத்த நண்பர்களாகவும் திகழ்ந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

சங்க இலக்கியங்கள் இன்றும் படித்துப் பொருள் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் இருப்பதற்குக் காரணம் தமிழ் மொழியின் ஆளுமைத் தன்மையே ஆகும். புலவர்கள் தாங்கள் கூற வரும் கருத்தினை அதன் வன்மை மென்மைகளுக்கேற்பப் பல்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டு வெளிப்படுத்தி உள்ளதை அறியமுடிகிறது.

சங்கப் புலவர்கள் தம் பாடல்களில் உவமை, உள்ளுறை, இறைச்சி, மொழிநடை, தொன்மம் போன்ற இலக்கியக் கூறுகளைப் பயன்படுத்தி மொழி ஆளுமையை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.

தம் பாடல்களில் இயற்கைக் காட்சிகளை இடம்பெறச் செய்து அதன் மூலம் வாழ்வியல் உண்மைகளையும், கற்பனை நயத்தையும் வெளிப்படுத்தும்போது அவர்களின் ஆளுமையினையும், மொழியின் ஆளுமையையும் அறிய முடிகிறது.

* * * * *